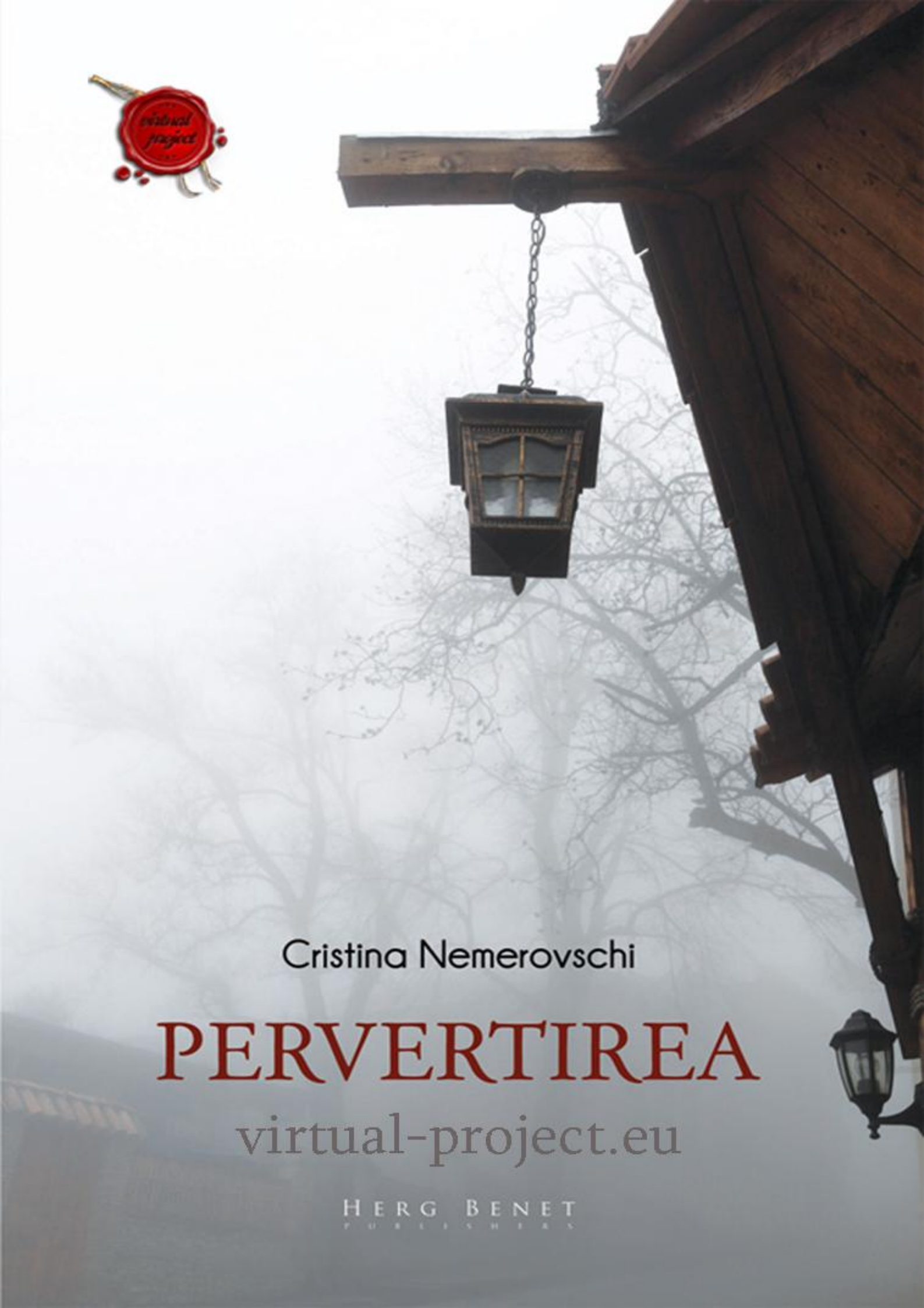

Cristina Nemerovschi

PERVERTIREA

virtual-project.eu

HERG BENET
PUBLISHERS

Cristina Nemerovschi

PERVERTIREA

roman ed. a 2-a

- 2013 -

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi“, licențiată în Filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, **Cristina Nemerovschi** a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic.*

Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, ediția a 2-a apărând doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrând un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul Tiuk! pentru debut, cu titlul Cartea anului 2011, nominalizare la titlul Cartea anului 2010, ales printre finaliștii Premiers Romans En Lecture. Ediția a 3-a apare în 2013, la editura Herg Benet.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea,* este publicat în 2012, tot la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente".

Ani cu alcool și sex (ed. Herg Benet, 2012) este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, fiind o continuare la *Sânge satanic. nymphette_dark99* iese pe piață în iunie 2013, reprezentând un real succes de public, fiind reeditată 4 luni mai târziu.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică un volum de dialoguri cu cititorii.

Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

„Cred că nici tu, nici eu n-aveam o vină prea mare. Nu suntem adulți, Lucia. E un noroc, dar se plătește scump. Copiii se trag mereu de păr după ce joaca s-a sfârșit. O fi ceva asemănător. Ar trebui să ne gândim la asta."
(Julio Cortazar, *Șotron)*

„Artistul există pentru că lumea nu este perfectă. Arta ar fi inutilă dacă lumea ar fi perfectă, căci omul nu ar mai căuta armonia lucrurilor ci doar ar trăi în ea. Arta se naște dintr-o lume greșit concepută. “
(Andrei Tarkovski)

Prima Parte:

Amalia

„De când hotărâsem să o omor o respectam mai mult ca înainte. Era pentru prima dată când o priveam pe Amalia ca pe o ființă însemnată. Cu un rol în univers." (Corbu)

1.

AMALIA A DISPĂRUT într-o dimineață de la începutul lui decembrie 2011, o dimineață cețoasă, rece, apăsătoare, sufocantă pentru că nu ningea încă, iar noi cu toții așteptam ninsoarea, o presimțeam, o visam. Ciudat, iarna asta nu ninsese nici măcar un fulg, deși se apropia Crăciunul.

Era mizerie pe străzi, traficul mai îmbulzit ca niciodată, așa cum se întâmplă mereu în ultimii ani când se apropie sărbătorile. Maimuțele retarde o iau razna complet. Parcă dintr-o dată, în jur de 10 decembrie, realizează că anul care e pe cale să se încheie nu le-a adus suficient de mult sex, nu le-a adus suficientă mâncare și băutură, nu le-a adus afecțiune, nici petreceri de vis, nici destul timp alături de copii, și încearcă în astea trei săptămâni să umple toate spațiile goale. Evident că nu reușesc. Atunci îi apucă și mai tare frustrarea. De aia bântuie pe străzi ca bezmeticii, dobitoace amețite cu gaz toxic, orbite, asurzite. Sincer, dacă aș vedea o gospodină, cu trei rânduri de sacoșele așezate grăbit de-a lungul brațului călcată de un taxi demarând în forță, sau o corporatistă, încărcată de cadourile ei patetice în pungulițe scumpe și lucioase, parfumate, lovită de un tramvai cu un vatman care a exagerat în pauza de prânz cu votca, târâtă de-a lungul șinelor, cu sângele împrăștiindu-i-se pe haina albă de blană eco, pătând-o ireversibil, aș intra în primul pub și aș cere o sticlă de șampanie. Aș destupa-o, aș face-o cadou celor din bar și pe urmă mi-aș lua o bere.

Partea buna e că dorința mea nu-i deloc deplasată. Corbu îmi spunea că, în perioada asta, se înmulțesc accidentele. Îmi povestea că vecina lui, o babetă oripilantă, a reușit să-și explodeze două degete pregătind cozonaci cu nucă. Un copil a căzut în casa liftului, într-un bloc din centru, dar,

din nenorocire, l-au salvat. Un beţiv de 50 a violat un aurolac de 8. Un şofer beat, grăbit fiindcă trebuia să ajungă la repetiţiile pentru masa de Crăciun în familie, exasperat de ţigănuşii care îţi şterg parbrizul la stop, a lovit două minipirande cu maşina; una din ele ar fi trebuit să aibă gemeni în primăvară. Şi asta le-a aflat doar Corbu, care în perioada asta nu prea iese din casă. Aşa că e posibil să fi fost mai multe, mult mai multe.

Mizeria nu era acolo doar din pricina înghesuielii. Era un jeg şi în aer, un miros de praf de puşcă amestecat cu râgâituri de cârnaţi. Nu toate maimuţele ţin post, deşi, în ultima vreme, o fac tot mai multe. E din cauza anului apocaliptic, ne-am spus eu şi Corbu, după ce am reflectat îndelung într-o întâlnire a Nemuritorilor, vreo 4 minute, la subiectul ăsta. „Pula mea da hm totuşi ţineau post şi prin 2004-2005... atunci era departe anul apocaliptic. Nici măcar nu ştiu dacă se decretase 2012 ca fiind sfârşitul absolut”, zisese Corbu, la care am replicat eu că, firește, avea dreptate, doar că ţinutul postului era o reminiscenţă a spaimei pe care o trăseseră când venise anul 2000. „Sunt sechelele", i-am explicat. A conchis că aveam, evident, dreptate. Nu doar mirosul şi feţele oamenilor erau jegoase în ziua aia, ci şi trotuarele, gardurile, sacii negri de gunoi lăsaţi în faţa blocurilor, blana maidanezilor, afişele cu concertul lui Ştefan Bănică Jr. la Sala Palatului şi Liviu Guţă la Polivalentă, schelele muncitorilor care se ocupau de reabilitarea termică a blocurilor din mai toate sectoarele Bucureştiului, autobuzele, tramvaiele, scările de metrou, ţigările pe care şi le aprindeau oamenii în staţii, ghiozdanele colorate ale puştoaicelor care îi provocau reverii erotice lui Corbu, gagicile, nu ghiozdanele, deşi, dacă e să facem un efort de imaginaţie şi să invadăm intimitatea amicului meu pictor, cu siguranţă şi ghiozdanele colorate îi stârneau oarece fantezii, în special alea roz cu Hannah Montana, jegoase erau

și căciulile și șepcuțele, cu o denumire speciala pe care n-am ținut-o minte niciodată, de pe capul exemplarelor feminine mature, machiajul lor, paltoanele și cizmele, scările de la intrarea în fiecare magazin, decorațiunile de sărbătoare puse de primărie prin copaci, care se aprindeau seara, la oră fixă, buchetele de flori, din ce în ce mai sofisticate, ale florăreselor, măsuțele pe care vânzători ambulanți ofereau globuri de brad, beteală, instalație cu beculețe, Moși Crăciuni de diferite mărimi, bilete pentru o seară cu sex garantat în doi (coliere, brățări și cercei), coșurile de gunoi metalice pentru stins țigara de la intrarea în supermarketuri, chiar și guguștiucii care vânau câteva firimituri de cozonac sau coji de semințe. Chiar mă întrebam într-un timp: dacă toate animalele astea domestice sunt oricum adaptate la viața oamenilor și sărbătoresc împreună cu ei tot ce prind, oare guguștiucii mănâncă de Paști ouă fierte? Ar fi kinky, mă gândesc, ca și cum am mânca noi avortoni de la africani. But heh, who cares after all... din partea mea, să mănânce și coaie de urs.

Era jegul de care ziceam, așezat pe toate obiectele și ființele, îl percepeam cu toate simțurile, alerte din pricina frigului, din pricina lipsei voite de hrană din ultimele zile. Corbu avea ide-ea asta, un pic copilăroasă poate – să nu mâncăm mai nimic în perioada în care maimuțele se îndoapă. Era un semn de protest. Atestam, pentru a mia oară, și prin asta, prin refuzul de a ne îmbuiba, că suntem complet și ireversibil diferiți de ei.

Mulți spun că anotimpurile reci nu pot fi sufocante. Doar vara canicula și praful îți astupă plămânii, cred ei. Ce prostie. Orice poate fi sufocant, chiar și aerul rarefiat, atunci când îți neagă libertatea. Și mumele te strânge de gât, dacă nu te lasă să fii așa cum ești.

De asta și dispăruse Amalia în ziua aia, mi-am zis ceva mai târziu, când absența ei fusese deja proclamată oficial. Cine știe, probabil o răpise șuvoiul ăsta de lume care se agită fără sens, care se deplasează dintr-un loc în altul numai pentru a-și crea iluzia că acțiunile ei au vreun rost, că îi pasă cuiva într-adevăr. Oamenilor cel mai mult le place să creadă că fac lucruri importante, că alți indivizi depind de ei, că sunt esențiali. Automutilare prin orbire cu bună știință: mă-ta și tac-tu vor supraviețui și fără crema antirid și parfumul, respectiv flanela și ceasul, pe care i le faci tu cadou de Crăciun. Progenitura îți va crește și fără minibicicleta și ciocolata cu alune de pădure pe care i le pregătești în secret, să creadă că-s de la Moșu'. Pârlitul de șef nu va crăpa dacă tu nu te prezinți la party-ul corporatist de pe 17 decembrie, în care îi vei aduce un cadou de pe un bilețel tras la sorți, ultimul răcnet în materie de fun și socializing în moda multinaționalelor. Sor-ta nu se va sinucide fără inelul ăla. Pula care ți-o trage săptămânal din plictiseală și milă va mai rezista un an fără after-shave-ul pe care i l-ai pus deja într-o pungulița pe care sunt desenate două cârduri de inimioare, ca păsările rebegite de frig în stol, sub care scrie LOVE. Pizda cu care ți-ai făcut planuri pentru noaptea de Revelion ar putea fi un eșec oricum, chiar dacă îi cumperi lenjeria asta de fâțe, care te usucă și te face să te gândești la câte alte lucruri ți-ai fi putut lua ție de banii ăștia, făcându-te s-o disprețuiești chiar mai mult ca până acum și să-ți dorești s-o fuți cât mai repede ca s-o poți da dracului apoi – i-ar putea veni ciclul pe 31 decembrie.

De asta dispăruse probabil Amalia. Ea avea obiceiul să caște gura adesea, să se bage în îmbulzeală, din pură curiozitate. O fi luat-o avalanșa și cine știe unde o fi ajuns. Poate acum e la un party corporatist, un șef cu sacou scump, strâns pe burtă, îi face ochi dulci, în timp ce

angajatele se dau de ceasul morții gândindu-se cine o fi păsărica asta frageda care s-a vârât tamnisam în peisaj. Își dau cu presupusul în legătură cu vârsta ei: să aibă 20? 21? Poate 18? Poate chiar mai puțin?

— Ei, astea, putoriștile din ziua de azi, poți să te aștepți la orice, spune aparent plictisită o contabilă blondă, pe la 40 de ani, doar 29 declarați, cu o lună jumate de mers zilnic la sală și cosmetică, pentru a fi pregătită de party, cu talpa gâștei lățindu-i-se vizibil la colțul ochilor, cu buzele țuguiate, acre.

Amalia este îmbrăcată cu o rochie gri metalic, fără spate, prinsă la ceafă, acolo unde rădăcinile părului ei miros a pădure tropicală, a gumă de mestecat uneori, cu sandale foarte decoltate, cu părul proaspăt descrețit căzându-i până spre talie, deasupra fundului bombat care se conturează lejer sub paiete. Tocmai când șeful e aproape să dea frâu liber fanteziei cu Amalia, un bossuț mai mare, un adevărat baban în ochii unora, i-o suflă de sub nas, invitând-o pe ringul de dans. E ceva mai în vârstă, lucru cât se poate de firesc într-o corporație. Gradele sunt stabilite în funcție de câți ani din viața ta ești dispus să arunci la gunoi. Se mișcă cu greutate, iar cei 17 ani pe care îi are fundul bombat al Amaliei îi cam dau bătaie de cap. Deși lentă, babanul nu reușește să danseze decât jumate de piesă. Se retrag la masă, el scoate o batista, nu tocmai curata, și își șterge fruntea plină de transpirație. Își slăbește nodul la cravată. Amalia pare să caute cu privirea pe cineva... Bătrânul îi aduce o băutură cu o culoare ciudată, într-un pahar fițos. Tocmai atunci, în sala uriașă își face intrarea un adevărat dulău. Coșmarul tuturor celor care sunt chemați la discuții pentru dezvoltare și planuri de extindere: gras, înalt, arogant, cu fața roșie de parcă ar fi mereu în pragul unui atac de cord. Toți se ridică și îi întind mâinile, femelele își aranjează coafura, dar el pare să nu-i

observe și înaintează decis spre Amalia, care, cu paharul pe jumătate golit, nici nu-l remarcă pe moment. Îi pune hotărât mâna pe braț, o forțează să lase băutura pe masă și să-l urmeze. Întreaga sală scoate un murmur indignat, mai întâi o singură voce, care se sparge apoi în mai multe tonuri:

— Cine e curva, cine e paparuda, ce-i cu favoritismele astea pe față?

— Sigur e amanta cuiva, ba nu, fiica, târfă nenorocită, și ai văzut ce urâtă e?

— Și Rihanna e mai frumoasă!

— Și cu belciugul ăla în nas, bleah!

— Lasă, dragă, i se potrivește, ce-ai vrea, ăștia sunt înapoiați, tu n-ai văzut în filme, sunt niște animale!

— Probabil a venit de curând, n-am văzut-o până acum, la ce departament e?

— Da, nici noi nu știm...

Amalia dispare la brațul buldogului, iar ochii ei încă mai par să caute pe cineva.

Sau, poate, șuvoiul de maimuțe proaste și amețite a dus-o în piață. Poate că acum Amalia stă lângă o tarabă murdară, din ciment, pe care sunt înșirate portocale, mandarine și grefuri, iar, alături, jumătăți de dovleac curățate de semințe. E prinsă în șuvoi și nu se poate mișca, tot ce poate face e să aștepte și cârdul să se deplaseze de la sine. Nu se poate întinde nici măcar să ia o portocală și s-o desfacă. După vreun sfert de oră, înaintează un rând, ajungând în dreptul tarabei cu salată și ridichi. I se face poftă. Degeaba. La nici un metru de ea, niște țigănuși aprind o pocnitoare. Amalia și-ar acoperi urechile și s-ar ține de nas, dar mâinile îi sunt prinse în aglomerația șuvoiului, încearcă totuși să ridice o mână și s-o ducă la urechi, dar e apostrofată de femeia de față:

— Ușurel, duduie, unde crezi că ești aici, la cafenea?

Pocnitoarea bubuie, Amalia se bucură că a surzit temporar și nu mai aude protestele stupide și agresive ale femeii din față. Mai avansează un rând, acum e la usturoi și mere. I-a intrat un fir de păr în ochi și ar vrea să îl îndepărteze cu mâna, dar nu are atâta energie pentru încă o dispută. În timp ce se apropie, mai încet ca melcul, de taraba cu conopidă, un individ scăpat din rând îi îmbrâncește pe toți și se repede în față. Are pe chip întipărit sentimentul învingătorului. Al omului care nu mai are nimic de pierdut.

— Huooooooooo, măgarule!, zbiară gloata. Stai la rând țăraneee!!!

Rândurile au fost parțial devastate, iar Amalia profită pentru a-și îndepărta firul de păr intrat în ochi. Parcă e altă viață. Îi pare rău că răzmerița nu a avut loc pe când era la mere, la portocale sau la ridichi... nu poate șterpeli o conopidă uriașa și, chiar dacă ar putea, oricum n-ar mânca-o crudă. Ea e în general foarte atentă cu dieta. Între timp, rebelul se pare că a fost prins. Amalia nu poate vedea în față, unde se întrezărește doar un șir nesfârșit de căciuli, dintre care multe de blană, dar aude vag propunerile revoltaților:

— Să-l snopim în bătaie!

— Să-l dezbrăcăm și să-l lăsăm aici!

— Să-l trimitem înapoi la coadă!

— Să-și piardă rândul!

— Să-i dăm foc!!!, propune o voce arțăgoasă de femeie.

— Să-l jupuim și să turnăm sare de murături pe el, zice tot o femeie.

Amalia vede pe jos o mănușă, neagră, plină de noroi care pare călduroasă. Se apleacă, o ridică. Își strecoară în ea mâna stângă. Parcă i-a revenit de tot auzul. Foarte bine, și așa era frig ca dracu', își zice.

Sau, biată copilă, urmând ceata animalică oarbă, o fi ajuns în vreun supermarket. Poate că stă acum în mijlocul raioanelor încărcate de te miri ce,

orbită de lumina prea puternică, oripilată de vocile ascuțite de copii mofturoși care fac pe ultima sură de metri o campanie de persuasiune asupra părinților, miza fiind multe cutii de bomboane, îngrețoșată de mirosul de detergent și săpun antibacterial amestecat cu cel de cozonac fierbinte. Poate că s-a oprit în fața globurilor de brad, cu megareducere, la set, și își amintește vreun Crăciun din copilărie, cu mâinile aspre și păroase ale Babuinului mereu acolo, explorându-i cutele rochiței, cu madam Urechiuț beată criță pe fotoliu, încă bunoacă dacă ar mai pune pe ea vreo 20 de kile și niște riduri, ar zice acum Corbu, bunoacă și cu o dâră de vomă pe rochia sexy, out of fashion, pe care o îmbracă la cererea Babuinului. Sau Crăciunul trecut în care ne-am tras-o în parc, morți de frig, aproape beți, nu prea departe de locul în care cocalarii patinau și se vindeau fițoșele-gogoșele și vin fiert. Însă, dacă Amalia ar fi într-un supermarket, cel mai mult și mai mult ar atrage-o raftul cu șampoane, perii de păr, vopsea, sclipici, agrafe, geluri, măști, spume și alte asemenea. Acolo probabil ar petrece o mulțime de timp, până când grupurile gălăgioase din jur s-ar rări, până când luminile deranjante s-ar mai stinge, până când personalul s-ar pregăti de plecare și apoi chiar ar pleca, pălăvrăgind despre cine cu cine și ce și unde. Amalia ar rămâne acolo, ar înnopta lângă toate șampoanele și balsamurile și spumele și fixativele. Ar învăța să le citească etichetele pe întuneric.

Ar putea fi în toate locurile astea. Adică așa ar fi credibil. Dar cel mai probabil e moartă, poate dezmembrată, eviscerată, ca în filme, ca în serialele proaste, polițiste. Într-un tomberon, într-un sac mare de plastic din care poate îi iese un deget, cu o manichiură perfectă, recent făcută. Probabil că n-o s-o mai vedem niciodată, nici eu, nici Corbu, nici Tara. Nici măcar rămășițele ei. Acum rămâne să aflu ce înseamnă chestia asta,

dacă îmi pasă, dar înainte de a mă gândi la Amalia trebuie neapărat să mă gândesc la Cală, să văd ce a fost locul acela pentru mine de fapt, pentru că el e mult mai sofisticat decât fetița asta dispărută de care m-am apropiat pentru un timp, fără să știu exact ce m-a mânat s-o fac, cu care am împărțit câte ceva, chiar dacă ea n-a înțeles nimic din apropierea noastră, cum era și firesc să nu înțeleagă, Amalia.

Și da, de văzut n-o s-o mai vedem niciodată, eu, Corbu sau Tara. Așa cred.

*

Tara propune să începem noi să o căutăm pe Amalia. Să mergem la liceu, să-i chestionăm prietenii...

— Tu chiar nu te simți câtuși de puțin vinovat?!, m-a întrebat la telefon tot într-o dimineață de decembrie, ceva mai aproape de Crăciun decât aia în care dispăruse puștoaica. Sincer, nu mă simțeam chiar vinovat, mă simțeam mai degrabă plictisit și obosit. Abia mă trezisem din somn. De când venise criza mea creativă, mă trezeam mort de oboseală, cu singura dorință de a adormi la loc.

— Hai că în juma de oră sunt la tine! Am vorbit și cu maică-sa, nu știe nimic. Au anunțat dispariția ei, dar știi cât de cretini și incompetenți sunt ăștia la Poliție... Îi doare-n cur. Trebuie să ne mobilizăm noi, să facem ceva... nu putem sta așa, cu mâinile-n sân. Știi doar că s-ar putea să fim noi vinovați, nu?

Tara a venit, într-adevăr, la mine, și s-a apucat să facă niște cafea. Mi-era silă până și să beau cafeaua. Știam că degeaba mă trezește, mă animă puțin, dacă n-am ce să fac în starea asta. Și alcoolul era tot degeaba. Pur și simplu, în spațiul

alb din word cuvintele nu voiau să se lege. Pentru că îmi era lene. Mi se părea inutil totul.

— Dar Corbu ce a zis practic despre asta? A amenințat el că o omoară? Zi-mi tot, tot, îmi cere Tara, aducând din bucătărie două cești cu cafea aburindă, cu un miros care nu-mi spune nimic. Nostalgie după ceva? Nu. Nimic. Gol.

— N-a amenințat pe nimeni, știi că nu face d-astea. M-a întrebat doar dacă m-ar debloca în vreun fel moartea Amaliei...

— Păi și tu ce i-ai zis? Nu l-ai pus la punct, pana mea?! Să-i zici că e plecat pe câmpii?

— Nu, zic eu și mă întind după cafea.

— Cum nu?!! Ești țicnit? Trebuia să-i zici să n-o omoare, pana mea...

— Da tu crezi că m-am gândit că o omoară?... Știi cum e el, vorbește o grămadă de chestii fără sens...

— Dar asta era important!!! Cum pana mea să treci așa ușor cu vederea?! Și de ce măcar nu mi-ai zis și mie?

Nu-i răspund. Cafeaua e puțin cam slabă... Are mult zahăr. Nu-i înțeleg pe ăștia care pun zahărul direct în ibric. Ce să-i răspund? De ce să-i fi spus ei? Nu-i spuneam mai nimic din lucrurile care contau, pe care le discutam cu Corbu. Amalia nu era printre ele, dar nu-i spuneam prea multe nici despre lucrurile care nu prea contau.

— Bem asta și plecăm, ok?, întreabă pe tonul ăla pe jumătate blând, pe jumătate poruncitor, vag sexy, pe care îl folosește în grotă. La mine n-are pic de efect. Nimic din ce fac sau spun oamenii nu merită luat în serios.

Îmi plăcuseră mereu pescărușii și țipetele lor ascuțite. La mare am scris primul meu roman. Aveam 21 de ani și bani ioc. Dar, în schimb, muze leșinate din plin în jurul meu. Cât de ridicolă e ambiția asta feminină de a fi muza cuiva, nu contează a cui... Chiar și a unui artist ratat. Speră

ca în felul ăsta să rămână nemuritoare, frumoase, dorite, măcar undeva, într-un tablou sau într-o carte, să învingă timpul. Asta pentru că nu înțeleg niciodată arta. Vor să fie redate așa cum sunt în realitate, țin la individualitatea lor, în vreme ce noi, artiștii, nu redăm niciodată ceea ce sunt femeile astea de fapt. Redăm un sentiment în legătură cu ele, ne redăm pe noi. Nu unicitatea lor, ci lucruri pe care le-am fi găsit la oricare alta. Le alegem pe ele fiindcă ne sunt la îndemână. Niciun artist nu creează având în minte, în prim-plan, o altă ființă. Dar ele n-au cum să știe asta, pentru că nu-s îndeajuns de perspicace. Așa e mai bine însa, fiindcă îți permiți un sejur creativ la mare sau aiurea.

Motivul pentru care pe atunci nu mai găseam niciun punct de sprijin și, mai ales, de întoarcere, pentru că de întoarcere aveam nevoie, nu de sprijin, întotdeauna mi-am fost suficient, era: nu exista nimic adevărat. Totul putea fi așa cum voiai tu să fie. Și adevărul ăsta, al inexistenței altui adevăr, mă înnebunea, mă făcea să urlu noaptea și să-mi zgârii pielea de pe mâini până ce se înroșea, apoi până începea să sângereze, până ajungea să mă usture, până cădeam într-un fel de leșin. O stare plăcută de inconștiență în care vedeam culori trecându-mi prin fața ochilor care nu mai erau acolo. Priveam orb, cu ochii scoși, scurși pe obraz, pe bărbie, culorile astea luând diferite forme de animale, de obiecte moarte. Rareori luau și înfățișare de oameni, cu fețe familiare poate, și atunci, disperat, mă smulgeam din leșin cu furie și începeam să urlu.

Oamenii deveniseră coșmarul meu. Dar, dacă aș fi știut ce aveam să simt azi, cât de plictisit și dezamăgit și sterp aveam să fiu, aș fi zis că anii ăia au fost o adevărată minunăție.

Simt de multe ori că de mine depinde totul. Că eu pot schimba oamenii din rărunchii celor mai intime fibre ale lor, că îi pot transforma în opusul a

ceea ce sunt cu toții astăzi. Simt chestia asta așa cum simt căldura și frigul. Da, eu aș putea să schimb definitiv și complet toți oamenii care există. Aș putea să-i schimb și pe cei care au existat vreodată și acu' sunt morți. Îmi imaginez, cu ușurința cu care îmi amintesc, de pildă, chipul maică-mii, că aș putea transforma toți oamenii în ființele perfecte care au fost pentru mine cândva, atunci, la început. Și ăla e momentul exact în care încep să urlu și să mă lovesc repetat cu fruntea de tăblia metalică a patului.

Mă uram când mă simțeam atotputernic. Dar și mai mult mă uram atunci când mă apuca mila. Când încercam să-mi argumentez – în inconștientul cu care doream să comunic tot mai rar, dar pe care încă îl iubeam nespus – că nu e vina lor. Că nu ei au vrut să ajungă așa. Că singurul lor păcat este acela de a nu fi avut voință, minte, tărie, rațiune, frumusețe, inteligență, carismă, originalitate, înțelegere. Și cum ai putea învinui pe cineva pentru prostie? Nu e vina lor, îmi spuneam. Simțeam, din când în când, rămășițele astea de iubire, acum deghizate în milă. Dar mila asta nu era ca orice altă milă. Dacă o femeie ar fi simțit vreodată pentru mine mila pe care eu o simțeam atunci pentru toți oamenii care au trecut cândva pe acest pământ, aș fi fost cel mai iubit dintre zei. Îmi doream atunci să-mi smulg din suflet mila asta care mă murdărea, care mă transforma într-o ființă nu îndeajuns de puternică pe cât visam să fiu. Și când te gândești că pe atunci era atât de bine...

Nu, nimic din ce-a fost nu avea să se mai întoarcă.

„Atunci când pierdem ceva, pierdem pentru totdeauna", spusese într-o zi Amalia, mult după ce scrisesem eu prima carte. Avea pretenții din astea de femfilosoafa, gagica mea de liceu. Încercam de cele mai multe ori să nu ascult ce spune. Odată ce începi să iei în serios o femeie, să te iluzionezi că e

mai mult decât o pizda, două țâțe și un cur, că e ceva dincolo de ele, atunci ești pe cale să te duci dracului. O apuci pe un drum care dă într-o fundătură. Tot trecutul meu este acum atât de în ceața încât nici măcar nu mai știu dacă am făcut asta vreodată. E posibil. M-a întrebat cineva cu care am băut de curând dacă m-am născut misogin sau dacă am devenit așa cu timpul. Probabil că am devenit, nu cred să mă fi născut ceva anume. Îmi pare uneori ridicol și gândul că m-am născut cândva.

Nu avea să se mai întoarcă tot ce a fost Amalia avea dreptate, dar, cu siguranță, gândul ăsta nu-i aparținuse. Poate îl auzise undeva și și-l notase conștiincioasă în agenduța ei când cu capete de mort, când cu pentagrame, când cu schelești, când roz cu sclipici, în funcție de idolii ei de moment de pe MTV. Poate îl furase de la Corbu, deși el nu prea avea accese de melancolie. Nu mai avea de mult. Singurele lui nostalgii se oglindeau pe pânzele absurde care ieșeau din mintea lui, culori pe care un ochi neobișnuit cu ființa artistului care le-a pictat le-ar fi luat drept mâzgăleli, nonsensuri. Pentru mine, ele însemnau foarte multe. Erau seri în care desenele lui erau totul. Coboram în pânză, treceam dincolo, cu mult dincolo și mult mai adânc de dârele lăsate de pensulele prietenului meu, și atunci puteam să mă privesc nealterat, să mă ating și să mă contemplu dincolo de orice măști și orice pervertire. Era lumea ce fusese a mea. Era locul pe care, daca am fi reușit să-l descoperim la timp, poate că am fi putut supraviețui. Lumea aia avea chipul meu. Atunci știam cu exactitate tot ce pierdusem, făceam un inventar cinic și complet. Și începeam din nou să urlu.

Lumea pe care o picta Corbu se închisese și ea pentru mine, într-un final. Asta fusese dorința mea. Tot ceea ce era frumos și minunat și al meu pe lume trebuia să dispară, ca să îmi pot îndeplini

rostul meu, ceea ce simțeam în clipa asta că e singurul lucru ce a mai rămas de făcut. Excepțiile atât de fascinante, precum oamenii frumoși, adevărați, așa cum era Corbu, trebuiau să fie gonite și, dacă asta nu se putea, poate chiar distruse, pentru a pregăti marea anihilare. Asta rămăsese singurul meu vis.

M-am aflat mai aproape cu un pas de el, de vis, în ziua în care am întâlnit-o pe Tara. Era minunată. O ființă care strângea în ea toată urâțenia celorlalți. Vedeai bubele de pe fețele tuturor oamenilor din lume. Aveam nevoie de ea și, din clipa în care am întâlnit-o, mi-am propus să n-o pierd din ochi niciodată. Ea să fie trezirea și durerea și amintirea și fuga... dar asta e altă poveste.

Se înnoptează. Poate ar trebui să las un semn. Unul pe care să-l înțeleagă și proștii, oamenii.

Acum Amalia nu mai e, și o voce se încăpățânează să-mi repete în minte: „a omorât-o Corbu, a omorât-o pentru tine“, ca o cucuvea care se postează în fața ferestrei tale și se vaită zile întregi, și nu mai termină, deși tu știi foarte bine că n-are cine să-ți mai moară și, chiar dacă ai avea pe cineva care ar putea să-ți moară, nu ți-ar păsa câtuși de puțin.

În noaptea asta voi vizita casele tuturor prietenilor cărora le-am dăruit cărțile mele cu dedicație. Îi voi trezi din somn, mă voi năpusti în sufragerii, voi căuta cele cinci cărți și le voi distruge. Le voi sfâșia, le voi arde. Dacă se vor împotrivi, am să-i ucid fără să clipesc. La lăsarea zorilor, voi pătrunde în biblioteci, voi amenința bibliotecarele cu un cuțit, voi găsi cărțile și le voi distruge. Voi sparge vitrinele librăriilor, voi îngrozi mamele care, ținându-și plozii de mână, așteaptă docile și resemnate să le cumpere rechizite școlare. Voi urla și voi dărâma rafturile. Voi găsi cărțile și le voi distruge.

Apoi nu va mai fi nimic.

Pentru că asta e singura cale, așa trebuie să fie.

Când pierdem un lucru, trebuie să fie pentru totdeauna.

Gunz/Ulf – Mangalia, seară, frig și pute puțin a scrumbii arse.

*

Dacă singurătatea e ceva ce te atrage doar fragmentar, dacă nu îți imaginezi întreaga ta viață trăită undeva cu totul și cu totul izolat de oameni, atunci ai o problemă care să te îngrijoreze – niciodată, cu niciun preț, sub nicio formă, nu trebuie să devii prea deștept. Deși prevăzusem că ar putea apărea la un moment dat problema asta, am ignorat-o, m-am aruncat cu capul înainte și până la urmă s-a întâmplat. Am devenit prea deștept ca să mai pot suporta oameni în jurul meu.

Nici nu îți dai seama cât de aproape ești de primejdia asta. Trăim cu ideea că ființa noastră nu va cunoaște prea multe alterări de-a lungul timpului, că suntem ceva ce vom fi mereu, că vom schimba mai degrabă învelișurile și nu substanța, „mirosul și culoarea căcatului nu căcatul în sine“, cum ar zice Corbu. Ei bine, mare greșeală. Într-o zi bei prea mult, a doua zi bei și mai mult, a treia ești la un pas de comă alcoolică, a patra la fel și tot așa. Într-o altă zi întâlnești o persoană, discuți ceva, pe urmă citești un pasaj dintr-o carte și bam! Se întâmplă. N-ai cum să prevezi când va fi momentul ăla, dar rezultatul e mereu același: te-ai trezit cea mai inteligentă formă de viață care a existat vreodată.

Odată ce s-a întâmplat, relația ta cu restul ființelor umane este iremediabil compromisă. Nu-i vei mai putea privi cu aceeași îngăduință ca până atunci. Îți vor părea ridicoli, scârboși, ignoranți. Iată tragedia. De acolo nu va mai fi cale de

întoarcere, pentru că nu mai poți redeveni prost. Oricât ai încerca să te îndobitocești pentru a te readapta, nu-ți va ieși cu adevărat. Vei fi, în cel mai bun caz, un prost fals, un prost prefăcut. Vor fi perioade în care vei fi, ce-i drept, mai puțin, genial, dar diferența între tine și restul speciei va rămâne, chiar și așa, uriașă.

Ai grijă, deci. Gândește cât mai puțin posibil. Dacă îți vin prea multe întrebări în cap deodată, e semn rău de tot. Alungă-le. De acolo, de sub întrebările alea, începe prăpastia. Ține-te tare pe poziție. Simți că ești în pericol? Deschide televizorul. Desfă o pungă de semințe de floarea soarelui. Ieși în fața blocului și socializează. Dă o tură prin supermarket și ceartă-te cu gospodinele transpirate care împing coșulețe cu cotlete. Din fericire, oamenii au fost inventivi: le datorezi multe modalități prin care s-au gândit să te țină departe de marginea prăpastiei. Ia totul așa cum ți-l livrează ceilalți. Nu ai de ce să afli propriile răspunsuri. E periculos și nu merită.

Și, mai ales, nu uita asta: acolo unde mergi, dacă alegi să înțelegi, să cunoști, nu mai există drum înapoi. Asta îți dorești de la restul vieții tale? Surghiunul? Inadaptarea? Scârba?

Îmi doresc ca într-un anumit punct de răscruce să fi avut tăria de a fi zis nu. Să fi lăsat dracului demonul ăsta al deșteptăciunii și să fiu om, la fel ca ceilalți. Până la urmă, cine sunt eu, să fiu atât de deștept? Cum mama mă-sii îmi permit?

Dacă aș fi avut puțină înțelepciune și instinct de conservare, acum aș fi fost mediocru, adică prost, și aș fi putut avea o iubită. O familie. Un copil sau doi. Un câine. Un apartament de două camere cu chirie. Cu balcon. Aș fi urmat un program strict, întocmit de femeia mea, de dezalcoolizare, dezintoxicare și purificare. Aș fi mers la sală, iar cu băieții aș fi avut voie la bere doar sâmbăta seară, de două ori pe lună. Aș fi avut job, mi-aș fi făcut credit la bancă pentru un

apartament care să fie doar al nostru. Aș fi mers în vizită la soacră, i-aș fi dus un buchet frumos colorat de flori. I-aș fi pupat mina. I-aș fi dus crănțănele șoricarului soacrei. Aș fi fost atent să nu-l calc cu bocancul pe cap, sub masă. Aș fi ajutat-o să aducă farfuriile din bucătărie și să pună masa pentru toată familia. Aș fi strâns masa, dus farfuriile în chiuvetă și, când ea ar fi zis „lasă-le mamă acolo“, m-aș fi oferit să le spăl. Aș fi băut o bere pe terasă cu tata socru'. Aș fi dat anunț la ziar pentru a-i găsi șoricarului soacrei o șoricară cu care să facă șoricăruți.

Aș fi putut s-o fut pe iubită fără să-mi fie silă, nici de ea și nici de mine. Mi-aș fi pupat copiii înainte să adoarmă. Aș fi privit-o galeș pe mama lor în timp ce le citește o poveste de noapte bună.

M-aș fi lăsat de scris. Aș fi înțeles, în sfârșit, că scrisul nu îmi aduce nimic bun, doar îmi răscolește demonii. Că n-o să câștig bani din el. Mai rău, că nici măcar nu e util pentru societate. Că nu face oamenii mai buni. M-aș fi făcut strungar pentru că asta e cu adevărat o meserie utilă care, la o adică, poate salva chiar vieți. Sau instalator. „Câți oameni nu așteaptă să fie salvați de la înecul prin inundație!”, mi-ar fi dat, ca argument convingător, iubita mea. I-aș fi dat dreptate. Mi s-ar fi făcut rușine de manuscrisele mele vechi și le-aș fi depozitat, pe ascuns, cu jenă, în fundul ghenei.

N-aș mai fi fost prieten cu Corbu. Aș fi realizat, după mulți ani de prietenie strânsă, că e doar un terchea-berchea. „Nici măcar nu e un artist de valoare“, ar fi spus ea. „Un tip jegos care pictează chestii pe care le pot desena și copiii de grădiniță”. Atunci i-aș fi văzut și eu, într-adevăr, desenele ca pe niște mâzgăleli.

...Fascinant cât de încăpățânate sunt maimuțele retarde. Ar face orice numai să nu-și recunoască propria prostie. I-am văzut de foarte multe ori puși față în față cu prostia speciei lor, o

prostie atât de evidentă, cu totul și cu totul de necombătut și, cu toate astea, mereu au dat să fugă din fața ei, ca o cireada de șoareci din fața unei pisici uriașe, turbate. Orice altceva, orice justificare ar fi fost bună pentru ei, acceptată, numai și numai să nu accepte adevărul ăsta absolut – că specia umană e incredibil de proastă. Pentru ei, e mai plauzibilă varianta ca totul să fie doar o conspirație în care Cineva îi face să pară proști. Orice, numai să nu admită că sunt iremediabil și fără excepții proști.

Și când te gândești că, în definitiv, imbecilitatea lor e doar o constatare. Înțeleg să te împotrivești unei opinii, unei percepții umane, nu unei evidențe.

Trăsătura esențială a umanității este eșecul. Nu eșecul în sens bun, creativ, ci eșecul de a fi ceea ce ți-ai dori să fii.

Nimeni nu mai reușește să fie ființa la care a visat dintotdeauna, pentru că nu mai are forță. Lipsiți de coaie, lipsiți de voință, oamenii sunt doar șobolani orbi care își târșâie membrele în întuneric.

Doar unul dintr-un milion de oameni are forța de a da deoparte comodul, docilul, confortabilul, și a merge în căutarea a ceea ce este cu adevărat, așa cum pe vremuri bărbații plecau un timp în pustietate pentru a-și afla adevăratul sine. Numai un om dintr-un milion va lăsa deoparte emisiunile TV, farfuria plină cu sarmale și costumul apretat de a doua zi pe care trebuie să-l îmbrace la job, în favoarea unei activități care presupune contactul cu propria ființă, dezgolită de convenții, vulnerabilă și imperfectă. Câți oare nu ar leșina din primul moment în care și-ar privi față în față personalitățile lor reale, nu cele contrafăcute, nu hainele pe care le îmbracă pentru a-i deruta pe cei din jur?

Îmi plăcuse mereu să mă admir gol, adevărat și (im)perfect.

2.

MI-AM PIERDUT VIRGINITATEA târziu, foarte târziu. Aveam aproape 17 ani. Firește, prima dată a fost cu cineva pe care nu-l iubeam. Cu cineva de care eram doar foarte atrasa pentru că, așa cum se întâmplă mai mereu în liceu, cu cel de care ești îndrăgostit te sincronizezi mai greu. De fapt, la numai câteva luni după ce am făcut sex cu cel de care eram doar atrasă fizic, am făcut-o și cu cel de care eram îndrăgostită. Doar că, atunci când am făcut-o, nu mai eram îndrăgostită de el, ci de altcineva. Se întâmplă și asta.

Cum a fost prima dată? Nici memorabil, nici naspa de tot. Cum arăta, cât a ținut, dacă mi-a plăcut pe moment, detalii din astea nu prea mai știu. Sunt amintii prea îndepărtate și, în plus, de când am descoperit 4paws, memoria mi se șterge încet-încet, pornind cu amintirile cele mai îndepărtate pana la astea mai noi. Și lui Ulf i se întâmplă, chiar și fără droguri. Mă întreb uneori dacă ștersul va ajunge vreodată la zi sau dacă, pană va fi cazul să fie puse în pericol amintirile de ieri și alaltăieri, voi decide să mă las de 4paws. Deși nu prea cred.

M-am plictisit rapid de sex, așa cum e înțeles el de oamenii obișnuiți. Alternatul partenerilor nu ajuta mai deloc. Parcă toți voiau același lucru, pe toți îi excitau aceleași clișee. Eu voiam cu totul altceva. Mă simțeam oribil de fiecare dată când trebuia să o fac în cel mai conformist mod cu putință, într-o cameră cu postere de staruri rock pe pereți, cu câteva sticle goale de bere pe noptieră. Același ritual: sex oral, sex normal, sex anal, rare variațiuni cum ar fi jucăriile erotice, vibratoare, bile, cătușe, poate un partener negru, sau un partener pitic, șchiop sau mut și, poate, dacă nimeream pe cineva mai îndrăzneț, a treia

persoană alături de noi, pentru a mai condimenta acțiunea. Sexul cu femei devenea și el rutină după o vreme. La fel și cel cu persoane în vârstă. Totul mi se părea de-a dreptul patetic. Ajunsesem la aproape 20 de ani și aveam senzația că nu făcusem nici 5 la sută din ce s-ar fi putut face.

Aveam 21 de ani și vreo două luni când am decis să-mi iau inima-n dinți și să mă prezint la un interviu, în urma unui anunț din ziar. Din ce-am înțeles, căutau fete dornice să se prostitueze. Perspectiva părea interesantă. M-am gândit, firește, că or să mă considere cam bătrână. Știam că vârsta cea mai căutată pentru un astfel de job este undeva între 14 și 18 ani. Așa că, normal, mi-am fabricat o identitate nouă, în care aveam 16 ani și 11 luni, și am încercat prin toate mijloacele să maschez semnele adevăratei mele vârste. Mă chema Tisha. Le-a plăcut de mine din prima, dar, spre ghinionul meu, nu căutau prostituate. Căutau doar fete care să danseze în cluburi. Firește, mi-au spus, poate că uneori se va ajunge și la sex, în funcție de cerințele clienților, în funcție de tarifele pe care mi le stabileam. Aș fi putut accepta, căci părea să implice, la urma urmei, și ceva sex. Dar m-am gândit că totuși nu e ceea ce voiam, nu vedeam care ar fi motivul să umblu cu jumătăți de măsură. Am continuat să caut. Am mai fost la câteva interviuri, unii într-adevăr căutau prostituate, dar voiau să le exporte în Italia, Spania sau măcar Bulgaria și, oricât de exotică ar fi fost perspectiva asta, la ora aia nu eram atât de încântată de ideea de a părăsi România. Încă mă mai înțelegeam relativ ok cu mama, nu voiam s-o abandonez definitiv și, în plus, aveam ideea asta imbecilă că, dacă ar fi ca vreodată să-mi găsesc iubirea vieții, aici am s-o găsesc. Habar n-am cum am căpătat prejudecata asta, cert e că o aveam. Următorul interviu, care mi-a dat mari speranțe că am găsit ceea ce căutasem de la bun început, a fost tot un eșec. Ce mă făcuse să cred că în sfârșit

nimerisem unde trebuie: după vreo 5-6 minute de când făcusem cunoștință, tipa care se ocupa de recrutare mi-a cerut să mă dezbrac încet, cât mai provocator cu putință.

— De tot?, am întrebat, cu un aer puțin timid.

— Da, firește, a spus ea și a zâmbit.

Era o tipă destul de atrăgătoare, pe la vreo 55 de ani, îmbrăcată mai degrabă office, cu pantofi cu toc jos, cu părul scurt, foarte puțin fardată și parfumată discret. Eh, asta e, îmi dau abia acum seama că poate totuși am avut dintotdeauna ceva în comun cu pictorul, Corbu – și lui îi plăceau femeile în vârstă. Și preșcolarele, dar aici pe mine m-a pierdut. În fine... M-am dezbrăcat, fericită că pentru așa ceva mă vrea, cu speranțe din ce în ce mai mari că voi fi angajată și că experiența mea personală se va îmbogăți semnificativ, că voi trece prin niște situații extreme care îmi vor trezi din nou pofta amorțită pentru sex. Gândurile astea m-au făcut atunci să mă excit destul de tare și cred că ăsta a fost unul din motivele pentru care m-am descurcat excelent. I-a plăcut cum m-am dezbrăcat și cum arătam. Dar, vai!, nu căuta o prostituată, ci o fată pentru chat. Așa ceva mai făcusem. Am plecat de la interviu deprimată la culme, gândindu-mă că mi s-au închis definitiv toate ușițele spre experiențe cu adevărat interesante.

După vreo câteva luni, am găsit în sfârșit. Am dat de un tip care chiar era pește. M-a angajat și după doar trei seri ieșeam împreună la un pahar, urmat de intrarea mea în pâine. Am lucrat împreună aproximativ doi ani, cu scurte întreruperi, cea mai lungă fiind de trei luni, cât a trebuit să am grijă de maică-mea, după ce ieșise din spital. Din nefericire, însă, câteva săptămâni mi-au fost de ajuns ca să-mi dau seama că nici asta nu avea să mă dezvolte pe plan personal. Cei doi ani în care am lucrat cu G. au fost mai degrabă un mod de a câștiga bani ușor, constant, fără mari bătăi de cap, deși de câteva ori am fost la un pas de

moarte, dar deh, mi-am spus, în orice profesie probabil că ți se întâmplă asta până la urma, nu există meserie fără riscuri. O prietenă fusese ucisă de o gașcă de băieți de cartier, după ce-l lăsase pe unul repetent. Unde mai pui că, din câte-mi dădeam seama, să fii profesoară era groaznic de plictisitor. Mai bine să mori făcând sex, măcar e un pic mai palpitant, mi-am zis, deși știam că de fapt mă mințeam. Nu era prea palpitant. Era confortabil, era rutină, și, cum ziceam, doar o modalitate de a nu-ți face griji în privința banilor. Nici pe departe nu era ceea ce sperasem eu în perioada interviurilor pe bandă. Dar mi-a permis, cel puțin, să-mi continui facultatea, ba chiar m-am înscris și la master. Și, în definitiv, nimerisem bine. Auzisem o grămadă de istorii cu pești nebuni, violenți, care nu-ți dau banii câștigați sau te violează. G. era extrem de diferit, chiar atent, și de vreo 10-12 ori, când ne-am îmbătat împreună, mi-a mărturisit că e îndrăgostit de mine. Firește, am făcut și sex de câteva ori cu el. Doi ani sunt o perioadă lungă. Era inevitabil să se întâmple. Ce mai era foarte ok: G. avea ambiții, pentru el asta era o carieră ca oricare alta și, dacă începusem prin a agăța indivizi la marginea parcului, abordându-i în timp ce mașina era parcata la stop, ca în filmele americane, peste puțin ajunsesem să las strada în urmă, să ies în baruri și să aștept să fiu abordată, în timp ce savuram o băutură cât mai costisitoare. De acolo am evoluat și mai mult. Aveam mai puțin de un an vechime când am renunțat complet la a mă afișa. Totul se făcea pe internet, prin e-mail sau la telefon. Clientul primea un catalog și își alegea modelul, în funcție de preferințe. Eram cel mai des aleasă dintr-un catalog de douăzeci și ceva de fete – atâtea își permitea G. la vremea respectivă, am aflat de curând că s-a extins mult și m-a bucurat tare chestia asta, G. merita succesul – ceea ce m-a făcut într-o anumită măsură nesuferită în ochii colegelor. Dar, pe de altă parte, și în scurta

perioadă în care am lucrat ca redactor și traducător la o editură refuzasem din start să mă apropii de cei de la job. Mi se părea mult mai simplu și mai curat așa, fără complicații stupide ce ar fi putut apărea. Așa că, să fiu sinceră, mă durea în fund de cum mă vedeau fetele lui G., ba chiar, în secret, aveam o satisfacție nu neapărat ușor de ascuns. Să fiu solicitată des înseamnă mai mult sex și mai mulți bani. Mai mult sex însemna o posibilitate crescută să întâlnesc un client mai ciudat, cu gusturi neobișnuite, și astfel să-mi ating obiectivul meu inițial, cel care mă făcuse să alerg după un astfel de job. Mă năpădise în perioada asta, în care agățatul se făcea exclusiv pe net, și ideea penibil-romantică că mi-aș putea întâlni marea dragoste într-unul din cei care mă contactau. De ce nu?, îmi ziceam. Cum se îndrăgostește un tip de o tipă? Privind-o și dorind-o. Asta li se întâmpla și celor care îmi vedeau poza în catalogul lui G. și apoi mă solicitau pentru o partidă. Și poate că nici n-am fost departe de adevăr, poate că vreo câțiva chiar s-au îndrăgostit de mine. Nu conta însă, atâta timp cât eu nu m-am îndrăgostit de nimeni. Mă rog, în perioada aia a apărut Ulf, dar pe el, firește, nu l-am întâlnit astfel.

Punctul culminant al carierei l-am atins după explozia cu blogul. Începuse într-o joacă, deja ieșeam cu Ulf, nu era nimic sexual intre noi și nici de altă natură, nu eram, cred, nici măcar prieteni, ci doar doi oameni care își fac cele mai ciudate confesiuni posibile. Eu îi povesteam cum mi-ar plăcea să fiu sugrumată în timp ce sunt futută, el îmi descria cu multe și intense detalii cum i-ar plăcea să ucidă într-o zi orice bătrân sau bătrână care îi iese în cale. Motto-ul lui în viață era cel al unui celebru criminal (de care, spre rușinea mea, nu auzisem) care spusese că și-ar dori ca omenirea să aibă un singur gât, iar el să o sugrume. Mi-a vorbit mult, enorm de mult, despre cărțile lui. Nimic din ceea ce mi-a spus Ulf vreodată nu a fost

plictisitor. Întâlnisem, în sfârșit, cea mai interesantă ființă din lume, eram cumva mândră că îmi povestește mie toate lucrurile astea, mândră și, în același timp, mă simțeam foarte nedemnă, foarte banală, aproape proastă, urâtă, normală. Simțeam că trebuie să îmi schimb stilul de viață, voiam să dispar pentru un timp și să mă întorc o nouă femeie, reinventată. By the way, încă mă mai chema Tisha. G. aflase, între timp, vârsta mea reală, dar nu-l deranjase deloc, poate și pentru că mă descurcam excelent la job. Cum spuneam, blogul... Ulf publicase deja două cărți, avusese un succes neașteptat, și acum lucra la a treia. Avea să fie o carte complicată, îmi spunea, o carte grea, complexă, o carte în care nu mai putea și nu-și mai dorea să se joace, așa cum o făcuse în primele două. Îmi spunea că și-ar dori să se joace în altă parte, în timp ce continuă să scrie serios la carte. „O jucărie nouă, habar n-ai cât de mult aș aprecia acum o jucărie nouă“, astea au fost, aproximativ, cuvintele lui. Atunci am avut eu ideea să facem un blog împreună, ceva literar, mă gândisem eu la început. Scrisesem într-o perioadă, cei cărora le arătasem creațiile fuseseră încântați, le văzuse și Ulf, dar zisese imediat că-s bășini, bovarisme. „Unde pula mea ești tu în tot căcatul ăsta, nu vezi că scrii cu viața altcuiva, nu vezi că minți, falsezi pe hârtie, te folosești de scris ca să te ascunzi, nu ca să te descoperi”, zisese. Nu m-am îndoit nicio clipă că avea dreptate.

A sărit și m-a pupat pe obraz, era aproape fericit. A zis că vom face „un blog de curvă“, care să ne aducă și bani, și invidie, și lui ceva în plus care să-l ajute cu cartea. Ce-ți poți dori mai mult decât invidie, bani și inspirație?, zisese, și cred că așa era. Am deschis blogul. Toate articolele erau scrise de Ulf. Eu intram doar ca să mă uit câte vizualizări făceau. Ne întâlneam în fiecare dimineață când ieșeam din tură, de vreo 4 ori pe săptămână. Eu îi povesteam ce am mai făcut cu

clientul, ce mi-a cerut, ce poziții am bifat, ce a spus ăla, cum a făcut când și-a dat drumul, dacă a fost violent, dacă m-a plătit înainte sau după, chestii de genul. Își cumpărase un reportofon și mă înregistra. Mă excita să mă gândesc că poate, atunci când asculta confesiunile mele pentru a le transcrie și stiliza, are erecție. Când mi-am dat seama că probabil nu e cazul, am fost extrem de dezamăgită. Cred că am plâns. Am fost foarte dezamăgită și când îmi refuzase propunerile, aproape cu scârbă. Nu voiam însă să pierd relația asta, așa că am continuat să ne vedem, a continuat și blogul, a continuat și jobul meu de noapte, asortat cu cele câteva de zi pe care le schimbam rapid, mi se păreau groaznic de plicticoase și prost plătite, au urmat multe chestii, boala maică-mii s-a înrăutățit, Ulf l-a cunoscut pe Corbu... Asta cred că a fost cea mai mare lovitură, Corbu. L-am urât înainte să mă îndrăgostesc puțin de el. Era tot ceea ce detestam eu la un bărbat, mai puțin în ce privește sexul. Singurul lucru pe care l-am admirat la pictor au fost preferințele lui neobișnuite, pentru puștoaice și babe, precum și orice altceva se abătea de la modalitatea normală de a face sex. Aici îmi amintea de mine, de căutările mele, dar până și asta era un motiv de a nu-l suferi, pentru că reușise acolo unde eu eșuasem.

Odată ce Ulf, care încă își mai zicea Gunz pe atunci, l-a cunoscut pe Corbu, a început să se vadă cu mine tot mai rar și, lucru îngrozitor, să-l aducă și pe Corbu la întâlnirile noastre, în care eu îi povesteam detaliat materialul pentru postările pe blog. Dacă Ulf nu se excita nici măcar atunci când îmi asculta aventurile, Corbu, dimpotrivă, se excita chiar în timp ce eu povesteam, ceea ce era pur și simplu de neîndurat. Așa că, la un moment dat, mi-am băgat picioarele de tot și i-am zis să scrie din imaginație. Speram să văd o reacție de dezamăgire, dar n-a fost așa. Părea încântat, și asta a fost lovitura finală pentru mine. Am încetat să

mă mai gândesc la el, cel puțin să mă mai gândesc la el în felul ĂLA. Am dispărut o perioadă. A, da... și l-am dat dracu' și pe G. Terminasem cu asta. Începusem să cred că există pe lume și alte lucruri ce merită căutate și aprofundate, în afară de sex.

Mi-am găsit alt job, a fost ok și boring o perioadă, am avut mai mult timp de citit, de călătorit, am cunoscut un tip de treabă, poate că aș fi avut o relație normală, banală și de viitor cu el, dacă nu m-ar fi sunat Ulf, după o vreme în care nu îmi ieșise să nu mă gândesc la el, dar cel puțin parcă se mai răriseră momentele în care mă năpădea brusc dorința de a-l vedea și de a-l asculta. Îmi dorisem uneori, în timpul ăsta, ca lucrurile să fi stat exact invers – el să-mi facă mie confesiunile și eu să le înregistrez. Aș fi avut acum vocea lui și poveștile înregistrate, și nu m-aș mai fi masturbat așa, în gol. Whatever.

Da, m-a sunat, dar nu pentru că îmi dusese dorul. Între timp, MySlaves, așa se chema, o luase hăt în sus, foarte în sus, avea mii de unici pe zi, era tot mai des pomenit de diferite vedete. Îi lăsasem lui Ulf tot ce ținea de blog, prin urmare el fusese contactat în calitate de admin. Îl chemaseră, crezând că e o tipă, curva în cauză, ca invitat la o emisiune TV, Divele nopții. Ulf îmi zicea la telefon nici să nu mă gândesc să mă eschivez, trebuie neapărat să merg, era caterincă. Știam că mama se uita la emisiunea asta, dar, cum era din ce în ce mai bolnavă, poate că nu mai avea chef, deci șansa să mă rateze era mare. În plus, părea ceva cât de cât palpitant. Iar cel mai convingător argument – aveam să-l revăd pe el. Am mers împreună și a ieșit ok. M-am cam bâlbâit, dar a fost ok. Cel puțin așa mi-au spus realizatorii. M-a văzut și șeful meu de atunci, de la job-ul de zi, și m-a concediat. Nu mi-a părut rău.

Am reluat prietenia cu Ulf. Am fost nevoită să-l accept în gașcă și pe Corbu, care părea să se fi lipit cu scotch, cu cocă, cu adeziv de Ulf, era ca o

umbră, ca un apendice care îi știrbea perfecțiunea. Dar, și așa, Ulf tot era breathtaking, deci am continuat să ne vedem.

Au trecut așa doi ani... Habar n-am ce am făcut cu adevărat în timpul ăsta. O perioadă „am ars-o”, cum zicea Corbu, fără job deloc, trăind, culmea!, cu banii lui Corbu, care la fiecare șase luni primea câte o moștenire, după moartea a câte unui membru al familiei lui. Noi eram stupefiați. Atât noroc nemeritat nu mai văzusem la nimeni. Și ce moștenire!... Dacă aș fi avut mai multă imaginație, aș fi spus că e ceva necurat la mijloc, că poate pictorul e implicat cumva în decesele astea neașteptate. Pe bune, nu-i murea niciodată cineva sărac. Numai unchi, mătuși, bunici, protectori de familie, chiar și un străbunic, cu mai multe case, mai multe mașini, mulți bani puși deoparte. Corbu și-i însușea pe toți. Primul lucru pe care-l făcea – dădea o petrecere-monstru. Pentru fiecare astfel de petrecere, picta câte un tablou pe care-l expunea în apartamentul unde avea loc balamucul. Le numea vernisbăute, ceva de genu’. Cu ocazia petrecerii monstru, anunța că de săptămâna următoare avea să se mute într-un loc mult mai fancy, mai încăpător, unde avea să aștepte să-i mă moară cineva ca să poată migra spre un loc și mai mișto. Nu știu care ar fi fost punctul terminus pentru el, poate vreun castel gotic, poate vreo vilă pe malul oceanului în te miri ce țară, habar n-am. După petrecerea-monstru, plecam toți trei într-o excursie, la munte sau la mare. Aia fusese perioada mea cea mai lesbi, pentru că luau mereu multe gagici cu ei. Din moment ce eu nu mi-o trăgeam cu niciunul din ei, era cam stupid să aduc un tip în toată povestea asta – deși poate că nici Ulf, nici Corbu nu s-ar fi supărat. Așa că pizdușele cu care veneau ei erau cea mai la îndemână variantă. Și nu aveau gusturi rele... erau chiar variate și neobișnuite. Nu mă puteam plânge.

Pe neașteptate, am cunoscut-o însă pe Ștefana, și ea mi-a oferit o lume nouă. Era pentru prima dată când Ulf trecea pe planul doi. Aveam în fiecare zi descoperiri de făcut, era ceea ce îmi dorisem de la început. Am devenit Tara. Numele l-am ales eu. Îi plăcuse și Ștefanei.

Mi se părea că pierdusem vremea, fusese o ființă scârboasă, banală, care nu înțelesese nimic. Puteam să devin cu totul altcineva. Ștefana mi-a dat șansa asta. Am exersat împreună transformarea mea, mi-a dat lecții, mi-a împărtășit trucuri, m-a învățat atâtea lucruri la care nici nu mă gândisem. Transformarea a fost scurtă. Mă comparam adesea cu o vampiroaică după ce fusese ucisă și imortalizată. Devenisem mult mai frumoasă, mai nemiloasă, mai îndrăzneață. Nu cred că e deplasat să spun că devenisem și mult mai inteligentă sau, oricum, mult mai creativă. Imaginația îmi explodase brusc. Consecința principală a fost că am început să privesc oamenii ca pe obiecte cu care îmi pot satisface plăcerile, dar, cum spusese Ulf în urmă cu ceva vreme și nu înțelesesem pe deplin până acum, ăsta era modul corect de a te raporta la ei. Ce eram? Eram o ucenică sado-maso, care se dezlănțuia noapte de noapte într-o grotă artistic abilitată, trei niveluri sub pământ, sub un club studențesc. Ștefana era stăpâna mea, cel puțin până când aveam să devin și eu una și să-mi pot lua discipolițe. Nu mă grăbeam. Să fiu ucenica ei era minunat. Am fost biciuita mult, des, cu pasiune, am leșinat de plăcere de multe ori, am fost pusă să-i ling cizmele, m-am lăsat plimbată în lesă, mi-am băut de câteva ori propria urină și mi-am lins propria vomă de pe podeaua de piatră stilizată. Am lăsat-o pe Ștefana să mă însemne ca pe sclavi, cu un mic și cochet „Ș“ pe burtă, sub buric. A fost o perioadă tare fericită.

Tot cam pe atunci am făcut sex și cu Ulf, și cu Corbu.

Nu era doar plăcerea și bucuria de a avea în sfârșit o viață altfel, o viață cum îmi dorisem. Eram în același timp încântată că devin o altă persoană fiindcă, îmi spuneam, așa o să-l merit cu adevărat pe Ulf. Tisha fusese o tipă timidă, frumoasă dar puțin ștearsă, fără prea mari complicații existențiale. Tara era sofisticată, era dificilă, era inabordabilă. Aveam propria mea filosofie, îmi trecuse iar prin cap să scriu și eu cărți. Speram din tot sufletul să-i placă Tara.

A observat schimbarea mea discret, cu încântare parcă, dar fără să facă remarci dizgrațioase. Poate se temea ca, lăudând-o pe Tara, să n-o rănească prea tare pe Tisha. Cel puțin, sper ca asta să fi fost. Era totul din ce în ce mai bine, de câteva ori l-am dus și pe el în grotă, a cunoscut-o pe Ștefana, mi-aș fi dorit atunci să fie al meu, dar Ștefana l-a dat pe mâna unei roșcate mai experte decât mine, care eram tot începătoare. Mi-a dat de înțeles că mai fusese acolo, că își căutase printre fetele Ștefanei un subiect pentru romanul patru. Ajunsese între timp la a cincea carte. Fuseseră un succes, avea mulți fani. Aș putea spune că relația noastră mergea excelent, cu toate că pictorul era mai prezent ca niciodată între noi, cu toate că între ei doi se petreceau lucruri cu adevărat ciudate. Apoi Ulf a întâlnit o pe Amalia. Nu a întâlnit-o, de fapt, ci i-am prezentat-o eu. Nu știu de ce naiba am făcut asta. În final, a ieșit prost pentru toată lumea...

*

Babuinu, adică Mitică, zis și Urechiuț, după numele concubinei lui, mi-a devenit client cam în aceeași perioadă în care m-am apropiat de Amalia, fiica lui adoptivă. Nu era o mare nenorocire că frecventau amândoi grota. Pe de o parte, Amalia o ura destul pe maică-sa încât să se bucure dacă ar fi

aflat că iubitul ei merge la curve. De cealaltă parte, Mitică avea o impresie teribil de proastă despre fiică-sa, așa că nu avea cum să i se înrăutățească mai mult nici dacă ar fi surprins-o în timpul unei partide fierbinți cu cea mai recentă achiziție a noastră, o mașină supermișto pe care trebuia să te așezi cu picioarele prinse în curelușe, suspendata deasupra unei mese. Mașina făcea apoi toată treaba. Era absolut bestială, și cred că orice feministă ar fi jubilat dacă ar fi știut de existența ei, pentru că, de fiecare dată după ce o foloseai, nici nu ți-ar mai fi trecut prin cap să încerci apoi să ți-o tragi cu un tip. Așadar, visul lor se împlinea, bărbații deveneau complet dispensabili. „Nu chiar“, zicea Amalia, „e mișto doar să stea să se uite“, și da, recunosc, avea dreptate. Și mie îmi plăcea enorm să fiu privită de cât mai multă lume în timp ce încercam diferite noi jucării aduse de Ștefana în grotă. Din păcate pentru feministe, puține știau de jucăria nouă și chiar dacă ar fi știut, ar fi găsit-o, cel mai probabil, oripilantă. Feministele sunt încuiate și detestă perversiunile de orice tip.

Lui Mitică îi plăcea cel mai mult să fie biciuit. Colecția mea de biciuri ajunsese la 62 de exemplare. Fiecare client era servit după gust. Unu’ își dorea un bici mai aspru, lovituri mai puternice, altul era mai timid și voia mai mult să fie mângâiat decât biciuit. Aveam biciuri speciale pentru femei. Aveam și un bici extrahardcore, cu cângi mici de metal pe toată suprafața care venea în contact cu pielea atunci când loveai. Mitică își dorea ceva mediu ca intensitate, nici așa soft ca biciul destinat femeilor, de mătase, dar nici cu cângile de metal, mai ales că astea lăsau urme nasol de tot. Prima dată biciuisem un avocat cu jucăria asta și, când a început să-i țâșnească sânge de pe spate, am abandonat puțin treaba și am fugit la Ștefana, să o întreb dacă e ok, dacă nu cumva o să intru în cine știe ce belele. Asta îmi mai lipsea,

să primesc vreo amendă sau naiba știe ce... Ștefana, care în momentul ăla stătea întinsă pe o masă, cu picioarele larg desfăcute și doi supuși îngenuncheați în dreptul pubisului ei, mi-a spus să dau cât de tare pot, „da-l dracu' de muist, e plin de bani". Așa am făcut. Avocatul a plecat însângerat, dar extrem de mulțumit. După o săptămână s-a întors, și m-a cerut tot pe mine. De atunci mi-a fost fidel. O singură dată l-a luat Amalia, eu simțindu-mă tare rău după o noapte foarte alcoolizată și pastilată cu Ulf, în Cală.

O singură întâlnire cu Mitică a fost cu adevărat haioasă, aia în care l-am convins să-și bage bilele în fund. Încercasem să o fac și în întâlnirile noastre precedente, dar refuzase scârbit. Părea foarte fixat pe chestia asta. Îl bănuiam de homofobie, probabil se temea că s-ar putea să-i placă și sexul anal și fugea de el cu toată îndârjirea de care era în stare. De data asta i le-am băgat pe neașteptate. Îi propusesem să se lase legat și, odată ce făcuse greșeala să accepte, nu prea mai avea cum să se lupte cu mine. Mai ales că o adusesem și pe Mia, o blondă suavă de 16 ani, mai mică decât Amalia. Am avut grijă amândouă să lase bilele la locul lor. I-a plăcut, până la urmă. Tuturor le plăcea asta, în final.

Mă speria uneori cât de îndoctrinați sunt oamenii. Chiar și cei care veneau în grotă, deci, aparent, niște ființe despre care se presupunea că ar trebui să fie cât de cât open-minded, din moment ce sunt dispuse să încerce ceva nou și mai rough decât sexul cu lumina stinsă în care bâjbâi disperat după vaginul partenerei. Dar nu era chiar așa, mulți veneau reținuți, cu îndoieli, deși evident foarte excitați. Deși se vedea că mor de nerăbdare să vadă cum se vor desfășura lucrurile încă din momentul în care Mânzu îi însoțea pe scara ce cobora în grotă, în același timp vedeai pe majoritatea fețelor că se simt vinovați pentru ce urmează să facă. Și cei mai mulți erau speriau când

treceai la explorarea zonei anale. Mă scârbeau interdicțiile astea impuse de societate, de religie, de școală. „Animale de turmă“, cum bine zicea Ulf. În momentele alea îi dădeam toată dreptatea din lume. Așa era, exact cum zicea el. Asta nu însemna însă că extindeam concluzia atât de mult pe cât o întindea Ulf, ca pe un elastic. În primul rând, eu nu credeam că ar trebui să-i disprețuim și, în cazul extrem, chiar să-i ucidem, din cauză că sunt plini de prejudecăți. Eu îmi doream, din contră, să-i eliberez, să-i învăț, să le deschid mințile, să le prezint și altă realitate. De fiecare dată când îi spuneam asta lui Ulf, îmi reproșa că sunt prea naivă, prea altruistă. „Omul e un animal viciat prin esența lui, e animalul care se îndobitocește cu bună știință. Nu ai ce să mai repari la el“, spunea Ulf.

În fine, poate că eram o persoană limitată, incapabilă de abstract, așa cum gândea Ulf despre mine. Părerea mea era că prejudecățile oamenilor se aplică strict la sex sau, oricum, eu doar domeniul ăsta îl stăpâneam și nu aveam de ce să expandez și dincolo de limitele lui. Și, în plus, chiar reușeam să lupt cu unele prejudecăți și să le înving. De pildă, în momentul în care Mitică a recunoscut că i-a plăcut faza cu bilele și vrea s-o mai facem. I-am povestit lui Ulf, entuziasmată, și el mi-a râs în nas. „Ai realizat un căcat, n-ai realizat fix nimic. Asta nu înseamnă că i-au dispărut prejudecățile, țac-pac. Știi ce o să facă? O să compenseze. Pentru că aici s-a eliberat de ele, așa cum zici tu – foarte puțin, ce-i drept – își va proiecta prejudecățile spre un alt domeniu. Nu știu, va începe să creadă în conspirația masonilor. Sau va crede că americanii ne otrăvesc dându-ne să mâncăm margarină. Ce ai obținut tu – l-ai făcut să accepte că are o plăcere neobișnuită; dar, mai devreme sau mai târziu, va deveni frustrat și va crede că a făcut ceva greșit, se va simți vinovat. Doar nu-ți imaginezi că, fiindcă i-ai băgat niște

bile în cur, o să iasă în stradă pentru drepturile homosexualilor? Ba din contră. Dacă într-adevăr i-a plăcut sexul cu bile, o să-i urască și mai mult, pentru că în fundul sufletului lui de prost îi va invidia că au parte de ceva ce el nu poate avea așa, pe față. I-ai mai adăugat o frustrare pe listă. Pe proști nu are rost niciodată să încerci să-i deștepți. Mai rău îi strici." Concluzia lui m-a enervat, m-a descumpănit și m-a rușinat. Am hotărât să nu-i mai vorbesc niciodată despre astfel de lucruri. Și nici să mai par prea curând fericită în fața lui. Aveam senzația aia tâmpită că mă disprețuiește pentru că sunt fericită și că îl jignesc cumva cu fericirea mea.

Și asta nu era așa grav, doar că, atunci când mă disprețuia el, mă disprețuiam și eu cel puțin cu aceeași intensitate.

3.

NEMURITORII ÎN IAPĂ. Pictasem șase dintre întâlnirile noastre.

Dacă le-aș fi privit aliniate unele în continuarea celorlalte astea șase desene mi-ar fi spus cu amănunte povestea. În diferite faze ale ei. Am fi văzut defectele noastre hm. Și frustrările și ceea ce așteptam și nu primisem încă. Ulf spunea că orice tablou și orice carte e o fotografie din albumul autorului. Așa e.

Dintre astea șase alesesem unul singur. Pe restul le tăiasem și le aruncasem. Pentru că eu nu vreau să țin poze vecini cu mine. Vreau doar ultima mea versiune. Corbu upgradat. De fapt doar patru aruncasem. Unul din ele cel mai nașpa îl făcusem cadou unei proaste. Ca să-mi dea acces direct spre una din zonele ei mai închise la culoare decât restul corpului. La alegere care.

Dar ăsta pe care-l oprisem mânca-l-ar tata... era marfă!

Știi senzația aia? Te uiți la un lucru. Te gândești: bă e prea rupere. Prea tare hm. Cazi în extaz gândindu-te cât de extraordinară trebuie să fie ființa care l-a adus pe lume. Apoi ceva micuț un detaliu ceva ce prima dată chiar a trecut neobservat îți dă de înțeles că parcă l-ai mai văzut undeva. Îți e familiar. Foarte familiar. Mult prea intim ca să nu-ți dea de bănuit. Ai senzația aia ciudată că îl cunoști pe proprietar. Doar că nu știi exact de unde să-l iei. După stadiul ăsta apare un alt detaliu și mai diliu. Ca și cum cel care l-a făcut ar ști despre tine un secret pe care ai crezut mereu că l-ai ascuns așa cum trebuie și nimeni n-a avut acces la el. Te întrebi cum de a aflat. Te gândești că făr-ndoială trebuie să fie o persoană foarte apropiată ție. După aia te mai gândești și-ți vine în minte o posibilitate ciudată. O lași deoparte. Nu te mai gândești la asta.

E prea aiurea. După un timp din senin îți dai seama că tu erai. Că tu l-ai făcut. Că-i al tău.

Părea cumva realizat în grabă și totuși îți lăsa senzația că tocmai asta este esența lui. Că mai definitivat de atât nu va fi niciodată.

Îl terminasem de mai puțin de o oră. Nu eram doar mulțumit de el. Eram nebun de bucurie. Așa cum nu mai fusesem hm. Într-un fel mi-ar fi plăcut să fie altcineva autorul. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Să bem o bere.

Un singur lucru mă enerva de moarte în clipa asta: nu aveam pe ce căcat să-l așez. Stătea așa ca o balegă pe jumătate uscată la soare fix în mijlocul camerei. Pe un fel de suport. Improvizat de mine. Camera era ca vai de capul ei și parcă tot haosul din jur îi strica ceva din perfecțiune. Când îl priveam reușeam ușor să intru în el. Să mă absoarbă atmosfera aia. Toate detaliile. Eram din nou acolo cu ei. Pe șinele strălucitoare puțin ude de ploaia care tocmai trecuse. Dar din cauză că nu era pus și el într-un decor mai de doamne-ajută tot felul de detalii căcăcioase din exterior mă trăgeau afară din desen. Pierdeam feeling-ul și începeam să urăsc mai mult ca niciodată apartamentul spațios moștenit de aproape un an.

Uite o muscă împuțită cum își plimbă ea cracii căcăcioși și impertinenți chiar pe fruntea Veveriței. Bine că măcar se plimbă pe Veveriță. Dacă era pe Ulf făceam moarte de insectă nu altceva. Las în sfârșit în pace musca. Reușesc s-o ignor când... rahat! Îmi dau seama că e o pată mare de ketchup pe fața de masă care e pe masa de lângă desen brr.

Înainte când terminam câte o sărăcie din asta de desen hm cel puțin câteva săptămâni refuzam să mă uit la el. Aveam senzația că admiratul mă ține pe loc. Era un motiv de bucurie și ușurare să știu că am terminat ceva ce îmi propusesem să desenez sau ceva ce mi se ceruse – contra unei sume frumușele de bani – să pictez. Dacă momentul în

care îl ai gata de a fi livrat e unul mișto ușurător de ce rahat ți-ai mai dori să te întorci înapoi cu câteva zile sau săptămâni... să retrăiești momentele alea tâmpite de dubii de ofticare de „da-ți-aș muie ieși cum trebe'“? De când începuse anul „ieși cum trebe“ cam însemna ieși cum vrea căcănarul de client. Dar n-aveam de ce să mă plâng. Un artist are tot felul de nevoi. Alcohol related mai ales. Un artist are nevoie de oameni în jur. De gălăgie. Viață. Futaiuri. Certuri. Bătăi. Entuziasm. Teribilisme. Discuții stupide. Pizde varză de care să faci mișto. Pe scurt... de inspirație. Banii îmi aduceau chestiile astea. Din plin. Mă rog aveam bani și de la morții din familie și e drept n-am fost niciodată genul care să se bazeze pe bani pentru a obține ceea ce dorește. Cu timpul însă constatasem că banii îmi aduceau lucrurile pe care le voiam într-un mod mai direct. Cu mai puține ocolișuri și într-un interval de timp mult mai scurt fața de cum le-aș fi căpătat prin alte mijloace.

În fine. Odată ce te aflai deja în momentul ăla în care ai scăpat de un căcat de pe suflet hm ai opera terminată semnată ai dat și telefon sau mail clientului ca să vină și să o contemple chiar nu vedeam rostul întoarcerii în timpul îndoielilor. Orice ar zice unu' sau altul creația nu e o perioadă așa mișto cum cred proștii care n-au trecut prin asta niciodată. Firește. Majoritatea artiștilor o prezintă într-o lumină marfă pentru că le place să fie invidiați de prostime. Să știe că retarzii care cască gura într-o expoziție de pictură și-ar dori din toată inima lor putredă de atâtea cumpărături făcute în hipermarketuri la fiecare sfârșit de săptămână să fie în locul lor. Să trăiască „starea privilegiată” – cum o mai numeau patetic prin interviuri colegii mei de revelație pe de o parte suferință pe de alta. Privilegiată o pulă. E drept. Avea părți mișto. Nu contest. Aveai feelingul ăla nu neapărat că nu ești inutil... ci sentimentul că te-ai așezat în sfârșit pe acea bancă din parc unde

lumina îți pune cel mai bine în valoare chipul. Chipul tău nu al altcuiva. Că picioarele ți se odihnesc cel mai bine sub acea bancă. Picioarele tale și ale nimănui altcuiva. Mă rog pe scurt cum ar veni că aceea este banca pe care trebui să te așezi tu și nimeni altcineva. Dar în afară de feelingul ăsta eu aveam mereu senzația că atunci când pictez și nu sunt încă sigur de rezultat e ca și cum am virozã. Iacă-așa hm. Mă apuca tusea. Mă luau tot felul de mâncărimi te miri pe unde. Trebuia să mă îndop cu pastile de tot felul și cu mult alcohol. Pictam uneori ca în somn. Ca și cum corpul meu încă stătea în pat visând cine știe ce aventuri. Ospețe. Trăsnăi. În timp ce mâinile mele se detașaseră de el și alergau pe pânză înmuiau pensulele în culoare și construiau din nimic chipuri din memoria mea împrumutată parțial din acea lume a visurilor în care hălăduia. A doua zi eram obosit. Leșinat. Parcă dădusem la buci unei echipe de majorete timp de o săptămână. Asta nu-mi plăcea.

Uneori și mai naspa. În timp ce mă perpeleam întrebându-mă dacă lucrarea finală va arata așa sau altfel aveam o senzație și mai tâmpită. Nici pe asta nu știu exact să o descriu. Da hm dacă nu-s Ulf. Nu mă joc în general cu cuvinte decât atunci când sunt binedispus. Apropo. Și eu m-am apucat cândva de scris un roman. Eu – personajul principal. Eram îndrăgostit de un gagiu. Eram scriitor și scriam o carte despre ăla. Hm da ce potriveală. Pe urmă am început să urăsc literatura – să mi se pară cea mai falsă dintre arte. Singura care nu poate arăta lucrurile direct așa cum sunt ele. Dar în fine. Aveam o senzație idioată ca și cum m-ar fi prins ploaia pe drum. Pe un drum lung unde era imposibil să găsești un adăpost cât de fragil și în timp ce mă mura pantalonii îmi atârnau pe mine plini de apă. Pe scurt: mă simțeam cu curu' în apă. Într-o apă rece care parcă îmi dădea și niște crampe la burtă. Mai aducea cu ceva

rahatul ăsta de feeling – ca și cum te-ar fi dat administrația afară din bloc fiindcă n-ai plătit întreținerea timp de câțiva ani; acu' stai cu toate boarfele desfăcute în mijlocul drumului în praf și fluieri a pagubă. Nu-i vorbă. Într-o situație din asta eu n-aș fluiera ca boul. M-aș tolăni pe canapea sau pe pat sau pe ce pula mea am avut în casă și acum am în stradă. Aș desface o bere. Aș căuta prin buzunare un joint și m-aș pune pe râs.

Morții mă-sii. Nici măcar nu mai știu de la ce am pornit.

Hm. De la desen.

Mânca-l-ar tata pe el. Era mișto. Marfă. Și culmea de data asta nu mă interesa câtuși de puțin cum ieșiseră liniile. Cum erau dispuse armonia și restul căcaturilor. Chestii de care de obicei țin cont. Acum era altceva. Erau vii.

Pictam oameni des. Făceam portrete. Tot felul de căcaturi. Mai pictam și fețe de păsărici. În general ele dau banii pe artă. Tocmai pentru ca sunt complet impotente la capitolul ăsta. Ieșeau frumoase și moarte. Cât se poate de moarte. Oricum diferența nu era mare între lucrarea mea și realitate. În general pictam oameni morți. Corporatiști angajați la bănci. Directori financiari. Mă rog. Rahați cu bani. Cu timpul înțelesesem că toți cei care au bani – făcuți prin propriile lor eforturi – sunt morți. Dead in the process or something. Îi povestisem asta și lui Ulf și mă privise indulgent hm. Ca și cum ar fi zis „uite și boul ăsta, acuma se prinde că ceru-i pe sus și e albastru cu pete albe". Pe urmă citisem primul lui roman și descoperisem că era chiar despre asta... Și până la urmă nici n-ar fi contat dacă adevărul ar fi fost altul. Să ajung la aceeași concluzie ca și el era pentru mine mult mai mulțumitor decât dacă aș fi descoperit adevărul. Adevărul nu te ținea de după umeri când te întorceai din cârciumă.

Îl începusem din partea stângă jos. La școală învățasem că ăla era cel mai prost unghi din care

să începi un desen. De asta îmi făcusem un obicei să le încep pe toate de acolo. Mereu mă oripila alegerea drumului cel mai ușor. Îmi doream provocări. Garduri pe care să le sar. Cuie care să mi intre în talpă. Ce folos aveam dacă ajungeam într-un loc la modul cel mai rapid și fără peripeții? Ce aș fi făcut apoi cu timpul rămas?

Îl începusem din stânga jos cu șinele de tren. Fusese simplu. M-am apucat de el chiar într-o dimineață de după ce ne strânsesem cu toții pe șine în Iapă. Cala cum îi zicea Ulf. La început Iapa însemnase doar șinele. Doar acolo stăteam. După aia ne-am mutat în părculeț și el a devenit noua Iapă și acum mai nou stăm pe unde apucăm dar tot în perimetrul Iepei. Băusem și fumasem diverse chestii până spre dimineață. Am dormit doar două ore. După care am simțit nevoia să scriu ceva. Nu mai scrisesem de mult. Nu mi-a ieșit. Previzibil. Așa mi-am dat seama că nu scris îmi trebuia ci formă. Linii. Ceva mult mai direct care să-i redea chipul. Agitația mâinilor. Scuipatul printre dinții din față din cinci în cinci minute. Am alergat la raftul în care îmi țineam rahaturile de desenat.

E impropriu spus că am alergat hm. Dacă aș fi făcut-o probabil m-aș fi prăbușit pe covor cu inima-n gât gâfâind și cu o durere insuportabilă de cabină. Băusem al dracului de mult în noaptea trecută. Fusese una memorabilă. Așa că n-am alergat propriu-zis ci m-am grăbit. Mai degrabă m-am năpustit asupra sertarului – aici din nou nu trebuie luat chiar ad litteram. M-am repezit la sertar cu partea superioară a corpului proptindu-mă de el cu mâinile cu umeri în timp ce genunchii îmi erau moi și neascultători ca o pulă după ce-a fost suptă de o profesionistă. M-am apucat de desenat un minut mai târziu.

Bah sunt întrerupt de Buric. Dă ușa de la intrare de pereți și zbiară: „Saltare, să trăiești coae, ce faci frate!!“. Mă duc să dau mâna. Îl bag înăuntru. Vorba vine. Oricum intrase deja. Se

apucă să-mi povestească ceva despre D., bătrâna D. Pierd șirul rapid. Trebuie să scap repede de el. Deja după ăsta or să înceapă să tot curgă. Îi întind un Jack. Îl las să sporovăiască. Mă bucur că e cu chef de vorbă. Așa pot să-l las în plata Domnului și să-mi văd de ale mele. Momentan Buric n-are nevoie de companie. Se simte bine. Monologul lui e însuflețit. Habar n-am despre ce vorbește. Niciodată nu-i ascult.

Șinele de tren fuseseră simplu de făcut. Îmi erau foarte clare în minte. La dracu' cum spusesem de abia venisem de acolo. Mă îmbătasem și chiar borâsem pe ele e drept. Dar mai devreme la începutul parangheliei noastre le fixasem mult timp cu privirea. Asta și pentru că vorbisem mult.

Ce să mai zic... parcă e după mine? Taram-pam-pam bate cineva la ușă. Zici că acușica o dărâmă. Bă mai ușor cu casa mea că doar nu voi m-ați ajutat să o găsesc și să o aranjez. Ulf a cărat mobila. El mi-a și zugrăvit un perete hm. A desenat acolo două țâțe. Cele mai marfă țâțe evă' și nu zic asta pentru că erau făcute de Ulf.

Deschid ușa. E Robot. Hai căcat s-a zis cu monologul lui Buric. Mamă și ce bine era. Așa un pic în surdină. Nici nu mă incomoda nu nimic. Asta cum intră pe ușă și-l vede pe gagică-su începe să urle ca arsă cu fierul roșu. Dracu' știe ce vrea de la el. Eu am căpătat imunitate la urlete femeiești. Cred că mi-am făcut un fel de autoprotecție. Funcționează. Robot urlă. Nu înțeleg nimic din ce zice. Sunt convins că nici Buric nu înțelege. Vaci proaste. Dacă ele nu-s în stare să poarte un dialog normal să se facă înțelese cum pot atunci pretinde să le satisfaci nevoile? Să le împlinești dorințele? Niște neterminate. Nici Amalia Veverița nu era prea departe de istericalele astea. Se schimbase. Fusese o puștoaică dulce când o cunoscusem noi. Acum devenea încet-încet o acriturăă la fel ca orice alt specimen feminin. Nici lui Ulf nu-i mai plăcea. Nu-l mai atrăgea. Nu-l mai incita să o descopere.

Să o cunoască. Nimic. Știu. Lucrul ăsta ar fi trebui să mă bucure. În felul ăsta aveam mai mult timp de petrecut noi doi împreună. Dar mai degrabă mă întrista. Preferam să n-o fi cunoscut pe când era mai mică și mai ok.

Încerc să-i ignor pe amândoi. Îmi sângerează urechile.

Astea îmi ieșiseră bine deci. Liniile de cale ferată. Pe urmă am desenat borfetele. A fost puțin mai complicat aici. A fost foarte greu să le redau așa cum erau ele în realitate. Adică așa cum mi le aminteam eu. Deci cum erau în realitate pentru că – nu-i așa? – asta e oricum singura realitate pe care o vom avea vreodată. În același timp să fac în așa fel încât totul să nu se transforme într-o glumă.

Veverița și Tara.

Rar puteai să vezi două ființe atât de diferite. Erau pur și simplu una opusul celeilalte. Mă enerva chiar stăteau lipite una de alta și asta îi dădea parcă un aer fals tabloului. Bătea spre senzaționalist. Părea că le-ai pus ostentativ acolo. Peisajul își pierdea un pic autenticitatea.

Veverița îmi ieșise bine. Aproape că reușisem să-i prind mini-dilemele existențiale pe care le au toate de teapa ei la 17 ani jumate.

Tara în schimb... Asta era o provocare pentru orice grafician. Izbuteai. Cumva izbuteai pe urmă orice oricum oriunde.

Ființa asta arăta de parcă Dumnezeu băgase câteva jointuri de unul singur. Îl apucase o criza monstruoasă de ras și decretase: bag pula să vezi ce maimuțoi bengos și original îmi trag. Să moară dracu' de oftică. E drept că dracul chiar ar fi murit de oftică. Era originală. Nu mai văzusem în cei 27 de ani care trecuseră până acum așa om ciudat la înfățișare.

N-a fost deloc simplu să mă includ și pe mine în desen. Autoportrete aveam la greu. Dar de data asta fusese diferit pentru că eu avusesem o stare cu totul și cu totul aparte în noaptea aia hm. Eram

mulțumit. Privindu-mă îmi aminteam exact ce spusesem ce gândisem cine mă contrazisese cine îmi pasase o sticlă cine un joint și așa mai departe.

Pe lângă ele și pe lângă mine în desen apărea Ulf. Un fel de Dorian Gray. Cu o mână încărcată de inele așa cum o ținuse întreaga noapte sub obraz. Cu privirea pierdută în depărtare. De parcă i-ar fi păsat dacă vine trenul. Cu o oarecare curiozitate în privirea pierdută. Vine. Nu vine. Ne ia. Nu ne ia. Trăim. Nu trăim.... Firește că el ieșise cel mai bine. Fusese motivul pentru care mă apucasem de desenul ăsta.

Fleoșc! Scrumiera de metal cu scheleți fulgeră chiar prin dreptul frunții mele. Aterizează lângă geam și dărâmă două ghivece de flori. Robot îl căpăcește pe gagică-su.

Fusese atât de diferit lucrul la tabloul ăsta. Citisem în perioada în care-l finalizam. Recitisem unele din cărțile lui Ulf – primul și al treilea roman. Inclusiv poeziile. Era ceva că reușisem să pun laba pe poezii. Se zvonea că nu le-au văzut mai mult de 10 oameni. Ulf le renegase. Spunea că și le urăște. Că îi amintesc de partea lui slabă. Ajung și la faza cu Nemuritorii. Curând.

Trec peste starea asta confesivă turnându-mi un pahar plin de whisky și aprinzându-mi un Marlboro roșu lung. Pula mea. Mă dau un pic mai în spate să mă uit. Da. Să mor eu. Încă îmi mai place.

Uneori imediat ce terminam tablourile aveam impresia falsă că sunt mai marfă decât erau. Trecea timpul. Trecea o zi. Treceau două și gata. Bucuria se ducea pe apa sâmbetei. Erau desene mai degrabă mediocre. Dacă însă de două ori privindu-le ajungeam la concluzia că sunt mișto cam așa rămâneau. Ceream prețuri ca lumea pe astea.

Căcat. Iar au început să vină. Prima din seria nouă e Babastârca. Pe asta am cunoscut-o acu' vreo cinci zile înaltă și blondă. Cu cearcăne vinete. Mă rog. Unii o găseau sexy. De fiecare dată când

mă certam cu câte una pe subiecte din astea dacă o borfetă e bună sau nu mereu le-o arătam pe Divina. Păpușa mea gonflabilă cu două petice de sub pat. Roz grasuță și super sexy. Până la urmă îmi dădeau dreptate – nimeni nu era mai bunoacă decât Divina.

Intră. Se uită la tablou. Îi place. Întreabă cine-i tipul. Ăla care nu-s eu.

— Ulf, îi zic.

— E simpatic, zice ea. Am auzit de el de la Fideluț, când îl aduci pe aici?

Vine Fideluț cu un joint deja aprins. Tara din tablou e prima care-i reține atenția. Se crăcănează de râs. Mă întreabă dacă e inventată.

— Nu-i frate. E adevărată, zic.

— Ai invitat-o și pe ea?

— Am invitat-o.

— Să mori tu?

— Să.

Se crăcănează și mai tare.

Era joi seara. Mereu venea lume la mine începând de joi până luni. Beam. Ascultam muzică. Ne-o trăgeam. Ne drogam. Mă rog mai discutam. Nimic special. Ei și ghici ciupercă ce se întâmplă după asta. Sună iar la ușă un petard. Ies din contemplație. Las paharul aproape gol pe brațul fotoliului în care stătea cu ciolanele tolănite Babastârca. Mă duc să deschid. Tara hm.

Chiar ea.

Se făcuse roșcată în cap. Botul îi era dat cu un ruj roz care depășise marginile buzelor. Aia de sus era puțin ruptă într-o parte nu prea mult dar cu o cicatrice scârboasă. Aia de jos era mai subțire. Imediat sub gură avea coșuri amestecate cu negi. Pe unele dintre coșuri pesemne că le storsese. Erau roșii și vreo două prinseseră crustă. Peste ele era un kil de fond de ten sau pudră. Nu știu exact deosebirea dintre. Nasul ei era naspa. Ochii erau câș. Urechile clăpăuge. Măcar de s-ar fi potrivit vorba cântecului – ești frumoasă dar te strică fața...

Aș de unde. Când îți luai privirea de la fața ei te șoca statura și restul. Era puțin cocoșată. Din spatele umerilor îi răsărea ceva ca un deluț. Țâțele pe care avusesem nenorocul să le vedem pe viu în nopțile din Iapă erau lăsate. Desagi goi. Avea o talie prea subțire după care venea o burtă rotunjită. Ulf avusese fantezia asta la un moment dat. Să secționăm partea folositoare din ea. Burta. Să aruncam restul și să ne băgăm la un fotbal. Burta ar fi fost clar o minge mai bună decât capul hm. Nasul ei cam mare s-ar fi prins de diverse obstacole și în plus i-am fi văzut buzele de nașpetă de fiecare dată când am fi șutat și ne-ar fi distras atenția. Am fi dat bară.

Picioarele... Greu de crezut că o ființă umană cu sex din ăla cu cruciuliță putea avea asemenea parângi. Schiloade. Strâmbe. Noduroase. Fumat mai tre' să fi fost ăla de-o proiectase și mult mișto mai avusese în cabină.

Mda. Ca și cum asta nu era de ajuns mai avea și niște labe cam imense.

Acu' na. Asta nu înseamnă că era urâtă. Ulf zicea că-i foarte frumoasă.

O bag în casă. Vorba vine. De fapt mă întorc cu spatele la ea dându-i de înțeles că nu prezintă niciun interes și că e liberă să facă fix ce dorește. Să plece. Să rămână. Dându-i de înțeles că dacă aș fi știut cine e la ușă nu m-aș fi deranjat să mă ridic să-i deschid.

Următoarea e Veverița. Astea două se țin una după alta ceva de speriat. Poartă o rochie roșie plisată hm. Deasupra genunchilor. Craci relativ mișto. Buze cărnoase. Păr creț. Labe mici. Vreo 35 sau 36. Nas cârn dar cam lat.

Nici Veveriței nu-i acord prea mult interes. Nu mai mult decât să o întreb unde e Ulf. Dacă au venit împreună și unde a rămas el hm. „Ia niște băutură' zice ea și zâmbește cu inocența aia stupidă de 17 ani.

După Veveriță vine Tanz cu o pizdă. Vine Mișu. Mai vin vreo doi neinteresanți. Pe unu' nu l-am văzut în viața mea. Gizăs cu două pizde și el. O vede pe Veveriță. Se înroșește și transpiră. Săracul. Vine Cinciul. Singur cuc ca de obicei.

Continui să mă uit la desen. Am avut mici dubii înainte să se deschidă robinetu' și să curgă ăștia prin casă. L-aș fi dus dincolo. Jos. În camera mea. L-aș fi acoperit. Îmi plăcea prea mult ca să-l las să-l atingă și alți ochi. Era cumva prea intim. Dar orgoliul meu scăpase între timp din lesă. Pentru că în aceeași măsură în care îl consideram prea intim prea personal îl și vedeam ca pe o lucrare ultrareușită. Și voiam să fiu admirat. Voiam laude. Voiam cuvinte frumoase. Parcă eram Ulf. Eram puțin debusolat și chiar aveam nevoie de toate rahaturile astea.

După juma' de oră a venit și Ulf hm blestemând un câine care îi sfâșiase un crac la blugi.

— Mama lui de prost, am vrut doar să-i torn bere în vasul de apă. Hăhâia ca un bezmetic, m-am gândit că are nevoie de ceva lichid.

Nu era rănit. A văzut tabloul. N-a fost chiar așa de impresionat cum mă așteptasem. Îi plăcuseră mai mult peisajele gotice pe care le făcusem săptămâna trecută. Și cel mai mult îi plăcuseră Pârjoale de duminică.

Gata bă. Ați venit toți? Bine bă hm. Bravo. Stați jos. Începem.

4.

FEMEILE ÎȘI ÎMPART trecutul în perioade bine delimitate de relațiile cu foști iubiți și de culoarea părului. Toate tipele pe care le-am cunoscut, atunci când venea vorba despre un anumit an, spuneau: „A, da, pe atunci eram cu Andrei" sau „Aaa... pe vremea aia eram brunetă". Nu știu dacă iubirile și vopsirile erau cele mai importante întâmplări ale trecutului lor, dar se pare că erau criterii bune de delimitare a anilor, mai bune chiar decât școala generală, divorțul părinților, liceul, bac-ul, admiterea, facultatea, un anumit job, o mărire de salariu sau mutatul într-un nou apartament. Și, în definitiv, nu-i nici cine știe ce ciudățenie; n-am cunoscut nicio femeie care să fi avut un singur iubit și o singură culoare de păr.

Spre deosebire de ele, eu îmi împărțeam trecutul în cărți. Le numeam de multe ori după numărul de ordine în care ieșiseră; cred că tot așa mi-aș fi numit și copiii, dacă i-aș fi avut. Da, scriam la Trei, da, tocmai o publicasem pe Doi, o aveam în cap pe Cinci și așa mai departe...

În perioada în care lucram la Cinci, dobândisem ca alter ego acest moșneag ce se numea Moș Bărbuță. Interesant e că tipul e posibil să fi existat cu adevărat. Îmi amintesc de o carte de colorat – sau de povești, totul e un pic neclar acolo – în care apărea un moșneag care se plimba pe malul apei urmat de niște pelicani. Tot cu pelicani se plimba și Moș Bărbuță, alter ego-ul meu. Avea o barbă mare, neîngrijită și căruntă. Purta un maiou de pescar, cu dungi, un fel de pantaloni trei sferturi sau poate bermude, maro, pătați și sfârșiați, ridicați puțin deasupra genunchilor. Și șlapi negri. Venea întotdeauna la mine urmat de pelicani. În afară de pelicani, pe lângă moș își mai duceau traiul un câine, Cuțu, și o

pisică, Mina. Cred că numele real al câinelui nu era Cuțu, dar nimeni nu-l mai striga de la un timp decât cu acest pseudonim, pe care, în lipsă de altceva, l-am adoptat și eu. Oricum, Cuțu era foarte, foarte bătrân. Atât de bătrân, încât ar fi fost de-a dreptul inutil să-i mai dai, la vârsta asta respectabilă, un nou nume și să-l silești astfel să înceapă o altă viață. „Numele e foarte important pentru un câine, aproape la fel de important ca stăpânul", îmi spusese Moș Bărbuță cândva, la un șpriț cu care făcusem eu cinste.

De cele mai multe ori, Moș Bărbuță venea, cu pelicanii lui, în camera mea. Acolo schimbam impresii, discutam despre tot felul de chestii. M-am prins la un moment dat că Moș Bărbuță e un pic misogin, probabil trăsese mult la viața lui, fusese nefericit în dragoste. Asta m-a pus pe gânduri, întrebându-mă dacă n-ar fi fost o idee excelentă să i-l prezint pe moșneag și lui Corbu, cu care ar fi avut, probabil, niște discuții productive pentru ambele părți. M-am răzgândit repede însă. Pe de o parte, nu voiam să-l împart pe Bărbuță cu nimeni. Voiam să rămână alter ego-ul meu secret, povețitorul meu de taină. Dacă l-aș fi dat în vileag, simțeam că mi-ar fi dispărut o parte din carismă, din mister. Pe de altă parte, Corbu n-ar fi înțeles. Și poate l-ar fi și supărat pe moșneag cu comportamentul lui. E drept, și Bărbuță înjura, înjura la greu. Dar înjurăturile lui Moș Bărbuță erau foarte diferite. Era ca și cum înjura o lume din care a plecat deja. Corbu era prea viu, prea pământean și prea caterincos pentru Bărbuță. Mi-era teamă că bătrânul s-ar fi simțit jignit.

Asta nu însemna că mă purtam întotdeauna cu el cu mănuși. Mă purtam firesc, și o dată chiar l-am lovit. Mi se părea că aberează, că nu ne mai înțelegem de nicio culoare, că a luat-o mult pe arătură și, dacă nu făceam ceva drastic, cum ar fi să-i dau cu o ramă grea de tablou în cap, mi era că îmi va deveni, dacă continua să meargă pe drumul

ăsta, inutil. Așa că l-am lovit, dar el nu s-a supărat. Cu mine însă era altceva, ne permiteam, în fond și eu eram alter ego-ul lui.

De patru ori m-a luat cu el și mi-a arătat unde trăiește. Avea cea mai bestială locuință. Așa cum îmi imaginasem încă din clipa în care l-am văzut, trăia lângă apă. Lângă mare, probabil, deși n-am fost niciodată sigur dacă era vorba de mare, ocean sau pur și simplu un râu. Avea o hală construită deasupra unei ape. Podeaua avea crăpături și sub ea vedeai apa. De fiecare dată când l-am vizitat pe Bărbuță era noapte, iar apa care îi căptușea protector podeaua era neagră. Făcea și un zgomot, ca un muget trist. Mi-am dorit să mă mut și eu acolo, firește. Era însă o locuință suprapopulată. Acolo viețuiau pelicanii, Cuțu, Mina și alte jivine, multe, multe alte jivine. Avea și niște papagali, foarte prietenoși, care zburau mereu printre noi, băteau repede și speriat din aripi stând chiar în fața ta și privindu-te foarte adânc în ochi. Pe alții i-ar fi speriat poate privirea aia galbenă sfredelitoare, dar pe mine mă liniștea. Singura boacănă pe care o făceau era că uneori ne mai dărâmau paharele, trecând rapid în zbor, ciorovăindu-se între ei.

Moș Bărbuță era cel mai bun părinte. Îi iubea pe toți în mod egal, și îmi stârnea invidia. Oare cum reușea? Rămâne încă un mister. Adevărul e că toți erau cumva simpatici, dar eu, de cele mai multe ori, în întâlnirile mele cu Bărbuță, nu prea îi băgăm în seamă.

Avea un balcon foarte mișto, făcut din scânduri, puțin cam putrede, prin care uneori intrau valurile mării. Casa lui, cocoțată tot pe niște scări din lemn, și ele la fel de ude, era vopsită pe dinafară în negru. De jur împrejur, avea frânghii mari, pe care atârnau cearșafuri și pături la uscat. Haine nu erau niciodată întinse pe sfori și, dacă stau bine să mă gândesc, nici nu-l prea văzusem pe Bărbuță schimbându-și vreodată ținuta. Era un alter ego bun, pentru că, dacă aș fi avut un așa

ceva fițos, cu siguranță m-aș fi descotorosit la un moment dat de el.

Acolo, pe balconul lui Moș Bărbuță, mi se părea că mai este o oarecare speranță. Doar pe balconul moșului puteam să întrevăd un viitor, de orice fel. Acolo îmi veneau idei pentru cărți, acolo călătoream înapoi în trecut, acolo era tot. Și asta pentru că locul ăla mă făcea să plec cumva din timpul prezent. Mergeam înapoi, mult înapoi, în amintirile mele cu o hală uriașă care mirosea a pește. Acolo se întâmpla ceva bun pentru mine, acolo începuse totul. Fără amintirea asta, despre care nu aflasem până în momentul actual ce vrea să-mi spună, poate n-aș fi scris-o pe Unu, poate nici pe Doi, nici pe Trei, nici pe Patru, nici pe Cinci. Poate că n-aș fi scris nimic. Poate că aș fi trăit, în schimb, poate că nu m-aș fi trezit în fiecare dimineață îngrețoșat, chiar și în cele ce urmau nopților fără alcool, ce-i drept, tot mai rare. Ce era minunat la amintirea asta cu hala care mirosea a pește era tocmai că nu-i descoperisem semnificația. Poate că toate cărțile au fost scrise cu scopul de a o descoperi. Poate că, după ce aveam să i-o descopăr, toate aveau să se sfârșească. Aveam să devin o ființă normală, banală, proastă, asemeni tuturor celor care sunt încă din naștere complet incapabili să creeze. La fel ca 99, 8 la sută din omenire. Statistica e reală.

Cât îi disprețuiam pe cei care nu aveau nimic de spus pe lume! Cât i-am disprețuit, încă de când mintea mea a făcut un mic scurt circuit, cândva, la început... I-am disprețuit pe toți cei care nu își pun întrebări, pe toți cei care nu vor răspunsuri, pe cei înspăimântați de singurătate, de propriul sine, pe toți cei care nu simt lucrurile pe care le simt eu. Pe cei banali, timizi, șterși, neîncrezători în forța lor, pe cei fricoși, pe cei proști, pe cei urâți, neatrăgători, stângaci, pe cei politicoși, lași, pe cei religioși, pe cei cu prejudecăți. Îmi plăcea însă extraordinar de mult să-i privesc. Mă inspira.

Privitul paduchiuților. Mă vedeam, dincolo de ele, un zeu ridicându-se dintr-un nor de colb, cu un spectru în mână, uriaș, impunător. Îi priveam și, prin contrast cu ei, mă defineam complet pe mine. Atunci începeam să nu-i mai disprețuiesc; odată folosiți, ei îmi deveneau indiferenți în anii mei buni însă, creația îmi pricinuia și un sentiment de iubire. Scriam cele mai mizantrope cărți și eram cât se poate de sincer. Dar, în același timp, din când în când mă ridicam de la calculator și mergeam să fumez o țigară și să-mi torn ceva de băut și constatam, uneori surprins, alteori nu, că am lacrimi în ochi. Așa mă și simțeam, plin de lacrimi. Îi iubeam pe toți cei despre care scriam. Îi iubeam pe proști, îi iubeam pe deștepți. Îi iubeam pe cei penibili, pe care îi arunci într-o carte doar pentru a-i da scriituri, o notă de umor, cât și pe cei minunați, care erau mereu alter ego-urile mele. Îi iubeam pentru că, într-un anumit moment, existaseră în același univers cu mine și, mai important, existaseră, indiferent cu ce scop, pentru câteva minute chiar în mintea mea.

Nu-mi aminteam prea multe despre cum arăta acea hală. E posibil să nu fi fost doar pentru depozitarea peștelui. În unele nopți o visam – sau mi-o aminteam – ca pe un abator, în care toate speciile de animale erau aduse și ucise, descompuse în bucăți ce încă se zbăteau agățate pe pereți. Un detaliu pe care mi-l amintesc foarte clar: niște topoare atârnate pe pereți. Topoare uriașe și murdare, poate de sânge uscat amestecat cu rugină, poate de altceva. Mai erau lângă topoare și niște șorțuri îngălbenite, mereu pătate de sânge. Cred că asta mi-a dat prima dată senzația că e vorba de un abator. Asta, plus imaginea grupurilor de animale care intrau în hală, dar nu mai ieșeau niciodată. Poate că mai ieșeau uneori, atunci când carnea prisosea și trebuia dusă și în alte puncte de distribuție, dar, oricum, niciodată nu mai ieșeau într-o singură bucată. Camera unde erau omorâte

nu era la intrarea în hală, ci tocmai în capătul ei. Viețuitoarele intrau pe poarta mare și străbăteau toate uriașa încăpere mirosind a umezeală și a sânge. Se opreau în fața unei uși imense de metal, care se deschidea de o parte și de alta, asemeni intrărilor pentru camioane. Ce se întâmpla după ușa asta, nu vedeam niciodată, nu aveam să știu.

Hala mai era și un depozit de brânzeturi. Pe lângă hălcile crude de carne atârnate în cârlige, erau și bucăți uriașe de brânză. De vacă, oaie, capră, bivoliță, caș, urdă, telemea... Și lapte. Mă întrebam dacă vitele și oile fuseseră mulse pentru ultima dată, înainte de a fi decapitate sau daca, pur și simplu, erau depozitate acolo pentru a fi stoarse în fiecare zi.

Mai țin minte intrarea din fața halei ăsteia. Era în pantă, pavată cu piatră cubică. Și îmi amintesc lanțurile, multe lanțuri. Grele, uriașe, ruginite. Nu știu exact la ce foloseau, poate pentru a ține noaptea închise porțile, chiar nu știu...

Dar lanțurile astea se găseau și pe balconul lui Bărbuță. La fel de grele, la fel de uriașe, la fel de ruginite. La el, mă gândeam că trebuie să aibă oarecare legătură cu barca ramolită pe care o ținea lângă casă. Îl întrebasem dacă o mai folosește, pentru că părea într-atât de antica încât ar fi fost chiar o fantasmagorie mai mare decât pelicanii vorbitori dacă l-aș fi văzut pe Bărbuță în barcă, vâslind de zor, cu plasa pentru prins pește după el, înaintând în larg. El îmi zâmbise și mă întrebase îngândurat:

— De mers merge, dar unde să mă duc cu ea? A cam trecut vremea, acum tot ce-mi rămâne este să aștept...

Bietul Bărbuță. Încercasem să mi-l imaginez tânăr sau, cel puțin, măcar de vârsta mea de acum. Oare ce i se întâmplase, ce aventuri teribile avusese de ajunsese să trăiască atât de sihastru, doar cu pelicanii lui, în mijlocul pustietății? Ce-i făcuseră oamenii? Ce le făcuse el lor? Nu voiam

să-i pun niciuna din întrebările astea. Prietenia mea cu el luase naștere din senin, și nu aveam de gând să o pierd din pricina unor curiozități nestăvilite. Și apoi, cu ce m-ar fi ajutat să înțeleg o altă persoană? Aș fi putut apoi să mă întorc acasă, să-mi torn un pahar de whisky sau să desfac o bere și gata, Cinci-ul să curgă, cuvintele să se alinieze unele după altele, cineva să-mi toarne inspirație cu pompa în creier, așa cum se petrecuse cu cărțile mele de până atunci? Nici pomeneală. Existența lui Bărbuță, cu toate secretele pe care le-ar fi ascuns, nu ar fi putut reprezenta pentru mine mai mult decât un fapt divers. Nu ar fi pătruns în viața mea, în ființa mea, în creierul meu în care ideile păreau să-și fi pierdut pentru totdeauna capacitatea aia minunată de a se înlănțui, de a curge unele din altele. Dusă pentru totdeauna, așa mi se părea abilitatea mea de a scrie, de a compune, de a intra în diverse lumi și a le descrie în cuvinte. Dusă, iar Bărbuță era cu totul altceva, nu aveam de gând să-l exploatez, să-l folosesc pentru a-mi repara mie un defect, o incapacitate.

Cu toate astea, ceva îmi spunea că Barbută, în tinerețe, semăna cu mine. Poate că și el crease ceva. Poate că fusese pictor, ca bunul meu amic Corbu. Poate că fusese orice altceva. Nu era din specia aia scârboasă de oameni care nu lasă nimic în urmă, doar strică, consumă, pătează și apoi crapă. Viața lui Bărbuță sigur a avut sens. Dar nu prea voiam să știu care. Pe lângă că nu m-ar fi ajutat, nici nu știu dacă ar fi fost foarte interesant să-l ascult. Bărbuță vorbea rar, sacadat, cu pauze lungi în care privea în gol. Aș fi avut eu răbdarea să-l ascult povestind, de pildă, trei ani din biografia lui? Aș fi putut să uit de toate preocupările și obsesiile mele, să-mi golesc mintea și să mă las purtat prin diferite locuri pe unde m-ar fi rugat bătrânul să-l însoțesc, pentru a-mi înfățișa amintirile lui?

La scurt timp după ce l-am întâlnit pe Bărbuță, Corbu m-a dus pe linii și așa a intrat Cala în viețile noastre. Nu era primul loc pe care-l descopeream sau îl inventam pentru a fi un timp singuri în el. Prima dată când am fost acolo, am mers doar noi doi. Poate din cauza asta, poate din cauză că era prima dată, seara aia pe linii a fost cea mai frumoasă dintre toate serile pe linii. Sunt convins că ani fost singuri, pentru că pe Tara o știam de foarte puțin timp și nu ieșeam împreună niciodată. Pentru sex, mergeam în camera pe care o avea închiriată de peștele ei, undeva pe la Hala Traian, sau în Cișmigiu, noaptea. Era un fel de a spune, pentru sex. De cele mai multe ori nu ne-o trăgeam. Eu mă îmbătăm și îi vorbeam, iar ea mă asculta. Mi-am dat seama exact când a început să se îndrăgostească de mine, la a treia întâlnire. Nu m-a interesat câtuși de puțin. Pe de o parte, toate curvele se îndrăgostesc de bărbații care stau cu ele fără să le fută, pe de alta, cum ar fi putut să mă intereseze? Ce conta încă o femeie îndrăgostită de mine, ce conta încă o iubire neîmpărtășită... Femeile se îndrăgostesc în general de tipi incapabili să le iubească, fiindcă sunt proaste. Se îndrăgostesc de ăia cu personalitate, cu carismă, fără să le treacă prin minte că astfel de oameni nu pot iubi, pentru că se iubesc prea mult pe ei înșiși. Ca să iubești pe altcineva, trebuie să fii altruist, trebuie să-ți lipsească ceva din personalitatea ta, să nu fii pe deplin mulțumit cu ceea ce ești. Trebuie să poți empatiza, trebuie să fii în stare să-i acorzi atenție și interes unei alte ființe, cea de lângă tine care îți cerșește s-o iubești. Eu nu aveam aceste calități.

Într-o noapte în Cală, Corbu mi-a povestit de prima și singura lui iubire. O iubire normală, banală chiar, față de o femeie normală, banală, care nu era nici mult prea tânără, cum aveau să fie cele care i-au urmat, nici prea bătrână, cum aveau să fie și mai multe din cele care i-au urmat, nici

travestit, cum aveau să fie vreo două după ea. Cred că o și cunoscusem, dar n-am vrut să-l întrerup pe Corbu, în timp ce povestea, cu amănunte din astea. Nu avea nicio importanță dacă o cunoscusem sau nu, pentru că nu femeia în sine era subiectul aici, ci iubirea lui Corbu față de ea. Fusese o poveste deloc ieșita din comun, cu două persoane care se îndrăgostesc, dar nu-și spun chestia asta, fiecare se cuplează cu altcineva, după puțin timp se regăsesc și își dau seama că sunt nefericiți, au o aventura împreună, apoi ea se întoarce la cel de dinainte, cu care nu era fericită, pentru că îi oferă „stabilitate”.

— Am vrut atunci să o omor așa cum nu-mi mai dorisem să omor pe cineva până atunci. Să-mi apăs mâinile aspre pe gâtul ei până ce nu va mai putea respira și va începe să horcăie. Să o privesc în ochi. Să râd și să scot limba la ea, mi-a spus.

L-am iubit mult în clipa aia. Câteva săptămâni înainte de confesiunea asta fusese mai rezervat, mai retras, discutasem mai mult nimicuri.

Se întâmplase pe când Corbu avea vreo 19 ani, deci cu aproape șapte ani în urmă. Ea avea 26 pe atunci, eu vreo 28. Cred că fusesem și eu o vreme cu ea, câteva săptămâni. Sper că nu din cauza mea i-a frânt inima Corbului. E foarte puțin probabil, nu știu cum și-ar fi putut imagina vreo pizdă, oricât de proastă ar fi fost ea, că eu îi pot oferi „stabilitate”. Yuck, și ce cuvânt. Numai să-l pronunț și mă apucă greața.

Probabil că a fost un altul și, mai mult ca sigur, după un timp gagica a rămas singură, fără mult dorita ei stabilitate. Nimeni nu poate suferi în preajma lui prea multă vreme o proastă.

După întâmplarea asta. Corbu spunea că se simțise cumva eliberat. Simțise că-și poate permite să facă tot ce-i trece prin cap, ba chiar să rănească și alți oameni.

— Cum să zic? Nu era vorba că îmi propuneam să rănesc oameni... ăsta să fie scopul meu absolut. Doar că nu-mi mai păsa dacă cineva

era rănit în timp ce eu încercam să-mi urmez cât mai mult posibil toate plăcerile. Chiar și alea mai ciudate.

— Înțeleg, l-am asigurat.

Și chiar înțelegeam. Dacă o ființa inferioară avusese curajul de a-l răni pe el, și nimeni n-o trăsese la răspundere pentru asta, atunci ce rost mai avea să ne prefacem, să ne reținem sentimentele, să nu ne dăm frâu liber pornirilor, așa se întrebase, pe bună dreptate, Corbu. Ce nu știa el, îmi spuneam eu acum, e că oamenii proști și insignifianți nu rănesc adânc. Ei rănesc mai degrabă prin atingere, așa cum un moș se șterge de tine într-un mijloc de transport în comun aglomerat. Te ating fără premeditare. Noi însă, Nemuritorii, în general rănim premeditat, pervers, adânc și fatal. Și cred că așa trebuie să fie. E dezgustător numai să-ți imaginezi că păduchiuții și Nemuritorii ar putea avea aceleași drepturi pe lume, doar pentru că un tâmpit i-a încadrat în aceeași specie în manualele de biologie care se studiază în gimnaziu.

La scurt timp după dezamăgirea cu gagica aflată în căutarea stabilității, Corbu a făcut sex cu o puștoaică de 14 ani jumate.

— Din afară părea greșit. Ceva de genu' hm. Dar când eram singur cu ea mi se părea cea mai normală chestie.

— I know the feeling, i-am zis.

Pe ea a înșelat-o cu o soție de profesor universitar, în vârstă de 51 de ani.

— Era o doamnă care se ținea foarte bine. Purta părul blond cenușiu iar firele albe făceau și ele cumva parte din peisaj. Avea ochelari și nu se descurca deloc fără ei. Nici chiar prin casă. Se împiedica și cădea ceea ce mie mi s-a părut din cale-afară de haios. Avea o nepoțică de care era foarte mândră. Îi ținea poza pe noptieră și o întorcea cu spatele când ne-o trăgeam. Am mers cu ea un weekend la munte. Era obișnuită cu

confortul și nu i-a plăcut prea mult cabana unde am dus-o eu. Se plângea de junghiuri la șale. Chestia asta mă excita grozav.

Idila s-a terminat după vreo două luni, când soțul doamnei, profesorul, a dat peste ei într-o după-amiază în care făceau baie împreună. Gagica de 14 ani crescuse și Corbu nu se mai simțea atras, așa că s-a despărțit și de ea. N-a trecut însă mult și a cunoscut o tipă care era babysitter. Babysittera o fetiță care nu era chiar fetiță, avea 12 ani, o ajuta la lecții o ducea în parc, la școală și mergeau împreună la cumpărături. Corbu s-a apropiat treptat de fetiță.

— N-a fost greu deloc. Era dulce și prietenoasă și ne înțelegeam bine.

Într-o zi, când au rămas singuri în casa ei, gagica babysitter fiind plecată pe neve cu o amică la sală, Corbu i-a băgat încet mâna sub rochiță și a început să o frece.

— Nu s-a speriat. *A* reacționar foarte normal. M-a întrebat ce fac. Pe urmă a zis că i-a plăcut. Era o fetiță deșteaptă foc.

Lui Corbu îi plăcea să îi aducă filme porno și să le vadă împreună. De aici s-a și tras sfârșitul relației, când maică-sa fetiței a venit într-o zi acasă mai devreme. A început să țipe și să-l lovească pe Corbu cu un pantof în cap.

— O cretină! De parcă într-o zi n-o să vină altul și să facă cu fiică-sa același lucru. Imbecilele astea ar vrea să-și țină copilele virgine până la adânci bătrâneți.

Știu, mă gândesc, și madam Urechiuț e tot pe acolo... Doar că proasta habar n-are că nu mă interesează deloc păsărica Amaliei. Nu m-a interesat niciodată. Bine, poate puțin la început, câteva ore...

— Aș fi putut să continui să mă văd cu fetița. Era de ajuns s-o caut la școală. Îi știam și orarul. Dar m-am gândit că n-are rost hm. Știi cum sunt

copilele astea într-o zi tot i-ar fi scăpat ceva maică-sii. Intram în vreo belea...

Culmea e că a intrat într-o belea doar câteva săptămâni mai târziu, o belea de care știam deja, pentru că am fost și eu prin preajmă în perioada aia și chiar l-am ajutat. Aveam o droaie de prieteni și admiratori pe atunci, deci multe ființe dispuse să facă lucruri pentru mine. Corbu cunoscuse o altă „doamnă“, de data asta în vârstă de 78 de ani. După doar vreo 8-9 partide înfocate de sex, doamna a fost jefuită și bătută crâncen de un hoț, chiar în apartamentul ei. Îi dispăruse, în urma incidentului, o ladă cu bijuterii de aur. Corbu a fost prima persoană asupra căreia s-au îndreptat bănuielile. Familia victimei l-a târât la poliție, iar Corbu a declarat că în niciun caz nu era interesat de averea concubinei sale, ci doar de sex appeal-ul ei năucitor, declarație ce a crescut și mai mult suspiciunea celor din familia victimei. L-am ajutat și eu cât am putut, folosindu-mă de relațiile mele, dar până la urma a fost scos din belea chiar de victimă, care s-a înzdrăvenit suficient încât să-l denunțe ca făptaș pe nepotul ei, care era și cel mai înverșunat acuzator al lui Corbu.

Și acum, acum e Irenne. Irenne și mătușa ei, care nici ea nu-i e indiferentă lui Corbu. Și mai erau Amalia, căreia el îi spunea Veverița, și Gaby, căreia îi zicea Morcoviță, prietena Amaliei, și Tara...

Dar, întorcându-mă la începutul poveștii lui Corbu, la acea iubire pe care o pierduse, m-am trezit și eu gândindu-mă dacă am fost vreodată într-o astfel de situație. Dacă am fost vreodată îndrăgostit. Cât am stat noaptea aia în Cală, împreuna cu Corbu, în timp ce el vorbea, vorbea mult, ca de obicei fără virgule, fără prea multe pauze, dar cu interjecții, până când a răsărit soarele și a început să se mai încălzească, și multe păsări să zboare pe deasupra capetelor noastre – Cala era un loc foarte îndrăgit de păsări, atât de alea

migratoare care, atunci când plecau, dădeau câteva ocoluri pe deasupra copacilor Calei, luându-și la revedere, iar când se întorceau ciripeau fericite că regăsesc totul așa cum îl lăsaseră (și m-am gândit că da, uite, și alte ființe iubesc locul ăsta al nostru, și poate că și ele ar suferi dacă într-o noapte ar arde până la cea din urmă frunză, până la cea din urmă piatră, așa cum se întâmpla tot mai des în coșmarurile mele), cât și de vrăbiile care nu plecau nicăieri, ci doar își făceau cuiburi în care se ascundeau până trecea iarna – și chiar până s-a făcut ora prânzului, gândindu-mă nonstop la asta am ajuns la concluzia că nu. Nu fusesem niciodată îndrăgostit.

*

Ca și cum plictisul în sine nu era de ajuns, am descoperit și niște obsesii mai vechi, renăscute în altă forma, dar la fel de atroce. Chestiile astea mă aduseseră în pragul nebuniei, mă făcuseră să aștept pe holuri de spital, să fiu răbdător și amabil cu tot soiul de medici imbecili care nu vor decât să-ți ia banii și să te bifeze într-un caiet mare, dictando.

Îmi beam cafeaua într-un fast-food aproape de casă și mă uitam, din plictiseală, așa cum fac în ultimele luni, la TV-ul pus pe MTV, unde cânta Alexandra Stan. Mi-am dat seama că nu-i ceva chiar în regulă în momentul în care cafeaua mi s-a întors în gură, cu un gust ușor schimbat, iar inima a început să-mi bată repede și zgomotos. Apoi amețeala și senzația că trebuie s-o iau din loc, să schimb decorul, altfel ceva groaznic se va întâmpla. Mai pățeam asta, pe vremuri – când puteam să scriu, dar când nebunia mă bântuia mai des – în mijloace de transport în comun. Diferiți oameni se înghesuiau în mine, din pricina aglomerației la ore de vârf, și își continuau conversațiile purtate; mai mereu, conversațiile erau

psycho – oamenii obișnuiți nu-și dau seama cât de nebunește sună ceea ce spun ei uneori. Odată, într-un tramvai, o tipă de lângă mine începuse să povestească cum și-a făcut extracție de măsea, iar anestezia nu prinsese, „și am simțit, fată, așa cum parcă smulge ceva din mine, din maxilar“, și mie îmi venise rău, dar nu neapărat de la măseaua ei, ci pentru că simțisem chestii. Nu știu, pur și simplu, chestii. Că mi se dezintegrează corpul, că mă scurg înspre podeaua tramvaiului, că oamenii se vor îmbulzi spre uși și mă vor călca apoi în picioare, în graba lor. De obicei, când mă apuca asta, priveam spre geam și întotdeauna el se aburea, ca și cum nebunia mea se materializa acolo, opacizând vederea tuturor. Altă dată, o gospodină povestea cum și-a tăiat degetul pregătind o salată de varză. „Căzuse așa pe jos și să vezi ce curiozitate, nu mă durea deloc“, îi spune partenerei sale, cu mâinile încărcate de sacoșe, care îmi arunca priviri ucigătoare, nemulțumită că nu-i dau locul – de multe ori mă așezam întâmplător pe locurile alea rezervate, chipurile, bătrânilor. Mi-a venit să leșin, m-am ridicat brusc în picioare, m-am sprijinit cu o mână de geam, gospodina a crezut că mesajul aprig pus de ea în privire a ajuns în sfârșit la conștiința și inima mea, și-a plasat strategic una din sacoșe pe o margine a scaunului proaspăt eliberat, cu speranțe clare de cucerire a lui. Din păcate, am tras adânc aer în piept, după care m-am trântit cu elan la loc pe scaun, strivindu-i sacoșa pe care abia atunci o observam.

Acum însă nu eram în tramvai sau troleibuz, eram în fast-food, dar nu aveam cum să mă înșel: chiar mi se făcea rău. Era ceva venind din televizor, dar nu era ritmul piesei ăleia stupide, nu erau nici versurile, nici alternanța kitschoasă, cocălărească a culorilor Mi-am dat seama dintr-o dată: BUZE! Era ceva cu buzele ălora ale căror chipuri se succedau în videoclip. Domnișoara blondă a terminat, iar în locul ei au apărut buze

bărbătești care mi-au creat același disconfort. Simțeam că leșin uitându-mă la buze, dar, în același timp, nu puteam privi nimic altceva, nu-mi puteam desprinde ochii de pe ele. Le vedeam ca pe niște monștri, care există acolo independent de restul feței, ceva lipit la mișto de piele, ceva care urmează să sară și să te apuce de gât și să te sugrume. Un fel de animale sălbatice. Cum oricând lucrurile se pot înrăutăți și mai mult și chiar mai toate au tendința să o facă, a apărut și chelnerul să mă întrebe dacă doresc și ceva de mâncare, iar buzele lui erau enorme, groase și de o culoare închisă, vineție, cu peri aspri și negri în jurul lor, se mișcau haotic și agresiv, bulversant, iar cuvântul „mâncare“ l-au pronunțat de parcă ar fi spus „crimă, moarte, tortură”, cu o voluptate incredibilă, de parcă ar fi fost Corbu rostind lucrurile astea, plus o incantație demonică. M-am ridicat speriat de la masă, conștient că dacă mai privesc buzele lui clar voi leșina, am aruncat 10 lei pe masă, deși nu știu dacă acopereau costul a două cafele, plus lapte și fursec, și am ieșit disperat în stradă. Acolo, alte buze. Toți aveau buzele enorme, lipite fals pe fețe, și toate rânjeau la mine, îmi transmiteau ceva, voiau să-mi lase un mesaj care aparent era extrem de important. Am încercat să mă urc într-un taxi și să fug direct acasă, să nu mai văd buze, dar chestia a eșuat în momentul în care taximetristul și-a întors spre mine capul negricios cu niște buze supraultradimensionate și mi-a spus că e ocupat, am fugit cât am putut mai repede, cât mai departe de el, și în stație m-am lovit de o băbuță cu niște buze atât de voluptoase încât i se răsfrângeau peste ochi și bâjbâia din mâini fără să vadă nimic, și m-am gândit că, mai mult ca sigur, va ajunge în mijlocul drumului și o va călca o mașină venind în goană, dar buzele ei vor supraviețui, vor sări imediat pe trotuar și se vor atașa pe chipul primului om pe care îl vor găsi acolo, așa că trebuia rapid s-o șterg din loc, să mă

îndepărtez de bătrână. Am alergat pur și simplu, am fugit spre casă, m-am rătăcit, și buzele, multe buze, erau peste tot, mă urmăreau și mă agresau. Cele feminine erau de-a dreptul odioase, criminale, cele date cu ruj roșu în special, buze tinere, buze între doua vârste, dar și bătrâne. Am intrat gâfâind ca naiba în holul blocului, în perioada cu buzele nu stăteam încă la casă, aveam să mă mut acolo peste numai câteva săptămâni, și m-am oprit în dreptul liftului, simțind că nu mai am deloc putere să urc două etaje pe scări după experiența asta intensă prin oraș. Tocmai atunci s-a auzit sunetul inconfundabil al baghetei care deschidea ușa la intrare, asta însemna că, dacă nu venea liftul în aproximativ un minut jumate, și nu, nu venea, nu avea cum să vină fiindcă părea blocat la etajul 9, iar de la etajul 9 până la parter făcea două minute, eu urma să călătoresc în lift cu ființa ce avea să intre acum pe ușa blocului. „Doamne, fă în așa fel să n-aibă buze", mi-am zis atunci, fără să-mi pun prea mari speranțe că mi se va îndeplini această așteptare, și da, nu mi-a fost ascultată, ființa avea buze, cele mai mari și mai oribile pe care le văzusem în dimineața în care mă apucase delirul buzofob. S-a apropiat de mine, a apăsat butonul de la lift, deși fusese chemat deja, și, culmea ororilor, a vorbit. Mi-a adresat niște cuvinte, n-am reținut ce, și nici nu le-am putut prinde sensul. Am luat-o la fugă pe scări, gândindu-mă că e preferabil să mor de epuizare decât înghițit de buzele alea îngrozitoare. Am ajuns în dreptul ușii mele, iar degetele îmi tremurau tare, a durat ceva până să nimeresc gaura cheii și să descui. Când am intrat în apartament, am evitat să mă privesc în oglindă. M-am trântit pe pat, sperând să adorm cât mai repede, iar, când mă trezesc, fie să descopăr că nu mai am buze, fie să-mi fi trecut obsesia.

*

Maică-mii i-o prezentasem pe Amalia drept iubita mea oficială la vreo 4 luni după ce începusem să ieșim împreună. Fusese încântată că umblu cu o gagică așa tânără și relativ drăguță. Maică-mea nu-i știa vârsta exactă, hotărâsem împreună cu Amalia s-o îmbătrânim cu trei ani, să spunem că are 20 și că este în anul I de facultate la ASE. Amaliei i se potrivea ASE-ul. Singurul lucru care o descumpănise un pic pe mama era pielea Amaliei, dar mi-a spus apoi, la telefon, că s-ar putea obișnui și cu asta, că oamenii în ziua de astăzi formează cupluri din ce în ce mai diverse, iar astfel de lucruri nu mai sunt impedimente.

Am stat puțin împreună. Ne întâlnisem în oraș, iar mama se grăbea la o ședință de shopping. Mi-a lăsat și mie 15 milioane mărunt. Amalia insista să luăm niște hamburgeri de la Mec, așa că ne-am dus la fast-food după ce ne-am despărțit de mama.

— E foarte frumoasă mama ta, mi-a zis apoi Amalia, în timp ce împărțeam o porție mare de cartofi prăjiți cu maioneză. Seamănă cu tine așa, la față.

Țin minte că m-a pufnit râsul atunci, gândindu-mă cât de caraghios ar fi fost să semăn cu mama la corp, atât timp cât mama e femeie. Dar de la Amalia primeai de multe ori replici trăznite. Era o combinație tâmpită, de imaturitate cumva studiată, dădea răspunsuri sincere, naive, așa cum dau copiii sau adolescenții, dar, în același timp, avea instinctul ăsta feminin în curs de emancipare, care o făcea să se teamă că s-ar putea face de râs în lumea oamenilor mari.

Mai cunoscusem puștoaice, în timp, multe insistaseră să avem o relație, deși făcusem tot ce-mi stătuse în putință să le arăt că nu sunt interesat și că n-o să meargă. Prin 2010, împărțisem cu Corbu o puștoaică de 15 ani, Elie. Elena parcă fusese numele ei real. Corbu o agățase într-un bar. În perioada aia stătea ceva mai prost cu banii și

vreo două luni și-a luat un job part-time de barman. Ea venea acolo în fiecare zi, în timpul unei ore la care chiulea – avea un ritual, chiulea la o oră pe zi, niciodată mai mult... mă rog, cel puțin până l-a cunoscut pe Corbu și apoi pe mine. Corbu o îmbătase într-o după-amiază, după ce ieșise de la liceu, și o vrăjise povestindu-i cum avea să o picteze în atelierul lui. Când a ajuns în atelier, cred că a fost dezamăgită. În mintea ei, probabil un pictor avea un bârlog ceva mai impresionat. Corbu o dezbrăcase, pictase un pic la ea, după care i-o trăsese. Eu am apărut pe neașteptate și i-am întrerupt, am făcut cunoștință, dar nu m-am băgat și eu în joc, preferând să urmăresc zbenguielile lor de pe margine, în timp ce beam o sticlă de vin. Ultimul număr al lui Corbu era mereu în patru labe, doggy style, și, de cele mai multe ori, când ajungea la el era foarte obosit, așa că nu prea se concentra, râdea și îmi făcea tot felul de semne estimative cu privire la prestația fetei. De data asta însă, cu Elie, prestase relativ decent, cam de nota 8,5. I-am tras-o puștoaicei împreună câteva zile mai târziu, după aceeași schemă: Corbu o îmbătase în barul de lângă liceu și o adusese apoi în atelier, spunându-i că avea de gând să termine desenul. N-a mai terminat niciun desen, ba chiar l-a aruncat o săptămână mă târziu. Nu era reușit, pentru că modelul era incredibil de banal. Nici eu n-am avut la ce folosi puștoaica, literar vorbind. I-am tras-o însă împreuna și a fost distractiv. Nu era prima dată când făceam sex în grup cu el, o mai făcusem cu o amică a Tarei, în grotă, dar de data asta eram aproape treji și a fost cumva nostalgic, emoționant. Poetic. Când Corbu și-a dat drumul la sfârșit, pe buzele ei, m-a apucat strâns de mână și imediat am terminat și eu. După asta, Corbu a mai păstrat-o puțin pe Elie doar pentru el, iar în scurt timp i-a dat papuci, spunându-i că a luat o gravă boală venerică, care îl face să aibă accese de isterie, să

muște și, pe scurt, că e foarte periculos pentru cei din jur.

Era evident că Amaliei îi place de mine de ceva vreme. Cu toate astea, biata de ea s-a chinuit mult să o ascundă. E ridicolă încercarea gagicilor de a se ține bățoase și a părea indiferente față de un tip după care sunt topite. Câtă naivitate în neuronii ăia ușurei... de parcă un om cu ceva experiență în teritoriul ăsta nu s-ar prinde după cu totul alte semnalmente decât cele pe care le cred ele sugestive. Amalia, de exemplu, se chinuia foarte mult ca, după ce pica foarte aproape de punctul în care lăsa să-i scape că ar fi îndrăgostită de mine, să spună un banc, ceva haios, care să ia în derâdere seriozitatea anterioară. Dar îi ieșea întotdeauna caraghios. Fie bancul era stupid, fie ea râdea prea tare, fie își dădea părul după urechea dreaptă într-un fel anume care avea un mesaj simplu și incredibil de explicit: m-am umezit și îmi e rușine de asta. Mă distra de fiecare dată, dar n-o arătam, cu excepția momentelor când eram beat sau când eram cu Corbu. În versiunea asta din urmă, cam făceam mișto de biata Amalia, care se fâstâcea apoi și mai tare și se strofoca din nou să nege. Tot circul ăsta nu făcea decât să prezinte încă o dată prostia feminină în întreaga ei splendoare. Cât de cretin: să nu-i arăți unui tip că îl placi, ca să nu fii rănită. Păi dacă tu oricum îl placi, iar el nu simte la fel, tot o să fii rănită, indiferent ca-i arăți sau nu. Cum ar veni, aparența e mult mai importantă decât feelingul în sine. Atât de feminin, iar Amalia, da, era stupid de feminină.

Corbu n-are dreptate când spune că Tara e urâtă. Chiar n-are. Și nu e nici cocoșată. Fără machiaj, fără toate accesoriile alea trăznite, e o tipă normală, căreia îi dai cam 20-22 de ani, cu părul blond roșcat și ochii verzi. Subțire, nu foarte înaltă. Și mai are ceva incredibil de inocent, dar n-aș putea să-l localizez undeva anume în apariția ei. În unele zile, în funcție de ceea ce scriu și de

dispoziție, Tara mi se pare mult mai frumoasă ca Amalia.

Maică-mea începuse să țină la Amalia, mă mai suna din timp în timp să mă întrebe de ea. Se cam prinsese că o aburisem cu vârsta ei cea reală și îmi spunea să am grijă de ea, să o iau ușurel, e ok să am o iubită mai tânără, dar trebuie să țin pasul cu ea. Pe urmă începea să râdă sincer la telefon:

— De fapt nu că ai avea tu probleme cu lucruri din astea, toată ziua ai sta în baruri, cluburi și petreceri!

Biata mama... nu mă cunoscuse niciodată pe bune. Credea că sunt o ființă foarte, foarte fericită, un răsfățat de soartă. Credea că sunt superficial, petrecăreț, un fustangiu care se plictisește repede și caută schimbarea oriunde, indiferent de preț. Poate că era mai bine așa, să nu știe adevărul.

Din păcate pentru Amalia, apăruse în viața mea într-un moment în care eram prea plictisit să fac alegeri, să protestez, acceptam tot ce-mi ieșea în cale și mă adaptam din mers. Dar, cum ziceam, din nefericire pentru ea, nici nu mă prea implicam în lucrurile astea care îmi ieșeau în cale, tocmai pentru că nu erau propriu-zis ale mele, nu le alesesem eu. Nici pe Tara n-o alesesem, nici vila la etajul căreia locuiam acum, o casă moștenită de Corbu de la niște rude îndepărtate. Ultimele lucruri pe care le mai alesesem, înainte de criză, fuseseră scrisul, prietenia cu Corbu și, în cele din urmă, Cala și întâlnirile noastre acolo.

*

Sunt tare puține locuri în București de care oamenii încă nu știu, pe care încă nu le-au alterat cu prezența lor stricătoare, împuțită. De fiecare dată, cum se împrăștie vestea că un loc e frumos, sau cool, sau ofertant în vreun fel, imediat e poluat de păduchiuți. Firește, ei nu știu prin ce e special

locul ăla. Se duc acolo pentru că așa fac și alții, care, la rândul lor, îi văd pe alții mergând acolo. Până te trezești că locul care îți plăcuse a devenit o mizerie.

Cu toate astea, am fi putut totuși alege altele, în locul Calei.

Cala era un teren oarecum viran, la ieșirea din București spre Otopeni. Un spațiu pe care cândva fusese construit un parc de distracții, măricel, cu o roată imensă așa cum fusese pe vremuri în locul unde astăzi e Primăria Sectorului 2. Ce ne-a atras la acest parc a fost linia de cale ferată care îl tăia fix pe jumătate. Trecea chiar prin mijlocul roatei uriașe și, dat fiind feelingul de obiect impunător pe care ți-l lăsa jucăria, puteai crede că șina este de fapt pentru un trenuleț de copii. Era însă un tren real, și într-una din nopțile pe care le-am petrecut acolo am văzut un marfar, staționând nu foarte departe de locul nostru de întâlnire. Nu-mi puteam închipui cum va trece de roată, dar nici nu știu dacă avea de gând s-o facă. Corbu mi-a zis că, foarte probabil, marfarul nici nu fusese vreodată acolo, deși îl văzuseră și el, și gagicile. Putem avea halucinații comune, cauzate de aceiași stimuli, de aceleași experiențe, îmi explicase pictorul, și asta era de fapt o teorie mai veche de-a mea. Mai ales că, următoarea dată când ne-am dus, marfarul nu mai era, și asta era și mai ciudat. Fie plecase cu spatele, fie trecuse prin roată, lucru imposibil.

Nu mai știu exact nici cine a descoperit-o, pentru că asta s-a întâmplat într-o perioadă a vieții mele a cărei memorie s-a estompat. Poate că a găsit-o Corbu, în peregrinările lui după curve, după câini maidanezi, după dracu' mai știe ce. Poate am descoperit-o eu, într-o noapte care a dispărut pentru totdeauna din amintirea mea.

În spatele a ceea ce fusese acest parc de distracții era o clădire mare, murdara, pe care mulți ar fi privit-o ca amenințătoare, lugubră, rău prevestitoare. Tocmai de asta mi-a și plăcut. Îmi

amintea puțin de locuința lui Moș Bărbuță. Înăuntru persista un miros ciudat, un fel de combinație de clor și sânge. Tara credea că, pe vremuri, acolo fusese un abator. Îmi indusese și mie ideea atât de puternic încât, uneori, în tripuri și hoinărelile mele nocturne, vedeam corpuri sfârtecate atârnând în cârlige uriașe, părți vii din corpuri ce fuseseră cândva însuflețite. Grafitti-ul din prezent de pe pereți se transforma atunci în dâre de sânge, sânge uscat și împuțit amestecat cu bulgări de noroi.

Singurul lucru care părea să-i lipsească era o apă, o apă neagră, adâncă, rece... Având și asta, Cala ar fi fost cu adevărat perfectă. Poate că, dacă ar fi avut și apa neagră, adâncă, rece, n-aș mai fi plecat de acolo niciodată. Mi-aș fi scris cărțile acolo și aș fi murit acolo. Aș fi găsit și despre ce altceva să scriu, în absența oamenilor. Cala m-ar fi ajutat să o iau de la capăt.

Cala mi-a făcut și bine, și rău. Nu, inspirație nu mi-a dat propriu-zis, dar acolo, în Cală, m-am simțit cel mai mult eu. Pe urmă, diminețile, mă întorceam acasă întreg și, chiar dacă nu scriam, ziua mea trecea păstrându-mi, până la capăt, sentimentul asta minunat de a ști că trăiesc viața mea și nu a altuia. Uneori, eram cu adevărat mulțumit de mine însămi. Atât de mulțumit, încât ajungeam să mă gândesc că aș putea duce o viață relativ împlinită chiar și dacă n-aș mai scrie niciodată. Nu avusesem sentimentul ăsta până acum, când eram blocat în primul sfert din 6, și când mergeam o dată pe săptămână în locul ăsta ciudat. Cala, cu Corbu, Tara și Amalia. De fapt, puteam gândi cu ușurință că sunt foarte aproape de adevăr dacă, până acum, am scris tocmai pentru că nu mă simțeam atât de mult eu însumi. Am scris căznindu-mă să-mi regăsesc identitatea, trăgând de ea, milogindu-mă, cu încă o pagină terminată, apoi încă una, să nu mă părăsească, să stea cu mine.

Căci de ce scriem până la urmă, de ce creăm? Tocmai de asta. Vrem să umplem golul, vrem să fim întregi, completi. Acum eram aproape complet, iar scrisul mă plictisea pentru că era ceva în plus, de care nu aveam cu adevărat nevoie. Mă puteam lipsi. Simțeam că tocmai am prins răspunsul, ăsta era răspunsul, nu putea fi altul. Întâmplarea de a avea răspuns la problema asta atât de nuanțată, de grea, de ciudată, nu mă făcea neapărat împăcat. Nu-mi ajungea ca să mă resemnez. Cala, astfel, îmi făcea rău, pentru că într-un fel mă împlinea și nu mai puteam crea. Dacă nu mai puteam crea, era ca și cum trec fără să las semne și îmi era teamă nu că nu va mai rămâne nimic după mine, ba asta era chiar ceva ce îmi doream, să nu rămână, ci mă temeam că într-o zi o să mă uit în oglindă și n-o să mă mai recunosc. Aveam nevoie de albumul ăla de fotografii. Aveam nevoie să mai scriu cărți, deci.

Și dacă de altfel, prin absurd, ai avea o viața lungă, cu adevărat lungă, și într-un anumit moment al ei termini tot ceea ce ai avut de spus în univers, te exprimi total, de unde știi că e cazul să te oprești? „Simți că ai terminat", ar spune un prost. Nu, fraiere, nu simți. Orgoliul tău nu te lasă să simți asta. Așa ajungi să te repeți, să te reciclezi. Unde mai pui că intervine și obișnuința. Te înveți de pildă ca în serile lungi de toamnă să te așezi la masă și să cauți un subiect de scris. Sau să-ți vină unul, din întâmplare. Pe urmă îți dai seama că despre el ai mai scris, că ai publicat chiar o carte în care l-ai tratat pe larg. Ce dacă?! Sentimentul ăla, urgența de a sta la masă și a ți-l scoate din cap, din nou!, nu se dă bătut cu una cu două. În diminețile de vară, înăbușitoare, în care capul ți se învârte și ți-e greață pentru că nu ai apucat decât să ațipești vreo două ore, pentru că te-ai întors după răsărit, beat muci, simți atunci că trebuie să iei o bere rece din frigider și să te așezi la masa de scris. Simți că trebuie să spui, să clarifici, să lași semnul ăla pe

hârtie. Semnul pentru care uneori crezi că trăiești, crezi că te justifică. Cui pula mea îi pasă că scrii despre lucruri despre care ai mai scris?

Așa că, de fapt și de drept, mi se rupea dacă găsisem motivul pentru care ar fi meritat să nu mai scriu niciodată. Aveam justificarea, da, dar îmi permiteam să mă piș cu noblețe pe ea. Voiam să pot scrie iar, atâta tot.

Dar, cu toate astea, simțeam că ea, Cala, mă ajută. Simțeam, în diminețile în care mă întorceam de acolo, că sunt cel mai complicat om pe care l-am întâlnit vreodată.

I-am zis Cala pentru că, dacă o priveai dintr-un anumit punct, dinspre marginea pădurii, semăna cu un cal. Dar noi voiam să fie de sex feminin, altfel ne-am fi simțit acolo un pic stingheri. I-am zis Cala și așa a rămas.

Întotdeauna plecam ultimul. Corbu zicea adesea, în glumă, cred: „Rămâi tu să încui și de data asta?“. Pe urmă zâmbea, clătinându-se. Pleca, mai mereu, odată cu Tara, dar nu-și vorbeau. După ce se abăteau de la liniile de cale ferată, care se întindeau și dincolo de pădure, dincolo de Călă, în drum spre oraș, fiecare mergea cât mai departe posibil de celălalt. Tara, mai mereu, oprea un taxi. Corbu mergea pe jos, o distanță impresionantă, până în atelierul lui, unde, întotdeauna după vizitele în Călă, picta. Ne picta pe noi, așa îmi spunea. Era greu de descifrat dacă eram într-adevăr noi în tablourile lui. Avea un stil fascinant, o atât de mare paletă de abordări, de tonuri, încât uneori îl invidiam, în ciuda disprețului meu (un dispreț aparent, spunea Corbu) pentru orice artă care nu implică cuvânt. Picta linii, linii acaparante, linii amenințătoare, totul era întunecat, sufocant, glumeam uneori că, dacă ar vinde un tablou unui bolnav de astm, l-ar ucide pe ăla cu siguranță, părea că desenul va sări, în orice moment, de pe pânză și își va înfige ghearele sau colții în gâtul tău, în ochii tăi, îți va băga degetele ascuțite,

subțiri, pe gât, și va scoate bucăți de carne însângerată. A fost însă o singură dată când am văzut un tablou cu noi patru pictat într-un stil aproape clasic. Nu era nimic deformat, nimic scandalos, înfricoșător. Părea chiar un peisaj banal. Noi patru stând pe liniile de tren și trecându-ne unii altora o sticlă de plastic cu bere. În depărtare, se întrezărea un tren. Asta ar fi fost, să zicem, ciudățenia desenului. Discordanța între iminența trenului și nepăsarea de pe fețele noastre. Ne-am fi dat la o parte?, te făcea să te întrebi opera lui Corbu. Totul indica un răspuns negativ și cred că, deși amândoi eram cumva împotriva picturii clasice, transparente, „realiste", am căzut de acord împreună că desenul ăla era o capodoperă. Atâta doar că nu i-am spus-o. Știu, a rămas cu impresia că nu am fost impresionat de desen. Dar, tocmai pentru că fusesem, nu îmi găseam cuvintele ca să vorbesc despre el în termeni laudativi. Și cu cărțile care îmi plăceau mult pățeam asta.

Ce făcea Tara după ce ajungea acasă? Cel mai probabil, dormea, fiindcă, așa cum ne mărturisise în repetate rânduri, întâlnirile astea în Cală o oboseau peste poate. Dacă pe mine mă reconfortau, mă reîncărcau, dacă lui Corbu îi dădeau nevoia urgentă de a se așeza și desena, pe Tara o făceau să se simtă bătrână. „Chiar e bătrână!", ar fi spus Corbu, cu un rânjet uriaș pe față. Da, chiar era într-o anumita măsură bătrână, dar uneori noi uitam asta, poate și din pricina faptului că n-o vedeam ca pe o femelă obișnuită, pe care o evaluezi în ani și alte repere pentru a-i da un verdict: bună, merge, rupere, nonfuckable, penală, merge dacă ești rupt, și altele... lectorul mă întrebase din nou, de curând, „ce căcat facem cu ea", la ce ne folosește. Iar am ridicat din umeri. Era complicat să-i explic. Nu, nu mă mai interesa s-o fut. Nu mă mai interesa sexul, și oricum nu fusese nimic special, adică nu așa cum s-ar fi așteptat oricine ar fi văzut-o pe Tara și ar fi știut cu

ce se ocupă aproape în fiecare seară, după ora 23. Nu, nu voiam o partidă hot în trei, cu ea și Amalia, cum sugerase Corbu. Nu, nu voiam nici s-o poștim, decât poate așa, ca fapt divers. Corbu însă mi-a arătat, prin sunete specifice, ce reacție fizică i-ar provoca o astfel de perspectivă, deci nu, nici asta. O țineam cu noi pentru că era deșteaptă, interesantă? O, doamne, nu. Asta ar fi fost culmea. Nu era mai deșteaptă decât orice altă pizdă, era doar puțin mai inteligibilă la prima privire, la prima degustare, dar asta n-o făcea nici pe departe interesantă. Avusesem toate tipologiile. Știam de mult că orice femeie este o combinație de alte două sau trei pe care le-ai avut și le-ai descifrat până la cel mai mic detaliu. Răspunsul corect ar fi fost însă că o păstram după noi din comoditate, din indiferență. Știi, genul ăla de situație în care ești beat și te duci să te pișii în niște boscheți. Un scaiete ți se agață de marginea blugilor. Îl vezi, dar ești prea rupt și ți-e prea lene să tragi de el și să-l scoți, cu atât mai mult cu cât nu te înțeapă. În plus, mai ai așa un feeling că, dacă îl vei desprinde și-l vei arunca, există posibilitatea să te pricopsești cu altul.

Așadar, după ce pleca din Cală, Tara dormea. Uneori, dormea până seara, când intra în tură. Alteori, dacă avea impresia că în noaptea asta îmbătrânise inacceptabil de mult, atât de mult încât ar putea avea probleme la job, dormea doar vreo două ore, după care se înființa într-un cabinet de cosmetică și modelare corporală. De vreo câteva ori, a avut o aventură scurtă cu taximetristul care a cules-o și a dus-o în oraș. Altă dată, mi-a povestit că s-a văzut din întâmplare cu un client și, cum nevasta respectivului nu era acasă, a făcut un drum până la el pentru una mică. Doar un detour, pentru că și în ziua respectivă a dormit somnul de reîntinerire. O singură dată s-a dus și a vizitat-o pe mă-sa. Cică în noaptea aia vorbisem de moarte mai mult decât o făceam de obicei. Mi-era imposibil să

mi-o imaginez pe mama Tarei, oricât de mult mi-ar fi descris-o ea. Ne spunea că-i seamănă, că avusese și ea, cândva, tendințe dominatoare și că uneori chiar le-a dat frâu liber, chiar acum, mai spre bătrânețe, chestie care lui Corbu i-a provocat o erecție neașteptată și chiar a mers până acolo încât i-a propus Tarei să o aducă și pe mă-sa la întâlnirile noastre.

Despre ce scrii atunci când nu te mai interesează oamenii?

De la un timp, tot ce fac este să aștept. Am mereu impresia asta, că nu pot începe lucrurile importante oricum, așa că le amân. Mâine am să scriu, mâine am să mă întâlnesc cu oamenii care contează și care-mi plac, mâine am să mă trezesc mai devreme, am să fiu pus pe treabă, am să rezolv tot ceea ce trebuie rezolvat. Mâine, mâine, mereu mâine. Și astăzi ce fac? Astăzi stau și-o frec. Mă văd cu Corbu, mergem să radem câteva beri. Îmi povestește de iubirile lui total neplatonice, încă necoapte sau de mult expirate. Râdem. Mă văd cu Amalia, poate o fut, poate scap de data asta și n-o fut. Spre seară mă văd iar cu Corbu și Tara, povestim. Ea ne reconstituie câte o fază mortală de la job. Râdem. Dacă e una din serile alea, mergem în Cală. Sfârșim în Cală, adică ziua cel puțin sfârșește în Cală. Astea sunt unele din zilele alea bune, când măcar fac ceva – simt, îmi imaginez, plonjez în trecut, caut explicații. Mă reîntorc la un eu care avea mai mult sens. Da... Cala. Dar ea nu se poate întâmpla chiar noapte de noapte.

Prin septembrie am avut o perioadă în care am mers acolo seară de seară. Nu am spus nimănui, voiam să fiu singur. Când sunt cu oricine altcineva în afară de Corbu, nu pot ieși din mine. Trebuie să fiu prezent acolo, lângă ei, cu o replică, un zâmbet, cu o înjurătură. Mai ales cu Amalia. E groaznic de obositor să fii iubitul cuiva. Obositor, și în același timp lipsit de satisfacții reale.

Prefăcătorie, superficialitate... În momentul în care nu-ți mai dorești așa de mult pizdă sau ce are ea de oferit, totul devine lipsit de sens, ridicol.

Cu Corbu reușeam să îmi pierd eul fizic pentru atât timp cât era nevoie, ca să pot afla diferite răspunsuri, dar, de la un moment dat, a început să-mi pese de ceea ce gândește el despre mine. Voiam să-i fac o impresie bună. Când am înțeles asta, au apărut alte motive de insatisfacție. De ce să tratez o ființă umană ca și cum n-ar fi un gunoi, ce este Corbu, ce-mi oferă Corbu, ce-l face special? Mă înțelege Corbu? E o persoană mișto, simte demonul ăla turbat care zboară prin noi? Da, dar ce-i cu asta? Sunt mulți imbecili care au simț artistic. Nu-i imbecil, e un individ inteligent? Poate că e, dar asta e treaba lui, nu văd de ce m-ar afecta pe mine.

Așa că făceam tot posibilul să-l exclud și pe Corbu. Au durat cam două săptămâni peregrinările mele singuratice în Cală, două săptămâni frumoase, în care am simțit, m-am întors acolo unde trebuia, dar în care n-am scris un rând. Ajungeam dimineața acasă rupt de oboseală, dormeam câteva ore, după care plecam să-l caut pe Corbu să bem ceva. Să-mi arate ce-a mai desenat, să-mi povestească ce-a mai futut.

*

Întrebarea care rămâne după ce dai deoparte totul: despre ce scrii atunci când nu mai poți scrie despre oameni?

Criza mea a venit pe nesimțite, pe furiș, pâș-pâș. A început cu lucruri banale. Mi-am pierdut interesul pentru locuri care altădată îmi plăceau. Acum nu mai aveam nicio tragere de inimă să merg acolo, îmi erau indiferente. Încă de foarte mic, obișnuisem să mă atașez puternic de locuri, uneori chiar definitiv. Mă inspirau, îmi găseam

acolo o pace, o înțelegere a ceea ce sunt eu fără raționamente, fără nimic analitic, care, de fapt, nu mă caracteriza în general și care se datora acestor locuri, care pătrundeau prin pielea mea acolo adânc înăuntru, unde se luau tot soiul de decizii. Îmi plăceau mai ales casele vechi, pe jumătate dărâmate, și spațiile libere și întinse, în culori deprimante.

Mă plimbam ore în șir prin locuri din astea, la ore la care știam că sunt cât mai puțin populate. Mergeam, fumam și gândeam, mult, mult de tot, uneori aproape zile întregi, iar când ajungeam acasă simțeam că trebuie să scriu, că e singura chestie pe care aș putea-o face. Somnul nu mă atrăgea câtuși de puțin, foamea mă vizitase și plecase pentru o perioadă bună, amintirea niciunei gagici nu mi bântuia suficient cât să caut un număr de telefon în agenda mobilului. Așa că scriam, în vremuri din astea, terminam cărțile aproape dintr-o suflare. Mă rog, materialul. Pe urmă venea restul... pusul cap la cap, corecturile, tăiatul – aici erau discuții aprinse între mine și editor, n-aș fi vrut să renunț la nimic din ceea ce scrisesem, astfel că, de cele mai multe ori, alegeam soluții de compromis: părțile pe care el le voia eliminate erau introduse la sfârșitul cărții, sub forma unor note.

Criza a început cu ele. Încet-încet, toate locurile care îmi plăcuseră cândva mi-au devenit banale. Nu mai simțeam mare lucru mergând acolo. Nu-mi mai păreau nici mai mult decât ce erau în realitate: niște case sau niște străzi sau niște ruine în mijlocul cărora crescuse un copac. Înainte era altceva. Mă uitam ore în șir la o casa, până îmi dădeam seama că mi s-a terminat deja pachetul de țigări. Nu încercam să reconstitui, așa cum fac mulți, un posibil trecut al ei, cât mai romantic și mai plin de mister. Mă atrăgea în principal prezentul. Uitându-mă la ea până ce mi se împăienjenea privirea, aveam impresia că zidurile devin transparente și îi pot vedea pe cei care o

locuiesc, le pot urmări gesturile, îi însoțesc în timp ce trec dintr-o cameră în alta, pregătind ceva de mâncare, așezându-se la televizor, mergând la baie, citind o carte sau un ziar. Nu numai zidurile deveneau după o vreme transparente, ci și corpurile. Reușeam să citesc în mintea lor, să le intuiesc și sentimentele. Un bătrân vorbea la telefonul fix, așezat pe o măsuță de sticlă verde, cu un răftuleț de fier forjat pe care ținea o agendă uriașă cu numere de telefon. Era ușor să-ți dai seama că era trist. Dacă l-aș mai fi privit așa încă o jumătate de zi, aș fi putut să reproduc, cuvânt cu cuvânt, ceea ce rostea prin firul verde de cauciuc pe care-l frământa între degete. Când ajunsesem la ultima țigară din pachetul de Marlboro roșu, bătrânul nu mai era chiar atât de trist. Ba chiar, la un moment dat, a zâmbit nostalgic. La capătul firului verde se afla, cu siguranță, fiul sau fiica lui, sau poate chiar un nepot sau nepoată, cu care nu mai vorbise de foarte multă vreme. După ce a închis telefonul, într-un final, s-a așezat în fotoliul prea larg, din care ocupa mai puțin de jumătate, și a dat drumul unui hohot de râs.

Îmi plăcea să mă uit și la gospodine care făceau mâncare. Nu știam întotdeauna ce fel de mâncare pregătesc, dar mai mereu puteam să-mi dau seama cui îi e destinată. După gesturile lor, puteam deduce dacă e o mâncare-protectoare, pentru copilul gospodinei, în care își pune speranța că va crește puternic, indestructibil, că îi va duce până la capăt idealurile pe care i le-a pregătit în ascuns, dacă e o mâncare-răzbunare, poate prea acră sau prea sărată, pentru un bărbat care nu mai corespunde viselor romantice pe care le avusese cândva; dacă e o mâncare-concurs, fie pentru o soacră foarte cârcotașă, fie pentru un weekend la munte în care toate exemplarele feminine aduc ceva pregătit de ele și vor exista comparații între crăpelnițe, măgulitoare sau mai puțin. În fine, dacă e o mâncare-cucerire, pentru amant sau pentru

proaspătul soț. Într-una din astfel de case, demult, acu mai bine de zece ani, am dat peste. D. Culmea, abia mă așezasem în fața casei – o clădire veche, într-o stare jalnică, dar sublimă în același timp, cu balcoane mari, rotunde, acoperite de iederă, cu mușchiul crescut pe geamurile de la parter, cu statuete decorându-i colțurile – și atunci ieșise D., traversase pe trotuarul unde stăteam eu și intrasem firesc în vorbă. Avea două cărți publicate, îmi plăcuseră la nebunie și am recunoscut-o imediat. Nu-mi imaginasem că ar putea sta cineva ca ea într-o astfel de casă. În general îmi imaginam acolo oameni simpli, cu sentimente unicolore, explicabile. Nu credeam că dincolo de zidurile pe care învățasem să le transparentizez ar putea exista și scriitori, oameni care creează ceva.

Cu străzile s-a întâmplat același lucru. Au încetat să-mi mai placă. Au devenit străzi-pe-care-nu-poți-să-gândești-în-timp-ce-mergi și asta însemna, inevitabil, sfârșitul. E drept, străzile au fost stricate de oameni. Înainte, străzile mișto, care îmi plăceau mie, erau complet părăsite. Doar câte un moș sau o babă se zăreau în fundul grădinii, mișcându-se aproape inobservabil, sprijiniți de câte un cadru de metal. Grădinile erau în marea majoritate sălbatice, cu flori mari crescute alandala. Mirosea a vechi și a mâncare uitată pe foc. Din când în când, mai ieșea câte o pisică pe sub poartă și scotea un mieunat anemic. Totul era perfect. Acum, pui de țigani se jucau cu mingea în mijlocul drumului și urlau obscenități care mă făceau să mă gândesc imediat la Corbu și să am chef să-l sun, să ne vedem la o bere. Se dusese tot farmecul. Nu-mi mai puteam găsi stări acolo, mă aduceau de fiecare dată în prezent. Unde-o fi Tara, azi nu i-am scris pe blog... Ce-o fi făcut Corbu cu Irenne, oare l-a prins mătușa fetei... Azi mă văd cu Amalia... Să iau salată pentru Maria Magdalena... Din astea.

Au urmat bodegile. Aveam zeci de locuri preferate și fiecare însemna altceva pentru mine. Nu erau două la fel, nici măcar asemănătoare. Așa cum nu mi-a plăcut niciodată să am două femei confundabile, la fel am reușit și în cazul tavernelor să găsesc numai locuri bine individualizate. Din fiecare aveam amintiri diferite, asta pentru că știam de fiecare dată unde trebuie să merg. Îmi comparam dispoziția, uneori, cu câte o carte sau un film. Știam pe urmă exact unde vreau să beau. Acum, toate îmi spuneau același lucru și nu le mai vedeam rostul. Mergeam doar pentru că trăgea Corbu de mine, Corbu căruia de la o vreme nu-i mai plăcea prea mult Cala. Pretexta mereu că e peste mână, departe, un loc banal, plin de noroi chiar și vara.

După bodegi, boala s-a transferat la oameni. Toți aveau același chip. Toți aveau aceleași gânduri, aceleași fixații, aceleași prejudecăți, aceeași prostie. Nu mai era nimic imprevizibil, nimic de descoperit la ei. Toată atracția dispăruse. Era ca și cum, atunci când întâlneam un om nou, mi se înmânau și instrucțiunile lui de folosire. Vezi că îi place să poarte portocaliu, îi place să mănânce musaca, îl excită femeile cu țâțe uriașe și lăsate, urăște câinii, în special maidanezii, bea vinul numai cu apă, are o mamă bolnava, ta-su i-a părăsit pe când el era mic, e frustrat că nu are o carieră așa cum și-a dorit, se masturbează la filme cu lesbiene minore. Mă atrăsese dintotdeauna aspectul anumitor oameni, felul în care reușesc să întoarcă manșetele interiorului spre exterior, chiar și puțin, felul în care pot afișa ceea ce sunt în realitate. Știam să deosebesc narcisiștii după cum merg, după cum aprind țigara, frustrații după haine și păr, virginele după pantofi. Acum, totul se uniformizase și nu mai prezenta niciun interes.

După ce nu mi-au mai plăcut oamenii, nu mi-a mai plăcut nici să beau și nici să fac sex. Ca și

cum nici asta n-ar fi fost sfârșitul, finalul fără drept de apel, n-am mai putut nici să scriu.

După asta, n-a mai fost rândul nimănui, pentru că se terminaseră deja toate lucrurile care însemnaseră ceva. După asta, a fost rândul depresiei. Și al plictiselii, al plictiselii mai ales. Era ca și cum ceva ce nu prevăzusem câtuși de puțin m-a înfrânt pe nedrept. Aveam de toate, tot ce-mi dorisem, tot ce căutasem și, dintr-o dată, nu-mi mai folosea la nimic, nu mai aveam ce face cu acest tot.

Gândește-te: ți-ai dorit ani întregi un costum șui, mișto, diferit și mai ales greu de obținut. E al tău în final și ești fericit. L-ai vrut și pentru tine, dar mai mult l-ai vrut pentru ca ceilalți să vadă cât de bine îți stă cu el. Dar, a doua zi când ieși mândru, îmbrăcat cu el, pe stradă, constați că peste noapte s-a petrecut apocalipsa și tu ești singurul om rămas în viață.

Mda, cam asta.

*

Nu reușeam să fac nimic care să-mi schimbe starea. Pluteam așa pe o mare liniștită, cea mai liniștită din cele pe care plutisem vreodată. Nu făceam niciun efort să mă mișc, lăsam curenții să facă totul. Eram o păpușă de paie.

Mă simțeam cumva plin, plin de umezeală, plin de paie ce în curând vor deveni putrede. Lenea și dezgustul îmi acaparaseră sângele, îl îngreunaseră, în multe nopți mă trezeam gâfâind, gândindu-mă că, la un moment dat, așa cum era și firesc, n-o să mai poată curge prin mine. Abia atunci, îmi spuneam, atunci va fi sfârșitul de tot. Ăsta e doar antepenultimul capitol. E ciudat și ridicol, dar, atâta timp cât suntem în viață, oricât de nenorociți ne-am simți, va exista cândva în viitor un moment în care să regretăm până și starea

asta nenorocită de acum. Așa mi se va întâmpla și mie când va veni sfârșitul sfârșit. Îmi voi spune că am fost fericit când pluteam pe mări liniștite, pentru că atunci măcar puteam respira, puteam gândi, puteam asculta muzică, puteam mânca ceva ce îmi place, puteam face laba și admira case care-mi plăcuseră înainte. Puteam ieși cu Corbu prin baruri și puteam da pe gât, cu noduri, o amărâtă de bere. Mai mult, în timp ce pluteam, păpușă de paie îngreunată de apă și început de putregai, aveam speranțe că, într-o zi, scuturându-mă de toate astea, voi putea fi ceva mai mult decât atât. Îmi rămâneau amintirile, și cu ele puteam face ceva, daca aș fi avut putere le-aș fi reînviat, le-aș fi adus în prezent sau, dimpotrivă, eu m-aș fi lăsat tras înapoi în trecut, în acel timp uman, fericit, creator.

Mă așezam să scriu, aveam noua mea carte, aia cu fotograful, foarte clară în minte, dar nu puteam s-o dezvolt pe hârtie. Romanul, care ar fi trebuit să aibă, tipărit, vreo 350 de pagini, se reducerea la câteva idei principale ce ocupau 3 pagini jumate. Mai mult nu reușeam să scriu, orice dezvoltare a ideilor astea mă plictisea și mi se părea inutilă. Pe vremuri, renunțam la orice atunci când mă apucam de scris, stăteam în fața calculatorului trei sferturi de zi și rămâneam șocat atunci când Corbu bătea la ușa mea, spre dimineață, ca să mă ia în oraș. Credeam că e abia după-amiază. Scriam mereu cu veioza aprinsă lângă mine, cu multe sticle de bere, uneori cu cafea, pe care o turnam dimineața într-o halbă de un litru și o aveam apoi la îndemână. Țigări, și atât. Nu mi se făcea niciodată foame în timp ce scriam, doar uneori începea să mă doară stomacul, dar nu deveneam conștient de senzația asta decât după ce terminam paginile pe care le aveam de scos din cap. Ieșeam cu Corbu, mergeam să bem ceva, și aveam o bucurie imensă, pe care n-o împărtășeam nici măcar cu el. Mă simțeam o ființă însemnată cu un semn pe care doar eu îl știu. Îmi

plăcea pendularea între cele două lumi, mă aruncam în real cu voluptate, luam cât mai mult de acolo, știind că peste numai câteva ore o să mă întorc în lumea pe care o voi pune în carte și o voi reda apoi realului ăsta, că doar prin mine cele două lumi se vor atinge. Iar eu voi fi singura ființă care a călătorit prin ambele și care le-a înțeles.

Mă întorceam beat și dormeam vreo două ore. Mă trezeam, făceam cafeaua, o turnam în halbă și mă apucam de scris.

S-au împlinit mai bine de doi ani de când mergem în Cală. Întâlnirile Nemuritorilor au fost haotice, la intervale neregulate. Nu mergeam de fiecare dată toți patru. Mergeam eu cu Corbu, sau eu cu Tara, sau eu cu Tara și Corbu și Amalia. Uneori, mă încerca curiozitatea dacă ei or fi venit aici vreodată fără mine. Nu cred.

S-a schimbat locul cumva, în timp. Prima dată am venit într-un septembrie. Era mai curat, între timp au apărut ceva grafitti-uri noi chiar pe Cala. În primul an în care am venit aici, sigur nu avea coada albastră.

Dacă locul ăsta a însemnat ceva, în primul rând a însemnat pentru mine. Nimeni altcineva nu a reușit să fie altfel aici față de cum era în restul timpului. Eu însă am folosit Cala.

Trebuia să fie un loc în care să uităm de restul lumii. Trebuia să fie un loc în care, odată intrat, să te gândești cât poți de mult la tine. Să descoperi dacă ai vrea să schimbi ceva, să reflectezi dacă viața ta din prezent te mulțumește, dacă vrei schimbări, să înțelegi lucrurile care ți s-au întâmplat. Prima dată când Tara a venit cu pastilele aici, cred că ea, Cala, și-a atins punctul maxim din existența ei.

După numai câteva luni, mă obișnuisem mult cu locul ăsta, îmi intrase în sânge. Mă trezeam uneori noaptea speriat, din somn, transpirat, cu capul învârtindu-mi-se, și mi se părea că, în timp ce eu pierdeam vremea dormind sau îmbătându-mă

la mine acasă, în apartamentul ăsta jegos, de doi bani, ce miroase a apă împuțită, cineva distruge Cala. În timp ce eu stau aproape mort, cu pătura trasă peste cap, singura modalitate în care reușeam să adorm fie și numai vreo 2 ore, până dimineața, un nebun adună grămezi de frunze uscate, le stropește cu benzină și dă foc Calei. Intră cu buldozerul peste rămășițele clădirii arse, pe peretele din față al căreia e desenată Cala, Cala dragostea mea, dragostea ultimelor mele luni, iar clădirea, șubrezită de atâtea intemperii, pe jumătate distrusă oricum, cedează sub apăsarea aia. Casa pe care Tara o credea un fost abator rămâne un morman de material de construcție. Cu un excavator, același nebun smulge șinele de tren, alungă tot ce mai rămăsese din fostul parc de distracții. Săream din pat, cu inima zvâcnindu-mi dement, trăgeam pe mine o haină la întâmplare și mă repezeam în primul taxiu. Ajungeam pe locul unde fusese Cala la primele raze de soare, numai ca să găsesc... nimic. Să văd locul meu ras de pe fața pământului. Ultimul meu loc, ultima mea casă. Singura insulă unde mai puteam fi eu, așa cum îmi doream disperat să fiu. Singura mea legătură cu trecutul, cu un trecut din care nu-mi mai rămăsese niciun semn, nicio amintire, nicio ființă, niciun gând.

— Hola bă. Ce facem diseară hm?, mă întreba de obicei Corbu, la telefon.

Suna mult, mult, până să-i răspund într-un final. Se obișnuise. Avea răbdare și, în afară de asta, avea stânjeneala aia a lui în fața unui act artistic. Mereu credea că nu răspund repede la mobil fiindcă scriu. Realitatea e că foarte rar mai scriam, cu atât mai mult la orele prânzului, când îmi telefona el.

— Dracu' știe, îi răspundeam eu.

— Iapă maybe?, propunea el, și Cala rămânea. Corbu îi zicea Iapa, iar Amaliei, Veverița.

Firește, el prefera să mergem singuri. Nu mai știu dacă i-am făcut vreodată confesiunea asta, dar și eu preferam același lucru. Când veneau femeile, devenea un loc monden și da, Corbu avea dreptate – decât să ne cărăm cu fufele astea după noi până aici, mai simplu ar fi să rămânem în Centrul Vechi, dacă tot nu avem de gând să facem ceva prea special. Întâlnirile Nemuritorilor erau făcute doar pentru două personaje.

Uneori, mai ales după ce adusese Tara pastilele, mi se năzărea că Moș Bărbuță și-a mutat cartierul general în Cală. Că a împânzit jumătatea arsă de casă cu pelicanii lui, iar pe șinele de tren se întind plasele lui de prins pește. Mai grav era că Moș Bărbuță se schimbase și acum nu mă mai recunoștea. În visele-tripuri îi întindeam mâna, mâna pe care o strânsese de atâtea ori cu căldură, și rămâneam cu ea în aer. Bărbuță îmi râdea zeflemitor în nas. „Fii, bre, serios...“ Probabil că am fi putut conviețui acolo, poate că aș fi reușit să fiu primit ca un chiriaș, dacă am fi căzut la o înțelegere. Dar parcă nu mai era același Moș Bărbuță. Reușea să mă înspăimânte, tare de tot.

De câteva ori, am adus, atât eu cât și Corbu, străini în Cala. Eu am adus un îngrijitor, care strângea gunoaiele pe un teren viran învecinat cu Cala. Tara a adus vreo două curve, colege de job, Amalia a adus o puștoaică cu părul de culoarea morcovului, iar Corbu l-a adus pe umbrelos. L-am detestat pe umbrelos, i-am înscenat în minte de multe ori moartea. Dar adevărul e că a fost un gest deplasat. Niciunul din noi n-ar fi trebuit să ne simțim jigniți. Cala era un loc deschis, nu era proprietatea nimănui și, în plus, toți străinii ăștia care au venit s-au comportat ok și au respectat-o. După plecarea lor, nimic nu se schimbase. Ne puteam transforma în continuare în ce ne doream să fim.

5.

A PATRA ÎNTÂLNIRE CU Irenne. Stă cuminte pe scaun. Își ține mâinile una peste alta între picioare. Cu degetele prinse de marginea scaunului. Poartă rochiță roz. I se potrivește de minune. Mi-a dat voie madam Gâlmeț să-i fac portretul nepoatei. Avea niște idei de te apuca voma. Să o desenez pe cap cu coronița pe care a primit-o la premiu hm.

— Păi mai aveți coronița? o întreb.

— Avem, avem, în fiecare dimineață o stropesc cu apă sfințită și uite așa nu s-a ofilit niciun pic în astea patru luni de când a fost făcută, zice ea.

Căcat mă gândesc. Mai degrabă au dat pirandele pe ea cu vreo soluție de prezervare cunoscând snobismul gospodinelor care cumpără coronițe pentru nepoți și copii. Toți vor să le păstreze cât mai mult. Ca și cum daca coronița rezistă în timp tot la fel va rezista și inteligența fiului sau fiicei. Și hm de asemenea aranjamentul pe care l-au făcut cu învățătoarea.

Am refuzat s-o pictez cu coroniță. Gâlmeața a fost de acord. Dar mi-a impus în schimb să surprind în tablou o broșă de-a dreptul hidoasă pe care o au moștenire din șase generații.

— E musai să apară în pictură!

— Bun atunci, am zis.

După ce am terminat am început să-mi strâng rahaturile. Să le pun în rucsac și în geanta pentru blocul de desen pe care îmi mâzgăleam schițele. Irenne m-a întrebat dacă vreau să o aștept să se schimbe. Voia să iasă. Mergea oricum în aceeași direcție cu mine. Se ducea la o colegă. Să își facă temele împreună. Am acceptat.

Am terminat de strâns și m-am așezat pe fotoliu. Se schimba în camera de alături cu ușa

întredeschisă. Un moment din ăla. Prin aer întrezăream din când în când zburând câte un obiect de îmbrăcăminte. Cred că la un moment dat am zărit și un sutien minuscul. Roz. Gâlmeț putea intra în orice clipă cu paharele pline cu apă minerală pe care ne obliga să le bem după dulceața de trandafiri. Situația era fascinant de erotică așa că am început să mi-o frec discret prin blugi. Irenne a băgat capul strengărește. M-a întrebat dacă e frig afară și cred cumva că e cazul să-și pună basca. Am mormăit ceva cu privirea la sânii ei mici care se vedeau prin maioutul alb transparent. Sfârcurile începuseră să i se întunece un pic la culoare. După gustul meu Irenne nu mai avea mult până să devină neinteresantă. Probabil îi venise ciclul de mai puțin de un an. Cam doi ani și jumătate hai trei hm dacă sunt bine conservate mai merg după momentul ăsta. Pe urmă adio. Mai au o buclă de erotism adevărat în preajma menopauzei când sunt disperate și emană prin toți porii dorința de sex mult și divers. Între momentele astea două ele devin interesante numai pentru masculii lipsiți total de imaginație și gust.

S-a îmbrăcat. Eu nu mi-am terminat ce aveam de făcut. Nici Gâlmeț n-a intrat ce-i drept. Asta poate că ar fi adus un plus de emoție și aș fi reușit să mă îndrept spre finalizare și spre baie. Dar n-a fost să fie hm. Într-un fel îmi place mai mult să mă masturbez cu amintiri.

Am ieșit împreună din salon. Gâlmeț ne-a întrebat unde mergem. A insistat ca Irenne să mănânce măcar un sandviș. Irenne a spus că nici prin cap nu-i trece. Madam era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. După care am plecat. A da. Am primit mai întâi jumătate din onorariu. Îmi făceam deja planuri să-l scot pe Ulf la o masă în oraș. Urmată de o beție de pomină care avea să se încheie abia mâine pe vremea asta poate și cu o vizita în Cală. Fac o paranteză – cred că fiecare din noi eu Amalia și Tara ne doream să avem bifate cât

mai multe întâlniri în doi cu Ulf în Cală. Veverița părea să conducă cu un avans discret și mi se părea al naibii de nedrept.

În colț Irenne mi-a propus să o luăm prin parc din moment ce vremea este atât de frumoasă. Avea un vocabular ciudat pentru o puștoaică. N-ai fi auzit-o zicând mișto cool naspa sucks... Gândul ăsta îmi dădu din nou un început de erecție. O crescuse aiurea madam. Probabil urma să aibă o viața ieșită din comun. Dar într-un sens prost. Avea să încapă pe mâna unui individ ciudat. Pervers cel mai probabil. Avea să i-o tragă numai doggy style. Părea să se preteze la chestia asta. Dar din nou nu aveam să știu cum urma să evolueze când va deveni pizdă. Poate că urma să se schimbe complet și în câțiva ani când avea să fie în liceu cam de vârsta Morcoviței și a Veveriței va începe să folosească și cuvinte ca mișto cool fuck. Tocmai îmi spunea că toamna este anotimpul ei preferat. Frumos zic. I se potrivea. I-ar fi stat grozav răsturnată pe un covor de frunze roșiatice. Cu fustița mov ridicată până în dreptul chiloților. Cu ciorăpeii albi trași în jos. Adunați în jurul gleznelor.

De multe ori aveam fantezia asta: să o privesc în timp ce i-o trage Ulf. Îl văzusem de multe ori făcând sex cu cineva. Chestia asta însă avea mai mult legătură cu Irenne decât cu el. Nu știu era așa hm ca și cum s-ar fi potrivit cu el mai mult decât cu mine. Ca și cum dezvirginarea Irennei era mai mult ars poetica lui și nu a mea.

— Tu ai prietenă? mă întreabă pe neașteptate.

— Da. Nu! zic.

E atât de evident că Irenne se gândește la mine ca o căprița amorezată. Victory hm! Îmi vine să urlu. Abia aștept să-i povestesc lui Ulf.

Îmi amintesc scena de săptămâna trecută. Gâlmeț:

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă cu tinerii în ziua de azi. E o lume pe care n-o mai înțeleg deloc. Îmi e groază, crede-mă, groază! că Irenuța se va maturiza în iadul ăsta al depravării, al păcatului. Uneori, nu pot să adorm noaptea. Mă răsucesc în pat și îmi imaginez tot felul de atrocități... Cine știe în ce anturaj va intra peste numai câțiva ani, Doamne-Dumnezeule! Cum s-o aperi, cum s-o urmărești peste tot? Eu îmi dau toată silința, dar cine știe cât mă va mai ține și pe mine Dumnezeu...

Aproape că începuse să lăcrimeze. În mod normal scena asta m-ar fi distrat și excitat. Cu atât mai mult cu cât astăzi purta o rochie ce o făcea să arate aproape senzuală; habar n-am dacă vizita mea anunțată avusese vreo pondere în alegerea asta vestimentară hm. Numai că eram obosit și îngândurat. Păcat. Chiar mi-aș fi dorit să pot savura spectacolul ăsta în toate subtilitățile.

— Dar tu, tinere, Marius, tu pari croit din alt fel de aluat. Nu mi te imaginez genul care să se destrăbălеze într-un club de noapte. Tu ești un artist... Cu siguranță înțelegi neliniștile mele.

Nu le înțeleg. Adică firește că le înțeleg. Dar mi se par grețoase și din pricina asta refuzând să mă gândesc la ele prea mult se poate spune că într-un fel nu le înțeleg. Fixuri de babetă expirată. Refugiată în ritualuri. În așa-se-face-uri. Muie am chef să-i zic. Gândul însă că n-aș mai putea-o vedea apoi pe Irenne de aproape că nu i-aș mai adulmeca pufulețul blond de pe bărbie și ceafă că aș ajunge să o pândesc ca ultimul pedofil pe după gardul școlii în timp ce mi-o frec vag prin geacă mă face să tac. Să aprob discret din cap.

— Da. Înțeleg doamna Gâlmeț. Cum nu.

Mă ridic și dau să plec când am o surpriză al dracu' de neplăcută. Hm. Maria Magdalena. Curva mă-tii. Constat că pantalonii mei oarecum fițoși în carouri sunt rupți fix în cur. Erau păstrați doar pentru vizite la alde Gâlmeț – o pereche de țoale

serioase îți dau acces mai ușor lângă o prospătură de „familie bună“. Nu rupți. Roși. Cu dinții. Cu dinți ascuțiți de minicapră. Abia aștept să o pârăsc lui Ulf. Să-mi ia pantaloni noi al dracu' bulangiu. Poftele nesăbuite ale Mariei Magdalena amenință să-mi distrugă cucerirea Irennei. Îi cer iertare lui madam Gâlmeț. Mă reped spre baie mergând pe o dungă adică doar parțial cu spatele la babă. Nu observă gaura.

Maria Magdalena e omnivoră. Tarei cică i-a rontăit un bici. Bine biciul ca biciul. Pe ăla poți să-l mai folosești. Nu te chestionează clientul așa atent la ustensilele pe care le aplici pe spinarea lui. Apropo de Tara și Amalia... Irenne a întâlnit-o pe Amalia. În plimbările cu mine prin Cișmigiu. De atunci mă întreabă la fiecare ședință ce mai face „fata aia cu parul creț“. Cred că Amalia a devenit un model pentru Irenne.

Măcar să-mi fi ros și mie Maria Magdalena o curea... nu fix acoperământul de pe cur. Încerc să văd cum vine cu cămașa pe afară. Dacă e destul de lungă. Vine ca o pulă. Nu acoperă gaura și mă face și să arăt a poponar Morții mă-sii. Și tocmai azi îmi venise să-mi iau chiloți bej. Măcar de-ar fi fost negii. Îmi vine o idee. Caut în dulăpior dacă baba are cumva cremă de ghete. Aș numai rahaturi de femele. Parfum... Șampon... A! Gata. Uite și crema. Maro, băga-mi-aș pula. Hm. Las ca merge. Mai bine să am chiloți maro închis decât bej. Mă dau cu ea. Se întinde și pe piele. Asta e acum hm. Sunt pe grabă.

Mă întorc în sufragerie cu un aer mai demn decât cel pe care-l aveam când mă retrăsesem oblic spre budă. Pup mâna cucoanei. Strâng din dinți și din nări – pute cumplit a femelă plină de idei preconcepute iar mirosul ăsta se amestecă acu' cu ăla de cremă maro de ghete – și plec. Mă uit cu jind să văd dacă mai apare juna dar Irenne e probabil în lumea viselor. Îmi place să cred că sunt și niște ficțiuni erotice pe acolo. Măcar cu Ulf. Ce

idee tâmpită. Ulf a văzut-o o singură dată. A râs de mine puțin. A precizat că nu mă judecă. Ba dimpotrivă. Mă admiră. Și că mă invidiază hm. Că și-ar dori să fie și el atât de viu și să aibă preocupări lumești.

Mă urc într-un 69 la Kogălniceanu. Continui s-o blestem pe Maria Magdalena. În definitiv îmi e dragă chiar și așa nesătulă și omnivoră. Pe scara troleului un moș îmi înfige umbrela doar pe jumătate închisă în coaste. „Mi-aș pula bine că n-o ține mai jos să mi-o fi înfipt chiar în gaura pantalonilor...” Parcă m-a auzit al dracu’ moș. Coboară cu umbrela pe spinarea mea. Mă gâdilă. Mă întorc și mă uit încruntat.

— Pardon, pardon, spune moșu’ cu o voce nazală.

Franțuzit al dreacu.

— Sper că nu v-am inoportunat cu obiectul ăsta... Dar nu pot să-l închid, numai nevastă-mea se pricepe la treburi așa complicate.

— Așa e că încă nu plouă, încerc o abordare diferită în timp ce-mi duc mâna în dreptul găurii de la pantaloni. Ca să fiu sigur. Hm.

— Ei, burnița un pic mai devreme... Și oricum, n-aveam ce face. Nevastă-mea a plecat odată cu mine de acasă și mi-a deschis umbrela pe scara blocului, după care s-a făcut nevăzută. Dacă tot o aveam deschisă, m-am plimbat cu ea deasupra capului. Tot banii ăia îi dai, și așa măcar nu te udă în caz că vine ploaia! spune moșu’ încântat parcă de vigilența nevestei.

Mi-o imaginez ca pe o scorpie care îi alege și săpunul cu care trebuie să se spele seara pe picioare. Dau din cap în semn de înțelegere. Umbrela s-a mai ridicat între timp și mă scarpină vag pe spinare. La Universitate se eliberează un loc lângă scară. La geam.

— Coborâți! mă întreabă pe un ton între afirmație și imperativ păsărica roșcată care îl ocupase până atunci.

— Ah, ah, dacă nu stați, binevoiți a face schimb de locuri cu mine, mi se adresează umbrelosul.

Dau să-i fac loc spre scaun. Suntem aproape de îndeplinirea cu succes a transferului uman de înalt nivel. Umbrela este ridicată precaut pentru a nu răni sau agăța pe nimeni chiar în dreptul ochilor mei. Păsărica tembelă care se ridicase de pe scaun se bagă și ea în mijlocul exchange-ului. Moșu' e acum lipit cu fața de geamul dintre scară și locul liber pe care între timp l-a ginit cu ochi de vultur o gospodină ultracorpolentă. Se îndreaptă amenințătoare spre el. Eu sunt între moș și pizduță. Cu umbrela periculos de aproape de ochiul meu stâng. Cu o mână grețos de aproape de o protuberanță rotundă a păsăricii. Duhnește și asta a parfum de gagică expirată. A femeie trecută de 18 ani. Ea se împinge și mai tare cu burta în mine și moș. Deși până la stație mai sunt pe puțin vreo 2 minute. Moșu' e cel mai norocos. Reușește să scape din exchange. Eu sunt următorul. Dau să pornesc spre moș să ocup un loc pe culoar când simt că mă trage ceva spre roșcată. Oroare! Geanta ei plină de lanțuri argintii fake s-a prins în gaura de la pantalonii mei. Trag de pantaloni. De lanț. Încerc să-l desprind.

— Alo, alo, ce faceți? E poșeta mea, am lucruri înăuntru!, se scandalizează proasta.

Tot ea. Probabil poartă printre lanțurile fake tampoane sau ceva care i-ar pulveriza reputația odată expus în public. Observă într-un final intenția mea și începe și ea să tragă. Pizdă deh – trage în sens greșit. Se aude un pârâit și mă gândesc oai ce n-aș da să nu fim acum într-un loc public hm. Umbrela moșului ar fi absolut perfectă pentru o sodomizare sângeroasă. Și pentru un sex oral cu roșcata. După ce i-aș înfige vârful în rahat de câine.

Expirata coboară nevătămată. Eu am o gaură și mai mare în turul pantalonilor. Moșul a ratat

locul. Gospodina i l-a suflat chiar de sub nas. De fapt hm dacă e să fim corecți umbrelosul ajunsese primul. Gospodina văzându-și locul în primejdie și-a aruncat cu boltă și zgomot sacoșa pe scaun. Pe urmă a înlocuit delicat sacoșa cu curul ei superimens. Bietul moș privește resemnat pe geam și mângâie apatic umbrela.

— De ce n-ați aruncat și dumneavoastră umbrela pe scaun? îi zic și mă pufnește râsul.

Mă învăluie cu o privire recunoscătoare. Mirat să găsească solidaritate printre tineri.

— Ei, lăsați, să stea doamna. Nu merg mult, mai am opt stații, cobor înainte de capăt.

Ca să vezi mă gândesc. Și eu tot acolo. Na că m-am pricopsit cu moșu'. Maine poimâine mă vezi că vin cu el la Iapă. Apropo de asta. Ulf îmi reproșa de curând că leg prietenii așa tam-nisam. Nu doar că le leg. Și el zicea că face asta pentru studiu. Cel puțin așa le motiva. Nu doar că intru în vorbă cu diverși ciudați dar îi port pe urmă peste tot cu mine. Asta îl deranja. Păi pula mea zic hm nu știu. Îi port fiindcă mă obișnuiesc cu ei. Eu nu-s ca tine. Hm da și eu îi urăsc pe toți. Urăsc specia umană în sine. Dar uite pe umbrelosul ăsta cum naiba să-l urăști?! Ce viață de căcat trebuie să ducă. Cu o babă nebună care îi controlează fiecare gest. Îi interzice orice plăcere... Uite poate acum cu mine în troleul ăsta e singurul lui moment de fericire pe ziua de azi. Chiar dacă a pierdut scaunu' liber. Poate că pentru el nu contează așa mult. Poate e mai fericit că a găsit un individ care să glumească cu el și să-i facă cu ochiul. Poate că au trecut ani de când nu i s-a mai întâmplat una ca asta sau poate că nu i s-a întâmplat niciodată. Și-n plus mai dă-l dracu' și pe romancier cu toate statement-urile lui. Parcă îți poți trăi întreaga viață numai în interiorul unui curent literar? Destul că-i dau voie să facă ce-i trece prin cap cu Irenne. Chiar dacă el nu știe.

Ulf l-ar urî și pe moșu' cu umbrela. Chiar dacă i s-ar părea simpatic. Ar zice că e simbolul falsității. Al lipsei de voință. Al lipsei de personalitate. Că e o momâie care nu e în stare să se smulgă din cotidian și să trăiască. Că e un păduchiuț fără pic de aspirații. Fără simțire adevărată. Fără nimic. Ulf îi numea păduchiuți pe toți oamenii obișnuiți. Pe proști. Pe ăia care trăiesc numai pentru că există televizorul. Are dreptate. Știu și eu că așa e moșu'. Dar asta nu mă împiedică să-l văd un pic simpatic. Mă rog hm în momentul ăsta, Poate la stația următoare am să-l detest și eu.

O s-o întreb pe curva aia proastă de Tara ce semnificație are când îți dorești să asiști la o partidă de sex între cel mai bun prieten al tău și una pe care ai vrea s-o arzi tu. Iar ea sigur știe. Știe tot felul de prostii. Fie că dai search pe Google fie că o întrebi pe Tara același drac. Sub țeastă îmi imaginez uneori că are tot cătușe. Bice. Vibratoare.

Noroc pe capul moșului – a început să plouă. Acu n-o să mai râdă nimeni de el pe stradă că se plimbă cu umbrela desfăcută. A dracu' scorpia lui va prinde și mai mult curaj. „Vezi, vezi, ți-am zis eu“ o să-i cânte la ureche diseară. Săracu' moș. Cum să-l urăști? Și de ce? Asta l-aș întreba pe Ulf. Suntem de acord amândoi că oamenii sunt de căcat. Proști cu spume. Neinteresanți. Patetici și penibili... Dar cu ce mă ajută să-l urăsc ACUM fix pe moșul ASTA? Faptul că aleg să nu-l urăsc nu îmi schimbă cu nimic părerea despre omenire. Nu sunt mai bun mai generos mai naiv și mai imbecil doar pentru că îl exclud pe moș de la ura generală. Sunt doar Corbu cu un umbrelos după el.

Ce-i drept hm m-am abținut să vin cu moșu' la Iapă unde m-am înființat chiar în seara aia după numai câteva ore de la despărțirea de el. N-am rezistat totuși să mă despart de el așa tam-nisam pe uscat. L-am invitat la o bodegă în drum să bem ceva. A acceptat bucuros. Aproape emoționat. Până

să intrăm s-a și împiedicat de vreo două ori. De bucurie. Odată intrați a lăsat umbrela deschisă chiar lângă ușa bodegii așa cum fac oamenii când vor să o lase să se usuce. Nimănui nu i s-a părut ciudat. Mă gândeam că moșu' e în definitiv o ființă norocoasă. Natura complotează în favoarea lui ca-n Coelho. Îl scoate din tot felul de situații care ar putea deveni ridicole pentru el și în final să-i rănească sentimentele. De pildă care erau șansele să înceapă ploaia? Care erau șansele să se ude umbrela moșului până să intrăm în bodegă? Culmea: care pula mea erau șansele să mai fie o umbrelă deschisă chiar la intrarea în bodegă?! Căci da. Nu e decât pura realitate: lângă umbrela moșului trona o altă umbreluță roz cu floricele roșu închis. Probabil a vreunei bețive de vârsta a treia sau – de ce nu? – poate chiar a patroanei.

M-am așezat mulțumit lângă moș. El a cerut o vișinata. Eu am luat un Ciuc și o votcă. Aveam impresia că îmi intrase cumva frigul în oase. Poate nu era chiar frig ci altceva. Un început de depresie. Simțeam nevoia să vorbesc cu Ulf. Se întâmplau chestii ciudate. De multe ori aveam o nevoie tâmpită bruscă și extraordinar de puternică să vorbesc cu el într-un anumit moment. Doar atunci i-aș fi putut spune ceea ce aveam de spus. O întâlnire peste juma' de oră peste două ore sau peste două zile n-ar mai fi valorat nimic. Așa că hm l-am sunat. Avea telefonul închis. Probabil plecase deja spre Iapă. De la un timp el ajungea cu câteva ore înaintea noastră. Bea singur. Se plimba prin depozitul ăla părăsit sau pur și simplu pe liniile de tren și se gândea. Nu demult îl văzusem în compania cuiva. Găsise un fel de portar. Un îngrijitor de prin partea locului. Ăla îi povestise lui Ulf ce fusese Iapa înainte să fie un loc părăsit. Habar n-am ce fusese și ce aflase Ulf pentru că mie n-a vrut să-mi spună după ce îngrijitorul plecase. Pula mea hm. Până la urmă ăsta era refugiul lui. Noi veneam doar să-i ținem de urât.

Veneam ca să fim cu el. Pentru că asta ne făcea zilele mai pline. Viețile mai adânci.

I-am povestit puțin umbrelosului despre tablourile mele. Despre tematica lor. Am adus vorba și de Ulf. Simțeam ceva pe limbă. Trebuia să vorbesc despre el. I-am spus lui Ulf pe numele lui real iar moșu' a înclinat din cap. A părut să scotocească puțin prin memorie și a exclamat:

— A, da, îl cunosc! I-am citit doua cărți. Bulversante, dar foarte bune! a încheiat.

Ca să vezi mi-am zis. Care ar fi fost șansele ca moșu' să nu fie prost. Să fie un pensionar cu plăcerea lecturii și să mai citească și cărți din astea. Orice s-ar zice romanele lui Ulf nu prea erau pentru pensionari cuminți. Asta a fost momentul în care pur și simplu am fost foarte aproape de a comite exact ceea ce l-ar fi deranjat atât de tare pe Ulf – să-i propun moșului să vină cu mine în seara asta și să-și întâlnească autorul preferat. Am fi transformat Iapa într-un loc de dat autografe și schimbat impresii. M-am abținut hm din fericire. Adică din fericire pentru Ulf. Între noi fie spus eu mă simțeam bine cu umbrelosul. Cerusem a doua bere și parcă ceva se desfăcea ușor-ușor în mine. Parcă mă întorceam puțin în timp și regăseam o perioadă mai optimistă. Mai naivă. O perioadă în care nu eram atât de legat de Ulf. În care el nu-mi transmisese emoțiile lui și gândurile lui și ideile anarhiste. Pesimiste. Nihiliste. Deprimante într-un final și poate chiar lipsite de perspectivă. Era ceva foarte tipic pentru el: niciodată nu propunea soluții. Dacă aduceai vorba despre soluții despre posibilități de a schimba realitatea lumea el îți râdea în nas. Ba chiar dacă aveai ghinionul să-l prinzi într-o zi proastă îți zicea fără menajamente că ești un bou care n-a înțeles nimic din filosofia lui. Și era cumva ciudat hm dar ne complăceam toți trei în atracția asta față de el care însemna în primul rând să îmbrățișezi o filosofie și o viață care te sufocau. Nu-ți lăsau uși deschise și aboleau

orice intenție de a schimba ceva în jurul tău. Tara fusese o vacă fericită înainte să-l cunoască. Bătea bărbați cu biciul. Îi ardea cu ceară fierbinte. Le punea un căluș în gură. Purta un corset cu țepi și viața ei părea cum nu se poate mai împlinită. Veverița mergea la școală. Lua note bune. Și-o trăgea în budă. Avea experiențe aproape erotice interzise cu cea mai bună prietenă. Acasă gagiul mă-sii se dădea la ea. Uneori cu succes. Alteori fără. Mă-sa o disprețuia uneori cu motiv alteori fără și uite așa era o Veveriță fericită în căutare de alune. Eu hm... Eu îl cunosc pe Ulf de mult. L-am cunoscut cam toată viața așa că îmi e foarte greu să-mi imaginez cum eram. Amintirile din perioada fără el mi s-au părut lipsite de valoare pe atunci de abia începusem să gândesc să fiu ceva astfel încât hm nu le-am mai păstrat.

Faza e că nici el n-a fost dintotdeauna așa. A fost un timp în care nu ura oamenii. În care se simțea bine în jurul lor. Firește poate că îi disprețuia. Îi manipula. Îi privea ca pe obiecte dar cu asta sunt perfect de acord. Oamenii chiar sunt obiecte. Cea mai mare parte a lor nu reprezintă decât jucării pentru ăia inteligenți. Pentru oamenii care își permit să se joace cu orice. De-a orice. Oameni care nu se tem de nimic. Și în cărți se juca cu oamenii așa cum i se scula lui. Se juca cu personajele. Se juca cu mintea cititorului. Nu-mi displăcea deloc imoralitatea antiumanismul lui Ulf ci faptul că din viața lui părea să dispară tot mai mult plăcerea de a se juca cu oamenii proști așa cum o pisică se joacă cu șoarecele. Poate că se plictisise. Poate că jocul devenise prea previzibil. Când pisica devine mult prea versată n-o mai încântă joaca cu șoricelul. Îi prevede toate mișcările. La ce să se mai joace? De ce să nu-l jăpăie din prima? There was no fun anymore. Asta se întâmpla și cu el. There was no fun anymore iar chestia asta mă întrista mai mult decât m-ar fi putut întrista toate chestiile triste de pe lume la un

loc. Dacă aș fi aflat că sufăr de o boală incurabilă că a doua zi urma să fiu mort dacă aș fi știut că peste trei zile avea să vină apocalipsa astea ar fi fost suportabile în comparație cu durerea pe care mi-o provoca lipsa de entuziasm din viața lui. Și semănăm enorm hm. Uneori vedeam cum ideile mele zboară din capul meu în al lui Ulf și invers. Era beton.

În seara aia la masă cu umbrelosul înghițind cu greu berea din sticlă ce părea că mi se oprește în gât hm atunci m-am gândit că aș putea să fac ceva ca să-l ajut. Trebuia să-și dorească să se joace din nou cu oamenii. Asta îl făcea să stea la măsuță și să scrie până când ochii începeau să-l doară și nu mai nimerea literele pe taste. Asta îl făcea ființa pe care o cunoscusem cu mulți ani în urmă. Nu voiam să îl ajut pentru că îmi era dor de acea ființă. Iubeam și ființa care era în prezent; voiam doar să fie fericit. Fericit total așa cum mă învățase și pe mine să fiu. Simțeam criza lui Ulf ca și cum ar fi fost a mea.

Am mai sporovăit ceva cu moșu'. Am mai băut un pic. După care am plecat. Devenise plictisitor. Îmi povestea despre nevastă-sa. N-am să înțeleg în veci treaba asta cu iubire-ură atracție-respingere între sexe. Înțeleg să stai alături de cineva față de care ai sentimente complicate dacă persoana respectivă este o ființă cu gândire și sentimente la rândul ei. Nu înțeleg cum poți sta lângă o femeie atunci când nici măcar nu mai ai doar un feeling pozitiv față de ea. Stai cât simți o atracție ceva. Cât timp aparatul care este ea funcționează la parametri optimi. Așa cum a fost prevăzut. Dar pe urmă? Ce te-ar mai putea ține alături de ea? Am auzit de la câțiva o aberație. Cică vor să n-o rănească. Bine am zis dar pe o femeie n-ai cum să o rănești propriu-zis și în același timp n-ai cum să n-o rănești orice ai face. Pe ea n-o rănește nimic și totuși o rănește orice. Cred că o femeie suferă în ghilimele la fel de mult

după ce o părăsește un tip pe care spune că-l iubește și cu care a stat o vreme pe cât suferă după ce-și pătează cu sos de roșii rochia preferată. Pe care avea de gând să o poarte la o nuntă. Care i se cambra mișto pe țâțe.

M-am ridicat să plec și atunci am făcut un gest neașteptat și inexplicabil. Poate de-a dreptul imbecil. I-am cerut umbrelosului numărul de telefon și i-am propus să ne mai întâlnim. Colac peste pupăză moartă i-am mai și promis să-i aduc la viitoarea întâlnire cele trei romane ale lui Ulf pe care nu le citise încă. Să le cumpere firește. Dar tot o imbecilitate. Dacă m-ar fi văzut Ulf...

Cu teama asta că el m-ar putea vedea cumva am ieșit din bodegă trăgându-mi gluga hanoracului peste cap. Într-o încercare stupidă irațională și eșuată de a mă camufla. Dacă Ulf ar fi avut cum să mă vadă m-ar fi recunoscut oricum și cu gluga hanoracului pe cap. Îmi știa hanoracul ăsta. Îmi știa cam toate hainele. Țin minte că înainte de a ieși din bodegă unde moșu' mai rămăsese să piardă vremea o bucată am rămas pentru câteva secunde sau chiar mai mult cu privirea pironită pe umbrela lui. Se uscase de tot. Avea o spiță ruptă și mi-am imaginat atunci o istorie haioasă care a dus la ruptura ei hm o bătaie între el și babă. O dispută crâncenă. Un fapt existențial... De fapt nu mai știu. Aveam emoții și o poftă nebună de tot de a-l vedea pe Ulf și a-i auzi râsul batjocoritor.

Pe când mă apropiam de Herăstrău m-am auzit strigat. Era o voce feminină. Vag familiară. Nedumerit m-am întors să mă uit în jur. Nu părea să fie țipenie de om. În afară de niște hauseri beți care ieșiseră dintr-un bar din apropiere. N-avea de ce căcat să mă strige un hauser. Am reperat abia după vreun minut sursa vocii feminine. Venea dintr-un taxi oprit la câțiva metri de mine. Cu geamul din spate coborât de unde se ițea capul Veveriței cu părul proaspăt descrețit aproape întins așa cum spunea că a fost dintotdeauna visul ei.

Firește fiindcă mergea să se vadă cu Ulf. Glumise Tara la un moment dat că poate Veverița se descreștea și se machia în culori strălucitoare care îi puneau în valoarea culoarea pielii pentru mine. Nu pentru Ulf. Prezența ei mă deranjase dintotdeauna. Alături de Ulf eram de multe ori hm într-o stare altfel nu mai eram foarte prins în realitate iar pentru mine momentele în care reușeam să fug de prezent și de toate căcaturile erau rare. Și pizdulicea asta strica tot. Se băga în discuții. Își dădea importanță. Spunea numai aberații. Firește Ulf n-o lua în serios. Nu avea cum. Ce folos însă. Momentele astea știm cu toții sunt foarte fragile... era de ajuns ciripitul ei zurliu și plictisitor ca să se ducă pe pulă absolut totul. Pe urmă nu-mi mai venea deloc să discut cu el chestii serioase. Mi se părea că aș arăta ridicol. Ulf era singura persoană din lume în fața căreia îmi făceam probleme că aș putea arăta ridicol. În rest chiar nu-mi păsa de părerea nimănui.

M-am apropiat de taxiul Veveriței. Cu capul în continuare scos pe geam își aprinsese o țigară slim. O făcea să arate și mai ridicol. Probabil îi zisese cineva la școală că o țigară în mână te poate face să pari mai sexy sau mai matură. Veverița era opusul sexoșeniei. Dacă ultimele ființe rămase pe pământ ar fi fost Veverița și Bin Laden l-aș fi abordat pe turbănel cu o propunere explozivă. În ce privește însă maturitatea da aici trebuie să recunosc că Veverița era oarecum matură. Avea 17 ani dar arăta de vreo 23. Și chiar dacă ar fi arătat de 17 tot ar fi fost prea-prea matură pentru gustul meu. Între ea și Tara care cred se apropia de 30 de ani pentru mine nu era diferență. Ba dacă stau bine să mă gândesc aș fi preferat-o pe Tara oricât de multă repulsie îmi stârnea. Măcar ea avea țâțele un pic mai lăsate și fesele ceva mai denivelate.

Stătea cu capul scos pe geam și fuma ca proasta. Cred că și pe taximetrist îl enervaseră fițele ei. A părut ușurat când m-a văzut apropiindu-

mă de față. Spera probabil să-l ușurez de clienta minoră care nici măcar nu inspira promisiunea unui bacșiș hm. Într-adevăr proasta a ieșit din mașină. A plătit ceva. Taximetristul a mormăit nemulțumit din cap și am pornit pe jos. Purta tocuri înalte și subțiri așa că am încercat să merg cât de repede pot, Nu parcursesem nici jumate de stradă că se și împiedicase de vreo șase ori. Mă entuziasmasem nespus.

Nu părea nici tocmai trează. Așa-zisa ei timiditate o făcea să bea mai mereu ceva înainte de a se vedea cu Ulf. Crezând că asta o va face mai interesantă... Hm mai expansivă. Dar era un eșec total. Veverița în sine era un eșec. Într-o zi avea să vadă și el asta. Nu se poate să nu.

În afară de alcool se mai trata și cu pastilele preparate de un tip special pentru Tara. 4paws. Un căcat care încă nu ieșise pe piață. Nici măcar nu era ilegal. Adică el nu exista. Doar că mie nu mi se părea bun. Renunțasem parțial la droguri pe la 23 de ani... În ultimul timp singurele shit-uri au fost câte o iarbă câte un haș. Rar o liniuță și ceva ciuperci.

Aproape de Piața Presei Libere era o baltă foarte întinsă atât pe trotuar cât și pe mijlocul drumului. Canale înfundate pula mea. M-a cuprins un entuziasm nebun. Aproape că era să-i spun și Veveriței și să mă dau de gol „Ha ha să vezi fă ce-ți fac. Nici n-ai tu habar. N-o să știi ce te-a lovit“. Cu câțiva pași înainte de a începe băltoaca m-am pornit să alerg ca un nebun spre trotuarul opus. Mașinile veneau în viteză. Era roșu. Am ajuns cu bine pe trotuarul celălalt doar puțin stropit. De acolo i-am strigat să se grăbească. Suntem în întârziere. A început și ea să fugă. Dar combinația de tocuri cu alcool cu pastila fermecată a Tarei cu mașinile care îi băgau farurile în ochi n-a fost deloc de bun augur. Pe la jumătatea distanței a plonjat ca o minge aruncată de la mare distanță. Buf-pleosc. Ceva de genu’ hm. M-a apucat un râs

nebun. N-am mișcat niciun deget ca s-o ajut. Cât de mult seamănă astea două mi-am zis gândindu-mă la ea și la Tara la episodul din urmă cu câteva săptămâni când sado-masochista de Centru Vechi a fost cât pe ce să fie lăbărțată de o mașină. Aș fi scăpat de una. Tot ar fi fost ceva.

Reușește să ajungă pe trotuar și vrea să continuăm drumul.

— Ai zis că ne grăbim. Ce faci acu', stai?, mă întreabă.

— Pornim n-avea tu grijă. Da' tre' să facem un ocol. Să-mi iau țigări.

— Ia de la mine, mai am.

— Țigări vreau. Nu căcaturi.

— All right... Da' să vezi ce întârziem, zice.

Știu că vrea să mă înjure. Că nu mă poate suferi. Așa de mult mi-ar plăcea să scap acum de ea... Dar nu să scap adică să nu mai vină cu mine. Să scap în sensul că s-o omor. S-o desființez odată pentru totdeauna. Parcul n-a rămas mult în urmă. La ora asta e pustiu. Aș putea s-o duc acolo. S-o bruschez. Să-i fut vreo două până își pierde cunoștința. Cu siguranță tre' să fie tare simplu. Aș putea chiar să-i dau acum un pumn și pe urmă s-o car în spate până în parc. N-are mai mult de vreo 40 de kile. I-aș rupe hainele și aș fute-o. Mi-aș imagina că are cu cinci ani mai puțin. Că arată mișto și că e Irenne. Mi-aș imagina că sunt Ulf și c-o fut. Rahat. Nu trebuia să mă gândesc la asta. Începe să mi se scoale.

— Hei, uite colo un chioșc, hai să luăm țigări și să mergem fuga la Cală. Sigur Ulf cu Tara au ajuns, ne așteaptă!!!, urlă spre mine.

Taci în pula mea vreau să-i zic. Lasă-mă să savurez fantezia asta în care te fut. În loc de asta ridic ochii. Îi zâmbesc și-i zic:

— Hai!

Uneori mă calcă grav de tot pe nervi chestia asta cu Iapa. De ce morții mă-sii trebuie să mergem de două trei ori pe săptămână unde a

înțărcat dracu' scroafa? Ne-am putea întâlni mai comod prin Centrul Vechi sau altundeva. Într-un loc din care să poți pleca oricând ți se scoală. Nu să fii nevoit să stai până dimineața când pornește autobuzul. Sau s-o iei pe jos. Să-ți fuți picioarele d-ampulea. Cred că mi-am prăpădit două perechi de bocanci de când mă duc acolo după Ulf. Dacă n-ar fi fost Iapa la mama dracului bocancii ăștia ar fi ținut pe puțin până-n 2016. Știu ce zic. E pe probate hm. Am avut unii identici cu ăștia. I-am luat la 21 de ani. Mi-au ținut până anul trecut. Șase ani în cap.

Dacă îi explicam chestia asta spunea că pierd din vedere fix ideea principală. Tocmai ăsta e scopul Calei. Să ne izoleze. Să fim numai noi unii cu alții. Să nu apară niciun păduchiuț în perimetrul nostru. Acolo izolați să ne gândim cine am vrea să fim cu adevărat. Tot ce ne trece prin minte. Să ne imaginăm cele mai deplasate lucruri. „Și portarul... cu portarul ce e?" i-aș fi urlat atunci într-un reproș plin de frustrare hm. „Ăla nu-i maimuță?! Și pizdele astea două?? Cu ce sunt astea mai bune mai umane decât niște păsărici care dau din fund într-o discotecă? Sunt aceeași brânză. " Culmea că el mi-ar fi dat dreptate printr-o înclinare tristă din cap.

Fuck. Ulf era în ultimul timp tot mai trist. Aveam adesea senzația că îmi pierd prietenul pe care simțeam că-l cunosc de-o viață. Hm. Aș fi vrut să pun capăt chestiei ăsteia. Aș fi vrut să-l ajut să redevină cel pe care-l știam. Un alter ego al meu. Un om cu care puteam să fac mișto de orice. Cu care să mă distrez. Care înțelegea gândurile mele înainte ca eu să le așez în cuvinte. Ulf înțelegea totul. Altfel n-am fi acum aici. Nu m-aș gândi acum la el. Nu m-aș târâi prin noroaiele și burnița asta cu o miniparașută un pic beată după mine ca să ajung într-o Zonă cu o casă pe jumătate arsă pe care grafitti-urile obscene se amestecau cu diferite Alex plus Irina egal Love și alte jeguri...

lângă o șină de cale ferată pe care poate nu circulase vreodată un tren. Aș fi în altă parte. Aș fi în atelierul meu văzându-mi de viața mea. De arta mea. De ceea ce înțeleg eu prin artă. Dacă el ar fi fost o ființă mai urâtă mai superficială acum poate că eu aș fi avut o mulțime de tablouri și poate că aș fi fost cu mult mai cunoscut și apreciat. Poate că aș fi avut bani. Banii mei. Și alte lucruri.

Îmi spusesem cândva că nu voi lăsa pe nimeni vreodată să mă schimbe. Să mă abată de la drumul pe care mi l-am ales. Îndârjirea și cunoașterea de sine sunt singurele lucruri importante. Talentul inspirația pe astea le ai oricând. Uneori sunt mai puțin evidente; îți lasă senzația că au dispărut pentru o vreme. Dar de fapt sunt doar puțin amorțite. E simplu să-ți trezești sinele cât timp ți-l cunoști.

Poate că n-ar fi trebuit să-l întâlnesc pe Ulf niciodată. Asta e.

Hait în pula mea ce târziu s-a făcut. Sper că Ulf nu s-a plictisit atât de tare încât să se apuce s-o fută pe Tara sau să plece acasă.

6.

BĂRBUȚĂ S-A ÎNTORS, blând și împăciuitor, cu toată suita lui gălăgioasă. Am dormit după-amiază un somn jegos, în care am transpirat enorm și am visat foarte colorat, ceea ce mă obosește din cale-afară. Vis frumos sau coșmar? Mai degrabă ceva alternativ. Avea câte ceva din fiecare. I-ai fi putut spune film horror, dar era și foarte ironic, un fel de comedie neagră. Se întâmplau lucruri, crime, trădări, avea așadar și ingredientele unui thriller. Când am deschis ochii, m-am speriat crezând că am orbit. Nici nu m-ar fi mirat. Simțeam de ceva vreme, de când cu impotența asta artistică, un fel de complot împotriva mea. Orbirea n-ar fi fost decât un nou episod din el. Vedeam alb, mult alb, parcă aș fi fost pe un vârf de munte înzăpezit. Când mi-am limpezit după câteva minute privirea, am dezvelit încet-încet obiectele familiare din sufrageria lui Corbu, care devenise casa mea de câteva luni.

Și Bărbuță stătea acolo, cu cizmele lui roase și descusute pe spătarul scaunului mai mic, ăla pliant, sprijinit de masă. Ca de obicei, își adusese băutura lui de acasă. Era cred rachiu, ceva roșiatic, care mirosea a spirt. O amesteca întotdeauna cu linguriță. Dacă aveam zahăr prin casă, îmi cerea să-i torn puțin. A înclinat paharul spre mine, în semn de noroc. Cuțu dormea sub masa, iar Mina se cocoțase pe bufet și se juca cu niște flori nemuritoare, pe care le aveam de la mama. Mâncase jumătate din ele, dar și așa nu prea îmi plăceau. Acceptam diferite chestii inutile de la mama, pe de o parte ca să mă lase în pace, pe de altă parte ca să îi ofer bucuria că îmi este utilă. „Da, mamă, sunt tari florile, o să le țin pe bufet“, i-am spus în ziua în care mi le-a adus. Bărbuță mi-a

dat de înțeles că și-ar dori să facem o mică plimbare în seara asta.

— Vrei în Cală?, l-am întrebat.

— Nu, a zis el, vreau la apă.

Mda, avea dreptate. Și eu simțeam uneori nevoie asta puternică de a sta lângă o apă, în special noaptea.

S-a ridicat și a fluierat pelicanii, care au ieșit în cârd din baie. Am format o suită – moșul, eu, Cuțu, pelicanii și Mina. În ordinea asta am ieșit pe poarta casei.

Mă gândeam să-i propun lui Bărbuță să luăm un taxi, deși era cam ciudat cu toată suita după noi. Moșu' a făcut însă un semn și am pornit cu toții pe jos, în direcția indicata de el, deși nu arătase spre nicăieri, dar era ca și cum ne ghida cumva mintea sau pașii sau dracu' știe ce. Strada se înclinase în așa fel încât să coborâm lejer. După vreo câteva străzi mi-am dat seama că nu mergeam propriu-zis, ci pluteam, iar Bucureștiul prin care treceam nu era chiar Bucureștiul de zi cu zi. Era un oraș cu multă apă; pluteam pe deasupra unor bălți murdare, la suprafață cu ambalaje de la diferite dulciuri, cu mucuri de țigară sau pachete goale. Casele, la rândul lor, nu se sprijineau nici ele pe pământ, ci pluteau pe apă, și nu mai erau casele de pe străzile învecinate celei pe care locuiam eu de câteva luni, de când mă mutasem în casa lui Corbu, ci alte case, case mici, cu stuf, cu piatră, case de pescari. În fața unora dintre ele, în locul nelipsitei mașini scumpe, stătea acum o barcă peticită, așa cum avea și Bărbuță. Mi-am imaginat că poate am trecut într-o lume paralelă plină de moși Bărbuți, iar din fiecare căsuță avea să iasă o mutră cu barbă albă și fes, asemeni lui. Linia de tramvai de pe Ștefan cel Mare dispăruse, iar în locul ei curgea un râu. Ne-am urcat cu toții pe râu și am început să plutim. Deși o luasem în direcția Bucur-Obor, n-am ajuns acolo, ci pe o plajă stâncoasă, plină tot de colibe de pescari. Atunci ne-

am dat jos cu toții de pe ape și am luat-o la pas, simțind din nou pământul sub tălpile bocancilor. Bărbuță m-a condus spre o hală, care semăna mult cu cea din visele mele de când eram mic, unde erau aduse animale spre a fi măcelărite și unde mirosea mereu a pește. Asta însă nu avea dale de piatră în pantă, la intrare, ci urcai trepte de metal, de fier ruginit, iar jos vedeai apa învolburată, murdară și ea. Semăna cu locuința lui Moș Bărbuță, doar că era cu mult mai mare. M-a invitat să iau un loc pe patul puțin cam jumulit, cu salteaua ruptă în câteva zeci de locuri, mi-a oferit o bere de care nu mai băusem de foarte multă vreme, amară și slabă, puțin trezită, care îmi amintea de berea pe care o beam în vremuri de demult la mare, și apoi mi-a spus povestea vieții lui.

Când m-am trezit, o uitasem complet. Nu-mi aminteam decât că era frumoasă, frumoasă și complicată, așa cum sunt poveștile ființelor care schimbă cu ceva lumea prin care trec.

În altă noapte, la scurtă vreme după ce mă dusese în hala lui, l-am dus și eu în Cală. A fost o decizie nefericită, căci pe Bărbuță l-a supărat rău Tara, mai bine spus prezența ei. S-a învârtit o noapte întreaga în jurul ei, bodogănind, fără ca ea să-l vadă sau să-l audă:

— Curvă, curvă, buhuhu, curvă, panaramă, curvă, curvă, curvă...

Pelicanii au bătut și ei din aripi până au obosit și au înconjurat-o pe Tara ca într-un ritual, bolborosind și ei:

— Cu-cam, cu-cam, cu-cam.

Mă bucuram că Tara nu-i putea vedea. Dacă ar fi știut că sunt acolo și că îi acordă atâta atenție – o atenție obsesivă – ar fi spus că ăsta e vreun semn rău, urmează să i se întâmple ceva neplăcut în curând.

De Corbu n-a zis nimic, părea să nici nu-l observe. Mă pufnea râsul oarecum, gândindu-mă

ca, dacă aș fi nebun, acum ar fi fost momentul să-mi imaginez că nu există Corbu, că el este doar o proiecție a minții mele, un alter ego imaginar. Testele astea pot fi foarte dificile, căci atât Bărbuță cât și Corbu păreau a exista în noaptea ala, în Cală, cu tot cu carne și oase.

Pe urmă a continuat să vină în casa mea, cu tot alaiul, deși Cuțu îmbătrânise foarte mult, de abia își mai târa picioarele, și mă întristam gândindu-mă că, într-o zi, el va lipsi din suita lui moș Bărbuță, poate chiar la viitoarea vizită. Venise vara și îi făcusem lui Moș Bărbuță un hamac pe balconul casei. Îi plăcea la nebunie, dar era foarte neascultător – se dădea tare în el, și de câteva ori a zburat peste balustradă, direct în boscheți.

Corbu aflase între timp totul despre Bărbuță și-l îndrăgise. Îi părea nespus de rău că nu-l putea vedea. Cu toate astea, îl pictase, iar Bărbuță din tabloul lui Corbu semăna foarte mult cu cel din mintea mea. Era un tablou trist, îngrozitor de trist pentru că, de fiecare dată când îl priveam, nu-mi puteam reprima gândul că imaginea asta a lui Moș Bărbuță este cea mai concretă expresie a lui care va mai putea exista vreodată în universul ăsta.

*

Acum, dacă stau bine și mă gândesc, cred că într-un fel era firesc s-o omoare Corbu pe Amalia.

Era cel mai frumos gest pe care-l făcuse cineva vreodată pentru mine. Parcă m-aș fi întors în timp și am fi fost în vremea duelurilor. Cine mai riscă astăzi ceva pentru ca un prieten să fie fericit?

Și Tara, aparent, se gândea la el:

— Auzi, mă, ție până la urmă ți-a dat Corbu vreun semn de viață zilele astea?, m-a întrebat.

I-am răspuns că nu.

— De cât timp?

Mă gândesc... cam de patru zile.

— Păi atunci a dispărut și el. În același timp cu Amalia zice Tara.

— L-au omorât și pe el?, întreb, cu mintea puțin aiurea, gândindu-mă dacă ceea ce a făcut pictorul, dacă într-adevăr a făcut, va avea rezultatul pe care și-l dorise.

Oare îmi va trece criza și voi putea scrie din nou? Voi reuși să pun pe laptop toate cărțile pe care le am acum în cap? Oare m-a salvat? Oare era nevoie să moară Amalia ca să se întâmple asta? Da, cred că răspunsul ăsta îl știu. Era nevoie, firește, întotdeauna e nevoie să moară cineva. Cineva la care ții cât de cât, asta ajută întotdeauna. Da, dar întrebarea e... mie chiar mi-a păsat vreun moment? Sigur a ales persoana potrivită pentru experimentul ăsta? Sunt fulgerat deodată de o presimțire cumplită.

— S-o fi sinucis???!, o întreb pe zeița sado-maso, speriat de-a binelea, agățându-mă de un posibil răspuns al ei care să mă calmeze.

— Te-ai țicnit, ce pana mea? De ce să se sinucidă, fiindcă a dispărut Amalia? Ăla e cel mai mare nesimțit care a respirat vreodată pe suprafața Terrei.

Ce bine... bine că nu i-a trecut asta prin cap. Asta da, m-ar fi durut. Ce ironie, mă gândesc. Unele morți dor prea mult ca să poată fi utile pentru creație, iar altele mult prea puțin. E ca o ștachetă, la care unele morți nu ajung, în timp ce altele o depășesc din mers și apoi plutesc pe deasupra ei, ca niște umbre de zei.

*

Când eram mic îmi doream să fiu un personaj dintr-o carte mișto. Dintr-un roman de Eco, de pildă...

Nu e greu să devii personaj dintr-o carte de literatură. De fapt, e incomparabil mai greu să fii o

ființă vie, independentă, originală, stăpânul propriei tale vieți. Să te autodirijezi cu sforile greu de mânuit, obositor de mânuit, cu toată constanța asta care adesea mă înnebunește.

Lumea adevărată e mai complexă decât literatura. Cu toții o simplificăm atunci când scriem. Trebuie s-o simplificăm, pentru că altfel n-am putea termina o carte niciodată. Am scrie în același ritm cu cel în care trăim, iar cartea s-ar întinde la nesfârșit, n-ar mai avea coperte, n-ar mai avea paragrafe, personajele s-ar amesteca, începutul ar lua locul sfârșitului și sfârșitul ar lua locul începutului. Pe lângă faptul că simplificăm lumea, atunci când o închidem într-o carte, îi și schimbăm o parte din datele esențiale. Pentru că, dacă am arăta-o așa cum e ea pe bune, nimeni n-ar înțelege nimic.

În plus, cărțile trebuie să fie credibile. Nu doar de dragul cititorului ci, pentru că, după un timp, dacă o vei citi și nu vei mai ști exact de ce ai pus un anumit lucru acolo unde l-ai pus, ți s-ar părea și ție neverosimilă. Lumea nu poate fi băgată natur între copertele unei cărți, pentru că lumea e neverosimilă.

Dar noi toți, naivii, din când în când încercăm s-o facem.

Acum eu nu sunt eu. Sunt bătrân ca moartea, bătrân ca toate nopțile care au venit și au trecut vreodată peste lume. Bătrân, atât de bătrân încât drumul ochilor mei obosiți până la podeaua unde, pe parchetul murdar, pătat și rupt din stinghie în stinghie, se odihnesc bietele mele picioare, în papuci groși de casă, care fac tot ce le-a mai rămas în putință să mă apere de aprigul reumatism ce-mi chinuie oasele rablagite și tot mai puțin compacte, pare o călătorie începută cândva demult, într-un trecut de-un plumburiu incert, nesfârșită încă. Drumul lor întâlnește tot felul de obstacole în cale; toate îmi spun o poveste despre mine și despre ce a

fost. Cana din care beau de ani; cana care a fost martoră atât la momente de fericire explodând în țăndări colorate, dar și la depresii din care nimeni nu credea că voi mai înălța vreodată capul, același cap, cu gânduri și spaime; cana beției, plină cu vin roșu, negru, ca sângele meu stătut, gros, și cana suferinței, a cafelei diluate cu care încercam să șterg din leșinătoarea mahmureală ce-mi invada sângele obosit. Caietul gros cu file îngălbenite în care mi-am notat ani întregi gândurile și tot ceea ce îmi străbătea corpul, dar nu putea prinde glas. Un prespapier murdar de cerneală. Călimara pe care am umplut-o cândva, de dragul unui experiment, cu sângele proaspăt, fierbinte, întunecat și dens al unui corb. Am scris cu el unele dintre cele mai adevărate pagini din literatură. Foi mototolite, sfâșiate; scrisori primite de Crăciun, de An Nou, dar mai ales atunci când ființe din această lume, ajunsă iată și ea la sfârșit odată cu mine, doreau să mă înștiințeze că se gândesc neîncetat la mine; creioane proaspăt ascuțite și stilouri vechi, demodate, care se mai găsesc numai în magazinele de antichități.

Nici nu au ajuns ochii să îmi mângâie tremurătorii genunchi că deja au obosit și caută un punct de sprijin, o suprafață familiară pe care să poată adăsta. O găsesc, într-un final. Biblioteca mea veche, mâncată de carii, zgâriată, spartă într-un colț de când, într-un acces de furie, am răsturnat-o la pământ, iar o parte din conținutul ei l-am dus în curte și l-am ars într-un foc uriaș, laolaltă cu frunzele de toamnă. Acum, în bibliotecă rămăseseră numai cărțile scrise de mine. Patru rafturi, atât. Ochii nu pot odihni însă prea mult acolo; fantome sângerii din trecut apar din colțuri și mă mușcă de pleoape, de gene, privirea îmi devine atât de dureroasă de parcă creierul meu de carne și sânge pe care l-am iubit atât mi-ar fi fost înlocuit cu un săculeț de nisip, un nisip deloc fin, cu cioburi uitate de sticlă prin el. Ochii mei calcă

pe dinăuntru în sticlă. Sticlă verde pal, tocită de ape, spartă de mare, călcată de pescărușI, înfiptă în tălpi negre de turiști. Ochii mei, condamnați pentru totdeauna la trezie.

A început de mult, dar încă nu s-a terminat și poate că nu se va termina niciodată. Poate că ăsta este iadul meu. Să stau aici singur, în cămăruța mea, cu cărțile care sunt singurul lucru ce mi-a mai rămas, dincolo de viața care se încăpățânează să nu fugă, să nu dispară în neant. Se agață de trupul meu, de oasele bătrâne și putrede, de carnea mea urât mirositoare. Unde să se ducă, biata? Să stau și să aștept ceva ce nu va veni niciodată. Să rămân uitat pentru toți, dar să nu mor niciodată. Asta să fie iadul?

Mi-am imaginat dintotdeauna că iadul meu va fi atât de diferit de al celorlalți. În zilele minunate când credeam în menirea mea, mă gândeam că sunt singurul ce merită iadul, restul vor ajunge undeva pe lângă, nu vor avea ce căuta acolo. Era o prăpastie enormă între gândurile mele eretice și cele ale oamenilor.

Apoi mâinile. Din nou mâinile. Mâinile mele au fost totul. Harta vieții mele, lumea mea așa cum s-a format și cum a decăzut. Pe mâinile mele sunt trecute, ca pe un răboj, toate lucrurile care m-au marcat, care au fost importante. Așa cum părinții păstrează cu nostalgie acel cadru al ușii cu vopseaua jupuită unde, de-a lungul timpului, și-au măsurat copiii și au însemnat lună de lună cât au crescut, tot așa eu n-aș fi putut renunța vreodată la mâini. Istoria mea, trecutul meu. Am îmbătrânit cu ele, privindu-le zi de zi cum devin mai înțelepte, mai complicate. Privindu-le, am știut întotdeauna ce las în urmă și ce aștept de la mâine.

Am mințit. Nu-s bătrân. Am doar 36 de ani și două luni.

Așa ceva mi-ar fi plăcut să pot spune despre mine când voi fi fost bătrân. Numai că n-ai cum să spui așa ceva. Nu ai cum să ajungi la o astfel de

vârstă cu mintea întreagă, sănătoasă, dacă ai fost o ființa care chiar a trăit, căreia nu i-a fost teamă și care nu și-a împachetat sentimentele în bucăți mici, porționate, asemeni sandvișurilor. Să-i ajungă azi, mâine, peste un an, peste zece ani sau mai târziu. Nu ai cum să ai ceva interesant de povestit și, în același timp, să mai fi pe aici ca să apuci să povestești. Ori tu, ori povestea. Nu puteți supraviețui împreună.

Întâlnirile Nemuritorilor de pe linii în Cală s-au înmulțit la scurt timp după ce m-am apucat să scriu a șasea carte. Mulți mă preveniseră că, într-adevăr, la a șasea carte dai de niște dificultăți. Abia atunci ești cu adevărat în pericol să te repeți. Este cartea care te chinuie cel mai mult, îmi spusese D., cea care îți mănâncă cel mai mult timp, aproape dublu față de ultima. Ea trecuse cu bine peste, acum lucra la Nouă-le ei. I-am zis atunci că, după părerea mea, ăsta e un mare căcat. O vrăjeală. Cât de absurd poate fi să spui ca fiecare scriitor o să se blocheze la Șase? De unde știi când anume simte el că începe să se repete? De unde știi cât de mult din el a pus în prima, în a doua și așa mai departe? Poate are suficient pentru 50. D. zâmbise condescendent și voise să mă mângâie pe braț, dar eu eram nervos și l-am retras repede, trântind halba de bere pe măsuța de lemn a bodegii. „La dracu'“, i-am zis, „nu există criză, nu există blocaj decât atunci când încetezi să scrii pe bune. Când scrii pentru cititori și ai o mie de voci diverse în cap și fiecare din ele vrea altceva de la tine. Eu am una sigură: a mea.“ Iarăși zâmbise condescendent și, din acea seară, am început, pe cât posibil, să-i evit compania. Aveam mii de oameni cu care aș fi putut să beau. La propriu, mii. Nu exagerez câtuși de puțin. Internetul îmi deschisese acces la un buluc de fani și mai ales fane. N-am înțeles de ce toți se plâng că degeaba ai o mie de prieteni pe Facebook, dacă n-ai cu cine ieși la o bere. Dacă ai o mie de prieteni pe Facebook, dar n-ai cu cine bea

o bere, e clar că ești un castrat tâmpit și neinteresant. Eu aveam câteva mii și toți erau dispuși să iasă la o bere cu mine. Deci, cum ziceam, mii. N-aveam niciun motiv să mă cramponez de amica D., deși era unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar în perioada aia tocmai o întâlnisem pe Amalia cu părul negru și buze roz date cu gloss. Eram un pic retras și absent, deci. Apoi mai era și Corbu, my all time bestfriend. Pictorul nebun. Cu el făceam cam tot ce mă entuziasma în lumea asta.

O săptămână a fost de ajuns ca să-mi dau seama că D. avusese dreptate. În perioada ce a precedat criza mă întâlnisem mult cu ea, deși nu încercam să reînnodăm nimic, ci doar așa. La dracu', și primul om pe care l-am înjurat și pe care am dat vina pentru blocaj a fost ea. Aveam senzația că a atras un fel de blestem asupra minții mele, care se încăpățâna să nu funcționeze ca până acum. Nu mai avusesem crize din astea, în care să nu-mi iasă așa cum trebuie nimic din ce pun pe ecranul laptopului. Avusesem la toate cărțile, cu excepția lui Unu, pe care nici măcar nu simțeam că aș fi scris-o eu – mă rog, cea mai true și mai mișto dintre toate, cartea în care mă regăseam total, deși inițial simțisem că, probabil, după un timp nu-mi va mai corespunde, o voi simți ca pe o pietricică în pantof, ca pe ceva ce regret că l-am scos din mintea mea atât de natural și de sincer – câteva pauze de lucru, dar asta pentru că, pentru un interval scurt de timp, altceva păruse mai important decât scrisul. Păruse, sau chiar fusese. Un prieten nou sau unul vechi redescoperit, un loc de vizitat, o pizdă după care să alerg, o afacere neterminată, o poveste în familie, o lună de băut nonstop în care nu mai știusem unde mi-am pus laptopul. Dar reluam totul foarte ușor, și lucrul mergea ca uns. După o astfel de pauză, nici măcar nu mai trebuia să recitesc ceea ce scrisesem. Chiar dacă trecuseră luni. Pur și simplu mă așezam și

scriam ce-mi trecea prin cap întotdeauna se lega. Mă aducea, inevitabil, în acel punct de unde plecasem ultima dată, semn că, în mintea mea, lucrurile ce mă preocupau cu adevărat nu dispăruseră, nu evoluaseră, ci doar se dăduseră deoparte un timp pentru a-mi permite accesul și la o altfel de viață, mai „normală", să-i zic, deși cuvântul ăsta sună de-o imbecilitate și de-o imprecizie fără margini.

Ce se întâmplase însă cu Unu, Doi, Trei, Patru sau Cinci? Fuseseră un succes? Câștigasem bani de pe urma lor? Ei bine, da și da. Dar lucrurile astea mă interesau foarte puțin. Mai mult decât vânzările, îmi plăceau cel mai mult reacțiile păduchiuților care se simțeau amenințați de existența mea în univers și de modul în care o exhib în fața tuturor celor dispuși să caște gura și chiar să plătească și scump pentru a sta în față. Primisem scrisori de amenințare încă de la prima carte. La a doua, un idiot frustrat mi-a spart o sticlă de bere în cap, la un concert, recunoscându-mă, iar eu i-am implantat un ciob chiar din sticla cu pricina adânc în stomac. Am înțeles că a fost la un pas de moarte. După incident, și-a șters conturile de pe toate site-urile literare, ceea ce mi-a dat o deosebită satisfacție. Am înțeles că după câteva luni a plecat în Germania, unde lucrează ca bărbat de serviciu la o benzinărie. La a treia carte, un tembel făcuse rost de numărul meu de mobil, mă suna de pe un număr secret și închidea. Cu ajutorul lui Corbu, care și el avea fani, am aflat identitatea răpciugosului. Era un biet coșuros de 23 de ani care o ardea prin cenacluri literare. Primea numai bobârnace pe acolo, fiindcă era complet lipsit de talent. Pregătea o carte de poezie religioasă. Credea că literatura de după 1950 e foarte proastă. Avea nevastă și două fete. Un amic de-al lui Corbu l-a invitat pe coșuros la un vernisaj. Insistase ca răpciugosul să vină și cu pizda lui, ceea ce s-a și întâmplat. Eram într-una din perioadele mele de

plin dezgust față de femei, de orice fel ar fi fost ele, drept pentru care mi-au trebuit 7 zile până să o fut. Deși voiam să văd fața răpciugosului în momentul în care i se spulberă castelul lui de cărți de joc, nu reușeam să mă mobilizez. E drept, nici femeia lui nu era tocmai un fruct exotic. Era aproape la fel de nesărată ca bărbatu-său. În plus, avea 26 de ani, iar eu în perioada aia aveam gusturi asemănătoare cu ale lui Corbu din prezent. 26 era cea mai nesărată cifră posibilă. Anyway, am tras mult de mine și am făcut-o. Dar era să ratez tot căcatul și s-o fut degeaba. Vorbisem cu Corbu să apară din senin, în timpul exercițiului nostru, și să ne facă poze. Să zică că e de la nu știu ce tabloid cultural și că va publica pozele cu celebrul scriitor (adică eu) făcând sex cu o femeie căsătorită (ea) cu un alt scriitor în curs de afirmare (coșurosu'). Planul nostru era să o șantajăm, să ne dea și niște bani, după care să-i trimitem oricum răpciugosului pozele pe mail, împreună cu o poză a noastră din Roma, unde am fi mers pe banii pizdei lui, pentru că eu aveam ceva treabă acolo cu o traducere. Cum spuneam, am fost la un pas să ratăm grav toată tărășenia, Corbu dând năvală peste noi, în timp ce ea stătea capră, dar fiind atât de beat încât scăpă camera foto pe jos, se împiedică de ea și căzu lat. Oricum, până la urmă, cu chiu cu vai, scosesem niște poze porno, e drept ceva mai puțin expresive decât mi-aș fi dorit. Dar pentru răpciugos cred că au fost destul de fatale. Pizda se crizase, plângea ca disperata, amenința cu sinuciderea, n-am înțeles de ce, nu era ca și cum am fi putut părea impresionați de asta, dar Corbu o îmbârligase: îi spusese că, în contul unei sume babane, ar putea să-i trimită pe mail singurele exemplare ale acestor fotografii, împreună cu asigurarea lui că va distruge filmul după ce va avea banii dar că și-ar mai dori o mică atenție înainte de a bate palma, ca toată afacerea să fie rezolvată. Ar mai vrea ca

respectiva să ne-o sugă pe rând, și să facem câte o fotografie.

— Strict pentru uz personal. Ești tare sexy. Ca să avem și noi o poză pentru înțelegi hm, îi spusese Corbu.

Am făcut-o și pe asta, deși sincer nu aveam nicio poftă să-i mai dau muie încă o dată searbădei. Dar Corbu, cu un ghiont bine plasat, mi-a reamintit:

— Ești prost? Nu vrei să vezi fața lu' Andrei când o să te recunoască în poză?

Andrei era numele răpciugosului. Până la urmă, a ieșit marfa. Am trimis pozele la coșuros, nevasta i s-a tirat cu copiii și a dat divorț, nefiind în stare să suporte vinovăția, rușinea și scandalul. Pentru că aflasem adresa de e-mail a searbădei cu parolă cu tot, i-am compus coșurosului o scrisoare ca venind din partea fostei lui partenere de viață în care îl informa că fetițele nu erau de fapt ale lui, ci ale unui coleg de facultate. Am auzit după asta că răpciugosul s-a sustras de la plata pensiei alimentare, prezentând ca probă avocaților chiar mailul scris de mine și Corbu, într-o dimineață de vară când ne întorsesem ultramahmuri.

Au mai fost și alții. Vreo patru, în total, cred, au încercat să mă omoare. Corbu glumea și îmi spunea că, de fiecare dată când îi povesteam întâmplările astea, făcând mare haz de ele, în ochi mi se citea o dorință absurdă de moarte. Păream bucuros că sunt pe lista neagră a cuiva.

Sincer, am senzația că nepăsarea mea față de trăit a apărut cu adevărat abia în criza asta dintre a cincea și a șasea carte. Am îndesit atunci întâlnirile noastre în locul acela oarecum nefiresc, Cala, pe liniile de cale ferată. Dar, până la urmă, ce lucru e mișto și în același timp firesc pe lumea asta? Nimic, până la urmă. Pe de altă parte, e posibil să fi avut și Corbu ceva dreptate. Rabaturile de genu' nu apar fără mici momente care le preced, care îți dau un hint că vei experimenta o anumită stare.

„You should have seen it comin'", mi-ar fi spus Corbu, sau poate chiar mi-a și spus chestia asta, la un moment dat. De multe ori, aveam senzația că el mă cunoaște mai bine decât mă știu eu, că el mă știe așa cum sunt în realitate, în timp ce eu completez ființa mea cu acele trăsături pe care mi-ar plăcea să le am. Mi le însușesc fictiv, cum s-ar spune. Dar, evident, respingeam de fiecare dată ipoteza ca el să mă cunoască mai bine decât o fac eu, pentru că asta mi-ar fi contrazis multe și, în primul rând, cărțile.

Așadar, D. avusese dreptate. A șasea carte vine la pachet cu multe întrebări legate de rostul scribului and shit. Ea avusese dreptate de multe ori de-a lungul timpului și lucrul ăsta, dacă pe de o parte îmi dădea o satisfacție destul de mare de a o avea ca prietenă, de a putea sta la câteva sticle de vin cu o amică atât de înțeleaptă, mă și deranja. Îmi displăcea să admit că există o femeie care nu e chiar atât de proastă ca restul exemplarelor din specia ei. O singularizam însă imediat. Da, ea e altfel, pentru că e mai bătrână. Ea e altfel pentru că e lesbiană. E altfel pentru că a trăit o grămadă de întâmplări, pe care oamenii obișnuiți n-ar avea curajul nici măcar să și le imagineze. Sau mai simplul și mai flatantul: e altfel pentru că a petrecut suficient de mult timp în preajma mea pentru a deveni o persoană mișto și complicată.

Nu mai pot să scriu s-a suprapus peste nu mai pot să trăiesc. Fuck, și aici era de fapt buba.

Nu numai că trăitul, schimbarea inutilă a prezentului în trecut, mă plictisea de moarte, dar mi-am dat seama că, în definitiv, nici scrisul nu te salvează de la nimic. Până și asta e o minciună. Nu te salvează, pentru că nu-ți supraviețuiește. Scrisul e o plăcere de moment, așa cum e băutura sau sexul. Odată ce conștiința ta nu va mai fi, cărțile tale continuă să existe în lume doar ca obiecte lipsite de suflet. Îmi vor supraviețui niște obiecte, atât. Obiecte perisabile, fragile, gata de a fi

distruse la cel mai mic semn de inundație sau incendiu. La ce-mi vor folosi mie obiectele astea? Mai grav, în unele nopți mă înnebunea de-a dreptul ideea că poate, scriind, am fost cel mai mare altruist din univers. Că am lăsat jegoșilor ăstora cioburi din minunăția minții mele, că le-am dezvăluit taine, că le-am făcut cadou comori atât de nemeritate. Că ar fi trebuit să zăvorăsc lucrurile uimitoare care se afla în mine, să le interzic păduchiuților accesul la ele. Asta mă amăra cel mai mult, că am îmbogățit larve scârboase. Nu mă amăra, mă înfuria de-a dreptul. Îmi venea să ies pe scara de incendiu, să mă urc pe blocul meu și de acolo să urlu ca un animal rănit în frigul și întunericul nopții: Ba nuuuuu!

Cel mai tare mă enerva gândul că într-o zi cărțile mele vor fi considerate adevărul absolut și se va spune despre ele că au făcut cinste poporului român, României. Asta mă îmbolnăvea. Oamenii vor spune despre mine, sute de ani după moartea mea, că am fost patriot. Cine știe, de altfel, câte lucruri nedreptate nu se spun despre un scriitor după moartea lui... Cine le mai poate infirma?

Altfel privit, totul era o muie spumoasă. Odată ce ai murit, nu mai contează prea mult.

La dracu', voiam cărțile nenăscute înapoi. Voiam o viață pe dos.

Mi-ar părea tare bine să vină cineva la mine, un deținător al celei mai grozave înțelepciuni care a existat vreodată pe lume, și să-mi spună că soarta omenirii nu depinde câtuși de puțin de gândurile mele. Că omenirea va rămâne pentru totdeauna în mocirla în care se bălăcește astăzi, că nu e în puterea mea să o schimb nici măcar puțin și să o fac mai bună, mai deșteaptă. Atunci m-aș simți grozav de liber, mi s-ar lua toată greutatea asta de pe umeri și de pe inimă.

7.

TOATE FEMEILE SUNT curve. Nu există excepții. Nici-uneia nu-i lipsește instinctul de curvă. Femeia trăiește pentru a cerși complimente, a fi admirată, flatată. N-am cunoscut până acum o femeie care să nu se înmoaie în fața unui tip care îi face complimente.

O floare e un compliment și un bilet pentru sex. O bijuterie e un compliment și un bilet pentru sex. O poezie dedicată ei e un compliment. Cine nu și-ar trage-o cu un poet?

„Tara, nu fi misogină, nu-i frumos“, mi-ar zice acum Ștefana. Dar nu sunt misogină deloc, ba dimpotrivă.

Oamenii păreau să înțeleagă greșit teoria mea. A fi curvă nu era un lucru rău, eu nu înfieram pe nimeni, ci doar spuneam că așa stau lucrurile. Existau, firește, și lucruri urâte în a fi curvă, și anume a fi banală. Asta, da, din punctul meu de vedere, era o jignire.

În timp ce toate femeile sunt curve, bărbații se împart în două categorii: sclavii deja domesticiți și sclavii ce așteaptă să fie domesticiți.

M-a citat Ulf cu chestia asta – că femeile sunt curve fără excepție, iar bărbații sclavi în așteptare – la un moment dat pe blogul meu, myslaves.blogspot.com. Era 8 martie, dar fără intenție, așa se nimerise. Am avut 2000 și ceva de comentarii, până când le-am închis. Toate femeile erau revoltate. „De ce ne faci curve, cine ești tu să ne faci curve?!“

„Sunt o curvă“, le-am zis, dar asta le-a supărat și mai tare. Bărbații n-au fost deloc revoltați de Împărțirea în deja sclavi sau viitori sclavi, probabil le plăcuse.

Apropo de blog, Ulf venise cu ideea că, pentru a-i spori traficul, n-ar fi rău să pun și niște

poze cu mine.

— Reale?, l-am întrebat.

— Reale, de ce nu? Vreau să fie totul ca lumea aici, nu vreau făcături, mi-a zis, sugerându-mi totuși ca, dacă nu doresc să devin chiar peste noapte vedetă în carne și oase, să pun unele cu mine în care fața îmi e ascunsă de întuneric.

— Lasă la vedere țâțele, fundul. Chestiile astea banale, pe care le are oricine, astea le plac în general, mi-a zis el.

Am găsit rapid un fotograf profesionist, printre sclavii deja domesticiți, și a fost chiar fericit că i-am dat ocazia să se facă util. Au ieșit beton pozele. L-am îmbrăcat pe unul din sclavii din decor cu un costum de cățeluș, i-am pus botnița și lesa. Eu am pozat goală, cu un picior înfășurat în jurul gâtului lui. Le-am uploadat pe site și atunci a început beleaua. Am primit amenințări că mi se va șterge blogul, întrucât are conținut explicit. Le-am spus, într-un e-mail, că sunt fotografii artistice. Ulf mi-a sugerat să scot pozele în care mi se văd labiile. Cică asta îi deranjează de obicei, scot foc pe nări când văd labii, în rest acceptă cam orice. Am scos labiile, ce să fac.

*

Nu a existat o perioadă în viața mea în care să-mi fi plăcut să conduc fără muzica. Mașina era, în primul și-n primul rând, locul de ascultat radio sau cd-uri. Apoi, era pentru multe alte lucruri: somn, fumat, citit, reflectat, scris e-mailuri. Problema era că, în perioadele cu mașină, mă obișnuiam foarte tare cu muzica, și chiar cu câte un anumit post de radio. Mi se punea pata. La fel cum mi se punea pe diferite mâncăruri.

Piesa mea preferată din toate timpurile – The Killing Moon de la Echo & The Bunnymen. Și

Gia, filmul cu Angelina Jolie, în care am ascultat-o pentru prima dată, are o semnificație aparte pentru mine. De fiecare dată când ascult melodia, nu pot să mă gândesc decât la Ulf. Îmi imaginez că am plecat împreună pe o altă planetă, doar noi. Că am descoperit acolo o nouă Cală.

În perioadele în care aveam mașină, aveam și un mp3 player, cu niște căști minuscule. Dacă clientul era foarte beat, mi le puneam în urechi în timpul serviciului și speram să nu observe, mai ales că, de obicei, nu avea prea multă treabă în partea de sus. L-am mințit pe un client foarte vârstnic, la un moment dat, că este un aparat auditiv. Mi-a zâmbit, mi-a ars o palmă pe fund și, după ce și-a dat drumul, mi-a mărturisit: că și el purtase un timp așa ceva.

Într-o vreme, cât am avut un loc stabil de muncă, adică un sediu, într-un mini-motel din zona Călărași – Hala Traian, îmi luasem un casetofon la second hand și ascultam muzică în camera mea. Era absolut bestial și, pentru prima dată după o lungă perioadă apatică, care îi urmase uneia de depresie cruntă, viața mea părea să aibă un viitor suportabil. Mă trezeam entuziasmată pe la prânz și, până să încep munca, deschideam casetofonul, fumam și beam whisky, cafea și cola în fața lui, lipită de el, pe un scăunel. Un client drogat mi l-a spart de pereți, într-o noapte. Am plâns enorm după casul ăla. Sunt convinsă că, dacă aș fi avut vreun copil și un client mi l-ar fi izbit de perete și ucis, aș fi plâns mai puțin. Am fost devastată.

În perioada aia am primit două palme de la G. Avea reclamații de la clienți că aș fi „pasivă ca o zdreanță”. Câte un imbecil se revolta pentru că, în timpul lucrului, începeam din senin să plâng. Un tip cu care umblam în vremea aia, un turc care nu avea habar cu ce mă ocup, m-a lovit și el văzând că am o vânătaie, convins fiind că îl înșel. M-a lovit chiar și mama într-o zi, tot pe atunci, când am fost împreună la înmormântarea bunicului. Era

cald, fondul de ten cam ieftin mi se scursese și mi-a văzut vânătăile. A început să-mi care palme, urlând: „Unde ți-e respectul de sine, fetiță?! De asta te-am crescut eu? Pentru ce m-am sacrificat? De ce-i lași pe toți nenorociții să te calce în picioare?”. Mi-am dat seama, tot pe atunci, că o femeie plină de vânătăi atrage întotdeauna din partea celorlalți o dorință irezistibilă de a o lovi și ei. La fel ca violul. Câteva colege au fost violate și părăsite în pădure unde, găsite fiind de alți indivizi ce păreau de încredere, au fost violate apoi și de ei. Gina povestea cum a fost violată opt zile nonstop. Vorbea rar despre asta, și inițial am crezut că fusese agresată de aceiași indivizi timp de mai multe zile.

— Nu, fată, spunea Gina, am fost violată de treizeci și ceva de indivizi. Decât de atâția știu eu, completa, explicându-ne că multe ore fusese inconștientă și nu avea idee ce i se întâmplase pe durata lor.

Am zile, săptămâni, în care sunt groaznic de tristă. Au început după ce l-am întâlnit pe Ulf. Îmi vine să mă lovesc cu capul de pereți, să termin odată, mi se năzare că trăiesc degeaba și că asta nu se va schimba niciodată.

Nu înțeleg de ce pentru mine nu e nimic dincolo de rutina zilnică, de serviciul meu, de întâlnirile cu prietenii, de Amalia și Ștefana, de vizitele pe care i le fac maică-mii. De ce pentru unii oameni există și altceva. Corbu pictează, Ulf scrie, mă rog, încearcă, dar a scris până acum. Dacă eu n-am lucrurile astea, înseamnă că sunt o ființă seacă, un păduchiuț, cum le spune Ulf?

Dar de ce, l-aș întreba. Și eu am vise, aspirații, fantezii... Visam să fiu în altă parte la vârsta asta, da, corect, dar parcă poți realiza mereu ceea ce îți dorești? De foarte puține ori posibilitatea de a ne schimba viața și de a o face mai bună chiar ține numai și numai de noi. Ține de multe ori de bani, de voință, de noroc, de alți

oameni. Nici voința nu e în întregime a noastră, pentru că nu o putem controla. Există sau nu există. Așa ne-am născut.

Credeam, pe când eram de vârsta Amaliei, că nu trebuie să fac altceva decât să aștept. Dacă aștept așa cum trebuie, într-o zi or să mi se întâmple toate lucrurile pe care mi le doresc.

Se pare că am greșit. Sau n-am așteptat cum trebuie...

*

Mă dureau picioarele al naibii de tare în ziua în care i-am prezentat-o lui Ulf pe Amalia. Nu reușisem să mă schimb după ultimul client, așa că plecasem în picioare cu sandalele de viitoare stăpână, iar acum îmi înjuram toate rubedeniile din tot arborele familiei mele până la primele ramificații, cele mai timpurii. Cum naiba trăiseră cu toții, se cuplaseră, se căzniseră, supraviețuiseră, făcuseră copii și așa mai departe, pentru ca în final să se poticnească la mine, o distrusă care nici măcar nu e în stare să umble cu o pereche de tenișI de schimb în rucsac? La dracii ăia, numai de Amalia nu prea aveam chef. Dar având în vedere că se ținea după mine, iar picioarele mă omorau, nu altceva, am intrat într-o ceainărie să mă odihnesc puțin, să mă întremez la o cafea și, în final, cel mai probabil, să chem un taxi.

Ne-am așezat cât mai aproape de intrare, la o măsuță de două persoane. Practic, m-am aruncat pe scaun. M-am întins pe sub masă, până ce boturile sandalelor mele de viitoare stăpână au ajuns lângă coapsele subțiri ale Amaliei. Ce senzație, să stau în sfârșit cu picioarele ridicate! Un amănunt care îți poate schimba total și dintr-o dată filosofia de viață.

— Și cum arată tipul ăsta mișto? Scriitorul... E drăguț rău?, mă întreabă aia mică, consultând cu

un aer absent meniul.

Mă decid pentru o cafea cu rom și o cola. Amalia vrea un 7up.

— Am auzit o grămadă de faze despre el, nu doar de la tine, că ar fi supermișto și altele. Deja cred că m-am îndrăgostit, lol.

Nu prea îmi arde să-i fac portretul acum. Și totuși, Amalia mă bate de mult la cap că vrea să-l cunoască, iar eu m-am gândit că ar fi mișto să se cupleze. În felul ăsta, Ulf ar mai zăbovi o vreme prin peisajul meu.

Senzația de greutate din picioare mi-a mai trecut, dar au început să mă furnice tălpile. Îmi dau jos sandalele de pe marginea scaunului Amaliei.

— Cum pana mea să arate, zic, n-ai dat și tu un search pe Google? Are câteva zeci de poze.

— Nu, fată, nu ți-am zis? Nu mai am internet acasă, nu l-a plătit handicapatul ăla al maică-mii. Îmi vine să-l strâng de gât! Am stat ca cretina în bibliotecă la școală să iau un referat de pe net pentru română, că acasă n-am cum...

O să-ți facă Ulf referatele pentru română de acu' încolo, dacă vă cuplați; îmi vine să-i zic. Dacă e mulțumit de prestație. Beau cafeaua, are gust de căcat. Nu înțeleg cafenelele de fițe care își permit să servească băuturi jegoase. Într-o petardă de cârciumă, ok, dar așa... Ca și cum o tipă de 2000 de euro pe noapte și-ar permite să vină la job cu chiloții îngălbeniți de pipi. Deși, mai știi... În definitiv nici nu m-ar mira. În ziua de azi nu mai există respect față de client în niciun domeniu.

Următorul set de întrebări din partea Amaliei vizează ciorapii cu găuri. Am trecut la discuții despre profesie. Cât de mari trebuie să fie ochiurile? Trebuie să fie rupți artistic sau la nimereală? Îl lași pe client să ți-i sfâșie, dacă asta vrea? Sfâșiatul intră în prețul pe care-l plătește pentru tine? Odată sfâșiați de un client, îi mai porți? Ce se întâmplă dacă nimerești același client și te recunoaște pe tine? Amalia încă n-a început să

lucreze cu mine, dar vrea și e curioasa. Îmi amintește vag de mine în urmă cu ceva ani.

Îmi vâjâie capul. Durerea din tălpi mi s-a mutat acum între tâmple. Asta e mult mai grav, nu trece cu una cu două.

Îmi pare atât de rău că îmi dispar amintirile, într-un ritm din ce în ce mai alert. Mi-aș dori enorm să îmi scrie cineva biografia. Mi-aș dori cu disperare să-mi scrie Ulf biografia, dar mi-e jenă să-i propun chestia asta. O să par leșinată după el. Mi-e și frică, nu doar jenă. Odată ce ar accepta, ar începe numeroase întâlniri și confesiuni. Ar avea nevoie să-i aduc materia primă pentru carte. Ar trebui să-i povestesc tot. Îmi e mai teamă nu de ceea ce îmi amintesc, ci de ceea ce nu-mi amintesc. Îmi e teamă de ceea ce am pierdut pentru totdeauna deoarece știu că, în încercarea noastră disperată de a completa spațiile goale, știi, oroarea aia de vid, voi pune ceva străin în locul amintirilor mele pierdute. Mi-e teamă că biografia mea, dacă ar apărea sub formă de carte, ar fi extrem de pestriță. Ar avea povești ale mele și povești ale unui alt eu, o Tara perfectă, o Tara imaginară, Tara care mi-aș fi dorit să fiu. Nu vreau să falsific. Nu vreau ca el să scrie o poveste falsă, o carte falsă. Nimic din ce-a scris până acum nu e fals și nu vreau să fiu eu motivul pentru care să se îndepărteze de la ceea ce face atât de bine. Dacă voi exista vreodată într-o carte, vreau să mă asigur că sunt aptă de a fi redată așa cum am fost în realitate, și că vreau asta cu adevărat.

Amalia mă întreabă dacă are barbă.

— Cine?, zic. A, Ulf. Nu, n-are.

Mă întreabă ce fel de sex preferă, dacă e ok. De unde naiba să știu, mă gândesc. Nu-mi mai amintesc nimic. Pierd amintirile așa cum aș pierde niște mărgeluțe aflate într-un buzunar descusut. „Coase buzunarul, Cătălina”, mi-ar spune acum mama. Aș coase, poate, mamă, dar nu găsesc ața, nu găsesc acul, nu mai știu nici măcar care e

buzunarul desfăcut. Apoi, îmi este atât de lene, mamă... Și măcar de-ar fi vorba de lene, dar e altceva, mult mai grav. Nimic nu are rost, nu pot să mă mobilizez să fac nimic. Să cos? Să beau cafeaua asta cu gust oribil? Care-i șpilul? O să mă doară capul în continuare, da, o să mă doară, posibil să fie sindromul premenstrual, cu siguranță asta e, diseară o să am patru de domesticit, plus cine mai pică. În curând o să am și o asistentă, trebuie s-o inițiez. Mama ar lăcrima. Și? Dacă voi coase buzunarul, dacă voi bea cafeaua, vor schimba cu ceva lucrurile astea viața mea din următoarele zile, următoarele săptămâni sau luni? Deloc. Vezi, mamă? Ți-am zis mereu că avem diferențe de percepție.

Acum, Amalia și-a mutat curiozitatea asupra pictorului. Ce culoare au ochii lui Corbu, pictează și nuduri? Ar picta-o și pe ea? Da, te-ar picta și apoi ți-ar și trage-o, ca bonus, mă gândesc. Doar dacă nu ești prea bătrână pentru el. Surâd cinic, termin cafeaua, iar capul mă doare cu mult, mult mai mult decât ultima dată când mi-am pus probleme din astea care par făcute anume pentru Ulf. Uneori nu-mi dau seama cum supraviețuiesc scriitorii și nu înnebunesc.

*

Mult timp n-am reușit să pricep ce-a fost cu explozia asta de interes în jurul blogului meu și apoi în jurul meu. Mi se spunea că am devenit persoană publică – așa se pare că li se spune celor care apar constant la TV și prin reviste. Ieșeam din casă, cu ochelari de soare și bască, și, indiferent dacă mă duceam la supermarket sau la farmacie, indiferent dacă luam autobuzul sau metroul, mulți mă opreau să mă întrebe:

— Dumneavoastră sunteți domnișoara cu umiliții?

Uneori mă pufnea râsul, mă stăpâneam cu greu. E adevărat, toți prezentatorii mă invitau în emisiuni ca să-mi pună aceeași întrebare: Ce simți când îi umilești, când îi lovești cu biciul, când îi obligi să-ți lingă tocurile cizmelor? Parcă ar fi fost una și aceeași emisiune, de fiecare dată cu alte fețe, la alte ore, cu alte decoruri în platou.

Aș fi vrut să le sugerez că există și alte întrebări interesante care ar merita puse, de pildă ce instrumente folosesc, din ce material sunt confecționate biciurile, mă rog, chestiuni mai tehnice. Un singur prezentator a intrat în detalii din astea, ba chiar a făcut mai mult de atât – ce-i drept, grila de programe îi permitea, emisiunea lui fiind una difuzată după ora 0: și-a invitat asistenta în platou și m-a pus să o „umilesc“, să o fac sclava mea. I-am explicat că nu biciuiesc femeile cu același tip de bici cu care biciuiesc bărbații, pentru că toată tărășenia asta e o adevărată știință, pielea femeilor e altfel și biciul trebuie adaptat la particularitățile ei, dar el mi-a făcut semn că e musai să mă desfășor, că nu depinde de el, că dacă trebuie, trebuie, ce naiba, pierdem audiență. Am încercat să fiu cât se poate de blândă și să mimez cât mai mult, dar asistenta tot a avut multe reproșuri să-mi facă, după emisiune. Printre altele, mi-a spus că bărbații care apelează la serviciile unor femei ca mine sunt bolnavi și ar trebui încuiați în ospicii. Părerea ei, ce pot să-i fac. Nici nu m-am obosit să-i explic că, în realitate, aproape toți bărbații visează să le facă cineva ceea ce le fac eu. Eram convinsă că-mi va spune că al ei în niciun caz nu are fantezii din astea. Săraca proastă, mi se făcea milă.

Le răspundeam, „da, eu sunt fata cu umiliții”, și zâmbeam. Uneori, încercam să scap doar cu un zâmbet plin de semnificații, dar mulți nu se dădeau bătuți atât de ușor.

Ulf a râs când i-am spus că nu înțeleg interesul ăsta uriaș și agitația cu blogul.

— Cum naiba să nu înțelegi? Românii sunt o nație de labagii, și atunci e normal să viseze nu doar la sexul real, ci chiar la sexul real extrem. Femeile lor nu mai fac sex de plăcere, ci doar în cazuri speciale: când au citit într-o revistă că e la modă să fii însărcinată, când respectivul are foarte mulți bani, când vor să avanseze în cariera, mi-a zis.

Părea să aibă dreptate. În definitiv, cărțile lui abordaseră subiecte la fel de fierbinți, cum era și pasiunea mea pentru „umiliți", și avuseseră succes la public, cu cât fuseseră mai controversate, mai contestate de pudibonzi, ca și ceea ce scria la mine pe blog. Tot el mi-a mai zis să nu-mi fac probleme dacă feministele și religioșii mă vor amenința cu moartea.

— România nu-i America, aici nimeni n-o să te omoare în numele unor principii. Țară de labagii, a concluzionat el.

Amaliei, cum era de așteptat, i-a plăcut la nebunie Ulf.

Devenise foarte tăcută și l-a sorbit întreaga seară din ochi. Au rămas acolo și după plecarea mea – aveam pe unu' de domesticit și nu mai puteam întârzia la bere. Și așa, băusem cam mult și, de fiecare dată când o fac, nu pot aproxima tăria loviturilor de bici, iar asta îmi poate cauza, la o adică, probleme. Rămăsese să o ducă el acasă, dar am aflat a doua zi că nu s-a ținut de cuvânt. A dus-o la un chef al lui Corbu, un fel de vernisbăută pentru prieteni, în care urma să le arate câteva tablouri noi. Pe urmă a dus-o să-i arate Cala.

Și mie Ulf îmi provoca reacții ciudate. De multe ori, când mă uitam la el, îmi treceau prin minte tot felul de scene perverse. Nu știu de ce, toate erau extrem de violente. Voiam să facem sex brutal, însângerat, să fiu lovită cu capul de pereți până îmi pierd parțial cunoștința.

Am descoperit 4paws și viața mea s-a îmbunătățit considerabil, într-un mod la care nu

râvnisem vreodată. Nu mai trăiam doar pentru moment; după mult, mult timp, îmi făceam acum și planuri de viitor. Vedeam viitorul, și viitorul ăsta includea o versiune a mea care îmi era pe plac. Cel mai mult însă, când luam pastilele, visam la Ulf și la cele mai brutale partide de sex care existaseră vreodată în viața mea.

*

Nu pot să cred că unii clienți care vin în grotă încă mai cred că tehnicile noastre se reduc la legat de pat, biciuit, ceară topită și atât. Mi se pare extrem de rudimentar. Cred că nimeni nu mai face asta.

Am avut ieri un client care urla că vrea neapărat să fie legat de pat.

— Bine, i-am spus, dar avem metode mult mai moderne și mai satisfăcătoare, de pildă aceste chingi. Ne oferă mai multă libertate de mișcare.

I-am arătat curelușele cu care l-aș fi suspendat, deasupra aparatelor, în camera vișinie.

— Nu, io vreau de pat!, a zis, pe un ton de femeie jignită.

Ciudat. Probabil avea vreo frustrare din tinerețe, un fix cu asta. Am chemat-o pe Ștefana și i-am spus că uite, clientul ăsta vrea să fie legat de pat, ce facem?

— Leagă-l de pat, ce poți să-i faci, a zis stăpâna.

L-am legat și l-am satisfăcut; a plecat mulțumit și a promis că data viitoare o să încerce și metodele noi, alternative.

8.

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ DIN vara trecută m-am dus cu Ulf în piață să caut niște sârmă. Cu care să construiesc rame pentru tablouri. Nu-mi plăceau alea din comerț. Căcaturi. Plus că ideea că și alți pictori își vor decora lăbărelile lor de peisaje sau vaze cu flori cu aceleași rame mă făcea să înghit în sec hm. Mai bine fac unele naspa Neterminate. Dar să fie doar pe tablourile mele.

M-am oprit cu Ulf la un butic cu două mese în față. Lângă tarabele din Obor. Să bem o bere. Era cald ca dracu'. Prea cald pentru iunie. Țin minte în urmă cu câțiva ani în iunie uneori ieșeai și cu hanoracul pe tine spre seară. Era prea frig pentru mare. Eiii. Mda. Pula mea nimic nu mai e așa cum ar trebui să fie. Până la urmă e scuzabil. Tu dacă ai fi vreme sau copac sau nor sau mai știu eu ce... ți-ar plăcea să viețuiești în lumea de azi? Vezi? E normal s-o iei razna. Nici măcar ca element al naturii n-ai siguranța că o să-ți fie cândva mai bine decât acum. În România zic. Dacă ești copac te taie primăria că îi ți umbră unui bou care și-a construit un palat hidos lângă tine. Dacă ești nor hm te alungă ăștia cu spray-uri pentru insecte sau mai știu eu ce. Dacă ești piatră de bordură te scot și te aruncă fiindcă te-ai uzat și nu mai dai bine în peisaj. Îi spun și lui Ulf. Zice că am dreptate. Și că berea e cam caldă. Futu-o-n morții mă-sii de bere. O terminăm. Ne mutăm la o bodegă care servește și mici. Nu că ne-ar fi foame dar ne gândim că berea acolo ar trebui să fie rece. Măcar aia la halbă hmm d-aia beau atâția. N-or fi toți retardați să bea bere caldă și trezită.

Ne aduce chelnerul berea. E într-adevăr ceva mai rece. Mă gândesc să-l întreb la cât se închide la magazin. Parcă văd că ne întindem la bere și

rămân dracu' fără sârmă. Zice că nu știe. Nu-i în parohia lui.

— A mă scuzați, zic. Nu aveam idee că sunteți preot. Credeam că sunteți hm ospătar.

Ăla râde. Ulf râde. Lângă gard a apărut un câine maro. Puțin șchiop. Evident pierd atenția lui Ulf. Niciodată nu ies câștigător când e vorba să aleagă între mine și orice fel de câine. D-apăi unu' șchiop. S-a așezat pe labe lângă noi la umbră. Ulf comandă pentru javră 5 mici fără mușstar. Zice că s-a mai răzgândit puțin legat de curentul nostru literar pe care ne pregătim să-i dăm drumul pe apă.

— Poate trebuie să-i reformulăm statementurile, zice.

— Păi cum? întreb.

Cică a citit cu o noapte în urmă niște poeme scrise nașpa dar care livrau mișto. Începem polemica. Dacă sunt scrise nașpa clar sunt nașpa. Nu rămâne loc de discuție zic eu. Forma e totul. Ce înseamnă că spun chestii mișto poemele alea? Ce lucruri mai poți spune care să nu fi fost deja zise? Azi doar forma ne-a mai rămas. Doar cu ea ne mai putem juca hm. Sau mă rog cu îmbinarea între o formă originală care să-ți aparțină în totalitate și idei care au mai fost spuse pe care tu doar le repeți. În combinație cu forma ta nouă. Să iasă o bălărie interesantă. Ulf mă contrazice. A simțit el nu știu ce mă-sa citindu-le. Zic păi da logic adică vina e a ta. Ți-ai imaginat că poemele alea ți-au spus ceva dar feeling-ul îți aparține în totalitate. Nu-i decât meritul tău.

— Aș, nu-i așa, zice, chiar spuneau chestii faine.

— Dă-le-n pula mea. Trimite-mi-le să văd exact ce vorbim.

— Bine, zice el.

Câinele ne urmărește atent discuția. Dă din coadă. Observ că în vârful cozii are înfipți niște scaieți.

— Ia-i scaieții ăia din coadă, îi zic lui Ulf.

E meditativ. Absent. Tipic hm. Mă aplec. Dau să-i smulg javrei scaieții. Începe să mă mârâie. Reușesc să-i scot unu' din blană dar îmi intră țepii în degete. Mă enervez. Înjur javra lui Ulf.

Zice să încep și eu să scriu. Adică la modul serios. Să scriu și să public. Să scriu cu conștiința că voi publica. Rahat zic. Eu pictez. De ce să și scriu.

— E altceva, zice Ulf. O să vezi. În pictură poți să te faci că eviți clișeele, dar de fapt să ți le integrezi pe negândite. De aia dai atâta importanță formei. Ai să vezi că în literatură e altceva.

Pula mea zic o fi. Dar eu n-am niciun chef să mă apuc acum la 27 de ani hm să mă fac scriitor. Până îmi fac programul de scris într-un fel până îmi perii cât de cât limbajul până găsesc subiecte până aranjez o carte să arate și ea decent ca lumea până găsesc editură până apare în librării... Și apoi mă vezi tu pe mine îmbrăcându-mă frumos și mergând la lansări unde să vină toți labagii și labagioaicele să mă întrebe de ce-am scris aia și aia și ce-am vrut să spun? Mă vezi tu pe mine certându-mă cu criticii? Dându-le muie? Care zice Ulf nu-ți trebuie nici program de scris nici subiecte nici limbaj. Îl folosești pe ăsta cu care discuți cu mine. De edituri și înjuratul criticilor mă ocup eu. Păi bine zic pula mea dar eu de ce să scriu? Adică de ce m-aș apuca propriu-zis de o carte. De ce aș băga de nebun timp în ea? Să mă trezesc că au trecut câteva luni și n-a ieșit nimic? Să mă înjur după aia că puteam să fac atâtea alte lucruri în timpul ăsta?

— Scrie despre noi. Ca să scrii despre noi, de asta să te apuci. Ca să nu mai desenezi.

Aici mai am un pic și-mi sare țandăra. Simt că e la un pas de a-mi spune că nu e mulțumit de tablouri. Și Tara mi-a zis ceva asemănător: „El nu e mulțumit decât de el însuși... orice ai face, el tot va crede că îi ești inferior" ceva de genul hm. Mă rog abureli de idioată. Dar cred că pe undeva avea

puțină dreptate. Ulf nu a fost entuziasmat de tabloul în care am desenat Cala. Mi-a zis că n-are nimic extrem. Că orice creație e bună numai dacă te duce în orice fel aproape de moarte. Gata deja mi-a sărit mușțarul. Aș avea poftă să mă ridic și să-i trag un pumn în figură. Adică de ce morții mă-tii tu te crezi mai bun? Ai impresia că doar tu faci artă? Fiecare se exprimă cum poate. Nu contează decât ceea ce simte artistul atunci când își vede opera de artă și contează ce simte de fiecare dată când o vede. Contează momentul ăla în care se îndrăgostește de ea ca și cum n-ar fi a lui. Ca și cum atunci o vede pentru prima dată. Contează apoi momentul ăla în care se îndoiește de valoarea ei. De autenticitatea și sinceritatea ei. Contează și clipa în care iubirea față de propria creație revine mai puternică și mai durabilă față de cum fusese prima dată. Contează mai apoi înstrăinarea. Timpul care trece și în care uiți pe cât posibil hm de ea. Creezi alta sau pur și simplu nu mai faci nimic. Doar trăiești. Pe urmă vine un alt moment în care o redescoperi din întâmplare sau din nostalgie. Ți se face dor de ea ca de o fotografie de-a ta din copilărie. O redescoperi și ai feelingul de la început: ești față în față cu ceva din tine de care uitaseși. Asta contează.

Plin de draci pentru că știu că n-aș putea avea o confruntare cu Ulf adesea și ideea de a-l răni în vreun fel mă oripilează așa cum m-ar repulsiona perspectiva de a fi eu lobotomizat, calc câinele intenționat pe coada plină de scaieți. Schelălăie și fuge de lângă masă. Așa fir-ai al dracu'. Răzbunare. Ulf e leșinat după câini.

Sunt puțin satisfăcut. Ce-i drept până la urmă toate discuțiile noastre chiar și foarte aprinse despre creație sfârșesc într-un punct comun. Și în orice caz nimeni nu a înțeles vreodată atât din mine cât înțelege Ulf.

Mda. La faza cu reflexia ta în artă ca într-o fotografie am fost de acord din prima seară de

mers pe linii. El zicea că orice carte este pentru autorul ei așa cum pentru un om obișnuit este o fotografie dintr-un album. Este o captare a unui moment din timp. O amintire a ceva ce ai fost într-un anumit moment. Te surprinde așa cum erai în toată complexitatea și cu bune și cu rele iar după mulți ani revii la fotografia aia și te vezi pe tine cel real. Nu ai cum să te privești fals în ea. Fără artificii. În fine hm asta cu artificiile era relativă. Fără artificii în măsura în care cartea pe care ai scris-o era sută la suta sinceră, în măsura în care ai scris-o fără să te gândești la cei ce-o vor citi. „Știi fotografiile alea în care oamenii par să își arate o față care nu e a lor? În care au o expresie forțată din care poți deduce că «pozează»?" mă întrebase Ulf. „Cam așa e și cu cărțile, îți poți da uneori seama când autorul scrie pentru a fi citit și scrie într-un anume fel pentru a fi citit de un anume gen de oameni. Urăsc astfel de cărți. Sunt de necitit" mărturisise.

Îmi plăcuse comparația cu fotografiile. În perioada aia eram pasionat de fotografie hm. Mai și făceam tot felul de schițe. Mă plimbam prin terase și bodegi cu un bloc mare de desen pe care făceam diferite portrete la minut. Aveam impresia că devin din ce în ce mai bun până să-l întâlnesc pe el. Pe urmă... la naiba. Iar am început să mă gândesc că ceea ce fac e inutil. Înainte de toate desenam pentru plăcerea mea de moment. Dacă lucrurile astea aveau sau nu valoare era mai degrabă o chestie secundară. Așa ar fi trebuit să fie. Dar problema e că te obișnuiești cu succesul și pe urmă vrei să fie mereu mai mult decât atât.

Pac. Vine chelnerul cu micii. Ulf se ridică să strige câinele hm ăla cu scaieți în coadă. Javra speriată de mine pesemne după ce i-am călcat partea din spate a fugit. S-a ascuns. Morții mă-sii. Ulf pleacă după câine. Mă întreb ce naiba discută cu Veverița când sunt singuri. Ce naiba poți discuta cu fetița aia retardă? Cu creatura aia atât de

feminină? Sunt convins că Ulf are mai multe de comunicat cu potaia plină de scaieți decât cu ciocolatia. Na s-a întors. A recuperat potaia. Dar pesemne că scaietel s-a întreit. Acum Ulf este urmat atât de șchiop cât și de alți doi. Se așază toți trei în jurul mesei.

Ulf le pune pe jos farfuria plină cu mici în care a băgat și câteva dumicate de pâine cu zeamă de la mici. Aia mănâncă liniștiți. Se vede că sunt obișnuiți să împartă între ei. Aurolaci deh. Chelnerul vine înfuriat.

— Vai de mine, de ce ați pus farfuria pe jos?! Mă vede acu' șefu', mă omoară! Ați dat farfuria s-o lingă câinii!

— Dar ce voiați, să mănânce micii de pe jos? Ceilalți oameni la dumneavoastră mănâncă de pe jos? Câinii n-au plătit același preț la mici? E clar atunci că serviciul include și farfuria, zice Ulf.

Are dreptate aici. L-a cam făcut pe chelner. Pleacă cu coada intre picioare. Animalele termină micii și se ling pe bot. Cred că mai vor. Al naibii să fiu dacă nu mi-au făcut și mie poftă hm. Dau să cer și eu vreo 4 bucăți cu muștar de astă dată și de preferat într-o altă farfurie când văd îndreptându-se spre noi încărcată de sacoșe o blondă vag bunoacă. Cam plinuță. În limitele valabilității totuși. Deși încărcată de sacoșe are un mers undulat. E sexoasă și pare plină de încredere în sex appeal-ul ei. Se vede că o așteaptă cineva acasă. E pe la vreo 42- 43 de ani așa. În fine eu mă simt cumva imun chiar mi se par ridicole încercările astea femeiești de a ne atrage în mreje. Sper ca într-o zi să se rezolve și problema lor arzătoare: să poată face copii și fără a ne mai folosi pe noi la modul ăsta grotesc. Să scăpăm de ele. În afară de bani și copii altceva oricum nu ar avea ce să ceară de la noi. Să le ajutam să procreeze și să supraviețuiască. Abia aștept să se descopere o cale prin care să poată face asta fără noi. Să se izoleze

apoi în lumea lor. Să nu ne mai polueze la modul ăsta împuțit universul.

— E mă-sa Amaliei, doamna Urechiuț, zice Ulf făcând un semn discret spre vag-bunoaca cu sacoșele.

Nu seamănă mă gândesc. E blondă. Ce dracu'?! Are totuși un fel asemănător de a da din fund. De a se lăsa de pe un picior pe altul. Oricum alea sub 13 ani cu care mă obișnuisem în ultima vreme erau altă specie decât astea peste 35. Cu astea peste 35 aș vrea să am o relație în cazul în care dracu' mi-ar lua mințile dar n-aș vrea sex în ruptul capului cu ele. Cu alea mici aș vrea sex. În niciun caz o relație. Probabil că nici n-aș avea cum. Adică să ies cu una de 11 ani în oraș la bere. Să vina chelnerul și să o întrebe ce cico vrea. Să creadă că sunt frati-su sau chiar ta-su. Ar fi obositor.

— Urechiuț e numele adevărat sau poreclă? întreb dar cam tare.

Cred că a auzit și ea.

— Săru-mâna doamna Urechiuț. Ce mai faceți? dau să dreg greșeala.

Ulf pare deranjat mai ales că madama acu vine încoace. Se oprește lângă masa noastră. Lasă sacoșele jos și se sprijină cu coatele de gardul înalt de lemn. Oftează și își șterge cu mâna o urmă de transpirație de pe chip. De aproape nu prea mai e deloc bunoacă. O gospodină ofilită. Puțin cochetă.

— Bine doamna Urechiuț dar prietenul dumneavoastră vă lasă să vă ușmiți cu toate cumpărăturile astea... Nu vine să vă ajute? întreb eu galant.

Ulf mă privește amuzat. O cunoscuse pe madam Urechiuț recent. Trecuse pe la Veveriță să-i ducă niște cărți iar maică-sa și cu concubinul Mitică zis și Babuinu îl invitaseră la o bere. Urechiuț era îngrijorată că Veverița umblă cu un tip mai mare ca ea cu 20 de ani dar Ulf i-o fi spulberat grijile așa cum știe el mai bine.

— Dar-ar strechea-n el! Asta, dacă doamne iartă-l ar cădea la pat, nici urina n-ar fi în stare să și-o ducă la veceu! Eu fac totul în casa aia... stau după copil să-și facă lecțiile, spăl, calc, gătesc, fac piața. Nu mai am timp de mine niciun pic. Uite în ce hal am ajuns, zice.

Nu-mi dau seama dacă se referă la kilogramele în plus de pe șolduri la sandalele puțin scâlciate sau la coafura rebelă cu puțin negru crescut la rădăcina firelor oxigenate.

— Ei lăsați! Sunteți apetisantă. O femeie care nu exagerează cu cochetăria este mai atrăgătoare decât una dichisită până-n dinți, îi spun înclinând curtenitor din cap.

— E, ce știți voi, artiștii..., face ea emoționată dezvelindu-și în același timp un dinte din față atins parțial de o carie.

Am o plăcere perversă de a-mi imagina Veverița peste exact 18 ani. Sânii ei acum țuguiați și fermi vor atârna cu boturile în jos. Se vor depărta și vor crea o gropiță între ei unde vara când Veverița va transpira i se vor aduna jeg praf și scame. Șoldurile se vor umple de încrețituri. Va avea mici depresiuni și multă celulită. Va mirosi a stătut. A baltă puțin stricată. Picioarele astăzi zvelte i se vor îngroșa iar cu timpul în jurul gleznelor va căpăta niște pungi interesante sexy atunci când ai chef de o coțăială mică. Probleme cu inima cică reprezintă ele. Mă rog. Pe mine uneori mă excită. Pielea de pe genunchi îi va atârna în rotocoale. Ca la copaci. Anul și rotocolul hm. Fața ei de Veveriță simpatică i se va buhăi. Nimeni nu va mai putea iubi fața aia. Nimănui nu-i va face plăcere să se trezească dimineața și să vadă fața ei nemachiată în urâțenie neascunsă lângă el pe pernă. Nimeni nu va mai avea chef să spună lucruri flatante unei fețe urâte și fără cuvinte frumoase fața se va vești și mai tare și în final își va lua tălpășița și se va duce să trăiască undeva retrasă. Undeva unde n-o vede nimeni.

I-am explicat lui Ulf de curând că eu nu am urât niciodată vreun specimen feminin. Am urât toate femeile în general, într-adevăr am regăsit tot ceea ce uram toate trăsăturile detestabile și hidoase în fiecare exemplar individual pe care l-am întâlnit dar asta n-a fost un motiv să îl urăsc separat de specia din care face parte. Nicio femeie nu a meritat să mă implic atât.

Poate doar pe Tara o uram într-adevăr. Pe Tara simțeam că trebuie să o urăsc cu o ură mai mare. Mai profundă și mai cuprinzătoare. O uram pentru combinația care era – prostie dar uneori și ceva sclipiri de îndrăzneală și perversitate. În cea mai mare parte a timpului Tara era fără-ndoiala proastă ca toate reprezentantele sexului ei. Avea însă momente în care era altfel. Puțin altfel și puțin altceva. Mă uitam cu oroare cum Ulf discută cu ea. O găsește o parteneră de discuții interesantă. Asta mi-a creat în minte cel puțin vreo câteva mii de scenarii cum aș putea să o torturez mai inventiv și apoi să o ucid. Am ales un surogat în locul ei. Asta am făcut?

Cică toată lumea crede că eu am răpit-o și omorât-o pe Veveriță. Sunt flatat hm. Pula mea.

9.

M-AM ÎNTÂLNIT CU TARA în centru, la fântâna de la Universitate. Eram convinși că, între timp, a aflat și madam Urechiuț de dispariția fiică-sii și că probabil se va implica și poliția. Nu suna deloc bine. Eu unul, într-adevăr, nu țineam minte s-o fi ucis. Tara jura că nici ea și, dintre noi trei, Tara ar fi avut cele mai slabe motive. Ajunsese s-o iubească de când o luase la grotă, s-o inițieze în tainele sexului extrem, de când petrecuseră mult timp împreună și Amalia i se confesase mai mult decât mi-ar fi făcut-o mie sau lui Corbu. Mă rog, lui nu i s-ar fi confesat niciodată, pentru că-l ura și îi era teamă de el. Mda, numai că, într-o vreme, o urâse și Tara. O urâse imediat cum se cuplase cu mine, dar ura ei se stinsese treptat când descoperise cât de puțin înseamnă Amalia pentru mine. Practic era un rahat pe care-l purtam cu mine din plictiseală, pentru că eram într-o fază a vieții mele în care nu simțeam că am ceva de făcut. O purtam pe Amalia ca pe o broșă, ca pe un inel care nu-ți place extraordinar, dar l-ai primit cadou de la o persoană pe care o respecți. Dacă la început o invidiase fiindcă era iubita mea oficială (culmea, chiar Tara ne făcuse lipeala), dacă o urâse pentru că-i luase ceva ce Tara își dorea pentru ea, după ce-a văzut cum stau lucrurile de fapt s-a bucurat, cred, că nu e în locul Amaliei și a început să o compătimească, cu atât mai mult cu cât puștoaica se implica tot mai vizibil în relația asta ridicolă.

Da, era ridicolă relația, și dacă mă vor întreba chestia asta gaborii, fix așa am să spun. De ce să mint? Pe bune, ce e asta... adică și-ar imagina cineva la modul serios că aș fi putut avea ceva sentimente pentru ea? Pentru un obiect? Pentru ce, pentru țâțele ei, pentru pielea maronie, pentru părul creț pe care și-l îndrepta cu placa în fiecare

dimineață și care era coșmarul ei cel mai dur? Pentru o fetiță pe care o bate taică-su dacă întârzie seara în oraș?

Tara era îmbrăcată sport și aproape că n-am recunoscut-o. Mă obișnuisem să o văd noaptea, venind în Cală, purtând costumul ei negru, lucios, cizmele cu tocuri uriașe, zgardele cu țepi lungi la gât. Dacă purta blugi, păreau mereu prea strânși pe pubis, unde i se putea ghici ușor forma labiilor și restul. Venea mereu de la job, din grotă. Era mereu binedispusă. Obosita, dar binedispusă. Așa, cu geaca ei de fâș kaki, cu blugii negri, cu părul blond-roșcat prins în coadă și cu pielea foarte albă, dar fără urmă de fond de ten, arăta mult mai tânără. Cred că dacă am fi mers și la liceul Amaliei, să investigam ce s-a întâmplat, mulți ar fi crezut că e de vârsta Amaliei. Sau poate cu vreo doi ani mai mare. Îmi amintesc că, într-o vreme, mă certam cu Corbu pe vârsta Tarei. Corbu susținea că are 30 de ani pe puțin. Eu îi argumentam că nu poate avea mai mult de 25, invocând starea în care se găseau coatele și genunchii Tarei. Mereu am crezut că poți aproxima cu succes vârsta unei femei după coate, genunchi și gât. Cum gâtul Tarei era mai mereu acoperit de diferite accesorii, ne rămâneau coatele și genunchii, iar ele erau în stare bunicică. „25 de ani, cam așa“, ziceam eu. „N-are cum frate. 30!!!“ zbiera Corbu, foarte enervat. Disputa culmina cu mine spunându-i că nu se pricepe, categoric, la femei, iar Corbu, pe jumătate întărâtat, pe jumătate umilit, îmi răspundea că nu e musai să le fuți ca să le înțelegi.

Mai era prima dată când o vedeam și fără tocuri. Tara purta acum o pereche de bocanci maro, de munte. Era chiar micuță de înălțime, poate vreun metru șaizeci și un pic. Am pupat-o pe obraz, mi-a zis „Crăp de foame, hai să băgăm ceva“, și și-a luat niște Fornetti cu telemea. Mie mi-era greață, așa că am refuzat. Le-a dat gata

imediat. Am pornit pe Victoriei, bazându-mă pe ea, că își va aminti exact în ce bloc era atelierul. Speram ca el să fie acolo. Speram să-l întâlnesc, speram să fie în regulă, totul să fi fost doar în imaginația mea, a noastră de fapt. Aveam sentimente aiurea de tot, amestecate. Atunci când le aveam. Pe de o parte, aș fi vrut s-o fi omorât Corbu, să fie lucrul ăsta extravagant și nebunesc pe care o ființă care îmi e dragă să-l fi făcut pentru mine. Pe de altă parte, voiam ca el să fie nevinovat, ca să n-o pățească urât cu gaborii... și pentru ce, pentru o copilă tâmpită care oricum nu valora nici cât o coajă putredă de ceapă. Oricât de flatant ar fi fost, nu voiam ca altă persoană să-și fută viața în halul ăsta, făcând lucruri pentru mine. Nu voiam să fiu atât de responsabil pentru cineva.

Am traversat pe partea cu Muzica, acolo îmi aminteam vag că ar fi trebuit să fie. Le-am luat la rând, dar niciunul nu părea cu adevărat sa-mi trezească amintiri. Tarei, cu atât mai puțin.

— Eram ruptă de fiecare dată când am venit aici.

E o scuză onestă. Uite, eu am venit și fără să fiu rupt și tot degeaba. Oprim o tipă care iese dintr-un bloc, o întrebam de Marius V. Nu-i pare familiar nici ei. Căcat. Continuăm să căutăm.

— Ai mai postat ceva pe blogul meu?, mă întreabă. Eu n-am mai avut net ultimele zile, mi l-au tăiat, n-am mai intrat.

— N-am mai postat, îi zic. Mi-a lipsit inspirația. Cheful. De fapt, nu asta, ci întâmplările. Personajul tău a ajuns într-un punct mort. Nu îmi pot imagina ce urmează să mai faci. Pe urmă, și povestea asta cu Amalia...

— Stai calm, că te înțeleg. Eram doar curioasă.

— Nu, ideea e că mi-ar plăcea să mai scriu. Doar că parcă trebuie să ne reconectăm cumva. Simt că nu prea te mai știu ca lumea, îi spun.

O mint. Nu am chef să mă reconectez cu ea. Nu cred că merită. Și m-am plictisit de scrisul la feminin, e groaznic de obositor. Trebuie să ai mereu grijă să o păstrezi proastă, ca să fie verosimil.

Nu reușisem niciodată s-o conving pe Tara că personajul literar e una, și autorul e alta, chiar dacă un text e scris la persoana I și autorul are întâmplător același sex cu naratorul. Tara spunea că eu scriu pe blogul de curvă despre ea.

— Nu scriu despre tine, scriu despre personajul tău, îi ziceam de fiecare dată, dar îi intra pe o ureche și îi ieșea pe alta.

Mă apuca groaza când mă gândeam cum a citit ea cărțile până acum. Toate cărțile. Le-a citit cu voyeurismul unei gospodine care se uită de după perdea, pe geam, cum face felație vecina ei mai tânără noului amant. Le-a citit așa cum citește un tabloid. Cine, ce, cu cine, cum. Scârbos. Dar, dacă e să fim realiști, așa percep femeile literatura.

Mai grav: ăsta e singurul motiv pentru care literatura li se pare interesantă. Este o modalitate acceptată și încurajată de a te complace într-un voyeurism cu iz de bârfa. Dacă literatura ar fi înțeleasă de ele ca pur act estetic, și-ar pierde complet interesul pentru ceva atât de sec, de lipsit de culoare și sevă. Zeama trasului cu ochiul, pe gaura cheii, la viețile altora – asta au înțeles ele întotdeauna prin literatură. Prin romane, în special, în timp ce poezia e un fel de sinteză a idealurilor lor romantice. De aia detestă poezia cinică, aia care sparge în bucăți și se pișă pe visul de iubire nemuritoare și ideală. Așa cum detestă romanele de idei, se plictisesc citindu-le. Literatura fără bârfe? Yuck!

Am încercat mai multe abordări cu Tara. Mai întâi, am încercat să-i explic ca la proști: uite, i-am zis, știi jocurile alea în care îți alegi un personaj și îl pui să lupte, să se bată cu diferiți adversari? Așa e și cu blogul. Îți faci o personalitate ficțională și

ea va povesti în locul tău. Nu putea însă să priceapă și, chiar dacă uneori părea că se apropie de idee și prinde sensul, nu putea să accepte. „Păi, dacă nu povestesc eu, ce rost mai are? Adică tu vrei să mă transform în alta, să povestească alta? Eu nu-s îndeajuns de interesantă, asta crezi?" Pe urmă, am încercat să-i arăt că și eu făcusem asta în romanele mele. Par autobiografice, dar nu sunt chiar așa. „Pai cum nu sunt?“, zice ea. „Nu vezi că povestești cum ai futut-o pe aia? Nu spui că te-ai angajat ca escortă pentru femei bătrâne? Ce, nu ai făcut lucrurile astea?“ Ba da, zic, dar n-are importanță că le-am făcut și eu. Important e că le face personajul în carte. „Da’ de unde, vrei să te eschivezi, să arunci responsabilitatea pe umerii lui..Cu alter ego-ul ficțional al proastei trebuia să mă lupt zi de zi, să scriu prin vocea lui, și să încerc să nu o fac să pară deșteaptă. Cu alte cuvinte, trebuia să mă lupt din răsputeri ca alter ego-ul meu să nu ia în stăpânire alter ego-ul ei și să schimbe vocea. De multe ori, în timp ce-i scriam blogul, aveam tendința să regăsesc tonul meu firesc, din cărți. Asta se întâmpla de fiecare dată când mă prindea povestea și regăseam plăcerea de a scrie. Câte lupte aveam de dat, așadar, și care era câștigul, până la urmă?

O bătrânică părea să-l cunoască pe Corbu. Ne-a zis că îi făcuse cadou, într-o dimineață, o floare în ghiveci. Asta sigur nu-i Corbu, mi-a trecut prin minte, dar bătrâna a început să ni-l descrie pe cel pe care-l credea ea a fi Corbu și, într-adevăr, cam aducea a Corbu. Dar ciudat, să facă el cadouri bătrânilor... Știa și că tânărul, așa îi zicea, pictează și că, uneori, vine cu fete, cu modele. Corbu era. Ne duce la etajul 7, acolo unde ar fi trebuit să fie apartamentul lui. Pleacă. Sunăm. Batem cât putem de tare. În fine, nu e ca și cum am avut uriașe speranțe că îl vom găsi acasă, teafăr, și că ne va și deschide, ne va invita la o

palavră și o votcă. Concomitent cu bătutul în ușă, îl sun pe mobil. Închis.

— Hai să spargem ușa, propune Tara.

Sincer, îmi surâde destul de mult chestia asta, dar mă gândesc că nu e momentul acum, în plină zi. Sunt acasă toți pensionarii, iese scandal. Dacă s-a întâmplat ceva naspa cu fata, ne băgăm în bucluc de nu mai știm pe unde pula mea să ieșim. Ai dreptate, zice și Tara. Ciudat, pare foarte afectată. Știam că ele două s-au apropiat în ultimul timp. Cine știe, poate e instinctul matern al Tarei. Deja are o vârstă... Mai mult ca sigur se gândește că, dacă viața ei ar fi luat-o pe un alt drum, dacă ar fi fost o tipă normală, acum ar fi avut măcar un copil. Și probabil, de când Amalia vine cu ea în grotă, a și ajuns s-o cunoască cât de cât. Deși nu cred că dacă o cunoști pe Amalia ai putea să o iubești. Nu există multe lucruri dincolo de pielea ei, părul ei și restul. Dar cine știe? Tara oricum crede că autorii își scriu cu toții autobiografiile și la atât se rezumă literatura.

Ieșim să ne uităm din stradă, să vedem dacă e mișcare pe balcon. Liftul a crăpat, s-a oprit între etaje, posibil cu vreo babă în el. Coborâm pe scări, e întuneric beznă. Blocuri vechi, neluminate. Îmi amintesc că, la un revelion, prin 97-98, într-un astfel de bloc am intrat peste o babă. Tocmai se pregătea să tragă ușa după ea, era cu ambele picioare în hol, când am îmbrâncit-o înăuntru și am intrat după ea. Eram mort de beat, îmi era rău și aveam groaznic de tare nevoie să beau puțina apă. Baba avea sifon și a fost printre cele mai bune pahare cu lichid pe care le-am dat vreodată pe gât. Pentru că eram mort de beat, iar sifonul nu mă trezise câtuși de puțin, am stat de vorbă cu baba până dimineața. Am plecat abia pe la vreo 8. Adormise de vreo 5 ore, cu ochii în programul penal de Revelion care se transmitea, cu bancurile răsuflate și cu entartainment-ul cu pretenții erotice, dar care nu i-ar fi sculat-o nici măcar unui

pușcăriaș fără drept la vizite conjugale. Țin minte că am vorbit singur toată noaptea, până la 8, când am constatat că am rămas fără țigări, după ce-i afumasem teribil tot apartamentul babei. M-am ridicat, mi-am luat geaca de piele și am ieșit pe ușă. N-am trezit-o să încuie. La ce bun? Avea nevoie să socializeze, îi făcusem o noapte frumoasă sau, în orice caz, memorabilă. Avea nevoie de oameni care să-i intre în casă, chiar și neașteptați, neinvitați, necunoscuți. Și dacă, printr-un ghinion pe care nu aveam cum să-l prevăd, într-o zi ar fi intrat un psihopat care s-o violeze și s-o omoare, poate că ar fi meritat chiar și așa riscul. Oricum avea să moară în curând. E mai trist să fii ucis fericit sau să mori agonizând singur și uitat?

Străzile pe care fusese agitație toată noaptea erau la ora aia pustii, pe jos împrăștiate rămășițe de pocnitori, coifuri multicolore din carton rupte, pătate de vin roșu, multe bălți de borâtură pe sub streșinile caselor. Nimeni pe afară, toți se culcaseră. Probabil că atât de mulți dormiseră singuri, visaseră chestii deformate de alcool, își făcuseră speranțe false, iar trezirea avea să fie dezamăgitoare... Oamenii intrau bolnavi, suferinzi în noul an, iar maldărul ăsta de tristețe și lipsă de speranță mă deprima destul de tare. Simțeai mirosul ăla de singurătate, de înfrângere. După o petrecere uriașă, după socializare intensă, oamenii se simt cel mai mult neînțeleși cel mai tare înstrăinați. 1 ianuarie era o zi tristă. Rezonam pe atunci foarte mult, mă implicam, aș fi vrut să schimb viețile oamenilor, să schimb istoria, lumea, moartea, tot. Voiam să existe șanse pentru toți. Să poată orice ființă umană să-și atingă culmea de împlinire pe care o poate avea, să se dezvolte, să devină inteligentă, să înțeleagă. Aș fi vrut să îmi ating buricul degetelor de ale unor necunoscuți pe stradă și să simt ceva, să simt că ne transmitem ceva din ceea ce suntem. Suferam pentru nefericirile altora, și nu pentru nefericirile lor

contingente, ci pentru cele care țin de incapacitatea de a atinge potențialul a ceea ce suntem. Voiam oameni cu personalitate, voiam ca tot universul să fie plin de ființe întregi, neciuntite. Mda. Eram tânăr, eram prost. M-am maturizat puțin, nu mai sufăr aiurea.

Pe la etajul *2,* Tara se împiedică de un preș pus la o ușa de apartament, făcut ghemotoc. Cad peste ea, nu apuc să mă prind de balustradă. Pentru câteva secunde, suntem îmbrățișați, după care eu o împing la o parte. Poate puțin cam prea brutal, fiindcă observ că mă privește cu o tristețe tâmpită în ochi. Acu' suntem în stradă, nu se vede nicio mișcare pe balconul lui Corbu.

— Ce pana mea facem?, întreabă Tara.

Ia și tu o decizie, îmi vine să-i zic, tu m-ai târât după mine, ție îți pasă de mucoasa aia mică. Pentru mine a fost doar un mod de distracție, deloc indispensabil. Mda, nu-i simt lipsa.

— Tre' să iau o pastilă URGENT! Îmi trebuie niște apă, e un chioșc mai încolo, zice ea. Vechile ei rahaturi, 4paws și altele.

— Bine, hai, zic.

Ajungem la chioșc, cere apă minerală la 0,5, vânzătoarea îi dă.

— Nu pot să înghit pastila cu apă din sticlă, îmi tre' un pahar.

— Pula, zic.

Când auzi faze din astea, nici nu te gândești că e o curvă. Oare ce-ar fi zis peștele ei dacă îi venea cu din astea? Eu cred că o lipeam de clădire de n-o mai puteau rașcheta de acolo.

— Da' nu poți să-ți țin io palmele căuș și să bei din pumn?

— Ba da, dar ești murdar pe mâini.

— Căcat, zic.

Îmi vine să-o las acolo și să vin mai pe seară, să sparg ușa la Corbu. Mai bine veneam singur. Bea apă din sticlă, înghite pastila, face un gest teatral prin care-și aruncă tărtăcuța pe spate, pastila

îi rămâne în gât. Îmi face semne să-i car pumni în spate. O lovesc puternic. Tușește, dar nu pare să fi înghițit pastila. Parcă mi s-a făcut puțin dor de Amalia. Nu era chiar fițoasă puștoaica. Adică uneori era, dar nu prea des. Așa e cu ăștia morții... nu trec nici măcar câteva zile, și începi să ți-i imaginezi mai mișto, mai suportabili decât au fost în realitate. Ce era fun cu Amalia era că, dacă te plimbai cu ea pe stradă, categoric o știa toată lumea. La fiecare pas o oprea cineva, o saluta și o întreba cum mai merge. Pe stradă, mai ales în centru, nu reușeam niciodată să avem o discuție coerentă. Mereu apărea o gagicuță, colegă de liceu, un puștache, pe care îl agățase într-un club în urmă cu juma' de an, o tipă mai mare ca ea, pe care o cunoscuse la un party, o verișoara, o profa, o amică a unui amic... Nimeni nu avea ceva de spus Amaliei. Doar politețuri, chestii de circumstanță. Părea să le facă plăcere să stea la mai puțin de un metru de ea, asta părea să fie tot rostul opririi și al discuțiilor. Probabil era trendy să fii văzut cu cineva mai altfel decât restul lumii. La piele mă refer. Întâlnirile astea inevitabile îmi băgaseră în cap un nou subiect de roman. Doi indivizi, iubiți, vor să aibă o discuție serioasă. El vrea să-i spună ei că trebuie să-și redefinească într-un fel viața sexuală. Încearcă să discute cu ea, dar e mereu întrerupt de cei cu care se întâlnesc. Chestia asta durează o zi și o noapte. La capătul lor, tipul află că și ea voia să discute cu el serios ca să-i dea papucii.

A înghițit-o în sfârșit. Propune să ne plimbăm, să bem o bere până se face noapte și spargem ușa lui Corbu. „Așa avem șansa să mai catch up, îți mai dau și material pentru blog", da, dar aș avea chef de orice altceva acum, „și putem să mai vorbim despre Amalia, știi, mă gândeam că au trecut deja câteva zile de când a dispărut, dacă a murit, acum poate ne urmărește de undeva, poate chiar ne ascultă sau ne citește gândurile, n-ar fi bine să ținem un moment de reculegere sau asta",

ba da, zic, și să dăm un căcat de petrecere pentru ea de rămas bun, „da, minunată idee“, se entuziasmează, bre, am glumit, zic, se pleoștește. Bem acum o bere în Cișmigiu, la Bibliotecă. Aici veneam uneori și cu Corbu. Barmanul e poponar, ne știe. Îi plăcea de Corbu. E un pic dezamăgit să mă vadă cu o pizdă. Tara începe să vorbească, vorbește, vorbește... Îmi amintesc de vremurile când pornisem blogul și o înregistram cu reportofonul. Era mult mai marfă, în timp ce turuia mă puteam gândi la orice altceva, nu aștepta vreun răspuns de la mine, cel mult un dat din cap. Acu e altfel. Mai ales că a dispărut Amalia.

Poate că încă mai avem creierii arși și îl bănuim degeaba pe Corbu. Cine știe ce s-a întâmplat cu Amalia? O fi omorât-o Babuinu. Poate îl avea cu ceva la mână, poate l-a amenințat că va spune tuturor că a abuzat-o sexual în trecut. Poate a omorât-o vreun client al Tarei... vreo clientă... poate Domina ei, aia cu părul roșu aprins. Dracu' știe. Poate a omorât-o chiar madam Urechiuț, după ce a surprins un moment amoros între Amalia și Babuin și a făcut o criză de gelozie. De ce nu, e prea credibil. Poate a omorât-o Păpădia, Morcoviță, că a refuzat să-i împrumute o bluză pentru Rev. Poate a omorât-o gagiul Păpădiei, că era gelos că Păpădia petrece prea mult timp cu colega ei de bancă. Poate a omorât-o Păpădia, fiindcă gagiul ei se îndrăgostise de Amalia. Sau poate a omorât-o tot Corbu.

Tara vorbește, vorbește, se înecă, tușește, mai înghite o pastilă, nu mă obosesc s-o întreb ce fel e. Ia calmante și somnifere, 4paws și analgezice. Bine că măcar reușește să mențină cu ele dispoziția asta efervescentă. Aproape că o invidiez. Pastilele combinate cu alcool și cafea o fac să vorbească mult, mult. Îmi fac de lucru cu eticheta de pe sticla de Ursus negru, azi aveam iar chef de bere brună, nu știu de ce, de obicei nu-mi place, cu șiretul hanoracului, îl trag, îl întind, cu un

câine pripășit pe sub masă, mereu vin câinii la mine și nu mai pot scăpa de ei. Cu un șervețel de pe masă, cu pachetul de țigări... Ea vorbește, vorbește, pare că nu are de gând să se oprească vreodată. Ce perspectivă groaznică, să fiu pentru tot restul vieții mele blocat în barul ăsta cu Tara, să fiu obligat să o ascult, să îmi intre toate rahaturile pe urechi și apoi în creier, să-mi polueze mintea, ființa, personalitatea. Să nu mai scriu niciodată, să n-am pe ce să scriu, să rămână în urma mea, la sfârșitul lumii, când barul ăsta va exploda și eu voi muri alături de infama Tara, să rămână doar ceea ce-am făcut pană în momentul ăsta. Perspectiva e terifiantă, am senzația că n-am lăsat în urma mea decât o mică parte din ceea ce am fost. Poate nici 2 la sută. E oribil. Mi se face greața, mă amuz gândindu-mă ce nesimțit aș fi să o cadorisesc pe Tara cu o borâtură în poală. Dar, oricum, nu merge la job cu hainele astea. Mai beau din bere, în speranța că-mi va trece.

Nici nu vreau să înțeleg ce dracu' spune. Un client... a futut-o... s-a îndrăgostit – el sau ea? cui îi pasă... i-a dat o sumă mare de bani (unde or fi? nu-i rău de știut, Corbu iar m-a lăsat pe uscat)... vrea să scriu despre el pe blog, o să scriu... a cunoscut-o și pe Amalia... a futut-o și pe ea, foarte bine, se întâmplă, ia vezi ca poate el a omorât-o... a fost și la Amalia acasă (și pe Urechiuț?! tare!)... pe urmă i-a zis Tarei că nu mai pot fi împreună (adică fără sex, sau doar la modal romantic?)... Tara e supărată, afectată, deci probabil ea se îndrăgostise, mda, mereu a avut potențial de eroină de comedii romantice. Mă joc în continuare cu eticheta și mă întreb oare de ce suntem noi așa convinși că Amalia a murit. Sau că a fost omorâtă. Poate că bietul Corb nu-i vinovat de nimic, poate că are iar o criză creativă, ca mine, poate o depresie, poate a fugit cu Irenne, poate a violat-o pe Irenne și l-a luat poliția. Iar Amalia poate a fugit cu clientul ăsta de care zice Tara. Sau o fi plecat cu Păpădia la

vreun concert prin alt oraș. O fi plecat din țară. Mă gândesc iarăși că ar fi oribil ca lucrurile să rămână așa ca acum. Corbu să nu mai apară niciodată, Amalia să fie dispărută pentru totdeauna, iar noi să nu știm adevărul niciodată. Totuși, aș prefera asta, decât să fiu prins cu Tara în barul ăsta, până la sfârșitul lumii. Adică, dacă aș avea de ales între astea două perspective nasoale.

Când eram mic, Corbu făcea multe lucruri pentru mine, în perioada în care îmi spuneam Gunz, Corbu îmi făcea cadou, în fiecare lună, câte o armă. Avea doar vreo 9 ani pe atunci, iar eu aveam 17 sau 18. Habar n-aveam de unde le lua, și sincer chiar nu mi păsa. Pe vremea aia, eram obișnuit ca toți oamenii să facă lucruri pentru mine. Gesturile romantice făcute de Corbu nu ieșeau chiar așa de mult în evidență. Dar ceva îmi spunea că el nu va abdica de la a face lucruri pentru mine și poate într-o zi va face ceva care să-mi schimbe cu adevărat viața. Restul oamenilor se pierdeau pe drum, abandonau cursa. Nu știu, poate chiar e dificil să stai alături de o persoană narcisistă și arogantă, ca prieten, ca iubit, ca orice. Sincer, eu nu înțeleg chestia asta, pentru că mie îmi plac numai oamenii narcisiști și aroganți. Dar, cine știe, oricum nu m-am pus vreodată în locul unei ființe mediocre. Cred că noi, narcisiștii, suntem structural incapabili de așa ceva, de a intra în mintea unei persoane șterse. Suntem exact opusul lor, probabil de asta nu putem.

Nu-mi mai place să-i scriu blogul. O să-i spun asta, după ce trece nebunia cu Corbu și Amalia. Nu-mi mai place deloc, motivul poate că este același pentru care nu mai scriu nici cărți. Mă plictisesc. Crezusem că va fi fun și excitant, dar nu mai e nici una, nici alta. E groaznic de obositor să scrii din perspectiva unei pizde. Epuizant. Când scrii din perspectivă masculină, ești sincer, nu te interesează prea mult ce vor crede despre tine cei ce vor citi. Când scrii însă din perspectiva unei

gagici, trebuie să fii mereu atent: să nu creadă cititorul că-s proastă, să nu creadă că sunt chiar așa de curva, să nu creadă că am nasul mare, să nu creadă că-s fițoasă, să nu creadă că-s pițipoancă, să nu creadă că am principii și-s conformistă, să nu creadă că-s o persoană prea simplă, explicabilă sau că nu-s deloc artistă. Pe lângă toate rahaturile astea, eu trebuie să am grijă și de povestea propriu-zisă, de coerența ei, de trăsăturile personajului. Trebuie să redau acolo și ceva real, nu doar reținerile ei de a părea într-un anumit fel. Dacă nu redau ceva real, oamenii nu se vor atașa niciodată de personaj. Și ea vrea fani, vrea trafic, vrea faimă...

La început era întrucâtva excitant, băgăm foarte mult sex, sex ciudat, combinam destăinuirile ei cu propriile mele fantezii și era cât de cât captivant. Cu povestiri porno mi-am început cariera de scriitor. Pe la 11 ani, rămâneam în pană de orice fel de material de labă, taică-miu încuia revistele într-un sertar, aveam perioade când eram pedepsit și nu puteam merge la V., amicul meu de pe atunci, să ne uităm la filme pe casetă, erau o raritate pe atunci, la TV-ul normal nu găseai nici măcar țâțe. Erau alte vremuri. Din punctul ăsta de vedere, chiar era naspa. Atunci, fiindcă nu mă puteam masturba chiar așa, pe uscat, scriam povestiri. Scurte și cu acțiune. Erau foarte nebunești, nimic nu se întâmpla acolo așa cum se petrece între doi oameni normali și obișnuiți. În special femeile erau supuse la tot felul de perversiuni, iar în final ucise cu brutalitate. Le citeam apoi în timp ce mi-o frecam; și nu-mi dădeam drumul niciodată înainte de final, când gagica era torturată, era tăiată în bucățele foarte mici, de vie, uneori era mâncată, alteori era arsă, alteori oferită ca ofrandă hoardelor de șobolani din ghenă. Am continuat să le scriu apoi fără finalitate, fără scop practic, căci stimulentele pentru a ți-o freca se mai diversificaseră, încă mai păstrez

câteva povestiri, nu chiar din perioada aia, ci de pe la vreo 14-15, și sunt incredibil de bine scrise. Poate că am să scot la un moment dat un volum de short stories. Ca o paranteză, am material pentru vreo 15 cărți de acum încolo. Să le lucrez, să le dau lustrul ăla necesar și original, m-aș descurca. Doar că toată chestia mi se pare fără rost. Nu mi s-a părut încă de la început important să publici, ci doar să scrii. Cea mai frumoasă parte era plonjatul în cealaltă lume, și apoi momentul revenirii aici, când încă au mai rămas multe fragmente din ea în tine, le aduci aici și numai tu știi de ea, e ca și cum ai revenii după o experiență erotică cu extratereștri și e doar secretul vostru. Ceilalți se uita la tine și nu își dau seama că nu ești pe de-a-ntregul din lumea asta. Publicatul era o chestie practică, așa cum duci o haină la curățat. A început să-mi placă să public după ce am fost criticat, înjurat, amenințat să mă las de scris. Mi-a plăcut mult ideea că, publicând, fac nefericiți o grămadă de indivizi, toți croiți după chipul pe care-l detestam cel mai mult. Mi-a plăcut ideea de a fi urât de oamenii care reprezintă tot ceea ce detest. Era ca și cum deschideam o prăpastie între mine și ei. Iar fiecare carte reușită, și până acum toate au fost așa, era o pedeapsă pentru ei. Am înțeles că au murit vreo 2 din cauza asta. M-am bucurat. O cunoscusem pe Tara pe atunci, și am sărbătorit împreună. A fost unul dintre puținele lucruri pe care le-a înțeles la mine. Dar, cum spuneam, asta cu publicatul nu era nici a o suta parte din ceea ce înseamnă scrisul. Poate că, dacă nu mi-ar fi plăcut cândva atât de mult să scriu și nu aș fi scris cum am scris, bolnav de scris, dependent până în ultima mea bucată de carne și picătură de sânge, aș fi fost acum într-o situație de invidiat. Aveam cărți cât să public vreo 20 de ani de acum înainte, poate chiar mai mult. Cine știe daca, la un moment dat, peste vreo 10 ani, poate chiar mai devreme, nu aveam să

ies din criza asta și să pot scrie din nou. Nimeni altcineva nu și-ar fi făcut griji în locul meu.

Dar pe mine nu asta mă rodea, ci plictiseala. Era un cerc pe care nu știam din ce punct să-l sparg, un balon impenetrabil. Fără scris, mă plictiseam. În același timp, nu puteam scrie, fiindcă mă plictisea totul. Mă plictisea și scrisul, mă plictisea orice subiect asupra căruia m-aș fi aplecat. Mă plictiseau oamenii, nimic nu mai era incitant, interesant, inedit la ei. Nu mai aveam resurse pentru personaje noi, toate tipologiile interesante le epuizasem în cărțile scrise deja. Un personaj trebuie să mă atragă în afara cărții, trebuie să fie un chip pe care să vreau să-l întâlnesc în viața de dincolo de coperte, căci altfel nu mă pot concentra asupra lui, nu-mi stârnește interes, nu mă incită.

Ceva ar fi trebui să se schimbe, și să o faci repede, căci starea asta, cu cât ar fi stat mai mult în mine, cu atât ar fi avut șanse mai mari să se permanentizeze, să mă sugă ca un păianjen, să rămân doar un înveliș transparent, legănându-se într-o plasă. Dar nu făceam nimic pentru a căuta schimbarea. Mă mulțumeam să plutesc zi de zi, păpușă de paie grea, în curs de putrefacție, pe cea mai liniștită mare pe care nimerisem vreodată. Apele se înnegreau tot mai mult.

PARTEA A DOUA:

MARIA MAGDALENA

„Față de marea parte a rasei umane, m-am simțit dintotdeauna o altă specie."
(Ulf)

1.

DOBITOACA. SE ȚINE DUPĂ mine. Marș fă în pula mea de aici. Mânca-mi-ai coaiele. Ia uite-o frate cum se ține după mine. Nu... tâmpită asta trebuie învățată minte odată și odată. Degeaba mă ia Ulf cu textele lui. Nu țin. Că o femelă e utilă artei bla bla. Mda scriitor artist hm. Toți suntem artiști la o adică. Diferența dintre noi e că eu sunt artist el e un nebun mișto cu ceva inspirație.

Ia uite-o cum se ține după mine. Acu mă întâlnesc cu vreo femelă cunoscută pe aici prin centru și curva asta mă face de căcat. Aștept la stop să traversez. Cocoșata dracu' și ea în spatele meu. Îi arunc câteva priviri pline de ură. Lasă ochii în pământ. Sparge-ți-aș mutra aia strâmbă și ofilită pe care și-au dat un milion de proști drumu'. Îmi vine o idee. Să aștept până aproape să se facă roșu. Pe urmă să țâșnesc și să apuc să traversez. Pizdă largă sigur o să vină după mine. Nu riscă să mă scape din ochi. Și atunci norocul meu ghinionul ei zbang țuști buf pleosc și gata! Pizdă largă întinsă pe trecerea de pietoni. Împrăștiată în câteva grămăjoare de bucățele de carne expirată. Scap eu de ea. Scapă și Ulf... Toată lumea fericită.

Entuziasmat pula mea nu mă mai uit la stop. Se face roșu. Aștept. Pe urmă iar verde. Pizdă largă tot în spatele meu. Tot cu ochii în asfalt. Gata fă s-a terminat cu tine. Ești istorie preantică. Enjoy your last moments cum ar veni. E aproape să se facă roșu. Cum am planificat. Țâșnesc și eu în ultimul moment. Un căcat imens de mașină frânează brusc. Mă înjură o cioară de la volan. Trec. Sunt deja pe trotuarul celălalt și îmi vine să-i dau cu tifla lu' pizdă largă hai fă hai treci te rog eu. Treci și fă-te terci. Nebuna pornește. Mașinile claxonează în draci. Pfuai cât de încântat sunt. Spectacolul e beton. Oricum chiar nu cred să aibă

șanse. Aici mereu sunt călcați oameni. E punct din ăla negru cu pierderi de vieți omenești. Vorba vine omenești. Păduchești cum ar spune Ulf. Pizdă largă evita în ultimul moment o decapotabilă. Se răsucește. E speriată. Oamenii o privesc de pe margine disperați dar și avizi de sânge.

— Ce nebună! zice o emoteenpiți de lângă mine.

Aici are dreptate emoteenpiți. Pizdă largă e o nebună dobitoacă și scârboasă. Îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu. Și de mine. Așa zice Veverița. Căcăcioasa.

Luat cu gândurile încremenesc. Pizdă largă e doar la câțiva metri de mine. Întinde mâna. A reușit canalia să treacă trei sferturi de intersecție. Și să mor de știu de ce dracului se ține cu atâta înverșunare după mine. Mai are totuși de evitat câteva mașini. O dubă se apropie în viteză. Pizdă largă are o față de panaramă care a fost legată pe o șină de tren și tocmai vede cum se apropie intercity-ul. Ca o parașută legată la un stâlp în fața unui pluton de execuție care amână momentul și în loc să pregătească armele evaluează bucile ei. Scapă și de data asta pocnitoarea. Ăla cu duba scoate capul pe geam și îi zice vreo două de mamă și tată. Interesant. Mai are doi pași cred. Chiar atunci de pe banda învecinată o lovește un BMW din care zbiară Paraziții.

— Așa coaieeeeeeee! urlu cuprins de frenezie. Bine coaieeeee! zbier în timp ce niște muieri de pe trotuar își fac cruce și mă privesc cu dispreț.

Suge-mi-ați coiul stâng le zic în gând. Pizdă largă bulită călcată de mașină a fost trasă sus pe trotuar și primește îngrijiri. Din păcate nu e chiar zob. Cred că supraviețuiește. E momentul potrivit pentru Corbu să-și ia zborul spre priveliști fofoloncești mai îmbietoare. Scot o țigară. O aprind. Mă întorc cu spatele cu gândul explicit de-a o lua la sănătoasa când aud vocea tembelei;

— Corbuuuuuu...

Glasul ei parașutesc ridicol strident se pierde în vociferările papagalilor strânși în jurul ei. Morți după sânge. Accidente. Telenovele. Acu' își primesc totul pe viu. E mai tare ca la cablu. Plus că e moca. Trag un fum adânc în piept și mă car hm. O să-i răspund curvei atunci când mi-or crește pene roz bonbon deasupra târtiței.

Uit de ea. The fun is over. Intru în parc. Un câine mic se pișă pe un tufiș galben. Tufă din aia care înflorește primăvara. O pușcoaică trece pe lângă mine îmbrăcată cu ciorapi roșii cu dungulițe negre. Are un funduleț mic și foarte promițător. La numai un cot de mine. L-aș putea atinge dacă aș întinde mâna. De ce nu? E plin parcul de pedofili. De perverși. Unul în plus nu schimbă nimic. Nici în bine nici în rău. Între un pedofil imbecil și unul mișto care în timp ce pedofilește are unele flash-uri geniale care-i de preferat? Ăsta e avantajul de a nu fi un artist chiar atât de ratat. De a fi vândut cât de cât ceva. De a fi apărut prin reviste hm. De a fi dat interviuri. Deși așa cum îi spuneam și lui Ulf eu știu cât de aprig mă piș pe toate astea. Eu știu. El știe. Și el se pișă pe recenzii critici și premii literare. Restul n-au decât să pună botu'. Să creadă că jegurile astea contează pentru noi. Aia e... Dacă pe mine mă va prinde un gardian cu degetul arătător sau mijlociu sau amândouă în păsărica pușcoaicei îmi va vorbi cu ceva mai mult respect după ce-i voi spune numele și porecla mea față de cum i-ar vorbi unui pictor ratat. Nu-i vorbă. Pe un pictor ratat nu l-ai prinde niciodată cu mâna în păsărica nimănui pe stradă.

Urmăresc fetița. Pare interesantă. Nu înțeleg cum pe unii îi poate fascina vânătoarea de animale. Un lucru atât de stupid. Vânătoarea de oameni de femei în general dar nu numai ei asta-i altă poveste.

Traversează o alee. Trece prin fața unei bănci pe care stau doi bătrâni.

Pfaii nenorocire. Îmi aduc aminte că am încuiat-o pe Maria Magdalena în apartament. Fără apă. Fără salată. Dau dracului hm fetița. Puștoaice sexy mai găsești dar minicapre nu prea. Și apoi dacă pățește ceva capra se supără Ulf.

Diseară am lecție cu Irenne. Trebuie să mă pregătesc. Să îmi fac duș. Să mă bărbieresc.

*

Irenne e cea care-mi deschide. Îmi deschide ea aproape de fiecare dată. E mereu parfumată. Nu știu dacă așa stă de obicei sau se dă cu licori numai când vine ora de meditații.

Are părul blonduț închis, cu câteva șuvițe mai deschise la culoare. Ce diferență uriașă între ea și Veverița deși femela lui Ulf are doar cu 4 ani mai mult... Irenne e atât de sexy pentru că n-are încă nimic feminin. Veverița în schimb a învățat în ultimii ani că are țâțe craci cur pizdă. A învățat să și le folosească. A descoperit că protuberanțele astea au un anumit efect asupra oamenilor. Acum le comercializează. Odată ce și-a descoperit țâțele și-a pierdut orice urmă de farmec. Pentru mine cel puțin. O femelă din asta rămâne de apreciat doar pentru bălitori. Care n-au mai avut până acum. Un bărbat normal nu dă nicio flegmă pe labiile și vaginul ei. Pizda majorității femeilor e un supermarket. Chiar glumeam cu Ulf că data viitoare o s-o întrebăm pe Veveriță dacă au băgat tampoane în Cora heh. Ce e mai naspa la o femeie în comparație cu un supermarket: supermarketul are pentru toată lumea același preț la produse. Femela în schimb își schimbă prețul în funcție de disponibilitățile clientului. Pentru unul e mai accesibilă. Pentru altul e mai scumpă și mai greu de atins. Pentru altul e chiar gratis. Uneori e și la promoție.

Dar revin la Irenne. Pentru mine momentul în care o femelă iese de pe piață e ăla în care țâțele încep să i se rotunjească. Ăla e începutul declinului. Or să i se lățească șoldurile. Or să-i crească așteptările. Respectul de sine nemeritat. O să creadă că i se cuvin lucruri pentru că are ciclu.

Într-o dimineață m-am dus să o iau pe Veveriță de la liceu să i-o duc lu' Ulf. Era cu o petardă cu părul ca morcovul. Gaby sau așa ceva. Culoarea părului era singura chestie interesantă la aia. De mult nu mi-a mai fost dat să văd o ființă atât de nefolositoare. Asta și pentru că am încercat să evit pe cât posibil femelele seci. Adică pe toate. Femeia obișnuită e bună să o întorci cu cracii în sus și s-o folosești ca bol pentru scuipat semințe. Aia e utilitatea ei de zi cu zi. Pentru cine mănâncă semințe. Eu nu prea mănânc. Oricum. Începuse să vorbească și vorbea... vorbea... vorbea. Blablablablacipciripciripciripel. Veverița mai răspundea și ea din când în când cu diferite aberații și platitudini. Îmi era tare ciudă că Ulf n-o putea auzi în momentul ăla. Eram ferm convins că nu i s-ar mai fi sculat în preajma ei vreodată. Blablablaciripcirip. Despre note școală profe mă-sa ta-su un anumit gagiu blugii cu talie joasă pantofii cu platformă parfumul ăla floral și pula mea.

— Da, da. Așa e, fată.

Ce tâmpite. Țațe fără prea multă carne încă pe ele.

A fost un chin oricum. Pe lângă Cișmigiu a trebuit să mă opresc cu coțofenele să-și ia înghețată.

— Dar azi nu mai mănânc nimic altceva, fată! i-a zis Morcoviță Veveriței care părea s-o aprobe.

Îmi venea să-i râd în nas. La ce-ți folosește? Poți să fii grasă poți să fii slabă poți să fii brunetă sau morcoveață tot nu te fute un om normal la cap. Doar labagii. Da' m-am abținut. M-ar fi certat Ulf. „Ce pula mea... nu ești în stare să le duci două

stații de tramvai până aici, ți-am zis că sunt ocupat, măcar atât să faci pentru mine...“ Așa că tac și înghit. Mă oftică uneori faza asta cu prietenia. Am senzația din când în când la intervale nu chiar dese da’ oricum hm că el nu face niciun căcat pentru mine. „Corbule, pictează pizda aia că mă inspiră.“ „Corbu, du-te tu și ia vreo treișde beri, să fie.“ „Corbu, zi-mi cum ar trebui să aranjez capitolele astea.“ „Bă Corbu, n-ai chef să ieșim în centru diseară, că m-am săturat de bodegile de aici?“ „Corbu, zi-i lu’ mă-ta să treacă și pe la mine prin apartament să facă curat.“ Corbu în sus, Corbu în jos. El ce pula mea făcea pentru mine? Mă rog. Exista.

Și-au luat pitpalacele înghețată. S-au câcâit vreo 10 minute... Morcoviță voia cu fructe de pădure. Ăla a greșit și i-a pus cu căpșuni și frișcă. Era gata s-o halească așa dar i-a zis dobitoaca de Veveriță că aia cu frișcă îngrașă mai tare și nici n-are vitamine cum au fructele de pădure. Morcoviță returnează înghețata. Cere cu fructe de pădure, îi sună mobilul. Cât pe ce să scape înghețata. Bine că nu sunt eu vânzătorul de înghețată. Îi aruncam cu frișca aia plină de calorii direct în față. Sau în părul ăla portocaliu. S-o umplu de calorii roz scârboase. Își ia și Veverița. Cu vanilie. Încep să lingă. Cu ochii la ele mă împiedic de un băț din ăla înfipt în mijlocul trotuarului. Mă lovesc. Mă doare. Îmi trece. Rândunica portocalie a dat înghețată pe tricou. E tragedie. Urlă și dă din mâini, înghețata i-o ține acum Veverița care linge din ambele. Mi-o imaginez lingându-ne în același timp pe mine și Ulf. Suntem legați de pat. Fiecare de un capăt. Stăm față în față și ea își întoarce fundulețul de la unu’ la altu’ oferindu-ne câte o tratație pe rând. Îmi zicea un tip că dacă ai fantezii cu o pizdă și cel mai bun prieten al tău probabil ești gay. O aberație. Morcoviță vrea să intrăm în parc să căutam o țâșnitoare să se șteargă pe bluză. Fă ești proastă îmi vine să-i spun cine pula se uita la tine oricum.

Cui o să i se rupă dacă tu ai înghețată roz cu calorii pe țâțe? Și-așa... alea-s țâțe? Rebegituri. Înțeleg dacă aveai niște țâțe marfă și toată lumea le-ar fi admirat atunci da. Poate că ar fi trebuit să îți faci griji ca acoperământul lor să fie nepătat. Dar așa? Ești mai avantajată cu înghețata pe țâțe. Vine un roi de albine se așază pe mamelele tale și uite așa pac masculii din parc or să observe că reprezinți sexul feminin.

— Eu zic să lași petele acolo, îi sugerez.

Veverița se benoclează la mine de parcă vrea să mă facă fărâmițe. Morții mă-tii de proasta îi zic în gând. Ne știm de aproape un an și nici măcar nu te-ai oferit să mi-o sugi. Poate că trebuia să fiu eu cu inițiativa. Dar mă gândesc că încă nu e timpul pierdut. Deși nu cred că mi-o mai doresc... În definitiv e bună și Tara.

Morcoava a găsit țâșnitoare. A așteptat să termine doi copii de împroșcat cu apă în jur. S-a ridicat pe urechea țâșnitorii și a început să-și mozolească tricoul, N-avea sutien pe dedesubt. Veverița i-a apucat un capăt al tricoului ca să-l țină întins în timp ce ea dădea cu apă pe el și înjura. Veverița s-a întors să se uite după o panaramă cu rochie până sub buci care vorbea la mobil poate cu peștele poate cine știe cu cine și în momentul ăla din neatenție i-a ridicat un pic cam mult tricoul Morcoavei. I-am văzut un sfert de țâță. Ăsta a fost un moment tragic atât pentru mine cât și pentru ea. Pentru că țâța era... cum să zic eu?... necoaptă. Nu era chiar rebegitură. I-o jignisem degeaba. Era în curs de pârguire. Era o țâță care mă atrăgea. M-am trezit dintr-o dată că începe să mi se scoale. Căcănarul ăla de vânzător. Boul dracu'. A trebuit el să-i schimbe înghețata... Dacă i-o lăsa pe aia cu extracalorii ar fi fost mai bine fixată în cornet și nu i-ar fi ajuns pe bluză. Sau Morcoviță ar fi mâncat-o mai precaut cu vinovăție știind că are în ea potențial de șunci pe abdomen. N-ar mai fi hăpăit-o hulpavă și nu i-ar fi căzut din botul ăla

cotropitor. Apropo. Femelele sunt absolut scârboase când mănâncă. Visul lor este să mănânce nonstop. Dacă s-ar inventa mâncarea care nu îngrașă indiferent de cantitatea îngurgitată nu s-ar mai opri din mâncat. Ar hăpăi și în somn. Ar inventa o modalitate în care să doarmă doar cu jumătate de creier și cu cealaltă să se îndoape. Ar face sex oral doar cu jumate de cavitate bucală. Mădularul nostru s-ar învecina pe durata procesului cu o napolitană cu cremă de lămâie parțial mestecată sau cu o roșie cu brânză.

Morcoviță rezolvă în sfârșit. Tricoul îi acoperă din nou cele două țâțe. Prea târziu! Sfertul ăla de țâță mi-a schimbat deja perspectiva asupra multor lucruri. Am ajuns la niște concluzii fascinante. De-abia aștept să-l întâlnesc pe Ulf și să i le expun. Cuprins de nerăbdare gonesc păsăricile de la spate ca pe niște gâște spre locul întâlnirii. Vai! Nimic nu e mai dificil decât să motivezi două puștoaice să meargă pe un drum fără abateri. Veverița vede un caniș.

— Vai ce scump eeeeee, hai să-l mângâiem!

Termină cu bietul animal dar Morcoava o vede pe una cu cizme roz de cauciuc cu inimioare negre. Se duce să o întrebe cât a dat pe ele și de unde le-a luat. Veverița realizează dintr-o dată că i-e sete. Vrea un Pepsi. Găsim la chioșc. Da' nu-i bun. Vrea neapărat Twist. Căutăm twist. Morcoava se pișă. Pleacă după o budă ecologică prin parc. Femela temporară a lui Ulf a găsit Pepsi-ul mult dorit dar acum vede un pâlc de porumbei. Vrea să le dea mâncare. Cumpără pufuleți. Morcoava vede. I se face poftă. Se duce să-și ia și ea pufuleți. Se întâmplă totuși și un lucru bun: îmi trece erecția.

Ajung cu ele la Ulf. Stă cu picioarele ridicate pe masă. Fumează. Arată ca într-o poză veche. Așa ar fi trebuit să arate Dorian Gray. În niciun caz altfel. Ulf are tot ce avea D. G. mai ales narcisism. Mă gândesc cât de reușit e backgroundul pentru un nou portret iar dispoziția lui momentan la fel. A

ieșit la terasă cu Maria Magdalena. Maria Magdalena e minicapra pe care i-a făcut-o Tara cadou. E frumoasă. Maro cu alb și negru. Trage de lesă. Vrea să meargă la tufișul de alături să pască. Îi propun s-o iau eu pe Maria Magdalena s-o plimb puțin și el să rămână cu gagicile. E de acord.

Îmi trag două palme pe după ceafă în gând bagă-ți pula Corbule revino-ți. Așa.

Sunt acum în sufrageria lui madam Gâlmeț. Mătușa Irennei. Mi-a adus fursecuri și o cafea neagră cum i-am cerut eu data trecută. Aia mică e instalată la măsuța de desen. Cu coatele strânse pe lângă trup. Așa cum cere regula bunei cuviințe. Fustița plisată i s-a ridicat puțin. E bronzată. Probabil moale. Catifelată. Sigur face plajă în costum de baie din ăla întreg. Mătușă-sa nu-i dă voie să expună prea multă piele. Beau din cafea în timp ce-mi propun să-mi dau iarăși două palme în gând. Nu trebuie să se vadă cât de interesat sunt. Altfel risc să pierd și jobul și căprița asta blondă.

Madam Gâlmeț revine în sufragerie. Mă întreabă cam în cât timp se face un portret. Ce proastă. Îi explic că asta depinde de mulți factori. De model în primul rând. Dacă e cooperant. Maleabil. Supus. Pe urmă de dispoziția artistului. De inspirație și de cât de bine se potrivesc variabilele.

— Ce sunt acelea? întreabă.

Am o bănuială că e la ovulație. Nu văd altfel de unde acest interes față de artă. Femeile ca ea se nasc și mor paralele cu arta. Îi explic că variabilele sunt de pildă tapetul din spatele scaunului pe care stă modelul. Culoarea cerului care se reflectă prin geam. O clamă care e prinsă în parul subiectului ăsta... modelului.

— Ah, am înțeles, zice și soarbe din cafea.

Are unghiile date cu ojă roz încovoiate ca la păsări. Are și un nas de pasăre. Capotul e tot roz. De sub marginea lui inferioară ies două picioare grosuțe vag bronzate încălțate în niște papuci bleu

cu toc cui auriu și cu o pană de pasăre la vârf. Multe părți anatomice din femela asta te duc cu gândul la o pasăre. O pasăre de pradă dar leneșă. Una care și-a uitat menirea de a ataca și ucide și acum se mulțumește cu resturile pe care i le aruncă în silă oamenii.

Totuși ar merge și ea la o adică. Ar fi beton să le vrăjești cumva și să le convingi să o facă împreună.

*

Până la urmă am plimbat-o pe Maria Magdalena. În Cișmigiu. Când îmi intră o trăznaie în cap nu mi-o mai scoți nici cu cleștele încins. Ba am făcut și mai rău – m-am ofticat pe Ulf și am pus pariu că pot ține capra la mine timp de cinci zile și să am grijă de ea ca și cum ar fi copilul meu hm.

O cam strângea zgarda cred. Uneori când încercam s-o trag în altă direcție behăia nefericită.

— Vezi că-i încăpățânată ca dracu', mă avertizase Ulf.

Tot trăgea acu' să meargă la lebede. Fă zic stai pe loc dă-le-n pula mea de lebede. Vrei să cazi în lac doamne ferește să mă omoare tac-tu? Te-neci pula mea. Ea nimic. Tot behăia și trăgea la lebede. Până la urma am dus-o.

Îi plăceau mai mult alea negre. De fapt îmi zice o pizduță care venise s-o mângâie pe Maria Magdalena ăia negri sunt lebădoi. Sunt masculi. Așa deci fir-ai tu a naibii mă gândesc. Maria Magdalena ridicase o copițică și stătea cu ea pe gardul din plasă. Era oarecum drăgălașă. Nu-mi mai venea s-o smucesc. Mi-am aprins o țigară hm. Era mai scumpă decât ar putea fi vreodată un exemplar feminin uman mi-a trecut prin minte chiar în clipa aia în care păsărica de lângă mine care mângâiase pet-ul amicului meu îmi cerea un

foc. I-am dat. Pe urmă am constatat cu oroare că Maria Magdalena devenise atracția principală a unui grup de copii în special femeluțe care părăsiseră leagănele de vizavi și veniseră să mângâie pet-ul. Maria Magdalena behăia fericită și întindea gâtul la ei s-o mângâie. 'R-ai a dracu' de curvă m-am gândi, îți place să socializezi ai? Una dintre puștoaice era superhot. Avea părul blond și lung. Un paltonaș albastru. Dres alb transparent. Ochii verzi și m-am gândit că în definitiv n-a fost o idee bună să mă plimb așa aiurea cu capra prin parc hm acuș-acuș o să mi se scoale și dau de vreo belea. Uitându-mă mai bine toate erau cam hot pula mea. Să mor de-i înțeleg pe părinții care își lasă copiii să umble așa aiurea pe stradă. Sau în parc și ăla e tot un fel de stradă ba chiar sunt mai mulți dezaxați în parcuri. Poți oricând să te masturbezi în parc pe bancă. Ții un ziar în brațe și asta e. Nu-i vorba și noi am crescut lăsați aiurea pe stradă dar pe vremea aia doar un om din cincizeci era pervers și până și ăla era speriat de consecințe și se abținea. Azi patrușcinci din cincizeci sunt perverși și doar doi se abțin. Hm.

Îmi amintesc dimineața aia hm de fapt prânz să fi fost după vernisbăuta aia cu tabloul când Ulf mi s-a confesat că a dus Veverița în Iapă. „Ce căcat să facă acolo?!" am răbufnit hm chiar bâlbâindu-mă. Nu mă mai bâlbâisem de mult. Da' chiar aveam draci. „Nu m-am gândit că te superi" zisese Ulf. În primu' rând Iapa era locul nostru. Al meu și al lui. Doi: deja adusese zdreanța masochistă. Trei: stabilisem să mergem doar împreună; de ce o dusese pe ascuns? Așa zisese Ulf – în Cală dacă mergi singur te plictisești. Ți-e frig. Ți-e foame. Dacă mergem împreună găsim răspunsuri.

Maria Magdalena se pișă. Stă pe vine ca o cățea și dă drumul unui jet drept din care ies aburi. Un jegos în haine de gardian îmi face un semn – ceva cum ar veni „strânge după câinele tău!" Bă ești bou îmi vine să-i zic cum pula mea strângi tu

niște pipi? Îl ridici firicel cu firicel? Na oi fi tu superman treci și adună pișatul caprei. Unde mai pui că i-aș fi explicat cele 120 de diferențe între o capră și un câine și i-aș fi arătat că regulamentul parcului și al locurilor publice în general nu se aplică cel puțin momentan la minicapre. Dar cum n-aveam chef de harță hm am smucit-o un pic pe Maria Magdalena și am desprins-o în sfârșit de lângă gardul cu lebădoi negri.

A scos niște sunete ciudate de nemulțumire probabil da' era deja prea târziu. Ne îndreptam spre lacul mare.

Poate ce-i drept n-ar trebui să-l judec așa aspru pe Ulf. În definitiv putea să nici nu-mi spună că a fost cu Veverița în Iapă. Nu e ca și cum Veverița era vreo bestfriendă a mea și mi s-ar fi confesat. Nu era ca și cum zdreanța masochistă îmi povestea isprăvile proaspetei ei ucenice. Deci nu era vreo primejdie că aș fi putut afla dintr-o altă sursă. Mi-a spus pur și simplu din prietenie. De fapt hm nu-i așa... mi-a spus din egoism. Îmi spunea mereu chestiile care îi frecau mintea. Cum avea un gând care îi zăbovea în minte mai mult de un minut-două hop trebuie să-l afle și amicul Corbu. Pentru asta sunt prietenii nu-i așa?

Îmi adun mintea de departe revin iacă în prezent și o regăsesc pe Maria Magdalena cu labele din față urcată în poala unei babete cu rochie dantelată și pălărie cu pene. Cică o învață să dea mâna. Așa zice baba. Eu zâmbesc. Mă uit că a belit-o de noroi pe babă peste tot. Ce bine e să fii senil. Nici nu pare să-i pese. Mișto baba. De aia sunt de multe ori mai atractive decât femelele neexpirate. Și în definitiv hm cu ce ar ajuta-o pe o babă să se plimbe prin parc curată și apretată ca scoasă de la cutie? Nu-i ca și cum o agață 30 de babeți în căutare de păsărica cu riduri nenumărabile și pliuri... sau mai știi? Cum spuneam și pe mine înainte să mă atragă prospăturile mă fascinau un pic murăturile. Aș fi

ieșit la o opera sau o operetă cu băbătia asta. Poate am fi băgat un Ateneu sau o expoziție de pictură. Părea și bogată. Știe Maria Magdalena ce știe... Faza e că îmi pare rău de ea într-un fel. Nu-i mare socoteală să fii pet-ul lui Ulf. Ok ce-i drept e drept are un talent de-a te face să-l iubești la nebunie. Să-i dedici viața. Dar în rest... Nu tu ore de mâncare. Nu tu ore stabile de somn. Nu tu plimbări regulate. Nu tu liniște. De împerecheat când va fi vremea sigur n-o să aibă chef să se ocupe... Ba uneori mai vine și câte un dobitoc nu te vede și se așază cu curul pe tine crezând că ești vreo pernă și faci parte din decor. Fata lu' tata... Poate o babetă din asta ți-ar fi trebuit ție. Ți-ar fi gătit sănătos fără sare și ulei. Bine stai în pula mea hm tu ești capră. Nu ești câine. Mă rog cu sare alea-alea. Ți-ar fi luat și haine și zgarda cu cristale din alea poloneze. Te-ar fi plimbat cu trăsurica. Ai fi arătat beton în trăsurică hehe hm. Pula mea. Iacă vorbesc cu o capră. Capra lui Ulf dar orișicât. Adevăru' e că nici eu n-aș fi bun de tată de minicapră. Nici măcar cât Ulf. Deși dacă o iei așa nici el la 27 de ani n-ar fi avut răbdare cu minicaprele. Cred că peste mai mulți ani aș fi numai potrivit. Doar să supraviețuiască Maria Magdalena până atunci.

Plec cu Magdalena. Dau să plec adică. S-a lipit de babette. Nu vrea să se despartă de ea. Și babeta dracu' o ține de copită.

— Doamnă ne pare rău. Trebuie să ne retragem. Mergem să paștem puțin, zic.

Pizdelor de orice vârstă le place când folosești pluralul atunci când e implicat un copil sau un animal. Mergem să facem nănic. Mergem să facem băiță. Ne grăbim la grădi. Chiar așa morții mă-sii cât pe ce să uit. Ulf m-a rugat să mă interesez de o nanny pentru Magdalena. O să dau un anunț: „minicapră, caut dădacă blândă și cu experiență". Așa. Cu virgulă între subiect și predicat. Altfel nu ți-l bagă la ziar. Se gândesc că

ai omis virgula intenționat ca să faci economie de caractere și bani. Să-i tragi în piept. Altfel habar n-am cum se dau anunțurile astea hm unde trebuie să merg. Iar mă oftic pe Ulf. Ce pula mea mă lasă pe mine să compun anunțurile astea. Nu-i el scriitorul?

O duc să pască mai mult de ochii babettei să nu strige după noi dacă vede că am păcălit-o. Da' nu prea e iarbă dra-cu' s-o ia. Au tocit-o toți boracii ăștia hm. Adulmecă Maria Magdalena un pic pe acolo. Se învârte după coadă. Face un căcățel. Încă un fel de paznic dracu' știe gabor ceva vine la mine și-mi arată un semn cu un cățel barat. Iar bre? Zic ce pula mea nu vă plac câinii ce vreți angajați hingheri?

— Nu, zice. Excrementele patrupedului.

Îmi arată sub câinele barat un semn cu o punguliță. Cică excrementele patrupedului trebuie ridicate de stăpân și puse în pungă. Îi explic pe scurt că minicapra nu-i câine și dau să mă tirez. Nici vorbă să ridic excrementele. La drept vorbind hm Magdalena se cacă aproape invizibil. Foarte puțin. Deși mănâncă o grămadă. Caprele astea pet sunt foarte omnivore. Chipsuri ciocolată bomboane salată verde ouă fierte... da' tot puțin se cacă. Gaboru' strigă după mine. Îi arăt degetu'.

Mă tirez. Acu' s-a luat după mine un ciutan cu un fel de acordeon de jucărie la gât. O mângâie pe Maria Magdalena. Ea scoate un sunet ciudat. Un fel de minibehăit. Îi place ciutanul cu acordeon la gât. Capra dracu'. Chiar îi spuneam zilele trecute lui Ulf:

— Coaie animalul ăsta e opusul tău: ai văzut cât de iubitoare e... ce se mai atașează de oameni? Are încredere în ei. Are încredere în toți. Îi iubește. Îi pupă. Îi linge. Pula mea hm.

— Păi e și normal, zice Ulf, e tânără, e credulă, nu vezi? Parcă noi n-am fost așa? Just remember...

Are dreptate. Am fost. Am fost și așa. Cu toții am fost minicapre cândva.

*

Cred că femeile sunt bune doar ca să te excite. Odată ce ai obținut cu ajutorul lor chef și interes pentru sex trebuie să ți-l satisfaci prin alte metode. Hm. Foarte puține gagici sunt cu adevărat bune. Majoritatea sunt foarte proaste iar asta le împiedică și să facă sex cum trebuie.

Atracția mea pentru cele foarte tinere nu era în general dusă la bun sfârșit. De obicei totul culmina cu o masturbare dar masturbarea cu cosița unei fetițe de 11 ani în minte și cu imaginea chiloțeilor ei încă nepătați vreodată de menstră era o satisfacție mult mai mare decât sexul cu o femeie normala la vârsta legală pentru procreere.

Sexul cu bătrâne era dus la bun sfârșit și am avut experiențe chiar mișto. Erau foarte pasionale. Erau recunoscătoare. Se implicau. Voiau să-ți lase o amintire de neuitat hm. Îmi plăcea enorm când își scoteau proteza pentru a-mi face felație. Îmi plăcea fundul lor lăsat brăzdat de riduri care se încorda slab în timpul penetrării. Îmi plăceau sânii lăsați. Vergeturile. Gâtul cu pielea ca de găină. Lucrurile astea erau frumoase pentru mine. Îi povesteam lui Ulf noaptea în Iapă pe vremea aia mișto în care mergeam încă doar noi doi acolo. El spunea că am cu adevărat ochi de artist. Că artistul vede frumusețea acolo unde ochii muritorilor văd doar decădere descompunere.

Începusem să-l iubesc pe Ulf cu multă vreme în urmă. Nici nu intrasem la liceu pe atunci hm. Îl admiram. Îl invidiam și țineam la el ca la o jucărie care e numai a ta pe care o păstrezi într-un loc neștiut de alții. Îl iubeam chiar și pe când nu începusem încă să vorbim și nu-mi dădusem seama cât de bine mă înțelege.

Era altfel. Era extraordinar de original. Spunea lucruri memorabile hm. Cu Ulf care pe atunci își zicea Gunz aveai mereu senzația că pierzi tot soiul de lucruri importante că nu apuci să ți le notezi. Îți lăsa senzația asta că ar trebui să te plimbi cu un reportofon sau un carnețel după tine atunci când îl întâlnești. Trebuia să-ți notezi. Să reții. Îți lăsa impresia că la un moment dat când vei deschide ochii după o scurtă clipire el nu va mai fi hm acolo.

Când am început să vorbim intrasem la liceu. Pictam. Mulți îmi remarcaseră tablourile. Gunz publicase primul lui roman. Fusese un succes după ce stătuse vreo doi ani în cumpănă dacă să-l publice sau nu. Vorbeam adesea despre cât de proști sunt oamenii și eram de acord că nu prea vor înțelege romanul. Mintea lui Gunz acum Ulf nu este accesibilă oricărui muritor. Și cu toate astea cartea fusese un succes. L-a împărțit cu mine. Banii curvele gagicile mișto excursiile prin țară băutura drogurile prietenii (care nu erau mulți). Hm nu cred că Ulf a avut vreodată vreun alt prieten în afară de mine. Firește mai era D. dar ea era femeie. Era foarte îndrăgostită de el și se temea să i-o spună. Îi era rușine de diferența de vârstă dintre ei. Aproape 25 de ani. Se credea babă. Mie mi s-a părut mereu cumva sexy pentru că era cam singura femeie inteligentă în viață. Dar hm ăsta sunt eu. N-am vorbit niciodată cu Ulf despre ea la modul sexual.

Revenind... prefer bătrânele dar puștoaicele mă incită mai mult pentru că este mai interzis. Cu o babă nu știu dacă e interzis prin lege să faci sex. Nu cred hm. Copilele mă excită dar nu vreau neapărat să finalizez cu ele. Babele îmi oferă satisfacție sexuală dar mă atrage mai puțin cucerirea lor. Nu-i de mirare că doar Ulf mă înțelege. Nu-s un tip explicabil.

2.

LA SCURT TIMP DUPĂ CE fusesem cu Amalia la munte și îmi făcusem o mie de draci, ne-am hotărât, eu și Corbu, să ieșim pe stradă deghizați în Otis și Captain Spaulding și să vedem ce se întâmplă. Ne-am ciorovăit un timp, amândoi voiam să fim Otis. Se supărase că l-am făcut rotunjor. Dar nu mă referisem nicidecum la corp, ci la capul lui, care era, într-adevăr, oarecum rotund, mai rotund decât al meu cel puțin.

Era cât pe ce să renunțăm la deghizare, deși părea un plan mișto, o modalitate potrivită de a transforma ziua în ceva cât de cât distractiv. De palpitant nici nu se punea problema pentru mine... speram totuși ca, măcar, să mă distrez un picuț, să speriem vreo gospodină sau vreun moșneag adormit. Argumentul hotărâtor pentru care eu am obținut rolul lui Otis a fost părul. Corbu avea părul creț și relativ scurt. I-ar fi trebuit perucă. În ce mă privește, al meu, fiind lung, era mult mai greu de băgat sub o chelie falsă, de plastic, pe care o aveam de la fostul Halloween și în plus, așa natural cum era, aducea cu al lui Otis, cu singura deosebire că era șaten deschis și nu gri. Așa că, din păcate pentru Corbu, nu puteam fi Spaulding.

Și-a pus Corbu chelia, eu am luat un tricou rupt și murdar, o pereche de blugi negri – nu-mi mai aminteam exact ce culoare aveau pantalonii pe care-i purta Otis, dar, parcă, în scena finală, când se împușcă din mașină, erau negri sau, oricum, de culoare închisă. Arătam relativ decent. Mă incita puțin gândul că urma să trecem pe la baraca mea, unde fusese pe vremuri colecția de pistoale de la care mi se trăgea nick-ul de atunci. Dar numai puțin. Se întâmpla iarăși. Un gând, o așteptare a ceva mă entuziasma, dar, așa cum unui câine i se ridică o ureche atunci când este atent, mie mi se

ridica acest simț al palpitantului doar pe un sfert. Se pleoștea foarte repede la loc. Iar plictiseală, iar repetiție, iarăși replici obositoare, iarăși nimicul ăsta grețos.

Și totuși, în final s-a dovedit o zi frumoasă. Una dintre puținele din perioada aia pe care le mai țin minte cap-coadă. Ne-am așezat într-o intersecție și am început să sărim în fața oamenilor, să vedem ce reacții au. O gospodină s-a speriat de Corbu aka Captain Spaulding, a dat cu spatele înapoi, s-a împiedicat de o bară de metal și a căzut pe spate într-o baltă, dând din mâini și țipând. A fost o scenă simpatică.

Era enervant că toți, fără excepție, se speriau de el și nu de mine. Culmea, eu aveam și un pistol, e drept, nu era încărcat, dar asta nu-i speria. Fața machiată a lui Corbu îi termina, în schimb. O altă femeiușcă, de care Corbu s-a apropiat destul de mult, în timp ce ea era cu spatele și aștepta să se facă verde și să traverseze, după care i-a făcut Booo, a început să țipe ca dementa:

— Nu te apropia!!! Pleacă d-aici!!!, urla ca o proastă.

Corbu se făcea că pleacă, se depărta puțin, după care se apropia din nou, fără ca ea să-l simtă și-i făcea Booo. Ne-am distrat așa vreo 10 minute.

Până la urmă am abandonat show-ul, după ce niște copii s-au luat după noi – mă rog, tot după Corbu – țipând să le dăm baloane. Le-am explicat că nu suntem personaje din Stephen King, ci din Rob Zombie, dar degeaba. Inculți, de mici.

— Baloaneeeee! Vlem baloaneee!, țipa o fetiță.

Era dulcică, dar prea mică, chiar și pentru Corbu. L-am întrebat dacă-l excită uneori și astea sub 5 ani.

— Nu bă. Ce-s pedofil?, a zis.

*

Ziua aia de septembrie, imediat după ce m-am întors din excursia la Bușteni cu Amalia, începuse ciudat. Mă trezisem fiindu-mi foame. Nu-mi era niciodată foame dimineața, iar, după ce beam până spre ziuă, nu-mi era foame aproape toată ziua următoare. Nu și de data asta.

Logic, frigiderul gol pușcă. Am recuperat totuși o sticlă de cola, lăsată de vreo câteva zile acolo fără capac, dar nu mai conta. În timp ce-o beam pe nerăsuflate, am avut pentru o clipă senzația că, pe geamul de la bucătărie, se holbează la mine o babă pitică, schiloadă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Când m-am uitat a doua oară, dispăruse.

Am ieșit pe afară cu treburi, m-am întâlnit cu Corbu. Am mers să-și cumpere niște pensule speciale. La întoarcere, am văzut baba pitică și schiloadă în tramvai. Ceruse locul unei puștoaice, pe scaunele de lângă ușa din față, acolo unde cred moșii că le sunt rezervate. Puștoaica se ridicase, baba se așezase și, când îmi aruncase întâmplător o privire, păruse că mă recunoaște. Avusese o mică tresărire. Babornițâ perversă, te-ai dat de gol, mi-am zis. Înainte de stația unde urma să cobor eu, s-a ridicat și ea și s-a apropiat de ușă. Am lăsat-o să coboare înaintea mea. E posibil ca, pe ultima treaptă, s-o fi îmbrâncit puțin.

Din stație am pornit spre casă, nu înainte de a intra într-un magazin micuț și de a mă aproviziona cu țigări, cafea, cola, bere și biscuiți. Am mai revăzut-o apoi pentru ultima oară, proiectată chiar pe blocul meu. De data asta nu mai era în mărime naturală, era uriașă. Șoșonii acopereau parterul și primul etaj, iar căpățâna i se proiecta pe balconul celor de la 8 și 9. Ținea o umbrelă jerpelită în mână și părea că asta o ajută la zbor. În cealaltă mână avea o sacoșă, prin care se întrevedea un pahar cu smântână la 500 de grame. Cu 25% grăsime. Buzele ei murmurau, aruncând săgeți

înspre mine, săgeți fierbinți, aurii, penetrante: nu scapi, nu scapi, nu scapi, nu scapi, nu mai scapi...

Nu mă mai simțeam bine nicăieri. Casa fusese locul ăla unde te simțeai apărat, simțeai intimitate, simțeai că poți să stai în pula goală și se fumezi în mijlocul camerei, să dai scrumul pe jos, să stingi țigara pe jos, cu muzica urlând tare de tot în boxe. Unde puteai face orice, pentru că era al tău, erai doar tu stăpânul.

Pierdusem genul ăsta de casă. Acum, locul unde mergeam noaptea să dorm și la care mai plăteam de câteva ori pe an întreținerea și lumina era doar o încăpere cu pat, frigider, pișătoare și căcăstoare. Cu câteva zeci de sticle de bere depozitate nedesfăcute prin diferite colțuri. Cu tirbușon de vin pe care îl foloseam foarte rar, când mai venea Corbu în vizită. Cu un radio care nu mai prindea decât Muzical și România Actualități. Nici măcar să mă cac nu-mi mai plăcea în locul ăsta. Dispăruse toată plăcerea aia a ritualului... ziarul sau cartea pe care o alegi, verificat dacă hârtia igienică e suficientă, piesa pe care o lași să curgă în timp ce stai pe budă... Acum mă căcam în grabă, fără carte, fără ziar, fără muzică, mă căcam ca să scap și de treaba asta și să trec la următorul lucru din lista mea cu obligații pe ziua aia.

Când ajungeam acasă, eram, invariabil, groaznic de obosit. De vină era probabil și ora la care mă iveam pe ușa apartamentului, dar ceva îmi spune că era de asemeni și tristețea revederii lui. Oboseam văzându-l, știind că nu mai simt nimic descoperindu-l, știind că a fost altceva odată, demult, că îmi plăcea la nebunie să scriu la măsuța semiruptă care se găsea pe atunci într-un colț al lui. Că îmi plăcea să dau muzica foarte tare și să ascult o piesă pe repeat. Asta funcționa întotdeauna. Îmi făcea ordine în gânduri și îmi dădea chef de scris. Scriam ascultând o piesă și timp de 8-9 ore, mă ținea într-o stare constantă, oricare ar fi fost ea. Îmi ieșeau chestii mișto,

simțeam că am scris ceea ce trebuie. Iernile ieșeam pe balcon și fumam un Kent lung, cu mâinile înfofolite în mănuși negre, fără degete. Terminam o țigară și imediat aprindeam alta. Pe urmă mă întorceam la măsuță și continuam să scriu, cu aceeași piesă zgâlțâindu-mi neuronii, aceeași stare și același personaj, uneori atât de monocrom încât parcă nebunia ieșea din carte și mă înconjura aici, în apartamentul ăsta al meu pe care pe atunci nu-l simțeam deloc străin. Beam multe chestii pe bază de cafea, multă cofeină, pe care o stingeam cu bere, vin sau, uneori, votcă. Încă de pe atunci – să fi fost pe vremea Trei-ului – o cam rărisem cu votca. Mă scotea din uz pentru o zi, cel puțin, iar eu voiam să produc mult, să simt mult, să scot tot din minte pentru ca albumul meu cu fotografii, autoportretul meu pe care-l las în urmă, să fie cât mai complex, cât mai detaliat.

Excursia la Bușteni cu puștoaica fusese plictis și nervi, în proporție oarecum egală. Ei i se năzărise să urce pe munte. Probabil era un trend nou printre copiii de liceu, un fel de folk revival, să mergi pe munte, „să legi prietenii“, cum zicea ea, să stai în cabană și să bei vin fiert. Îmi plăcuseră și mie astea într-un timp, dar pe vremea când puteam relaționa cu oamenii, pe vremea când pe oameni îi consideram oameni, aceeași specie cu mine, și nu pietriș, nisip, căni de plastic, păduchiuți, lemne, cum îi privesc astăzi.

Iernile îmi plăcuse cel mai mult apartamentul. Poate și fiindcă petreceam acolo ceva mai mult timp. Scriam ziua, scriam și beam, mai intram o dată la 3-4 ore pe net, conversam puțin pe Messenger, după care ieșeam și îmi continuam nararea nebuniei mele, a nebuniei personajelor. Toate erau alter ego-uri în perioada aia. Mă apuca fascinația gândindu-mă la cât sunt de diverse și, în același timp, cât de mult îmi seamănă toate. Devoratorii fuseseră vrăjiți de vânzătorul de ceapă roșie, un personaj secundar din Unu. Îmi scriseseră

câțiva – „vai, dar cât de reușit și pitoresc este acest personaj! Ne bucurăm că v-ați îndepărtat cu acest vânzător de ceapă roșie de scrisul autoficțional, ne bucurăm că el este doar un produs al imaginației dvs.!“. Habar n-aveau. Puțini reușiseră să ghicească: vânzătorul de ceapă era cel mai aprig alter ego al meu din roman.

Și nu fusese deloc greu să-l creez, așa cum își imaginau ei. Se crease singur, se născuse din propria lui voință, intra în mintea mea și se autocreiona acolo, îmi sugera ce vorbe să-i pun în gură, cu ce haine să-l îmbrac, în mijlocul a ce gen de întâmplări dorește să-l azvârl. Nu-mi fusese deloc greu să mă imaginez un vânzător de ceapă roșie. N-am avut nevoie decât de Might as Well Be on Mars a lui Alice Cooper, ascultată de vreo 60 și ceva de ori. În timpul ăsta, vânzătorul s-a alcătuit în mintea mea, ca un personaj făcut din bucățele de carton. Mai ascultam un refren și vânzătorul primea cap, primea dinți, primea o anumită trăsătură distincta de caracter, primea o iubită, primea două foste iubite. Pe la a 30 ascultare a piesei am știut care va fi întreaga lui traiectorie în carte și de ce l-am ales pe el. Pe urmă, totul a fost sublim. Am băut, am fumat, am scris.

Amalia insistase – ținea neapărat să urce pe munte, să stăm noaptea la o cabană. Cât de fițos, m-am gândit. Acum e în trend să faci lucrurile astea pe care altădată le făceai de nevoie, de pildă să mergi cu nașu’, să dormi în cort în fața cabanei, să mănânci pateu la cutie. La fel cum e fiță acum să bei cea mai ieftină bere sau să faci chetă, doar ca să vezi cum e. Când eram de vârsta Amaliei, făceam lucrurile astea natural, pentru că nu aveam bani. În fine, și ne-am certat, eu aveam de gând să vegetez într-un bar din Bușteni și să încerc să scriu, un lucru care, firește, o cam lăsa la o parte pe ea, motiv pentru care s-a bosumflat.

— Să scrii și să bei și eu ce se presupune că ar trebui să fac în timpul ăsta?, m-a întrebat,

mușcându-și buza de jos, așa cum făcea mereu când își reținea o înjurătură.

Dacă m-ar fi înjurat, probabil că aș fi lăsat-o fix în mijlocul orașului, să-și găsească singură cazare și restul, și m-aș fi tirat undeva.

— Dracu' știe ce, să-ți vezi de ale tale, i-am apus, gândindu-mă că, într-adevăr, avea cumva dreptate, ea nu avea niciodată chestiile ei de făcut atunci când era cu mine.

— Să fuți un urs gunoier sau o vrăjeală din asta, i-am spus în glumă, deși știam că se va oftica și mai rău.

S-a întors cu spatele la mine și și-a aprins o țigară, moment în care m-am gândit că mai bine mi-aș băga pula acum, și să scap în felul ăsta de o zi jumate de cicăleli, fițe, aiureli, mâțâieli, totul urmând a culmina cu o partidă de sex romantic de care nu mă simțeam absolut deloc în stare și care mă atrăgea la fel de mult ca o gogoașă aburindă având ca umplutură oase de pește stricat. Am plecat de lângă ea, așadar, și am mers până în capătul străzii, așteptând să mă strige, să comită niște istericale, dar asta nu s-a întâmplat, așa că am intrat în primul bar și mi-am luat o bere neagră și un coniac. Nu mai băusem de o grămadă de timp bere neagră. Avea gustul altfel decât mi-l aminteam eu. În timp ce o beam, am aruncat ocheade spre ușă, așteptându-mă să o văd intrând cu sacoșica ei în care își băgase trusa de machiaj și niște sandvișuri. N-a venit. Am terminat consumația și am ieșit. Începuse să-mi pară rău, mai bine o luam și pe ea cu mine să bem împreună o bere, ce dracu', n-o fi fost nenorocire, doar n-o ceream de soață. Și, culmea, Amalia stătea în același loc în care o lăsasem, cu fundul pe bordură, păzind rucsăcelul cu haine și punga cu machiaj și sandvișuri făcute de mă-sa, cu ochii înroșiți, fumând o țigară care părea identică cu aia pe care o aprinsese când m-am tirat eu să beau berea. Am luat-o de mână și i-am zis:

— Hai în pula mea pe munte...

Iernile ieșeam din casă numai după ora 10 seara. Dacă nu eram mulțumit de ce și cât scrisesem în ziua respectivă, rar ieșeam. Preferam să beau acasă, tot în fața calculatorului, tot cu combinația dătătoare de insomnii de cofeină plus alcool. Când eram mulțumit, ieșeam să mă văd cu oameni. Aveam nevoie de ei, aveam nevoie să mă asculte povestind. Aveam nevoie de celebrare. Aveam nevoie să știu că și mâine va fi la fel, că voi prinde câteva ore de somn agitat după care voi reveni la personajele mele, la piesa ascultată ore în șir, aceeași ca în ziua precedentă sau alta.

Eram obsedat să scriu tot, să notez integral. Asta a fost una din fricile mele de la început, care m-au făcut să mă apuc de scris. Muream de tristețe și de neputință gândindu-mă că, odată ratată încercarea de a pune un gând sau o stare pe hârtie, ea sau el e pentru totdeauna pierdut. Nimeni nu-l va mai regăsi, nicicând el nu va mai fi retrăit. Mă apuca groaza știind că este al meu și doar al meu, că eu sunt unicul responsabil cu scoaterea lui în lume. Doar eu îi pot da viață sau îl pot ucide, scăpându-l din mâini, din greșeală, în uitare.

L-am întrebat azi dimineață pe Corbu pentru ce trăiește. Făcusem cafea, îmi ieșise nașpa, cam apoasă. Turnasem lapte, sperând să o mai dreg, deși știam că nu-i prea place cu lapte. I-am adus o cană mare, albastră, plină cu cafea cu lapte și i-am lăsat-o pe una dintre schițele la care mâzgălea. S-a enervat că i-am udat foaia. I-am adus altă coală albă. S-a uitat îmbufnat la mine și a zis că n-are ce să facă cu aia nouă, că mâzgălitura e pe aia pe care am udat-o cu cafeaua. Atunci l-am întrebat pentru ce trăiește și mi-a zis că pentru ironie și râs. Ca să râdă. Ca să facă mișto de lucruri. Mi s-a părut un răspuns bun și l-am lăsat în pace.

La rândul lui, după ce a golit pe jumătate cana de cafea, el m-a întrebat de ce le țin pe paparudele

alea două în jurul meu și, mai general, de ce țin orice ființă de sex feminin pe lângă mine.

— Pentru că am nevoie de orori, i-am zis. Pentru că, fără orori, nu sunt complet, nu simt.

Deși fusesem atât de altruist, deși mă prefăcusem ca dracu', deși obosisem de parcă aș fi câștigat titlul de campion la maraton, tâmpita asta mică tot nu fusese satisfăcută. Nu era de ajuns că am mers cu ea la cabana pulii, nu. De ce n-am băgat-o nonstop în seamă? Când mi-am luat ceai, de ce nu i-am luat și ei unul? De ce n-am avut grijă să iau cameră cu pat dublu și am luat cu paturi separate? De ce am gonit câinele din fața cabanei înainte ca ea să se fi jucat cu el, când se dusese să se spele pe mâini? De ce am împărțit sandvișurile mă-sii cu niște străini? De ce m-am băgat în seamă cu străinii și am cântat un cântec cu ei? De ce în timp ce cântam am ignorat-o? De ce am lăsat-o pe blonda aia cu țâțe mari să îmi scuture tricoul, când am dat mâncare pe mine? De ce n-am ieșit cu ea afară, când a zis „Ulfie, hai să vedem steleleeeeee!"? De ce nu ne-am mutat la masă cu cuplul ăla drăguț și am preferat să stăm cu bețivii ăștia scârboși care începuseră să ragă versuri porcoase? De ce am făcut-o de râs în fața lor când le-am spus că ea n-a auzit de poetul Emil Brumaru? De ce nu i-am luat apărarea când bețivii s-au interesat din ce țară sunt părinții ei? De ce nu ne-am dus în cameră imediat cum ea a spus „Ulfie, hai sus, îmi e somn"? De ce când am ajuns în sfârșit în cameră n-am dezbrăcat-o? De ce am vrut să i-o trag pe la spate și n-am făcut în loc sex romantic? De ce nu aveam la mine prezervative, chiar dacă avea și ea, „ce dacă, așa e frumos, să ai și tu, nu să vii cu mâna-n cur, nu"? De ce, în timpul sexului care nu era așa romantic, m-am oprit și am început să râd și să-i povestesc o fază din Cală, cu paznicul și Corbu? De ce după ce am terminat mi-am tras blugii și un tricou și am ieșit să fumez afară, SINGUR? De ce, când m-am

întors, m-am culcat?! De ce nu i-am luat și ei cafea a doua zi dimineață? De ce n-am trezit-o? De ce am coborât de pe munte așa în grabă și ea s-a împiedicat de-o rămurică și și-a sucit glezna? De ce n-am cărat-o în spate după asta? De ce în gară nu i-am luat o amărâtă de gogoașă? De ce, când ne-am întâlnit cu foștii mei colegi de facultate, care mergeau cu același tren, am prezentat-o drept „o tipă“??! „Seriously, o tipă??? Tu fuți tipe?!“, mi-a zis tot drumul până în București, în Gara Basarab, și al dracului tren parcă făcuse special, abia se târâia, ne pusese naiba să luăm personal, am zis că așa scăpăm de naș mai ieftin. Când ne-am dat jos, nici n-am ieșit bine din gară și i-am luat un taxi și am livrat-o direct în pizda mă-sii.

Am intrat în bodega de lângă gară să beau și eu liniștit două, trei beri. Când am ajuns acasă eram atât de frânt, încât nici nu mi-a trecut prin cap să mai scriu ceva. Nici dacă m-ar fi sunat Corbu să mă cheme în Cală nu m-aș fi ridicat din pat până a doua zi spre seară.

*

Până la 22 de ani, o parte din viață mi-o petrecusem și prin case pentru nebuni. Nu doar spitale – tabere pentru cei cu nervii slăbiți, excursii de revigorare, cum erau ele numite de cei care le organizau. Cred că și cele câteva săptămâni la pârnaie ar putea intra lejer tot în categoria asta. Am stat și în câteva vile de dezaxați, un act caritabil făcut de un amic relativ bogat, care ne aduna odată la ceva vreme și încerca să ne trateze, aducându-ne consultanță de specialitate. Nu folosea la nimic, pentru că, odată cu consilierii, ne aducea și multă băutură. Avea o pivniță foarte mișto, uriașă, decorată asemeni unui bar underground. Nu m-am simțit deloc ca într-un spital cât timp am stat în casa lui, în vreo 12 sesiuni de câteva săptămâni.

Avea două pisici, o bibliotecă extra și o nevastă cu indulgență drăguță, mai pe șleau spus era chiar bleahmarș, dar, fiind singura de sex feminin din centru – așa începusem să-l numim, centru de reabilitare – am avut toate motivele să fiu indulgent. Tocmai îi împărtășeam într-o dimineață indulgența mea, când R., respectivul amic, ne-a surprins pe masa din bucătărie. După asta, am renunțat la metodele alternative de tratament și m-am mulțumit cu spitale și policlinici. Aici, cel puțin, nu mi-o lua nimeni în nume de rău dacă i-o trăgeam unei tipe în halat alb, ba dimpotrivă. Nimerisem la un moment dat în grija unui medic foarte simpatic, haios, care îmi mărturisea că asistentele și chiar colegele lui sunt mai eficiente după o întâlnire cu mine, în sala de mese a etajului, la ceas de seară. După confesiunea asta, începusem să mă simt puțin exploatat. Ca și cum eram tratat în contul serviciilor sexuale pe care le ofeream. Am plecat și de acolo.

Maică-mea era de obicei cea care mă ducea să mă lase un timp la spital. „O să vezi, o să fie bine totul, vei ieși mai întremat“, îmi spunea la poartă, unde trebuia să ne despărțim, și n-am înțeles niciodată cu adevărat și după un timp nici n-am mai vrut să înțeleg care era de fapt problema. Voia să scape de mine o perioadă pentru că nu se mai descurca, pentru că eram mult prea dificil în comportament și imposibil de înțeles, sau pentru că, dacă ar mai fi stat în compania mea, și-ar fi dat seama că avem mai multe în comun decât era pregătită să recunoască?

Ce-i drept, traiectoria mea de așa-zis nebun a fost oarecum o experiență privilegiată. În cămașă de forță n-am ajuns niciodată, așa cum n-am testat nici legendele care circulă pe seama unor astfel de locuri, ca de pildă electroșocurile sau lobotomizarea. În majoritatea locurilor unde am fost un client temporar venisem pe propria răspundere și puteam pleca aproximativ când

doream. Puține restricții, puține chestii impuse, și foarte multă liniște, ordine, singurătate și curățenie. Erau locuri perfecte pentru scris. Sfârșitul lui Unu l-am scris acolo, și o bună parte din. Doi, tot finalul. Afară, parcă nimic din ceea ce gândeam pentru încheierea cărților ăstora nu avea profunzime, nu avea deschidere. Păreau niște finaluri plate. Mi-am dorit întotdeauna finaluri nu neapărat vagi, ci finaluri care să te facă să vrei să continui, cu mintea, ceea ce tocmai ai terminat de citit. Nu care să-ți lase neapărat întrebări, ci... mă rog. În fine. Finaluri bune. Ambele pe care le-am scris acolo au fost finaluri foarte bune.

Următoarele le-am scris în întregime afară, asta pentru că treceam printr-o perioadă de alcoolizare cruntă și, deși puteam bea destul și în spital, și chiar am făcut-o fără probleme în internările precedente, de data asta începusem să am niște mahmureli atroce. N-aș fi putut suporta să mă trezească sora la 7 dimineața, să mă întrebe cum mă simt. Aș fi aruncat-o direct prin geam, de la etajul 5 (acolo am locuit cel mă mult) sau i-aș fi borât pe halatul alb, impecabil apretat. În perioada în care l-am meșterit pe Cinci, nu-mi plăcea prea mult nici singurătatea. Asta s-a văzut, cred, și în scriitură. A fost un roman foarte alert, mai puțin filosofic decât precedentele, cu multe personaje. Șapte personaje principale. Mult, mult dialog. A avut succes, evident.

Când eram aproape de finalul lui, tocmai ajunsesem la concluzia că un scriitor adevărat poate scrie oriunde. Scrisul în sine nu e deloc important, activitatea asta, ci doar ceea ce scrii. Atâta timp cât ai ceva care trebuie spus, cu care nu mai poți trăi și trebuie să-l împarți cu alții, când vrei cu ardoare ca ei să te elibereze, să-ți preia căcatul ăsta și să-l mestece în locul tău, scrii și în ghenă. Scrii și în piață. Eu asta am și făcut. M-am dus într-o noapte în Obor, pe vremea când piața încă nu era închisă. M-am așezat pe o tarabă de

ciment, rece, pe care ziua fuseseră cartofi. Pe sub tarabă se plimbau câțiva șoareci, iar asta mi-a plăcut. Am împărțit cu ei pachetul de biscuiți pe care-l aveam la mine. Au stat pe lângă mine toată noaptea. Acolo am scris nonstop, cu foile bine strânse intre genunchi, ca să nu le ia vântul. Am scris până am terminat 3 pixuri proaspăt cumpărate, am scris peste 80 de pagini, am scris până când am făcut bătături, până când mi-a amorțit încheietura. A doua zi am transcris totul pe laptop și mi s-au părut unele dintre cele mai bune pagini de literatură care s-au scris vreodată.

Și în ghenă am scris. Îmi place mirosul de gunoi, cumva îmi aduce aminte de copilărie. Îmi place mirosul de gunoi de sfârșit de vară, cu coji de pepene verde putrezite, cu ceapă roșie, cu resturi de legume de la gospodinele care pun zacuscă la borcane, pentru iarnă. Are un miros aparte. Dacă vreodată s-ar tipări literatură care să aibă miros, așa mi-aș dori să miroasă romanele mele. Unele dintre lucrurile pe care le urăsc sunt mirosurile care plac celorlalți. N-am putut niciodată să mi-o trag cu plăcere cu o femeie care miroase a parfum. Și când mi-am tras-o, acea o singură dată cu fiecare, am încercat să termin totul cât mai repede și să-mi țin respirația în timp ce o futeam. Am căutat mereu o femeie care să miroasă a lapte uitat câteva săptămâni în frigider, a ouă nu tocmai proaspete, a nămol. Mirosul de mâl, de nămol, mirosul de mare, de alge moarte sunt printre cele mai frumoase din lume. N-am întâlnit nicio femeie care să miroasă așa și asta ar putea fi scuza mea pentru că nu am iubit niciodată cu adevărat.

Am mai scris, acum vreo 4 ani, în subsolul unei case părăsite. Deși începusem cartea în stilul meu obișnuit, atunci am fost pentru prima dată tentat să plasez întâmplările și personajele mele în trecut. În subsolul ăla mă simțeam rupt de timp. Pentru prima dată, aveam feelingul ăsta că aș putea

fi oricine nu doar pe orizontală, să îmbrac oricare personalitate a vremii noastre, dar chiar și pe verticală, să mă plasez oriunde în istorie și să trăiesc, în carte, orice perioadă vreau. Acolo, cu doi aurolaci lângă mine, un băiețel și o fetiță, cu mirosul ăla de cizmărie, de piele, doar acolo am avut sentimentul ăsta. Nu mai știu exact ce s-a întâmplat, dar după câteva zile de creație intensă, cu coatele sprijinite de o haină ruptă cu căptușeală de blană artificială, am părăsit paradisul ăsta decadent, iar cartea mea a rămas, ca și precedentele, înfiptă în trecut și m-am resemnat cu asta.

3.

DUPĂ UN TIMP, AM DEVENIT supusa Ștefanei. Nu doar în ce privește sexul. Ștefana îmi dădea tot felul de ordine, să merg în diferite locuri, să cumpăr unele chestii. De cele mai multe ori, era nemulțumită de rezultate. Mă punea să mă dezbrac, să stau în patru labe și mă atingea mai întâi ușurel cu biciul, apoi din ce în ce mai tare.

Dacă aș fi avut clienți obișnuiți, așa cum mai avusesem înainte, după o ședință de biciuire pasionala aș fi fost indisponibilă câteva zile. Dar așa, în grotă, nimănui nu i se păreau ciudate niște urme roșii pe fesele fetei. Se bănuia de unde și cum au apărut acolo.

Ștefana avea un fix. Credea că pielea unei aspirante la statutul de stăpână nu poate fi decât foarte albă. Voia neapărat un look goth pentru mine, iar eu nu doream să o dezamăgesc, îmi stătea bine cu pielea albă. Dar îmi plăcea mult și să fac plajă. Până la urmă, am ales să n-o dezamăgesc pe Ștefana și să renunț la plăcerea de a sta la soare. Când ieșeam vara din casă, mă dădeam cu loțiune cu factor de protecție mare, astfel încât pielea mea nu se colora aproape deloc. Îl invidiam însă pe Corbu, care toată vara afișa o pereche sexy de brațe uniform bronzate. Așadar, urmele de bici erau foarte vizibile pe pielea mea albă. Dar nu se plângea nimeni. Ba chiar aveam impresia că pe unii îi excita ideea că am fost biciuită mai devreme. Mitică, care venea din ce în ce mai des de la un timp, și niciodată nu mă înșela – dacă nu eram acolo, sau eram cu un alt client, sau eram bolnavă, pleca cu promisiunea de a reveni altă dată – mi-a spus că asta cu biciul e o idee foarte bună pe care o s-o aplice și cu fiica lui adoptivă. Amalia. Într-o zi, după ce fusesem smotocită bine de Ștefana, Mitică m-a dezbrăcat și, după ce a

văzut urmele de bici, nu a mai vrut programul nostru obișnuit. S-a așezat în fotoliul roșu de piele, m-a pus să mă aplec în fața lui astfel încât să-mi admire posteriorul. S-a masturbat de două ori, cu privirea la urmele de bici de pe fesele mele.

Îmi plăcea să petrec mult timp în compania Ștefanei. Mă punea să fac lucruri din ce în ce mai ciudate. Unii ar spune că erau scârboase, dar mie mi se păreau dulci. Într-o dimineață, când ajunsesem la grotă doar pentru a-mi recupera paltonul lăsat acolo cu o zi înainte, fiindcă trebuia să trec pe la mama și ei îi plăcea să mă vadă înțolită la patru ace, Ștefana mi-a dezvăluit că peste noapte își face nevoile într-o oliță. Încă nu o dusese la veceu să o deșerte, și m-a întrebat dacă aș dori eu această onoare. Am îngăimat că da, și ea mi-a pus în brațe olița, de un verde deschis, crud. Era mică, de copii și mă întrebam cum încape fundul ei mare pe așa ceva. În timp ce duceam olița și o deșertam, Ștefana și-a prins cârligele care îi țineau sfârcurile în permanență întărite.

M-a mai pus și altă dată să îi duc olița la baie. Mă simțeam onorată când se întâmpla. Nu mai știam pe nimeni din grotă căruia să-i fi încredințat stăpâna cea mare olița cu ceea ce făcuse peste noapte.

De ziua mea, în aprilie, Ștefana mi-a făcut cadou un corset roșu. Era de fapt un fel de body, care se închidea sub fund, dar care avea mult loc gol, legat doar în două firicele subțiri. Practic, tot ce aveai nevoie să folosești din corpul tău rămânea descoperit. Eu i-am cumpărat o pereche de cercei în formă de penis și o pereche de cătușe muzicale, roșii, care i-au plăcut foarte mult.

Așa urma să fie și Amalia. Să fiu pentru ea ce era Ștefana pentru mine. Dacă ar mai fi fost vie...

*

4paws m-a trezit într-un anume fel, și m-a făcut cumva mai nefericită. Mi-a eliberat mintea, m-a făcut să văd dincolo de multe aparențe, să îi înțeleg mai bine pe Ulf și Corbu. Dar, în același timp, îmi era bine și în starea asta de amorțeală, în care nu te interesează chiar tot ce se întâmplă în jurul tău. Țin minte că studiasem în liceu la română un autor care spunea – câtă conștiință, atâta suferință. Eram de acord; cu cât deveneam mai conștientă de complexitatea lumii din jurul meu, cu atât observam mai mult prefăcătoria ei, convențiile stupide care o împingeau înainte, din inerție. În plus, să văd clar lucrurile era echivalentul la a avea mai multe posibilități de alegere, iar alegerile pe mine mă oboseau.

Într-o noapte de club, am luat doză triplă. Luam de obicei o pastilă jumate. Când mergeam să dansez, să agăț, să fiu în formă, aveam nevoie de o pastilă și jumătate. Când ieșeam cu oameni cunoscuți, când mergeam în Cală sau la grotă, îmi ajungea și una singură. În seara aia am vrut însă să testez efectul mai mult, să văd ce se întâmplă. Băusem și multe cocktai-luri și bere brună. Am intrat în budă, am făcut pipi, după care mi-am umplut un pahar de plastic cu apă de la robinet și am dat-o pe gât împreună cu 5 pastile. Ce-o fi, o fi, mi-am zis.

Aveam o perioadă de ușoară depresie. Începuse să mă plictisească și grota, aveam impresia că bat pasul pe loc. Ștefana mă incita la fel ca și până atunci, dar simțeam că eu n-o prea interesez pe ea, că nu fac parte dintre acei oameni cu care ea chiar ar vrea să petreacă tot timpul din lume. Era ca și cum mă tolera. Atât. Eu mi-aș fi dorit mai mult.

Ulf se distanța de mine vânând cu ochii. Crezusem că vom fi cei mai buni prieteni mult timp de acum încolo, poate chiar toată viața. Nu mi se părea deloc deplasat să sper asta. Dar ceea ce se întâmpla între noi lăsa clar de înțeles că nu

foarte departe în viitor vom deveni doi străini. Uneori, dădeam vina pe Corbu pentru înstrăinarea lui Ulf de mine. Dar poate că eram nedreaptă. Ulf, la rândul lui, dădea vina pe criza de inspirație. Din punctul lui de vedere, criza distrusese tot – talentul lui literar, plăcerea de a trăi, sexul, prieteniile, entuziasmul de orice fel. Poate că toți ne mințeam singuri, din motive diferite și necunoscute pentru ceilalți. Asta mi se pare momentul cel mai trist într-o prietenie, când ajungi să porți o mască chiar și în fața prietenilor tăi. Dacă nu mai ești în stare să te simți tu așa cum ești în realitate, dezgolit, poate că e timpul să spui la revedere acelor oameni.

Am simțit întâi puțină amețeală. Așa făcea 4paws-ul. Ce îmi plăcea însă era că efectul fizic nu dura decât foarte puțin, după care practic rămâneai în trip, dar îți dispărea amețeala și incapacitatea de a te comporta normal față de cei care te observă. Încercasem și alte droguri, dar ele îți lăsau urme mult mai vizibile. Nu-mi plăcea să fiu privită ca o drogată. Mă deranja și când mă îmbătăm și oamenii se uitau la mine ca la un animal caraghios. Îmi plăcea foarte mult controlul, să fiu stăpână pe situație. Cred că învățasem asta de la Ștefana. Culmea era că ea adora să se îmbete și să se dea în petic în nenumărate și nemăsurate feluri.

De data asta, amețeala ține ceva mai mult. Da, oi fi exagerat cu mărirea dozei... Dar cred că e bine să cunoști așa cum trebuie drogurile cu care te obișnuiești. E bine să experimentezi, să vezi până unde poți merge și, dacă e naspa, data viitoare, presupunând că va mai fi una, s-o lași mai moale. Trece însă, într-un final, iar eu mă ridic de pe budă și ies din wc-ul care începea oricum să se aglomereze și să devină gălăgios. Mă întorc să mă privesc în oglindă și exact în clipa aia revine amețeala, puternică și totuși plăcută. Îi fac cu mâna unei puștoaice drăguțe, ea râde. Aș vrea să-i

dau și ei o pastilă, dar le-am înghițit pe toate. Selfish fucking bitch.

Mă trece din nou o senzație de pipi și intru iar în budă. Stau pe budă. Nu mai e hârtie. Pipi nu-mi mai vine. Mă ia dintr-o dată o tristețe groaznică, așa ca și cum ai sta pe un bloc și vezi cum se apropie o furtuna care te va azvârli și savurezi așa ca proasta ultimele momente din viața ta, fără să te poți gândi la nimic și fără să-ți poți face o retrospectivă decentă a ceea ce ai trăit, așa cum spun toți că ar trebui să se întâmple. După asta, din nou, simt toată falsitatea din jurul meu. Un balon de clăbuc, nimeni nu-i vede culoarea adevărată. Toți vrem să fim văzuți de ceilalți altfel de cum suntem în realitate. Opusul a ceea ce suntem de fapt. Nimic nu ne sperie mai mult decât posibilitatea ca într-o dimineață să ne trezim cu sufletul și mintea transparente, fără ca noi să știm, și oamenii pe stradă să privească drept în ceea ce suntem pe bune. Asta e cel mai oribil coșmar. Și pentru mine, da. Luptăm mult să devenim opaci, să nu cumva să fim vulnerabili. Și totuși, în ciuda tuturor caznelor noastre, cu toții avem un moment în care suntem transparenți pentru cineva. După acest moment, în care acela ne vede adevărata față, încercăm să fugim cât mai departe de acea persoană. Ne ascundem din nou, ne tragem masca și plecăm. Dacă vom fi din nou dezvăluiți cuiva, vom fugi și de acela, vom fugi și mai departe.

S-a terminat hârtia, dar și așa nu prea am făcut pipi. Dintr-o dată îmi dau seama că nu mai am deloc chef să-mi trag pantalonii pe mine, nici măcar chiloții. Și ei sunt tot o formă de ascundere. Urăsc hainele, mereu le-am urât, atât de mult le-am urât până ce am devenit obsedată de ele. Le-am vrut pe cele mai frumoase, pe cele la modă, pe cele scumpe, pe cele trăznite, pe cele sofisticate. Totul ar fi fost atât de simplu dacă ni s-ar fi dat voie să ne plimbăm prin lume goi-goluți. Relațiile dintre oameni ar fi fost mai sincere. N-ar mai fi existat

dezamăgire, ai fi știut dinainte cum arată exact corpul celui de lângă tine. Ies din cabina de pipi cu pantalonii și chiloții în vine. Asta mă silește să fac pași mai mici, dar nu îmi pasă. Orice efort merită. Să nu ne mai ascundem, să ne înfățișăm celorlalți așa cum suntem.

În fața barului cu scaune înalte, toți ochii se întorc spre mine. Câtă stupiditate, vorba lui Ulf, câtă ipocrizie. Foarte puțini din oamenii ăștia văd pentru prima dată o femeie cu chiloții în vine. Și totuși, se uită de parcă ar fi o corcitură între un animal dispărut de veacuri și un extraterestru. Vreau să le zic vreo câteva cuvinte dure, dar mă răzgândesc. No point.

Trec printre separeuri în căutarea mesei la care erau tipi cu care am venit. Chiar când mă atinge un mascul simpatic, cu mult mai tânăr decât mine, cu intenția de a mă invita la dans sau naiba mai știe ce, poate crede că sunt vreo parașută, îmi dau seama că nu sunt epilată inghinal. De fapt, nu sunt epilată în mai multe locuri, nici măcar la subraț, dar acolo nu e așa important, căci toate perechile de ochi se îndreaptă în altă parte, ceva mai jos. Cât pe ce să mă împiedic de o treaptă, îmi ridic puțin chiloții, dar nu mult, încă nu vreau să mă ascund, să mă transform într-o opacă, descopăr și masa oamenilor pe care-i caut.

— Tara, ce faci, nebuno, îmi striga A., o colegă din grotă care a venit cu mine până aici. Ce naiba, ești luată, vin la mine să-ți trag chiloțeii, ne dau muiștii ăștia dracului afară! Hai la mama!

N-am chef să merg la mama și nici la A. Încerc să-i explic chestia asta firească, că numai opacele umblă cu chiloții pe ele în cluburi. Dacă tot am venit aici la agățat și futut, de ce să ne ascundem organele sexuale? Nu înțeleg. Cred că mi-ar plăcea să-l întâlnesc acum pe Ulf. El ar fi mândru de mine că nu-s o opacă.

Cred că între timp m-am așezat pe canapea, tot cu chiloții în vine, și am pus picior peste picior.

Acum fumez o țigară slim. Are pe ea un ruj maro care nu cred să fie al meu. Nu aveam cum să mă dau cu ruj maro din moment ce m-am dat la ochi cu albastru deschis... Și machiajul e o mizerie. Cea mai mare prefăcătorie. Dăm atâția bani și depunem atâta efort ca să devenim opaci și după aia ne plângem că oamenii nu ne iubesc pentru ceea ce suntem. E numai vina noastră.

Unul din tipii cu care am venit în club sau pe care l-am cunoscut aici mă înghesuie și încearcă să mă mângâie pe picior, spre fund. Mă retrag scârbită, el mă privește cu ceva ce aduce a ură. Mda, sigur. O pizdă trebuie să fie mereu dispusă să le accepte avansurile. Câtă imbecilitate. Ce faci tu ca să mă atragi, ca să mă cucerești? Îți expui mirosul de transpirație, de ceapă stricată, te faci că dansezi cu cele mai stupide gesturi, îți treci mâinile păroase prin părul soios, îți etalezi ceasul scump și ghiulul și ești de părere că eu ar trebui să cad pe spate? Fucking loser. O femeie nu stă decât maxim câteva luni cu un tip pentru că o atrage fizic. După aia îi trece și vrea cu totul altceva de la el. Vrea prostii, firește, dar, dacă vrei să fii în continuare cu ea, tu trebuie să i le oferi necondiționat. Vrea s-o faci să se simtă specială, s-o flatezi, să simtă că o înțelegi, s-o încurajezi, s-o întrebi dacă totul e ok la serviciu, s-o pui să-și sune mama în fiecare seară, să lași impresia că-ți pasă. Vrea să îți dorești copii cu ea chiar dacă zice că nu-i pregătită să-i aibă. Vrea să ai bani ca să nu fie nevoită să se gândească înainte de-a adormi la ce va găti mâine și cum va împărți banii ca să-i ajungă la supermarket, în loc să se gândească la starul sexy din noua telenovelă și să adoarmă udă și optimistă. Vrea să-i faci cadouri și cu ocazii, dar și fără. Vrea să-i cumperi un tort pe care n-o să-l mănânce niciodată, ba chiar nici n-o să-l guste, că e plin de calorii și strică dantura proaspăt albită profesional. Vrea să te prefaci că ești gelos când îți povestește că o curtează un coleg mai tânăr ca tine.

Vrea să nu mai ieși cu prietenii, din cauza complexului ei de inferioritate care o face să creadă că tu te vezi cu ei doar ca să bârfești prestația ei jalnică la pat. Și multe altele. Dar trebuie să faci astea, dacă vrei să o păstrezi. Într-un fel, are dreptul să ți le ceară. Așa stau lucrurile.

Ce mi-ar plăcea să nu mai fiu niciodată opacă... Dar cred că am să mai fiu. Asta e soarta noastră. Nu a tuturor, ce-i drept. Există persoane altfel. Care îndrăznesc totul. Care iau de la viață chiar mai mult decât ce ar putea ea oferi, care o provoacă zi de zi, clipă de clipă, care se joacă fără teamă chiar și cu moartea. Ființe ca Ulf și Corbu. Dar părerea mea e că astfel de oameni nu devin neînfricați și nemuritori, cum își spun ei, trăind anumite lucruri. Cred că așa se nasc. De multe ori, observi la un copil chestii ciudate, chestii care te fac să îți dai seama că va avea o viață altfel. Chiar dacă nu ai o atracție specială față de acel copil. Nu e vorba de ceea ce-ți imaginezi tu, ci de ceea ce există de fapt. Cred că Ulf și Corbu așa s-au născut, altfel. Mai deștepți, mai seducători cu un fel de impermeabilitate a pielii care nu-i dă voie să se contamineze de toate mizeriile care o ating zilnic. Ca o pelerină. Curajoși și sfidători, știind că nu au nimic de pierdut, fiindcă nici n-au avut vreodată ceva cu adevărat, pentru că niciun om nu are ceva pe bune. Nouă, celorlalți, ne este mereu frică să nu pierdem lucruri. Trăim cu frica unor asediați, a unor pușcăriași care sunt îngroziți că paznicul va veni și le va lua pătura călduroasă, după care vor face pneumonie și vor da colțul în numai câteva săptămâni.

Încă nu mi-am tras chiloții și nici n-am de gând. A. n-a mai insistat, mă privește relaxată și din când în când îmi face cu ochiul. Ștefana zice despre ea că-i bisexuală. Good to know. Doar vreo câteva pipițe tembele s-au uitat la mine și au chicotit pe seama situației, în rest nimeni n-a comentat. Trei tipi single s-au așezat aproape de

masa noastră și îmi aruncă ocheade pasionale. Doi sunt simpatici, poate am să le fac o vizită. Fără chiloți.

N-am să-mi mai trag niciodată chiloții pe mine. Refuz. Vreau să fiu liberă, vreau să-i semăn lui Ulf.

*

— Hai mă. Mai zi-ne faza cu chiloții hm. Pliiiiizz!

Corbu mă enervează în seara asta. De fapt, mă enervează de când a venit pe lume... Ce frumoși au fost ăia douăzeci și ceva de ani în care n-am știut că există.

Amalia râde dulce și prostuț. Îmi place astăzi. Poartă tot mai des bluze albe, foarte decoltate, iar pielea ei pare așa de proaspătă încât parcă miroase a mare, a apă sărată, parcă s-a întors în București după un weekend sălbatic în care a exagerat cu bronzatul. În urmă cu câțiva ani îmi plăcuse mult pe plajă o tipă tot cam de vârsta ei, care purta în fiecare zi o rochie albă, scurtă, iar la gleznă avea o brățară mare din scoici înșirate pe o sfoară. Brățara era grosolană cumva, rough, și contrasta cu pielea ei subțire, cu picioarele impecabil arcuite. De ea îmi aduce aminte Amalia astăzi.

— Nu-ți spun nimic. Ți-am zis ce era de spus, arunc spre Corbu și, spre enervarea mea, în loc să fie supărat, începe să râdă.

Face asta des. Te provoacă, te face să te dezgolești, după care te ironizează, râde de tine. Parcă s-ar juca mereu cu mintea ta. Așa mai face uneori și Ulf. Dar Ulf e cumva mai aristocrat, are o anume grație, nu te simți ca o hârtie igienică aruncată la coș, pătată de mult maro.

Într-un fel, mi-aș dori să nu fiu doar clona feminină a lui Ulf, mi-ar plăcea să fiu o combinație între ei doi. Mă enervează să mă gândesc la

lucrurile astea când e și Corbu de față. Îmi aduc mereu aminte de noaptea în care am făcut sex cu el în stația de autobuz.

— Mă și fute pe mine grija de chiloții tăi. De lipsa lor whatever. Da' sunt ferm convins că a doua zi când te-ai trezit și ți-a povestit o pizdă hm cum te-ai dat în spectacol ai bocit cu lacrimi de crocodil...

Mda, nu-i chiar departe de adevăr. Am plâns un pic, da. Am plâns fiindcă am făcut chestia cu chiloții și știam că n-o să o mai fac, am plâns fiindcă mi-am dorit să nu vreau s-o mai fac, și am plâns pentru că Ulf nu fusese acolo să mă vadă.

— Da' știi că Ulfino te-a dus acasă da?

— Nu, zic. Aberezi!

— Da bă. Chiar el. L-a sunat o parașută care a găsit numărul lui trecut la tine-n telefon la „Iubi". Am râs de-am murit de faza asta. Iubi auzi. Și Ulf a râs. A venit și te-a cărat acasă. Ăia nu-ți trăseseră chiloții pe tine. Nici el nu ți i-a tras că nu-l lăsai. Te-a dus așa dezchiloțată.

Acum iar vreau să intru în pământ. Și mai ales să nu-l mai aud pe Corbu râzând ca un prost. De ce naiba nu mai țineam minte asta, partea cu Ulf? Oare după ce m-a culcat, a mai rămas? M-a privit dormind? Aveam machiajul întins pe față, cel puțin așa l-am găsit când m-am trezit. Ce porcărie... Nimic nu poate fi mai rău. A, ba da, Ulf apărând chiar acum în depărtare, fluierând o piesă de la Guns N' Roses, o baladă, nu-mi vine acum numele ei pe limbă, numai la asta nu-mi stă mintea. E din nou însoțit de moșulache ăla simpatic și vorbăreț, paznicul Calei. Corbu se aștepta să vină singur. Se întunecă treptat la față și mă bucur, poate că în noaptea asta o să mi se ofere ocazia să-mi iau revanșa.

Cu toții avem puncte slabe, chiar și cei geniali. Mi-am dat seama de lucrul ăsta tot odată cu opacizarea, tot în noaptea cu chiloții. Ce

porcărie. Țin minte toate aberațiile pe care le-am gândit, dar nu țin minte cum am ajuns acasă...

Corbu parează, nu vrea să ne prindem că e jignit, rănit, gelos. Mă atacă:

— Da' știi că borâșești pe chiloți nu?

Nu, mă gândesc. De la 4paws rar vomit.

— Băgașești pastilele cu o tonă de alcool. Hipsterii ăia care voiau să te ardă băgaseră cocktailuri și votci în tine hm. Singurul loc în care s-au ars a fost până la urmă la buzunar. N-au primit pizduță.

Măcar atât, îmi spun. Deși orice ar fi fost mai puțin penibil decât să mă găsească Ulf în starea aia. Dar Corbu tot nu e mulțumit:

— Aoleu și ce chiloți nasoi aveai... I-a văzut tot clubu' haha. Erau nașpa. Erau cam mari. De babă. Măcar de te tripai și tu în zilele cu tănguța.

Minte. Erau niște chiloți faini. Habar n-are că tanga e de ceva vreme out of fashion.

— Și gri hm... Cine pula mea mai poartă chiloți gri??

— Corbule, ia mai taci dracu' din fleanca aia, taca-taca. Zici că ești babaca-mea când trăncăne cu vecina aia tuciurie. Lasă fata în pace. Chiloții ei, vrăjeala ei, se bagă și Amalia.

O privesc cu ceva ce aduce a dragoste, deși în clipa asta inima mi-e un pic însângerata. Nu reușesc să-l merit pe Ulf, niciodată n-o să-mi iasă asta, mereu o dau în bară, cum naiba o dau în bară așa rău de fiecare dată, dar absolut de fiecare dată...

— Salut, lume!!! Toate bune azi? Bre, ce devreme v-ați cărat hoiturile încoa'! Hai, salut, îi mai zice Ulf încă o dată lui Corbu.

De parcă el are dreptul la două saluturi, nu la unul singur, ca noi toți.

— Hai ciao. Văd că ți-ai luat și cățelușu', zice Corbu arătând spre moșneag. Nu stă singur acasă? Ce? I-o fi plouat în cușcă sărăcuțu'?

Corbu e ciufut. Mă bucur. Asta înseamnă că n-or să vorbească așa mult în seara asta și am șanse să mă retrag într-un colț cu Ulf, să mai destăinuim una-alta.

— Hai, bre, nu fi bulangiu. Ai încoa', tataie, ia și mata ceva, servește-te... Ce-avem azi? Eu am adus niște Tuborg și un coniac naspa, l-am primit cadou.

Tataie se apropie șchiopătând puțin. O fixează sălbatic pe Amalia, cu ochii căscați la maxim, de parcă n-a mai văzut femeie în viața lui, sau n-a văzut o femeie de vârsta Amaliei sau de culoarea Amaliei.

— Hî. Hî.

Ce aiurea, îmi zic, poate că are și Corbu dreptate pe undeva. Ce dracului să facem cu retardul ăsta? Mă rog, Ulf avea o teorie. El credea că oamenii retardați dincolo de orice limită sunt mai aproape de a fi deșteptați prin diferite experimente decât cei mediocri, plini de idei băgate cu sila în cap de societate. Măcar moșu' ăsta nu se uită la televizor, spusese Ulf nu demult. Pentru el, ăia care se uitau la televizor erau lipsiți de orice speranță. Pentru ei nu se mai putea face nimic.

— Ia, tataie. Ia un loc aici pe piatră.

— Hî, hî.

Moșu' se așază rânjind. Ulf îi desface o doză de Tuborg și el o acceptă fericit. Chiar că pare un cățeluș. Un cățeluș bătrân și ramolit. Cred că e topit după Ulf. Ca noi toți.

Sper să nu reia Corbu discuția despre chiloții gri de babă (minte!!!) că sunt în stare să mă ridic de pe bolovanul ăsta pe care stau și să i-l arunc în cap.

Chiar așa, ne-am mai mutat puțin locul în Cală. De la o vreme ne-am plictisit să stăm pe linii. Sau nu știu dacă plictiseală... De obicei, nu vorbim despre ce ar trebui să facem în Cală sau, după întâlniri, despre ce am făcut. De cele mai multe

ori, unul din noi dă tonul, și ceilalți se iau după el, ca și cum nu ar fi important cu adevărat ceea ce facem în timp ce vorbim și că totul este doar un decor pentru ceea ce simțim și gândim. Ne mutăm dintr-un loc în altul în perimetrul ăsta cu ușurința și lipsa de semnificație a presupoziției că nu e mare lucru.

— Hî, hî, hî, face moșulache și o fixează în continuare pe Amalia, care e puțin fâstâcită.

Fata vine mai aproape de mine.

— Ce căcat, zice ea. Plec de acasă să scap de boșorogi libidinoși, și aici dau de ăsta. Ai văzut cum se uită?

Ești sexy și dulce și fresh, asta îmi vine să-i zic, dar nu vreau s-o complexez și mai mult. Nu vreau să se simtă un obiect sexual pentru noi. Deși, uite, asta e o chestie un pic aiurea – femeile nu se simt agresate atunci când o gagică le face avansuri. Nu percep chestia asta ca agresivă. Mi se pare o tâmpenie. Teoretic, e vorba de același lucru, îi faci avansuri pentru că vrei să faci sex cu ea. Cred că simbolistica sexuală e overrated aici. Bărbatul e privit ca intruziv, în timp ce femeia e blândă. Mi-ar plăcea s-o penetrez cu o jucărie nouă cu spumă, primită de la Ștefana, și în clipa aia n-aș fi deloc blândă. Mi-ar plăcea să-i bag și două degete, pe lângă jucărie, s-o simt strângându-și mușchii în jurul lor... Udându-se din ce în ce mai mult. Dându-și drumul pe jucărie și pe degetele mele cu zvâcniri dense, ca un tort de frișcă care se revarsă pe farfuria prea mică, după ce a fost uitat afară la căldură, vara.

— Bărbații sunt misogini și libidinoși, decretează ea cu un ton convingător.

Moșulache nu pare totuși misogin... dar mai știi?

— Hî, hî, hî, face din nou și mă gândesc că oamenii ăștia care stau pe străzi își merită soarta.

Nu-i poți cere unei alte ființe umane să te suporte atunci când tu ai ajuns în ultimul stadiu al

animalicului. Moșulache pute de te trăznește, chiar și aici, în aer liber. A jeg, a băutura, a vomă. E păduchios, nebărbierit, îi curg mucii. Și-i linge cu limba. Țigara n-o fumează ca un om, o prinde cu buzele nesătule și o molfăie ca pe o bomboană. Când bea, gâlgâie, după aia râgâie. Ce minte și stomac ai putea avea ca să stai lângă un astfel de specimen? Chiar dacă poate el cândva a fost om, tot n-aș avea cum să-l suport, în stadiul în care e acum, în preajma mea. Când renunți la a mai face minimum necesar pentru a te încadra în specia umană, cum să ai pretenții?

Deși, poate pe Ulf l-aș ține lângă mine și dacă ar ajunge ultimul aurolac. Poate că asta e singura mea șansă de a-l avea. Poate ar trebui să fac în așa fel încât să ajungă un cerșetor nebun, după care să-l cuceresc.

— Auzi, fată, mă întrerupe Amalia. Ce-ar zice ăsta dacă ar nimeri în grotă, hihi? Dacă ne-ar vedea pe noi acolo? Cum ar fi să-l biciuim, hihihihi!!

— Not funny.

Corbu și Ulf se înțeleg din nou bine, pare-mi-se. Discută despre felurile de salată pe care le preferă Maria Magdalena. Și capra asta, altă drăcie. Cât am putut s-o urăsc! Nu mi-a trecut niciodată prin minte că Ulf îi va acorda atâta atenție. Toată chestia e exagerată. Corbu și Ulf se poartă de parcă Maria Magdalena ar fi copilul lor. Poate că au nevoie de ea ca să aibă scuza de-a se comporta ca un cuplu. Poate capra mea e doar un pretext. Vorba vine, nu mai e capra mea și de fapt n-a fost niciodată. Pentru Ulf am luat-o. Mă gândeam că o să țină la ea, dar nu chiar în halul ăsta.

Și eu iubesc animalele, în general. Mai ales atunci când nu-s împuțite și când păstrează o anumită distanță față de tine. N-aș putea să am câine. Să sară pe mine și să-mi zgârie ciorapii chiar înainte să ies în oraș la o întâlnire. Să umple

casa cu miros de pișat și să nu mai poți invita pe nimeni acolo. Să sară peste mine în pat când mă examinez goală în oglindă. Iubesc animalele, mai ales de la distanță. Totuși, pe capra asta, care nu-i nici împuțită, nici nu rupe ciorapi și nici nu-i foarte aproape de mine în momentul ăsta, chiar o urăsc.

Ulf îi arată lui Corbu un semn unde l-a lovit Maria Magdalena cu copita în cap, în timp ce dormeau.

— Păi unde cariciu' meu era fata?, întreabă Corbu.

— Lângă mine, pe pernă, unde pula să fie? Ce, doarme în altă parte? Nu vrea, behăie de te căpiază.

Cum pana mea să nu fii geloasă?...

— Hî hî hî hi, face și moșulache.

Poate că ideea Amaliei nu-i chiar așa rea, ar fi distractiv să-l biciuim puțin la fundul gol, în timp ce ne ținem de nas.

— Mai ia una, tataie, îi zice Ulf, văzând că a terminat berea și a băgat cutia goală sub fund.

Din obișnuință, probabil. Se pregătea să fugă cu ea.

Eu încă nu mi-am luat bere din rucsacul lui Ulf. Parcă nici n-am chef. Mai degrabă o pastilă...

Amalia e și ea la a doua. S-a așezat foarte aproape de Ulf, l-a luat de mână și își freacă coapsa de a lui. Dar Ulf pare că nici n-o observă. Se uită la moșulache, are el alte faze în cap, experimente and shits...

Amalia avusese o perioadă care mă disperase. Își luase în serios rolul de iubită oficială a lui Ulf și se purta cu noi ceilalți puțin condescendent. Făcea pe intermediara, ne trata de sus – „o să-i transmit lui Ulfi", „o să-i spun lui Ulf că l-ai căutat", „să văd, să-l întreb pe Ulf" și așa mai departe. Ca și cum, dacă ei sunt oficial cuplați, dintr-o dată eu și Corbu devenim mai puțin importanți pentru el. Enervarea îmi trecea când Ulf făcea mișto de Amalia. Dar, după ce ne

despărțeam, iar mă îngrozeam: dacă și despre mine vorbește la fel cu ea sau cu Corbu?!

— Hî hî hî, o comite iar moșulache, ca răspuns la nimic, fiindcă nimeni nu vorbise.

Poate nu e râs, e tic nervos. Sau o fi tuse. Cine mai știe.

— Stai să vă zică moșu'..., începe el la un moment dat, incredibil de coerent față de hăhăitul de dinainte.

Aproape că ne speriem.

— Să vă spună o poveste moșu'...

— Lasă tataie știm și noi povești. Mulțumim frumos, îi trântește Corbu, cu un aer plictisit și dur. Bea și taci hm sau cară-te.

Moșulache tace. Ulf nu-i ia apărarea. Se gândește la ceva, în timp ce scurmă în pământul Calei cu o nuielușă, pe care a jupuit-o de scoarța închisă la culoare și i-a dezvelit interiorul de culoare crem. Așa e pielea mea uneori, înainte de a fi biciuită. Oare la ce se gândește?

N-am știut niciodată dacă și locul ăsta unde stăm acum pe bolovani se cheamă tot Cala. Teoretic, Cala ar fi doar clădirea arsă, abatorul, pentru că pe ea e desenat un cal de sex feminin (așa cred Corbu și Ulf, că e sigur femelă). Noi însă îi spunem Cală tot locului de aici – atât șinele de tren pe care nu mai circulă nimic, în afara lui moșulache care mai adună frunze de pe ele, probabil în așteptarea unui tren care n-o să treacă niciodată pe aici, atât marginea asta a pădurii unde stăm acum, cât și casei arse. Mai spunem Cală și jucărelelor alea pentru copii, leagănelor ruginite, în care nu s-a mai dat un copil de cine știe câți ani. Corbu are dreptate. Mi-ar plăcea să am un copil. Aș putea să fac cu el tot ce nu mi-a reușit cu mine. Aș avea din nou speranțe... M-aș simți ca și cum primesc de la cineva drept cadou o viață nouă, în care pot fi oricine altcineva, i-am spus asta și lui Ulf, dar era în toane proaste cred, fiindcă mi-a replicat: nu e mai comodă o operație estetica la

față? Nu, nu e mai comodă și nici nu schimbă atât de multe cum ar schimba un copil. N-o poți lua de la capăt doar pentru că ai o față nouă. Trebuie să primești un corp întreg nou. Pe care să alegi dacă să-l pervertești sau nu... Ulf nu poate înțelege, pentru că e bărbat. Ei nu-și vor putea imagina niciodată cât de mult înseamnă un copii pentru o femeie. Mai ales pentru o femeie care a trăit mult.

Corbu a luat-o în brațe pe Amalia, o mângâie și o sărută. Moșulache a făcut ochii mari cât cepele. Cred și eu, free porn. Ulf pare că a uitat complet de existența Amaliei pe lume, așa cum a uitat și de a noastră. În ultima vreme, e tot mai îngândurat. Cum spune el, plutește pe niște ape, e departe, are viziunile lui, morbide, sinistre, deprimante. Uneori, sunt îngrijorată să nu se înece în periplurile astea idioate.

— Să vă spună moșu..., începe iar moșulache.

Acum eu sunt singura prezentă cât de cât. Aia doi se pipăie, Amalia are mâinile băgate undeva pe sub hanoracul și tricoul lui Corbu. Aș vrea să-i zic să-l lase dracului în pace. Să ignore că e atât de sexy. E mult prea bună pentru el. Orice femeie e mult prea bună pentru Corbu. Chiar și o babă de 80 de ani e prea bună, chiar și o surdo-mută, chiar și o paralizată, o șchioapă sau o oarbă. Ăsta merită să fie închis într-o cușcă la zoo, suspendat deasupra vizitatorilor, fără alcool, țigări și sex. Fără pensule Amalia e de altfel mult prea bună chiar și pentru Ulf. Dar în povestea asta nu mă pot băga. Amândoi ar crede că sunt geloasă și că ăsta e motivul pentru care vreau să-i despart.

Ce nesimțit e Ulf. Cum naiba să ai o iubită atât de dulce cum e Amalia și să i-o împrumuți prietenului tău de parcă ar fi o geacă? N-am înțeles niciodată cum poate fi Corbu atât de important pentru Ulf. Un alter ego, da, poate. Dar îmi amintesc de câte ori Ulf râdea de el, îl bârfea, îl ridiculiza... Poate are nevoie de o proiecție a alter ego-ului său de care să-și poată bate joc.

Narcisismul lui Ulf nu-i dă voie să se autoironizeze. Dar chiar și așa, nu-i dai unuia femeia ta, ca pe un șervețel pe care tocmai ți-ai suflat nasul. Ceva de genu' – ia, sufla și tu, după aia aruncă-l.

Când am dus-o pe Amalia prima dată în grotă și i-am găsit un client, nu s-a putut relaxa deloc. Am avut grijă să aleg chiar unul ok, era relativ drăguț, pe la vreo 35 de ani... vârsta lui Ulf, de altfel. Poate chiar asta a speriat-o. Pe la mijlocul show-ului, Amalia a început să plângă, dar plâns din ăla cu sughițuri. A fugit în camera în care ne schimbam. A trebuit să termin eu clientul. Nu m-a deranjat, cum ziceam, era drăguț. Am întrebat-o pe urmă de ce a plâns și mi-a spus că n-ar mai vrea să facă sex niciodată cu un alt tip decât Ulf.

Dar lui nu-i pasă. Așa cum nu i-a păsat că i-am schimbat-o pe Amalia, înlocuind-o cu o tipă mai sofisticată, fără pic de inhibiții, care știe mai multe jocuri sexuale decât multe de vârsta mea. Nici nu știu dacă a observat transformarea. Oricum, nu prea pare să-i fi plăcut vreodată cu adevărat s-o fută.

— Să vă zică moșu', mă copii, mă...

Habar n-am de ce naiba l-a adus Ulf. O grămadă din lucrurile pe care le face el nu le înțeleg. Nu știu cum de mai sper că într-o zi ar putea fi ceva între noi doi. Ceva real, vreau să zic.

Corbu a plecat cu Amalia, s-au dus „să se plimbe", așa l-am auzit spunându-i lui Ulf. Dar, în ce-l privește pe Ulf, ar fi putut să nu-i spună chiar nimic. Nu observase că Amalia plecase. Scârma în pământ cu bețigașul.

Atunci am început să-i vorbesc:

— Credeam că va mai fi ceva după asta. Până pe la 20 așa, trăim cu așteptări, lucrurile se schimbă repede, mereu se întâmplă ceva, nu? Dar nu îți dai seama că într-o bună zi te oprești. Ajungi într-un punct în care pur și simplu lucrurile încremenesc. Nu mai poți s-o iei nici înapoi, nici

să mergi înainte. Credeam că va mai fi ceva, înțelegi? Ceva la care să sper, să mi pot face planuri, să am chestii la care să visez, știi?

— Ai auzit?, mă întreabă Ulf brusc, ridicând capul și lăsând pentru moment bețigașul deoparte.

— Nu. Ce să aud?, întreb.

Dar e târziu, a plecat din nou capul și pare că se gândește la ceva îndepărtat, așa că îmi văd de introspecție în continuare:

— Nu vreau să ajung să intru într-o rutină din aia imbecilă. E tot ce am urât vreodată. Să mă trezesc, să plec la lucru, să fac tot felul de treburi, să n-am timp să respir, să îmi iau în fugă ceva de mâncare, să ajung seara acasă moartă de oboseală, să-mi încropesc o cină, să mă uit la un film și să adorm. Mi-e teamă că rahatul ăsta ne atrage pe toți cumva, e ca o vrajă. Ne râde în nas, ne spune că oricum am încerca să-l fentăm, tot o să ne vină de hac la un moment dat. Și, pe de altă parte, îmi spun că am nevoie de ceva puternic pe care să-l pun în loc. Am nevoie de motivație ca să lupt cu monstrul ăsta, înțelegi? Și am tot crezut în timpul ăsta că, dacă aștept, la un moment dat o să vină. Ceva-ul ăsta. Viitorul meu și așa mai departe... înțelegi?

A ridicat ochii și nu mai pare cu mintea dusă aiurea. Zâmbește. Mă atinge pe umăr.

— Normal. Dar tu știi că niciodată n-o să te înghită monstrul, ești conștientă de asta, nu?

— Nu, zic eu.

Dar deja nu mă mai gândesc la monstru. Mă gândesc la o mie de alte lucruri și toate implică mâinile lui care or să-mi descheie bluza, și nasturii de la blugi, or să-mi sfâșie body-ul din dantelă roșie și...

— N-are cum să te înghită atât timp cât tu știi că el e monstrul de care trebuie să fugi. Și, cum văd, tu știi.

Ulf îmi zâmbește din nou și înțeleg că mi-am făcut griji degeaba și că am ceva-ul ăla pe care îl caut. Iubirea mea pentru Ulf o să se lupte cu

monstrul la orice oră, în orice zi, și asta e tot viitorul meu, ceea ce simt pentru el. Mă relaxez dintr-o dată și mă întind să iau o bere din rucsac, de fapt două.

4.

STĂTEAM DE VREO TREI ORE în Cală cu Tara, când au apărut și ei doi.

— Ulfiiiiii!, a zbierat Amalia când m-a văzut.

Se legăna, de unde am tras concluzia că, foarte probabil, Corbu făcuse un popas pe undeva ca să bage niște beri și a scurs câteva și pe gâtul ei. O fi ciudat să o privim atât de firesc ca pe un obiect? Nu mi se părea deloc ciudat, dar poate că, pentru alți oameni, ar fi fost. Imoral. Cert e că, oricât m-aș fi străduit, nu o puteam vedea ca o persoană cu voință proprie, cu gânduri. Ființe de genul ei nu se pot considera chiar persoane. Cred că am avut inteligența și capacitatea ei de a se raporta la univers înainte de vârsta de un an. Poți acuza pe cineva că se poartă cu un copil de un an așa cum se poartă cu un obiect? Ok, are și el niște feelinguri acolo, dar și plantele au... cu toate astea, nu le cerem voie atunci când le mutăm prin casă, să se armonizeze cu celelalte decorațiuni.

— Salve coaie!

— Salut, bre... credeam că te-ai mucit și ai rămas pe undeva, îi zic lui Corbu.

O pup pe Amalia. Dăm mâna. Amalia încearcă să-mi explice de ce au întârziat:

— Un jegos de taximetrist! M-a plimbat până-n pula mea, ne-am rătăcit, căca-m-aș, și mi-a cerut și o groază de bani! Asta deși-i spusesem că mă grăbesc, în morții mă-sii...

Explicația ei e de fundal. De fapt, nici nu prea mă interesează că a venit Amalia. Nu îi simt deloc lipsa în serile în care nu vine. O trag iar spre mine și o sărut.

— Mi-a fost dor de tine, zic.

Pare fericită. Tara îmi povestea în urmă cu vreo lună cum Amalia i-a cerut s-o învețe trucuri ca să fie expertă în sex. Tara a învățat-o câte ceva,

dar mi-a zis că deocamdată era ca și cum ai preda dialecte din nordul Franței unei cozi de mătură.

O mângâi pe păr, pe spate, îi pun mâna pe fund. Așa sunt fericiți oamenii, când te prefaci. Sunt prea imbecili ca să-și dea seama nu doar că nu ești sincer, ci că ești exact opusul a ceea ce le arăți.

Pentru prima dată după o vreme, Cala mi se pare un loc deprimant. Poate că e pe cale să se fută și asta. Nu m-ar mira... Lui Corbu nu-i mai place, dacă i-a plăcut vreodată Tara și Amalia vin pentru mine, și Corbu de altfel vine doar pentru mine. În definitiv, poate că are dreptate, mai bine ne-am întâlni într-un alt loc, mai populat. Ar fi și oameni în jurul nostru, am putea să facem mișto de ei și în felul ăsta am comunica pe bune. After all, nu știu de ce ne încăpățânăm atât să tragem de noi. Corbu de mine, să mă scoată din starea de sictireală și să pot scrie din nou, eu de Corbu, pentru că vreau să mă înțeleagă cu adevărat, pizdele de mine ca să-mi arate că sunt îndrăgostite, nimeni de ele, pentru că în realitate nu ne interesează gagicile astea două nici cât negru sub unghie. Până la urmă, de ce pula să nu lăsăm lucrurile să decurgă așa cum le vine lor? Pierdem timpul ăsta, nu-l folosim, da, dar poate că asta e. Poate că nu trebuie să mai luptăm cu nimic. Doar să stăm și, dacă asta simțim, să așteptăm. Să așteptăm până la final, până n-om mai putea.

— Bă. Eu vreau să vorbesc cu tine ceva hm, zice Corbu.

Îi fac un semn că sunt all ears.

— Hai până-n casă.

Aha, deci discuție privată. Mă ridic și intru în casă.

Casa Calei. Am iubit locul ăsta câteva luni după ce l-am descoperit. Îmi amintea mult de hala lui Bărbuță. Era mai mică însă, poate nici a zecea parte din hala viziunilor mele. Avea însă pereții dărâmați, scrijeliți, pătați, arși, întocmai ca

adăpostul lui Bărbuță. Deasupra lor, fiare ruginite, din loc în loc îndoite sau rupte. Câteva cuiburi de păsări în colțuri. Un loc bestial care...

— Na, îmi întinde Corbu o țigară.

O iau, mi-o aprinde.

— Ce voiam io să-ți zic. Mă rog hm știi că io n-o dau altfel decât direct.

— Da, mă, e ok, m-am prins de Amalia, no prob.

— Pe bune te-ai prins?, mă întreabă și rânjește.

— Da, mă, ce căcat, ne-am certat noi vreodată pe pizde?

— A! Nu. Nu-i asta. Te-ai prins o pulă, zice el și hohotește. Io voiam să te întreb alta hm... cumva crezi că te-ar ajuta dacă ar dispărea sau ar păți ceva?

— Ce, bre? Cum ți-a venit?

— Nu e important. Tu răspunde dacă te-ai supăra și daca e posibil să te ajute lucrul ăsta. Dacă dispare. Sau moare hm cum ar fi.

— De ce să mă supăr? Moare, aia e.

— Bun, zice Corbu.

— Da' ce-ai cu Amalia? Cum naiba ți-a venit? E fun, mă interesează.

— Nu știu, a zis Corbu. Dar o să fie bine. Atâta știu. O să-ți termini și cartea. O să începi alta. O să fie bine.

Așa s-a terminat discuția.

Poate a mai fost o continuare. Nu-mi aduc aminte.

După câteva ore, în Cală, mi-am tras-o cu Tara, fiindcă îmi declarase că mă iubește. E un motiv penibil, dar așa am simțit. Declarația ei îmi schimbase stările cumva și asta era un lucru pe care foarte puțini îl reușeau. Trebuia să-i ofer ceva în schimb.

*

În Cișmigiu, la Bibliotecă. Încă n-am ajuns înapoi în apartamentul lui Corbu. Sunt blocat aici cu Tara, tripul ăla oribil a luat contur real.

După ce și-a băut căcăturile care o făceau să-mi toace mintea nonstop, ca o babă căreia i s-a bulit televizorul, Tara a zis să mergem într-un magazin de bijuterii să-și ia agrafe.

— Pentru ușă, s-o deschid, a zis.

— Bine, zic eu.

Le-am luat, am plecat cu ele. Când să ajungem în apropierea blocului lui Corbu, bag de seamă că Tara se leagănă. A băgat pastile, era un pic cam surescitată. Iar mă înjur că am plecat cu ea după cai verzi. În ultimul timp am numai idei proaste. De fapt, mai degrabă lucrurile astea se întâmplă pentru că n-am idei. Mă las târât în fapte, mă simt manevrabil, îi urmez oriunde pentru că nu am altceva în loc de făcut. De când nu mai scriu, zilele mele seamănă una cu cealaltă și să le petrec cu niște idioți nu e așa o mare pierdere.

— Care era blocu', în pana mea?

Nu știu, mă gândesc, ce bine ar fi să găsim aceeași babă. Dar parcă e pustiu prin fața blocurilor, dintre care unu' sigur e al lui. Păcat că nu stă Corbu în mai multe, creșteau șansele de a-l nimeri. Se mutase oarecum recent aici, de vreo patru-cinci luni, după ce luase o altă moștenire. Pe vremea când îl cunoscusem eu, stătea la casă, într-o zonă liniștită și selectă. Stătea cu mă-sa. O tipă amabilă. Încercase să ne ajute chiar, pe vremuri păream cei mai rebeli oameni din univers, cei mai periculoși, cei mai agresivi. Pe atunci eram doar naivi și sentimentali, acum suntem cu adevărat periculoși. Cel puțin... nu știu. Timpul ăsta pe care-l pierd petrecându-l cu Tara mă face să mă simt ciudat, ca și cum nu-mi pot formula cum trebuie gândurile. Să nu pot reflecta, asta e o treabă oribilă. Gândurile mele devin incoerente în preajma ei și a altor oameni.

Tara se învârte ce se învârte și descoperă o gagică care îl cunoaște pe Corbu. Regăsim blocul. Intrăm. Urcăm. Sunt dintr-o dată mai binedispus, poate un văluț de adrenalină, poate o vom găsi pe Amalia moartă în apartament și în sfârșit se va întâmpla ceva, nu va fi o zi futută ca ultimele. Poate că uciderea Amaliei va avea efectul pe care îl sperase Corbu, cine știe, poate mă va salva. Șansele sunt mici, dar de multe ori i-am acordat lui Corbu toată încrederea. Când eram mici, jucam tot felul de trăznăi și eu pariam pe el. Era mișto.

Tara își scoate agrafele și începe să bâzdâcăie yala. Clanța se mișcă în timp ce operează, ar trebui să fie semn bun. Tocmai când suntem aproape să o deschidem, să pătrundem ca niște infractori în apartamentul prietenului meu cel mai bun, pe care până curând îl ținea mereu descuiat, la el era tot timpul o petrecere și intra oricine știa adresa lui Corbu, ba uneori intrau și oameni care nimereau din greșeală, și până dimineața se împrieteneau cu Corbu, era o persoană foarte deschisă, îmi amintea de mine cel de demult, când să intram auzim niște zgomote înăuntru. Tara împietrește. Începe să apese soneria, durează vreo trei minute până ce Corbu își face apariția în cadrul ușii, vizibil beat, e seară, cu o sticlă de tequila în mână. A lucrat, căci maioul îi este pătat de mult albastru. Când folosește albastru e în general nostalgic. Am o reținere în a-i întinde mâna. Nu știu exact de ce, n-am mai avut-o de acum 7-8 ani, când l-am găsit cu maică-mea în bucătărie, ea aproape goală, Corbu transpirat și rușinat... Atunci a fost ok, după vreo două ore ne țineam de gât și cântam pe stradă. N-a mai făcut sex cu mama după aia. Cred că oricum, chiar dacă nu i-aș fi surprins eu, fusese doar o chestie de moment, care se petrece o singură dată. Nu era genul lui, era în același timp prea bătrână și prea tânără. Așa erau peste 80 la sută dintre femei pentru Corbu. Îl admiram pentru preferințele sexuale neobișnuite, îl admiram că era atât de

implicat, că putea să se entuziasmeze în fața unui exemplar feminin, chiar dacă ciudat. Mie nu-mi inspirau decât indiferență, plictis. Cred că acum explicația era mai simplă, nu am vrut să dau mâna pentru că una din ele era ocupată cu sticla de tequila, cealaltă era pătată de albastru.

Ne-a invitat înăuntru, și Tara a trecut direct la subiect:

— Bă, tu ai făcut ceva cu Amalia?! Ai răpit-o?! Unde pana mea e Amalia? Ai omorât-o, nenorocitule?

Atunci Corbu a început să râdă și a râs mult, mult. Râsul lui devenise la un moment dat enervant. Nu era genul care să râdă singur, de obicei îți împărtășea poanta, nu era un glumeț egoist. De data asta nu s-a deranjat, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles că și noi ar fi trebuit, în orice moment, să izbucnim la rândul nostru în râs. După asta, a devenit de-a dreptul deranjant, acaparator, ca și cum te așteptai ca tot apartamentul să izbucnească din clipă în clipă în râs, iar eu și Tara să fim singurele obiecte care privesc cu buzele împietrite. Tablourile lui Corbu urmau să înceapă să râdă, glastrele cu flori – avea frezii în ele și m-am gândit cât e de ciudat, Corbu nu avea flori în casă decât dacă fusese recent vizitat de o gagică, dar în starea în care era Corbu, nespălat, nebărbierit, nepieptănat, nu cred că avusese parte de așa ceva în ultimele ore, iar freziile erau fresh, adică foarte fresh – aveau să râdă și ele, fețele de masă ușor bătrânicioase, pătate de acuarele, aveau să hohotească, perdeaua crem din sufragerie urma să se tăvălească pe jos de atâta râs, iar, după un timp, toate lucrurile din apartamentul lui Corbu aveau să explodeze în cioburi, în fărâmițe, ca urmare a râsului, numai noi trei aveam să rămânem pentru totdeauna fixați într-o privire acuzatoare. Atunci m-am dus în bucătărie, am vrut să-mi torn un pahar cu apă, dar aia rece era oprită, probabil iar o țeavă spartă, așa că am luat un Ciuc

din frigider, și de acolo, din bucătărie, am ascultat toată conversația dintre el și Tara. Mi-aș fi putut-o ușor imagina ca pe o inchizitoare nemiloasă, lovindu-l pe bietul pictor cu biciul ei usturător, atunci când el dădea un răspuns evaziv. Punea întrebări foarte la obiect, aproape ca un polițist, chestie care mi-a stârnit admirația, dar în același timp și mila pentru el. Dacă aș fi fost Corbu și tocmai aș fi torturat-o și ucis-o pe Amalia, nu mi-ar fi plăcut să fiu chestionat astfel. Corbu nega, nega încontinuu, întrebările astea ar fi trebuit să i le pun eu, pentru că pe mine mă vizau, practic eu aș fi fost autorul teoretic al crimei, beneficiarul ei, să-i zicem. Tara era o străină, n-avea nicio legătură cu asta. Știam cât o urăște Corbu și nu era greu să-mi imaginez în momentul ăsta ura lui multiplicându-se pana la proporții greu de imaginat. Am avut senzația atunci, din bucătărie, unde stăteam cu Ciuc-ul în mână, pe jumătate băut, gândindu-mă dacă interogatoriul se va termina la un moment dat și aș putea face o omletă cu șuncă din ouăle superhuge pe care le avea el în frigider, mereu primele beri mi-au făcut foame, că practic îi simt disperarea și durerea și furia și dezamăgirea că am lăsat-o pe ea să facă asta, să-l tortureze, să-l trateze ca pe un om vinovat. Am simțit din nou că îl știu cu adevărat pe Corbu, că îi pot simți emoțiile, așa cum, demult, ne imaginam culorile sentimentelor noastre și încercam să simțim același lucru până când ajungeam la culori apropiate. Am simțit frica lui și regretul că poate a riscat degeaba. Și iubirea, toată iubirea față de mine. Atunci mi s-a făcut rău și am ieșit repede din apartament. N-am mai așteptat liftul și am zburat pe scări, până în stradă, unde am respirat. În sfârșit, am respirat.

*

Mi se făcuse greață, nu știu exact de ce, și era parcă și foarte cald. Frigul de afară îmi făcea bine.

Cugetând la rece, întâlnirea de acum cu el a fost o dezamăgire. Corbu a negat, și nu aveam de ce să nu-l credem, în ciuda chestiilor pe care le-am simțit eu în bucătărie. Dacă n-a răpit-o Corbu, ci altul, înseamnă că a fost răpită degeaba, că fapta asta n-are legătură cu mine, că nu mă ajută în niciun fel. Mă entuziasmasem, speram că el ar fi mers atât de departe pentru mine... cel mai extrem gest de până acum și, deci, cel mai valoros. Dar n-a fost Corbu... Sunt dezamăgit.

Sau poate că a mințit. Poate că mai este o speranță. Avea o strălucire ciudată în ochi, nu i-o mai văzusem de mult. O mai avea în trecut atunci când finisa un tablou reușit.

Am hotărât să o las pe Tara acolo, cu el, iar eu să merg la Urechiuți. Deși Amalia susținea de fiecare dată când venea vorba că maică-sii nu-i pasă câtuși de puțin de ea și de toate căcaturile care i se întâmplă, puteam spera totuși să găsesc vreun indiciu. În definitiv, și polițiștii sau detectivii tot așa operează. Mi-ar fi plăcut să-i vizitez camera... cred că Urechiuț feminin m-ar lăsa. Poate aș găsi jurnalul ei. Doar Tara citise notițele mai recente din el. Nu aveam nevoie de jurnalul ei ca să știu că e îndrăgostită de mine, ce fantezii are, cum vede viitorul nostru împreună. Amalia era citibilă. O întrebasem pe Tara doar din politețe despre jurnal. Să par și eu cât de puțin impresionat. Dar Tara refuzase să-mi spună, zicea că i-a promis să păstreze secretul, solidaritatea feminină și alte bășini...

Urechiuța e elegantă, îmi deschide ușa cu un zâmbet larg, roșu închis și cu rimelul adunat grupulețe-bobițe mari pe gene. Mă invită înăuntru. Îmi zice că Mitică nu e, e singurică. Când pronunța singurică, bate mai ostentativ din genele cu bobițe. Intru, mă așez în sufragerie, pe canapea, și aștept

un moment prielnic ca să cer voie să vizitez și camera Amaliei.

— Ați mai aflat ceva?, o întreb.

Tara îmi spusese că Urechiuțul angajase, chipurile, un fel de detectiv care să investigheze dispariția fetei. Se simțea vinovat și ăsta. Vinovat pentru chestiile sexuale pe care o forțase să le facă, sau cine știe și pentru ce altceva... Da, uite, acum chiar mă gândesc că pe Urechiuț nu-l suspectasem câtuși de puțin, și asta numai fiindcă fusesem de la început setați pe Corbu. Ce stupid, în definitiv. Și eu, și Corbu, ba chiar și Tara am spus multe lucruri compromițătoare, unii în fața altora, în tot timpul în care am fost împreună. Cât de corect este acum să ni le aruncăm în față? Îmi e rușine momentan, îmi e rușine și puțin cam rău... Corbu a fost mult timp singura ființă din lume care a contat pentru mine. Și acum cred că încă mai este, indiferent ce a făcut cu Amalia și dacă a făcut ceva cu ea. După el, pe locul doi vine Maria Magdalena, minicapra. Pare ciudat, dar chiar nu-i deloc, e o ființă matură, inteligentă, sexoasă și n-ai cum să n-o iubești. E o ființă care îți lasă impresia că te-ar putea ajuta la greu. Că te-ar scoate din orice căcat. Pe locul 3 cred că vin D., pe urmă mama... poate Tara. Amalia ar fi undeva după locul 50, de unde rezultă că, și dacă s-ar adeveri suspiciunea noastră privitoare la Corbu, el tot n-ar ieși șifonat din chestia asta, cel puțin nu în fața mea. Mă gândesc că mda, poate vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea ca să mă pot replia la timp și să-mi ajut prietenul. Dacă e vinovat. Și dacă e nevinovat, pentru că Tara pare oricum convinsă că el a făcut-o și e hotărâtă să-l îngroape. A găsit momentul, poare chiar aștepta o chestie ca asta de o vreme. Tara iese cel mai bine din tot căcatul ăsta. Amalia dispărută, nu mai are concurență la inima mea sau la ce altă parte anatomică și-o dori de la mine. Nimeni nu va mai ști – în caz că eu sau Corbu nu divulgăm, dar nu văd de ce am face-o – despre vizitele pe care i

le făcea Urechiuț în grotă, înainte și chiar și după ce i-a surprins Amalia, cum implora să fie biciuit. Ne distram la culme pe seama lui, spunându-ne că și sexul cu lumina stinsă are avantaje uneori – Urechiuța nu ajungea astfel să-i vadă urmele de bici pe spinare și pe fesele păroase. Corbu îndepărtat, la pârnaie sau fugit la mama dracu' ca să scape de balamuc, cel puțin până se liniștesc lucrurile, Tara îmi va rămâne singurul prieten apropiat.

Cum ziceam, eram convinși că Urechiuții știu mai multe, că sunt chiar înnebuniți de disperare. Dar greșeam.

— Nu vrei să-ți aduc o cafea? Hai că îmi pun și mie, mă simt extraordinar când am musafiri și nu-i Mitică acasă, mai stau și eu la o bârfa. Vrei cu zahăr, lapte? Am și frișcă, d-aia la tub, nu-i grozavă...

Zic ok. Mă gândesc că e de-a dreptul nebună. Fii-sa e eviscerată prin vreo ghenă, eu cu Tara ne dam de ceasu' morții s-o găsim, ne acuzăm cel mai bun prieten, alea, alea, și madam țâță verde se simte excelent.

Vine cu cafelele, schimbă canalul la tv, e o telenovelă.

— Vai, ce-mi place! Și cu toată amețeala de zilele astea, oameni pe străzi, protest, n-am mai apucat să-l urmăresc. Nici nu mai știu cum se terminase ultimul pe care l-am prins. Ia, servește, te rog, pune-ți zahăr cât crezi... Nu e fierbinte, am făcut-o acu' vreun sfert de oră.

Beau o gură din cafea, e foarte naspa. Tara face cafele bune. Cafele de târfa. Unele lucruri îi ies. Îi povestesc lui Urechiuț că fac și eu ce pot pentru a o găsi pe Amalia. Nu-i pomenesc nimic de Tara, tipa care-i biciuiește și-i fute bărbatul în diferite moduri ingenioase.

— De fapt eu venisem să discutăm ceva în legătură cu Amalia...

— Ah, aha, ia uite! Ultima dată putorișca asta nu era cu tipul ăla, era cu frati-su, ăla mai mișto, ca să vezi, dragă!

Telenovela capătă, aparent, tonuri dramatice, se aruncă cu obiecte. Câtă lipsă de imaginație și pe sud-americanii ăștia. Foarte aiurea cât de mare e diferența între scriitorii lor bestiali și populația devoratoare de telenovele. Oare poți să citești Marquez după ce te uiți la Esmeralda? În definitiv, de ce nu... e vorba de abordare, temele sunt practic aceleași. Dacă stai să te gândești, și o manea și o baladă rock vorbesc despre aceleași rahaturi. Stilul doar, ei bine, stilul... Poate în curând o să ajung să-i dau dreptate lui Corbu. Forma. Ulf, forma e totul! Subiectul nu-i nimic, nu există. E paralel cu originalitatea, dacă nu ar exista forma, stilul, atunci toată arta ultimelor sute de ani ar fi un plagiat. Mda, combăteam aprig ideea asta a lui. Firește, nu spuneam că forma nu are rostul ei, doar nu-s imbecil retardat. Spuneam că ea nu e nimic dacă nu o pui peste un subiect personal, peste o esență care e numai a ta. Spre deosebire de el, credeam că temele n-au fost epuizate în artă. Încă se nasc oameni care simt și gândesc ceva ce n-a simțit și n-a gândit nimeni până la ei. Spun asta fiindcă mă cunosc pe mine... A, da, căcat, Amalia.

— Fain, pare interesant filmul. Nu-l urmăresc.

— E, stai liniștit, e mai mult de muieri, așa. Casnice, ca mine, hihihihihi.

— Aș fi vrut să vă întreb... dumneavoastră aveți o agendă cu numerele de telefon ale Amaliei?

5.

PĂREA ÎNTR-ADEVĂR CĂ au ajuns de ceva vreme. Ulf și Tara fumau un căcat dintr-o sticlă găurită. Tara se îneca de fiecare dată când trăgea.

— Salve coaie, zic eu.

— Salut, bre... credeam că te-ai mucit și ai rămas pe undeva. O, ia uite, ai adus și prințesa, ‘ai la tata.

Ulf o pupă pe Veveriță.

Iau sticla și trag și eu. Iarbă. Bunicică. Tara iar se înecă. Ce zgaibă. Cât de căcat sunt pizdele care încearcă să facă lucruri ce nu li se potrivesc doar pentru a impresiona tipi pe care-i plac. Ce lume întoarsă cu curu’ în sus. Mai trag.

Ulf o pipăie pe Veveriță. Vede că e udă fleașcă de la balta în care a aterizat. Îmi aruncă o privire întrebătoare. Poate că-și imaginează hm că ne-am oprit la una mică pe drum.

— A căzut ca proasta, zic.

— A, ok, zice el.

Mai trage de vreo două ori și se ridică. Intră în casa Iepei. Grafitti-urile parcă s-au înmulțit de când am venit noi ultima oară. Poate că nu suntem singurii. Cum ar fi să vină aici o altă gașcă în fiecare seară și toți să fie cumva artiști și toți să se afle în mijlocul unei crize creativ-existențiale ca noi? Ce aberație. Nu mai există artiști prin București.

*

Culmea – m-am reîntâlnit cu umbrelosul! Cine ar fi crezut... Din haosul ăsta de mulțimi de oameni peste mulțimi de oameni de oameni îngurgitând alți oameni un infern în care dacă nu te

ții de mână cu cineva riști să te pierzi pentru totdeauna hm: eu l-am regăsit pe umbrelos.

Era într-o dispoziție mult mai sumbră față de ziua în care l-am cunoscut. Era soare și de data asta nu mai avea umbrela. L-am salutat. A stat un pic pe gânduri. Parcă răscolindu-și în memorie să vadă de unde să mă ia exact. Ce-i drept la vârsta lui... probabil nu mai are cea mai funcțională memorie din lume. În plus data trecută îl lăsasem la cârciumă și poate se trotilase. Odată ce te trotilezi ți se pot șterge și amintirile de dinainte de a începe să te trotilezi. Mie hm așa mi s-a mai întâmplat. M-a recunoscut însă. M-a întrebat de Ulf. Ce mai face. Mi-am cerut scuze că nu l-am contactat să-i dau cărțile lui cu autograf. S-a epuizat stocul i-am zis. Or să fie reeditate toate. Nici nu era o minciună gogonată. În librării nu se mai găseau decât exemplare din a patra carte a lui. Aia avusese un succes oarecum moderat. A zis „nu face nimic“ explicându-mi că în ultimul timp n-a prea avut liniște să citească. Nevastă-sa era bolnavă. În afară de asta din nu se știe ce motiv îi întârzia pensia. Acum tocmai spre poștă mergea ca să întrebe ce s-a întâmplat cu banii. Dracu’ știe ce m-a apucat hm. I-am propus să-l însoțesc. De abia făcusem câțiva pași când mi-am dat seama ce idee ridicolă fusese. Moșul abia își târșea picioarele. Era practic dărâmat. Rupt. Cu mult mai ramolit față de întâlnirea noastră trecuta. Parcă îmbătrânise cu câțiva ani. Așa o fi de la o vârstă îmi spun. Pentru ei trece timpul mult mai repede. Trece și-i mătură pur și simplu. Cât de norocoși sunt ăia care se senilizează treptat. Care nu mai sunt conștienți că sunt împinși tot mai mult și mai repede spre rama tabloului și or să iasă cât de curând din peisaj. Dacă ți-ai păstra luciditatea până în ultimele momente probabil ai lua-o razna. N-ai putea suporta atâta durere. Ai vrea să fugi. Să evadezi din fața morții. Senilitatea e modalitatea prin care ființa lor se apără. Moșii sunt anesteziați natural.

Pierderea lucidității îi face să nu mai vadă atât de clar prăpastia fără scăpare din fața lor spre care gonesc împinși de la spate. Îmi era groaznic de milă. Mi-era și silă că simt lucrul ăsta. „De ce să-ți fie milă de ei?“ mi-ar fi zis Ulf. „Acum arată ca niște copii drăgălași și neputincioși, e adevărat, dar gândește-te că nu cu mulți ani în urmă ei au reprezentat tot ce a avut mai rău rasa umana, au fost aroganța, tupeul nejustificat, ignoranța, intoleranța, au ajutat la răspândirea prostiei, au îmbrățișat prostia... Nu generația lor, ci toate generațiile care au fost. Cu toții au avut momentul de dinainte de moarte în care au arătat inofensivi și demni de milă. Dar nu trebuie să-ți fie milă de ei“ ar fi spus Ulf. Nu. Nu trebuie. Doar că de umbrelos îmi era milă și nu știam cum aș putea să scap de sentimentul ăsta. Aș fi vrut ca Ulf să nu citească niciodată în sufletul meu. Să nu găsească niciodată mizeriile astea. Slăbiciunile astea. Dar știam că e imposibil. Vedea cu claritate în al meu așa cum și eu vedeam în al lui. „’R-ai al dracu’ de moș“ m-am gândit. Nu fără o urmă de duioșie.

Am ajuns aproape de poștă. Era o coadă afară de vreo 60 de persoane. Numai moși și babe vociferând și agitând mâinile în aer. Era ca o demonstrație de babalâci așa cum se făceau pe vremuri. Când eram eu mic. Cereau majorarea pensiilor sau ieftinirea medicamentelor. Reforme în spitale și alte lucruri. Moșu’ m-a lăsat pe mine un moment la rând ca să vadă dacă e coadă și înăuntrul poștei. S-a întors și mi-a zis că înăuntru e lejer. Doar vreo 40 de cetățeni. Deci cam 100 cu totul m-am gândit calculând la ce oră trebuie să fiu la Iapă. Dar mai înainte să o scot un pic la iarbă și pe Maria Magdalena și poate să apuc și eu să beau ceva și să halesc. Era timp. În maxim șase ore estimam că-i va veni rândul umbrelosului.

— Da aici vă dă pensia? V-o dă acum pe loc nu?

— A, nu, tată, nu, aici doar întreb ce s-a întâmplat cu ea, dacă s-a pierdut pe drum. De luat nu se ia de aici.

Naspa mă gândesc. Săracu' umbrelos.

Un moș din față aude discuția noastră și se bagă în vorbă.

— Ai văzut, domnule, ce-a pățit Huidu? Accident, Doamne, Doamne! Dacă umblă cu mașinile așa toată ziulica...

Încerc să fac un efort și să-mi amintesc cine e Huidu. De ce-mi sună familiar. Aha gata. La TV. Discuția se aprinde. Unii susțin că a avut dreptate. Alții că nu.

— E un om de treabă, dom'le, zice un bătrânel cu vreo șase poziții mai în față la rând.

Mă gândesc că moșu' meu îl invidiază. Ăluia o să-i vină rândul cu vreo jumate de oră mai devreme hm să afle ce s-a întâmplat cu pensia.

Altu' zice că e de vină Oana Zăvoranu. I-a făcut farmece.

— Aia umblă cu Satana, v-o spun eu! Numai femeie serioasă nu e, completează o bătrânică care s-a așezat la coadă după noi.

Ea e probabil invidioasă pe moșu' meu care va ajunge mai repede ca ea la ghișeu. Câțiva mă privesc mirați. Nu pricep ce caută o persoană tânără la coadă.

— Sunteți cu bunicul dumneavoastră? mă întreabă bătrânica.

Ha ha mă gândesc ia uite. Tataia e deja bunică-miu. Și în definitiv de ce nu? Îmi amintesc iar de Ulf și mi se strânge puțin stomacul. Nihiliști. Anarhiști. Antiumaniști. Solipsiști și altele... Nu m-am schimbat cu nimic. Nu simt să mă fi schimbat și mi-e în continuare puțin rușine că mă țin după bătrân. Habar n-am ce aștept. Ce vreau să se întâmple. Nu am cum să mă găsesc aici chiar fără niciun motiv. În virtutea inerției. Aș putea fi în atâtea alte locuri... Aș putea fi la familia Gâlmeț. Cu ochii lipiți de dresul de bumbac colorat al

Irennei. De buzele ei roz pal date cu luciu sau strugurel. De buclele blonde. De micile umflături de sub dantela de deasupra talie, care vor deveni țâțe în câțiva ani. Țâțe. Iar ea va deveni pizdă. Dacă vreau să o am măcar o dată trebuie să mă grăbesc. Și totuși eu o ard la coadă cu moși... Cu umbrelosu' pe care l-am pescuit într-o zi ploioasă în troleibuz.

În spatele meu se așază o pițipoancă. A greșit coada. Stă pentru trimis un colet. Aici la coada lu' moșu' e doar pentru pensii. Dar nu vreau să-i spun. Pe coletul ei e scrisă destinația Schopenhauerstrasse și mă bufnește un râs mortal. Mi-o imaginez silabisind cu greu adresa. Greșind numele filosofului. Trebuind să refacă apoi pachetul. Să-l ambaleze din nou, Aș paria pe oricât și orice că e pentru prima dată când a auzit numele lui Schopenhauer. Nu știe nici măcar că a fost misogin.

Îi cer scuze moșului. Zic că voi lipsi două minute. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Îmi iau o napolitană. O mănânc. Iată. În loc să fi dat bir cu fugiții era atât de simplu eu sunt acum aici din nou. La coadă. Moșu' mă privește galeș. Îmi pare rău că am mâncat toată napolitana. Poate îi era și lui foame. Cine știe de când n-a mai mâncat napolitană cu ciocolata. Poate totuși nu-i face bine ciocolata. Mă apucă o altă greață. Apoi greața pentru slăbiciunea asta a mea. Greața că nu pot fi rece și înțelept ca Ulf. Greața că nu sunt un prieten adevărat. Că nu-l merit. Pe de altă parte dacă m-ar chestiona cineva aș putea să spun că mă țin după moș ca să-l ucid. Aș fi credibil. Am moștenit o groază de moși.

Tara simțise ceva acum vreo săptămână în Cală. Ulf plecase cu Veverița. Probabil și-o trăgeau pe undeva prin împrejurimi iar Tara mi-a spus că de unde vede ea lucrurile mă preocupă prea mult Ulf și prea puțin propria mea persoană.

— Vezi-ți și tu de drumul tău, de desenele tale, de căcatul ăsta. Fiecare creează pe cont propriu. N-ai cum să-l ajuți, când o să simtă el nevoia să scrie, o să scrie, deocamdată poate asta e pauza lui, poate are nevoie de ea, te-ai gândit?

Nu știu dacă era chiar o aberație ce spunea. În general Tara e proastă dar parcă acum intuia ea ceva.

— N-ai cum să-l ajuți, dar în schimb tot ce faci este să prăpădești timpul tău, în care ai putea face tu ceea ce simți. Fiecare are ritmul lui. Vezi-ți de pictură și așteaptă.

Am mârâit ceva încercând să-i spun să termine cu subiectul ăsta că nu mă interesează părerea ei.

— Tu crezi că el ar face asta pentru tine? Ce prost ești! a mai zis după care s-a ridicat și a intrat în casă.

Casa arsă și dărâmată care avea desenat pe ea un cal. Casa Iepei.

M-am mai gândii la chestia asta... Nu știu cum se face dar am observat că oamenii narcisiști și aroganți au adesea în jur multe persoane care țin la ei. Cu cât sunt mai dificili mai sofisticați mai intangibili cu atât sunt mai urmați și mai iubiți de alte ființe. Sunt slabe ființele acelea? Dacă eu îl iubesc pe Ulf și aș face orice pentru el înseamnă că sunt un om slab?

Mi-am aprins o țigară. Am fumat-o în liniște. Era atât de minunată singurătatea uneori. Le uram îngrozitor pe Tara și pe Veveriță. Pe Veveriță mai mult decât pe Tara. Dar și pe Tara. Cu Ulf mă simțeam de multe ori ca și cum aș fi fost singur. E mare lucru să te simți atât de bine cu cineva încât să ai senzația că ești singur. Era marfa. Știa când să tacă. Știa când să privim împreună în același punct. Ne gândeam de multe ori la același lucru fără să vorbim deloc despre el. Nu era nevoie. Femeile nu pot face asta niciodată. Pentru ele

lucrurile despre care nu vorbești nu există. Nu au simțul lucrurilor care trec de material. De evidență.

N-am iubit niciodată o femeie. Cu o excepție. Am descoperit secretul lor foarte devreme și asta m-a împiedicat să pot respecta persoane de sex opus. Nici măcar nu le consideram persoane. Femeile erau ca o față de masă. Nu însemnau nimic în sine. Foloseau doar ca să așterni ceva pe ele hm. O halbă de bere. O farfurie cu ciorbă. O murătură. O prăjitură.

Pe urmă a ieșit Veverița din boscheți cu părul smuls cu bluza descheiată urlând ca o capră în călduri „Nu mă prinzi, nu mă prinzi, iha-iha-iha!!!“ S-a apropiat de mine și mi-a dat una peste ceafă – își cam permitea gesturi și familiarități din astea de căcat convinsă că n-am cum să n-o plac și eu întrucât e irezistibilă – și mi-am spus că dacă n-am iubit niciodată o femeie mă rog cu o singură excepție cu certitudine n-am s-o fac nici de acum încolo.

6.

ULF M-A LĂSAT ÎN APARTAMENTUL lui Corbu așa, ca pe o proastă. Făcea tot mai des faze aiurea.

Își închisese și telefonul. Am ieșit și eu, să mai pierd vremea vreo oră și ceva până să merg la job.

Se purtase ca dracu' în ziua în care ne-am dus după Corbu să-l întrebăm ce-a făcut cu Amalia. Era de necrezut, mai ales că începusem să fiu foarte deschisă, să-i spun tot, ca pe vremuri, îi spusesem chiar și despre clientul care mă ceruse de nevastă. Firește că nu acceptasem, era o glumă. Dar Ulf n-a râs.

— La 7 să fii aici, avem treabă, îmi zisese Ștefana la telefon pe un ton misterios.

Am fost în fața grotei la 7 fără 10. Am format numărul de interfon, dar nu s-a auzit niciun țăcănii. Mi-am aprins o țigară. Am terminat țigara, am format din nou numărul. Tot nimic.

Ultima discuție din Cală cu Ulf îmi dăduse o încredere în mine grozavă. Îmi spusese că niciodată monstrul n-o să mă înhațe, pentru că știu să-l recunosc și să mă feresc de el. Asta însemna, în termenii lui Ulf, că sunt o persoană specială, ca nu sunt păduchiuță. Păduchiuții erau oamenii care nu știu pe ce lume se află, care se lasă manipulați, care trăiesc de când se nasc și până mor ca niște sclavi, cei care nu gândesc și nu simt. După discuția asta, am făcut sex. A fost așa cum îmi imaginasem în ultimele săptămâni, în timp ce lucram câte un client. Mereu mă gândeam la Ulf.

Mă pregăteam să intru în bar să beau o cafea, ceva, când l-am văzut pe Mânzu prin geam, apropiindu-se. Mi-a deschis el. Mânzu era un piticot, avea cam un metru 30, dar arăta destul de atrăgător, neobișnuit și chiar sexy, la o adică. Îmi

plăcea să-i fac sex oral, pentru că puteam sta lungită pe divanul roșu, feblețea Ștefanei, în timp ce el stătea în picioare, ținându-se cu mâinile de grilajul metalic ce reprezenta un fel de decor. Termina repede, și asta îmi plăcea la fel de mult. Nu trebuia să te obosești și era intervalul de timp perfect cât să nu ți se facă poftă de o nouă țigară până ce-l terminai pe Mânzu.

— Hai mai repede, că Ștefana e disperată, îmi zice Mânzu, pe același ton misterios pe care-l folosise și Stăpâna mai devreme, la telefon.

Dar sexul din Cală nu însemnase nimic, aparent. Pentru Ulf nimic nu se schimbase. Criza nu dispăruse, ba chiar se adâncise, dacă era posibil, și mai mult. Era în continuare, oficial, cu Amalia. Mă rog, nu mai era Amalia, dar asta nu mă încălzea prea mult... Era vorba că el nu avea disponibilitatea unei relații cu mine. Nici măcar nu și-o dorea și nici nu-și punea problema ei. Eram o jucărie de moment. Azi îmi dădea speranțe, mâine mă înjura, poimâine eram doar o cunoștință și, cine știe, peste câteva zile avea să dispară și să nu mai dea semne de viață câteva luni. Se mai întâmplaseră toate.

Într-adevăr, Ștefana era în mijlocul încăperii centrale, învestmântată în dessouri roșii, primite de curând de la un client. Le probasem și eu. Nu te puteai abține. Îi veneau minunat. Mie îmi erau puțin mari. Probabil croiala asta și mai ales culoarea ar fi stat superb și pe Amalia.

— Hai, copilă, mișcă-te, îmi spune ea și îmi dau seama pe moment că Ștefana fără bici e identică cu Ștefana cu bici.

Nu ai cum să n-o iei în serios pe tipa asta.

— Trebuie să mutăm jucăriile în camera de sus. Aici or să vină să facă zilele astea percheziția, morții mă-sii.

Ancheta cu dispariția Amaliei.

— Și tocmai acum, când a venit roata! Apropo, tu ai văzut ce grea e?

7.

DOBITOACA DE VEVERIȚĂ NEAGRĂ ne-a rugat la un moment dat să trecem pe la ea și să-i luăm geanta cu caietele pentru școală. Că ei îi e frică să dea ochii cu ai ei după cearta pe care o avusese cu Babuinu. După ce o pocnise pe mă-sa în cap și acum lui madam Urechiuț i se clătina un dinte. M-am dus cu Ulf. Am sunat-o și pe Tara. Ne-a zis că e la împachetare. Are o întâlnire cu un client special spre seară. Asta însemna bani ca lumea. Se întrevedea a doua zi un party în care să ne cinstească. Poate chiar în grotă. De la o vreme grota îmi plăcea mai mult ca Iapa.

I-am urat împachetare plăcută. M-am dus doar cu Ulf. Adică mai corect Ulf a venit doar cu mine. Eu firește nu aveam niciun chef să merg la aia acasă. El a insistat. Spunea că madam Urechiuț are obiceiul să se cam dea la el și dacă vom fi doi va putea s-o taie mai repede de acolo.

Ne-a deschis Babuinu.

— Intrați, fraților, intrați, acu' vine și fomeia! Toacă niște ceapă. Vasilicoooo! o strigă el pe madam Urechiuț.

Mă-sa Amaliei apare din bucătărie într-un capot roz cu părul proaspăt aranjat. Mirosind nu a ceapă ci mai degrabă a spray ieftin. Ulf îmi dă un ghiont. Nu știu neapărat cu ce scop. Mă sprijin de cuierul de la intrare ca să nu cad.

— Te-am rugat să-mi spui simplu Vasi când avem musafiri! Știi că nu agreez Vasilica.

— Ete, pula, da' ce, ai alt nume pentru mosafiri? Zice Babuinu scărpinându-se în turul pantalonilor.

Mi-e simpatic brusc. Știu de altfel că și lui Ulf îi place de el. S-au mai văzut de vreo două ori și au ras niște beri. Mult mai simpatic decât sclifosită aia de mă-sa a Veveriței. Doar Tara îl tot

bârfește. Zice că Babuinul a profitat de Amalia. Eu nu știu ce să zic. Parcă poți crede tot ce zic femelele?

— E Dinamo cu Rapid, să vezi ce ne pișăm pe ei!!! Uăăă... Luați și voi o bericioaică d-aci, face el.

Ulf îi zice că suntem pe grabă. Trebuie să luăm ceva din camera fetei.

— Luați', luați' ce vreți, zice el și continuă să se scarpine în fund prin pantalonii de trening.

S-a reîntors și Vasilica Urechiuț și se agita ca o găină. Vrea să ne servească cu ceva.

— Doamna Vasi nu faceți mare deranj că suntem doar în trecere, zic io.

— Trecere, ai mă lași... Acu' nu v-oi pune la masă, da' decât o cafeluță măcar, că n-o fi foc!

— Nu serios nu-i nevoie...

— Aide băăăăăă, futu-ți nația ta și familia ta și lua-ți-aș toț' morții în pulă să-ți iau! Ia uite, bă, a dat bară, îmi zice Babuinu mie.

Dau din cap și accept cafeaua oferită de madam Vasi Urechiuț în timp ce Ulf se volatilizează în camera Veveriței. Să caute căcatu' de geantă.

E tare Babuinu. Mi-e clar de ce nu-l place Amalia. Logic că nu-l place. La aerele ei din cap și-ar fi dorit un tata vitreg bogat. Elegant. Prezentabil. Care să pută a parfum scump. Nu să râgâie bere. Pe ăștia mici îi doare fix la ficați de părinți. Părinții sunt buni să le dea bani de telefoane mobile. De laptopuri. De ieșit în club la discotecă. De revelioane. Majorate. Bairame. Baluri și alte belele. Sunt buni să defilezi cu ei din când în când. Oamenii tâmpiți spun că relațiile din liceu sunt superficiale strict materiale și că pe urmă odată cu maturizarea devin mai serioase. Să mor eu de devin! Pula mea normal că sunt superficiale hm. Dar faza e că așa rămân toată viața. Liceul e doar un teren mai mic pe care se

duc bătăliile eroilor. Ele în esență nu se schimbă nici după ce te muți pe terenul ăla mare.

În locul Babuinului și eu aș fi făcut ceva mișcări la Veveriță. Adică hm ce pula mea. Îi dau bani... Îi tolerez păsărelele din cap zi de zi... Nu trebuie să-mi iasă și mie ceva la faza asta? Aș fute ca în Lolita – pe Urechiuț ca să ajung să dau la buci la Veveriță hm.

Bag cafeaua. Ce căcat să fac. Încerc să țin degetul mic ridicat în sus de parcă aș semnaliza ceva cu el. Așa fac martalocii. Membrii familiei Urechiuț sunt martaloci.

— GOOOOOOOOOOOOL!..., zbiară Babuinu și dă din greșeală cu labele din față peste tava muierii.

Venea să înlocuiască cești golite de noi. De mine și ea. Fiindcă Babuinu momentan toarnă în burdihan bere. Ceea ce i-aș dori și burdihanului meu hm. Ulf încă își mai face de lucru în camera Veveriței.

— Mitică, ești nebun??! la uite, Doamne ferește, ce m-ai opărit, n-am pomenit, stai, domnule, liniștit, nu vezi că avem musafiri?, zice timid madam Vasilica Urechiuț.

— Gooool, pă mama voastră, v-am zis io?! Ți-am zis io, bă, că-i futem de-i rupem?

Babuinu îmi dă un ghiont. Gata să mă înec cu cafeaua.

Al dracu' mod de a ține cana ăsta al martalocilor nu-i deloc safe. Îți scapă dacă o ții cu doar patru degete în pula mea. Deși... mai bine o scăpăm. E naspa cafeaua cu spume.

— Bre fomeie, adu și tu o cârpă ceva, concluzionează el după ce se reașază la meci.

Vasilica șterge cafeaua împrăștiată pe masă și se așază și ea lângă mine. Oare și-o fi lipit la loc dintele pe care i l-a rupt Veverița?

Habar n-am cât mai stă Ulf dincolo. M-aș duce și eu dar ar veni Vasilica după mine și poate Ulf are chef să cotrobăie. Deși nu văd de ce. Dar

mai știi? Plus că n-am chef deloc să inspectez să văd unde doarme Veverița și unde are fantezii cu mine și Ulf. I-aș da un sms dacă aș avea mobilul la mine. Să-l întreb cât pula mea mai stă dincolo și să vină odată în sufragerie. Să ne tirăm hm.

Până una alta încerc să mă dumiresc cine a dat gol. Din camera Veveriței se aude o bufnitură. Ulf tocmai apare în prag dau să mă ridic și io...

— Gooooooool! Gol! Futu-ți paștele mă-tii de bou, nu știi să aperi, bă, rahatule?? Stai ca o muie în ploaie?? Fi-ți-ar nația ta a dracu' de țâgan împuțit, jidanu' dracului...

Probabil au dat gol ăilalți. Mă ridic în sfârșit. Ulf trece pe lângă mine. Ajungem la ușă. Madam Urechiuț e în bucătărie cu spatele. Pare că ar plânge. Foarte bine mă gândesc. Panarama dracu'. Și ea și Veverița. Îi fac semn lui Ulf să ieșim fără rămas bun. Mai venim noi altă dată să ne luăm la revedere. Mai bine fără. Menținem suspansu' așa. Ulf mă aprobă în tăcere. Descuiem. Ieșim. Ne cărăm în pula mea. Tot drumu' îmi vine să râgâi cafeaua aia jegoasă.

*

Az-noapte discutasem iarăși care-i treaba cu rahaturile pe care le facem. Cu arta. Ulf venise deja un pic beat.

Am vorbit una alta până când a început să polemizeze cu mine. Că pictez lucruri prea abstracte. Că nu mă implic în povestea vieților noastre. Nu vreau să spun nimic despre noi hm. Singurele lucruri care contează și pe care merită să le împărtășim lumii sunt astea care ni se întâmplă nouă astăzi ieri acum zisese. I-am amintim hm care e teoria mea. Subiectul în artă nu contează deloc ci doar felul în care îl prezinți. Ulf iar a zis că nu e de acord. Aveam senzația că purtăm pentru a două-zecea mie oară acest dialog și mă plictisea.

Țin minte că m-am gândit atunci că mi-aș fi dorit tare mult să mă transform într-o muscă și să-l urmăresc pe Ulf când se vede cu Tara în absența mea. Eram groaznic de curios să aflu ce discută cu ea. Știam că ei vorbesc mult. Mi-ar fi plăcut să aflu ce. Ceva îmi spunea că m-aș simți mult mai bine după ce aș afla. Aș fi flatat că numai mie cu siguranță îmi împărtășește atât de mult. Cum ar putea vorbi cu Tara toate lucrurile astea?

Ulf îmi reproșa cu alte cuvinte că nu mă implic în actual, în cotidian. Chestie care era chiar absurdă și nedreaptă. Mă implicam foarte mult. Nu eram genul care să picteze chestii atemporale. Capre și ghiocei pe câmpuri. Doar că îmi foloseam imaginația. Transformam în artă mai mult ce aveam în minte decât ce trăiam zi de zi. Eram actual totuși. Dar poate că Ulf avea dreptate cu un singur lucru – spre deosebire de el nu mă scufundam întotdeauna în banal pentru a găsi acolo obiecte demne de interes și a le revalorifica și reinterpreta. Cu Pârjoale de duminică făcusem și asta hm iar lui Ulf îi plăcuse tabloul la nebunie. Fusese fascinat. Eu pluteam în timp ce el îl privea. A fost unu' dintre momentele alea. Mi-a trecut prin fața ochilor tot parcursul prieteniei mele cu Ulf în alea câteva minute cât el a admirat Pârjoale de duminică. Pe vremea când își spunea Gunz... cum îi făceam mereu cadou câte un pistol sau o armă de vânătoare. Cum am furat pușca aia despre care se zicea că fusese folosită de nemți în WW2. Cunoscusem un individ tâmpit. Ciudat și tâmpit. În vârstă. Vreo 67 de ani avea. S-a dovedit a fi poponar dar nu dăduse niciun semnal până în momentul decisiv. Crezusem că are vreun interes patern față de mine. Până la urmă a fost altceva. Nu m-a deranjat. În perioada aia absorbeam tot ce implica futut. De la el am șutit pușca. Gunz – Ulf de acum – s-a uitat la ea așa cum se uita acum la tabloul ăsta. Pârjoale de duminică. Îi plăcuse.

Pârjoalele îi plăcuseră da' voia mai mult. Voia să mă implic hm. Mi-a zis că ar trebui să pictez Cala. Cala cu Nemuritorii. L-am întrebat dacă ăsta e modul lui subtil de a-mi cere să-i fac un nou portret și s-a supărat. Voia un alt căcat de data asta. Voia să ne pictez eu pe noi toți chiar și pe căprițele alea două. Păsăricile. Arunci i-am spus coaie fără supărare da' eu femele umane nu pictez. Vorba vine mai pictasem pizde dar numai și numai pentru contrast. Când aveam ceva mișto de figurat în desen îi așezam alături o pizdă. De obicei în limita a ceea ce înțeleg retarzii prin pizdă frumoasă. Ca să scot în relief farmecul subiectului propriu-zis. Orice arată mai frumos lângă o femelă prin contrastul cu ea. Am pictat la un moment dat Fata cu rahat. O adolescentă cu pălărie de paie de fițe cu rochie de fițe cu cercei de fițe blondă foarte luminoasă ținând într-o mână o tavă cu un căcat uriaș maro închis cu moț. În mâna cealaltă avea o furculiță și se pregătea să guste din el. Își trecea limba pofticioasă peste buze.

Doar în felul ăsta folosisem femelele în artă. Ele în sine nu aveau cum să dea o compoziție interesantă. Mă gândisem totuși s-o pictez pe Irenne. Să fie un subiect horror cu mult noroi și sânge. Dezvirginarea Irennei. Ceva de genu'. Irenne în rochiță albă scurtă ca în ziua aia când o plimbasem prin parc. Trântită într-un șanț. Cu rochia sfâșiată. Plină de sânge pe picioare. Zgâriată. Maltratată. Îmi trecuse prin cap să figurez alături de subiect în tablou pe mine și pe Ulf ca două umbre lungi lungi. Negre. Ușor transparente. Demonii dezvirginării.

În ultimele luni cam tot ce am pictat a avut legătură cu el.

Zisese apoi că nu-i nimic că nu pictez pizde. Ele două nici nu trebuie să fie prea vizibile. Să rămână ca niște umbre în spate de decor.

— Nu așa sunt și în realitate? completase Ulf.

Remarca asta m-a mai binedispus. Îmi făcusem griji. Nu știam exact ce se întâmplă. De ce pierde atâta timp cu căprițele.

Am mai băut ne-am dat prin Iapă și înainte să plecăm i-am promis că pula mea așa o să fac. O să bag un desen care să ne reprezinte. Fără metafore. Fără ascunzișuri. Așa direct. Dar să nu se aștepte să le placă și fetelor.

— Te-ai tâmpit, îți dai seama că alea n-au de ce să-l vadă! mi-a zis.

Asta m-a bucurat. Am ajuns acasă și m-am culcat.

*

Într-una din lunile iernii trecute decembrie cred după ce ne plictisisem de umblat câteva săptămâni nonstop prin bodegi eu și Ulf ne-am așezat pe un gard din Grozăvești în apropiere de Carrefour Orhideea și am început să comentăm gagici. Nu dându-le note. Ci să fabulăm așa un pic în jurul lor.

Prima a trecut o femeie între două vârste. Cu părul de o culoare imposibil de precizat. Creț permanent. Cu o haină maro. Genul pe care nici n-apuci să-l vezi cum trebuie ca îl și uiți. Trăgea o sacoșă verde din pânză după ea. Se ducea la Carrefour și voia probabil să facă economie cu punga hm. Să nu mai dea banii pe ecotaxă. După moacă avea probabil doi copii. Sau cine știe poate chiar trei fiindcă în creierașul ei subțire se dădeau niște conflicte de neînvins. Cum existența unei persoane de sex masculin care să-i dea bătăi de cap era întru totul exclusă nu mai rămâneau decât fie copiii cu note proaste la școală fie eroii vreunei telenovele. Totuși prima variantă părea să i se potrivească. Ulf mi-a dat dreptate. Muierile care se uită cu aviditate la telenovele sunt mai îngrijite. Mai „pă trend". Ulf a mai zis că ar fi posibilă și

varianta ca grijile ce-o frământau să fie date de planificarea unei vizite în Viitorul apropiat la moaștele unei sfinte a cărei icoană a început brusc să plângă cu lacrimi. Am recunoscut încă o dată că scriitorul se pricepea de minune să citească natura umană.

După ea a trecut o păsărică anu' 1 sau 2 la facultate. Grăbindu-se spre cămin. Și asta era îngândurată. Pe bună dreptate. Venea de la o partidă de amor de consolare pe care i-o oferise ca dar de despărțire fostului gagiu. Se simțise folosită umilită murdărită deși ideea sexului de final fusese chiar a ei. Cine știe. Poate părăsitul avusese mai multe pretenții de la corpul ei decât de obicei. Poate biata de ea prestase și oral. Yuck își spunea în minte în timp ce-și ștergea pe ascuns cu degetele îmbrăcate în mănușa portocalie buzele date din plin cu gloss. Poate că sub el mai persista un strat greu de sesizat de spermă relativ proaspătă. Se grăbea. Trebuia să o prindă pe colega de cameră și să o roage să-i împrumute bluza ei cu sclipici. Avea de gând să iasă în club. Să sărbătorească libertatea greu redobândită. Trebuia să reînceapă pânda. O fată nu trebuie să stea prea mult singură. Neocupată. Riscă să se îngrașe sau să-și piardă abilitățile. În plus banii de la părinți primiți împreună cu sacii de cartofi prin șoferul de autocar abia îi ajung de țigări.

— Ce viață tristă... i-am spus lui Ulf și am izbucnit amândoi în râs.

Cred că am fost foarte aproape să oprim păsărica. Să-i adresăm câteva cuvinte. Poate am fi invitat-o noi în oraș. De ce nu. I-am fi spus chiar că poate să se lipsească de bluza cu sclipici. Pentru noi e tot aia. E acceptabilă și așa în pulover. Dar vorba lui Ulf lasă că nu suge. Nu înghite. Corect hm.

După păsărica asta (am uitat să zic între timp tot treceau căprițe dar trebuia să îți alegi una ceea ce era un pic frustrant pentru că în definitiv fiecare

putea avea o poveste interesantă și pierdeam multe... dar ne consolam cu ideea că ne-am putea muta în vreo juma de oră pe trotuarul celălalt și le putem prinde când se întorc fie din Carrefour fie din cămin) a venit o minipăsărică. Asta era de-a dreptul dulce. Părea să aibă vreo 16-17 ani. Cu siguranță nu era la facultate. N-a luat-o spre Carrefour ci spre cămin. Poate o soră de-a vreunei studente sau de-a vreunui student. Poate iubita vreunuia cu gusturi mai așa ca ale mele. Deși ea nu era pe gustul meu. Trecuțică. Clar era o distanță uriașă între corpul ei și al Irennei. De ce să mănânci un măr care a început să putrezească în jurul cozii când ai mere perfecte alături? Ok nimeni nu vede deocamdată carnea maronie din jurul cozii dar ăsta nu e un motiv să-l mănânci. Poți să închizi ochii însă nu văd nici asta de ce să faci. E adevărat: peste trei sferturi din masculi nu se uită prea atent în ce-și bagă pula și e firesc să fie așa. Dar eu spre deosebire de ei pot avea tot ce-mi doresc. Nu văd de ce m-aș mulțumi cu ciurucuri hm. Nici Ulf nu știa ce-ar putea fi cu gagicuța. Unde merge și la ce se gândește. Dacă nu-ți vine din prima ceva în minte n-are rost să te strofoci să cauți. Strici jocul.

După minipăsărică a trecut o pițipoancă penală. Din alea care reușesc să intre la facultate fiindcă fac o muie profilor în budă după examen. Dacă aș fi prof și o pocită din asta mi-ar oferi muie i-aș râde în nas. N-are cine să-mi facă mie o muie? Dar bieții profesori... cu salariile lor de rahat de unde să-și permită o pocnitoare ca lumea? Iar alea cu care ar putea umbla gratis nu fac așa ceva. Așa că na. Tac și acceptă. Pițipoanca purta o geacă albastră foarte umflată. O geantă cu multe pietre sclipitoare și părul înfoiat. Cred că venea de la coafor. Probabil asta urma să fie coafura de Rev. Tot ce trebuia să facă era să nu doarmă culcată ca să și-o prăpădească. Dar cu siguranță avea experiența. În ziua de azi o studentă nu-și permite

să se coafeze prea des. Prin urmare e învățată să doarmă în picioare sau în fund. Poate că a căpătat experiența de a dormi în picioare în multe feluri. Poate că a făcut imprudența de a-și invita un gagiu în camera ei de cămin iar ăla săracu' semivirgin s-a îmbătat și i-a borât în pat. Cum nu putea merge la baia comună să spele cearșafurile căci ar fi atras priviri curioase a preferat să doarmă o săptămână în picioare. Priponită cu o mană de tăblia de la pat. Cei care au văzut-o pe gaura cheii s-au gândit că e fată serioasă și meditează sau repetă cursurile pentru examenul parțial.

După pițipoancă a trecut o mamaie cu un nepoțel de mână. Asta a fost atât de înduioșătoare încât aproape că am simțit ceva în pantaloni. Purta un cojocel cu blăniță cafenie la gât și mâneci. Era grăsuță. Cu părul pe alocuri cărunt. Chestie care mi-a conturat de-a binelea erecția. Țâțele îi erau cu siguranță lăsate. Hrăniseră cândva părintele țâncului pe care-l ținea acum de mână. Îmi plăceau țâțele lăsate la femei bătrâne. Nimic nu mi se pare mai grotesc decât o gagica de 55 de ani cu silicoane. Țâțele care stau drepte în timp ce totul se năruie în jurul lor nu mai pot să te excite. Parcă sunt niște chestii adăugate corpului. Nu fac parte din el. Cine ar admira de pildă o perucă dacă ar ști că e perucă? Un picior de fier învelit în plastic dacă ar ști că e fier cu plastic? Mamaia era bună hm și avea așa un aer grijuliu care te făcea să ți-o imaginezi incredibil de altruistă în pat. Ulf nu știu dacă avea gânduri din astea în timp ce-o privea. De la un timp nu prea ne mai împărtășeam fanteziile sexuale. Mă rog le mai împărtășeam din când în când dar nu ca înainte când practic ne spuneam orice. Ne masturbam împreună și așa mai departe.

După mamaie a trecut o punkeriță simpăticuță. Am ignorat-o din păcate sau mai bine zis i-am cedat lui Ulf plăcerea umplerii golurilor în ficțiunea ei fiind fascinant de tipul cu care era ea. Mi se părea că seamănă cu mine pe la vreo 17 ani.

Chestia asta m-a dărâmat efectiv. Era groaznic pentru mine să văd oameni care semănau cu mine pe vremea când eram inocent și bun și iubitor. Simțeam o dragoste uriașă de nereprimat pentru tinerii care îmi aduceau aminte de mine pe vremea aia. Aveam un imbold de a-i opri. A vorbi cu ei mult mult de tot. A bea săptămâni întregi cu ei și a-i preveni. Voiam să le arăt exact ce am greșit. Unde am făcut ce am făcut de m-am schimbat hm. Mă rog eu nu consider că am greșit. Am ales calea cea bună. Aia autentică. Și totuși am ales-o pe cea care mă separă și nu mă face întotdeauna fericit. Așa cum a făcut și Ulf. Dacă aș avea un copil l-aș da zilnic cu capul de tocul ușii sau de calorifer până l-aș face prost. Dacă s-ar inventa până atunci pastile care să te facă să devii prost l-aș îndopa cu ele. Sau i-aș ține nonstop televizorul deschis hm. Pe OTV și pe Acasă. L-aș da la școală. L-aș lăsa să socializeze cât mai mult. I-aș cumpăra calculator și laptop și mobil și iPhone și căcat din ăla mare pe care te joci și biclă vara și schiuri iarna. L-aș îndemna să stea numai cu proști. L-aș pune să intre în politică. I-aș zice să-și ia o pizdă urâtă proastă și ahtiată după bani. L-aș bate la cap să facă copii. Cât mai mulți copii. Așa aș ști că are șanse să ajungă opusul meu. Să fie un om bun. Un om fericit. Mulțumit de lumea în care trăiește. Cred că azi ca să fii mulțumit de lumea în care trăiești e musai să fi fost dat cu capul de tocul ușii sau de calorifer pe când erai mic. De acolo începe totul. Nici nu-i de mirare. Multe se întâmplă pe lume. Concluzia lui Ulf fusese că-i plăcuse punkerița.

— Hai după ei, i-am zis.

Nu prea avea chef.

— Iar ne întindem... Azi chiar aș vrea să dorm. Acasă, cum ar veni, zisese el.

Dar era prea târziu. O luasem deja după punkeriță și după gagiul care-mi amintea de mine.

L-am pus la curent pe drum mergând la câțiva metri în spatele lor care-i treaba și de ce anume mă

interesează tipu'. Ulf crezuse că-mi plăcuse și mie puștoaica și fu un pic dezamăgit. Zisese ceva de genul că iar suntem pe lungimi de undă paralele sau așa ceva. Iar era nedrept. Făcea asta din ce în ce mai des. Nici nu știu dacă era cu adevărat rău să fii pe lungimi de undă paralele. Ulf așa o făcea să sune.

Punkerița și cu eu din trecut au intrat în barul de lângă cămin. S-au așezat la masă și au comandat două Heineken. Altă bere nu prea aveau. Ursus și Silva se terminaseră. Ne-am luat și noi la fel. Eu am vrut să ne așezăm la masa vecină cu a lor dar Ulf n-a avut nicio greață. S-a pus fix la masa lor fără să întrebe măcar dacă e ocupat. Atunci mi-am dat seama că gagiul fetei nu semăna deloc la personalitate cu mine din trecut ci doar la moacă și stil. Eu din trecut l-aș fi pocnit pe Ulf. După aia m-aș fi îndrăgostit de el. Dar ce mai contează. Îi chema Delia și Vlad. Noi ne-am recomandat cu poreclele. N-au părut deloc deranjați. Erau simpatici. El era student în anul I iar ea era într-a 10-a la Lazăr. Ca Veverița m-am gândit.

— Ia uite, bre, e la liceu cu Amalia, a zis și Ulf și eu m-am simțit dintr-o dată aiurea de parcă am fi fost doi cocalari sau doi trouble makeri care căutau să se bage aiurea în vorbă cu oamenii.

Dar cred că sunt lucruri mai grave pe lume decât să fi cocalar sau trouble maker mi-am zis atunci așa că am continuat discuția. Gagica a zis că semăn cu Billie Joe. Toate Ziceau asta la un moment dat. Mă rog toate care văzuseră măcar un videoclip de la Green Day. Erau chiar foarte foarte comunicativi și simpatici. Genul ăla pe care nu-l înțeleg deloc hm. Exact ca țâțele siliconate de babă – totul se năruie în jurul tău în curând s-ar putea să nu mai existe niciun jur al tău și tu stai relaxat încrezător. Primești pe oricine la masă și bei o bere cu el. De ce? Adică ok spre deosebire de noi deocamdată îți plac oamenii. Vrei să-i cunoști.

Dar chiar nu poți să intuiești că într-o zi tot ca noi vei ajunge? Până la urmă vei realiza că toți sunt retardați incapabili. Că ți-au transformat lumea țara orașul bodega strada blocul într-o troacă de porci. Că își mănâncă zi de zi propriile fecale și apoi se uită la tine cu gura mânjită de căcat și îți zâmbesc satisfăcuți.

După numai o bere Ulf și-a intrat în rol. Atât punkerița cât și Vlad erau seduși. Probabil că ar fi reușit fără probleme să îi dea ei întâlnire și să-i ia numărul de telefon când era el la budă. Apoi același lucru cu el în absența ei. Dacă tipul ar fi semănat într-adevăr cu mine s-ar fi bucurat dacă Ulf s-ar fi dat la el chiar și vag. Toate relațiile astea pe vremea când Ulf se preta la relații – și nici nu trecuseră de mult vremurile astea – erau ambigue. Frumoase. Incitante. Dacă îi amintești de lucrurile astea îți dă un răspuns invariabil – pe atunci eram naiv. Voiam să comunic cu oamenii. Mă interesau. Eu însă sunt într-o situație și mai nașpa decât el hm. Mie nu-mi iese chestia asta de tot. Și nu mai știu ce pula mea să fac. Nu mai știu nici cine sunt pe de-a-ntregul.

*

La a cincea lecție de desen la Irenne am fost ceva mai tupeist. Nu aveam ce să pierd. În timp ce desena un om de zăpadă înmuind pensula în borcanul în care apa se colorase deja mult în albastru (madam Gâlmeț putea apărea în orice clipă pe ușă ca să-i ia borcanul să verse apa și să pună alta curată ca nu cumva culorile diluate să stea în calea exprimării talentului fetei) mi-am pus mâna pe mânuța ei și i-am condus-o deasupra foii. Contrastul era excitant: mâna mea era mare. Aspră. Cu puțin păr înspre încheietură. Cu oasele proeminente. A ei era cam jumătate din a mea. Palidă. Alb gălbui cu pielea moale cum e chestia

aia cu care ștergi ochelarii. Cu unghiile puțin lungi date cu lac străveziu. Avea un inel cu piatră roșiatică care îi era un pic prea mare deși îl ținea pe degetul mijlociu.

— E bine așa? m-a întrebat și în clipa aia uitasem ce trebuie să fie bine așa.

Omul de zăpadă. Firește.

— Da. E perfect... i-am zis în timp ce i-am fixat cu privirea micile rotunjimi de sub bluza albă subțire.

Purta sutien și chestia asta mă înnebunea. La modul nașpa. O făcea să pară mai matură și mai puțin interesantă. Îmi plăcuseră dintotdeauna sânii fără sutien cu imperfecțiunile lor care îi făceau diferiți de la o posesoare la alta. Sutienul îi depersonaliza. Aveai senzația că atingi aceiași sâni cu mici particularități dar complet ignorabile. Aș fi vrut ca Irenne să nu poarte sutien cel puțin încă vreo 2-3 ani de acum încolo. O văzusem și fără sutien și sânii ei erau drăguți. Țuguiați și obraznici. Astfel de sâni aveau să se strice în aproximativ 3 ani. Nu erau foarte durabili dar pe de altă parte nici lecțiile noastre de desen nu aveau să țină o veșnicie. Până când aveau să se strice sânii fetei eu aș fi avut fie o nouă liniuță în colecția de vânat feminin fie o amintire plăcută. Oricum nu aveam să mai fiu prin apropiere indiferent care ar fi fost din cele două deznodăminte. Aveam foarte tare chef de o labă dar m-am abținut. Mai bine adun imagini și o fac mai încolo.

— E bun. Hai să mai facem unu', i-am zis.

Irenne era foarte ascultătoare și chestia asta mă excita și mai mult.

8.

E BULLSHIT CE SCRIU pe blogul Tarei. Tipa al cărei portret se conturează acolo e mai deșteaptă ca Tara. Mai stilată, mai analitică. Tara e neghioabă... Dar poate că e mai bine să creadă cititorul că e vorba de o curva deșteaptă. Creezi contradicții.

Nu știu dacă să mă las pe mine în povestea Tarei. E de-a dreptul pervers să povestesc despre mine pe blogul ei, ca și cum ar scrie Tara, dar de fapt să scriu eu. Mda, pervers. Mă rog, asta e bine. Nu sunt departe de realitate, de altfel, tot așa ar scrie și Tara despre mine, cu elogii. Dar Tara nu poate să scrie fiindcă e proastă.

Îmi amintesc că o cunoscusem și eu pe Ștefana, la scurt timp după ce o angajase pe Tara. Tara avea o săptămână de concediu, probleme de sănătate, ceva pe lângă obiectul muncii, ovarele parcă, și am ieșit toți trei la un pahar de vin. Ștefana era frumoasă, era o tipă pe la vreo 40 și ceva de ani, și, cu toate astea, foarte imatură și foarte nebună. Avea ceva ce Tarei nu-i rămânea decât să râvnească și să caute toată viața. Avea originalitate, era altfel decât restul femeilor, avea multe lucruri numai ale ei. Tot ceea ce-și dorea Tara. Dar Ștefana era făcută dintr-un alt material. Poate vinovată era moștenirea genetică, Ștefana era o combinație de unguroaică și ucraineancă, deci avea toate motivele să fie interesantă. Tara era a treia sau a patra generație de la opincă. Bunică-sa venise în București de la curul vecii, plină de balegă pe opinci, cu ia mirosindu-i a zer.

Ce să-i ceri unei urmașe?

Cred că o să-l bag și pe Corbu mai adânc în povestea asta, pe blogul Tarei. Personajele colorate nu pot strica niciodată, atunci când la mijloc e un cititor.

Mă doare capul și e musai să mă văd cu Corbu și să bem ceva. Astăzi trebuie să mi-o dea înapoi pe Maria Magdalena, i-am lăsat-o cinci zile. Sper că biata mai e în viață. Vreau să știu ce a făcut cu Irenne. E important pentru mine să știu. Aș vrea s-o fi făcut, pentru că asta mi-ar demonstra un lucru esențial. De la un timp, am impresia că ne-am pierdut îndrăzneala de a acționa pur și simplu, de a face schimbări în mersul lumii care s-a ultrarobotizat, și mi-e teamă că, dacă vom continua să nu ne implicăm, ea ne va azvârli la un moment dat afară, așa cum te descotorosești de un organ care a încetat să mai funcționeze. Nu vreau ca lumea asta de cauciuc să ne ajungă intangibilă.

Când Corbu va face ceva cu Irenne, va însemna că și eu mai pot face multe lucruri încă. Fuckin' freedom.

Îmi trebuia multă tensiune pe blogul Tarei. Oamenilor le plac telenovelele, unde mai pui că Tara avea, conform graficului, 55 la sută femei care o citeau. Mă rog, mă citeau.

Partea bună era că ea nu intra aproape niciodată pe blog. Mă întreba dacă am mai scris, și îmi cerea să-i trimit articolele pe mail. Cred că deschidea rar calculatorul, probabil le printa și le lua cu ea în geantă. Până una-alta, ajunsesem la partea în care devine amanta Ștefanei și aici cred că era cazul să insist ceva mai mult, oamenii se dau în vânt după povești deocheate cu gagici bisexuale. În principiu, puteam scrie orice-mi trecea prin cap.

Apropo de Ștefana, nimeni nu s-ar fi gândit că ar putea face un crush pentru Tara. E drept, era îndeajuns de sofisticată ca să se preteze la orice Inclusiv să i se pună pata pe o tipa banală, știrsă, fără stil și personalitate. Reîntoarcerea la natură, la simplitate.

În fine, atât cât putea fi vorba despre simplitate în cazul unei adepte hardcore a plăcerilor sado-maso, cu tot felul de deviații.

Avea dreptate Corbu. Înainte să apară gagicile astea două, Amalia și Tara, întâlnirile din Cală fuseseră mai interesante. A doua zi, aveai de fiecare dată senzația că s-a petrecut ceva memorabil, ceva cu rost, ceva despre care vei scrie atunci când îți vei aminti despre ce e vorba. După ce au apărut ele, întâlnirile din Cală s-au transformat în petreceri normale, puțin stupide și puțin plictisitoare.

— Auzi, mă întrebase Corbu într-una din ultimele întâlniri în Cală singuri, tu crezi că noi doi suntem nebuni?

— Nu știu, dar nici nu prea contează, cred. Ce, ai prefera să fii prost?

— No way hm, a zis Corbu, și s-a scuturat de parcă niște insecte scârboase se urcaseră pe el.

Și mai reapăruse de la un timp și moșu', paznicul. Poate Corbu n-avea să mă ierte niciodată că l-am adus pe moș într-o toamnă în Cală. Se tot învârtea pe acolo, aduna frunzele moarte și cred că, în definitiv, poate ne-am fi pricopsit cu el, în căutarea unei țigări sau al unui partener de conversație, chiar și dacă nu l-aș fi invitat eu.

*

După ce ne-am obișnuit cât de cât cu ideea că poate Corbu n-are niciun amestec în dispariția Amaliei, l-am cooptat și pe el în căutările noastre, pe care le făceam în continuare pe cont propriu. Nu m-a interesat dacă e adevărat că Urechiuța a dat-o dispărută, dacă o caută poliția sau nu. Tara mă convinsese s-o căutăm noi fiindcă, dacă e de găsit pe undeva, noi o s-o găsim, fiindcă doar noi am cunoscut-o. Luasem agenda ei de la Urechiuți, în ultima vizită acolo. Am găsit telefonul lui Gaby, pe care o întâlnisem o singură dată, când le adusese pe fete Corbu în Cișmigiu, la Bibliotecă. În ziua în care ieșisem cu Maria Magdalena la

bere. Gaby îmi lăsase impresia unei fete mult înapoiată pentru vârsta ei, întru câtva obsedată de sex, incredibil de imbecilă, într-un cuvânt. Știu că mă sorbise din ochi în ziua aia, și pe Corbu de altfel, ba poate chiar și pe Tara, astfel că, mizând pe sex appeal-ul nostru și pe nimfomania ei incipientă, poate că aveam ceva șanse să aflăm mai multe despre unde dispăruse Amalia.

Nici n-am pornit bine spre școala fetelor, împreună cu Tara, care savura un expresso luat de la un chioșc și se pregătea să desfacă un croissant 7days, că îmi pierise deja entuziasmul. Mă imaginam un fel de jurnalist vânând subiecte senzaționale, un scriitor lipsit de orice urma de inspirație care își caută personajele prin șleahta aia care scuipă din când în când câte un individ îndeajuns de juicy cu care să iei ochii cititorului. La trecerea de pietoni de la kogălniceanu, mi-am dat seama că îmi e la fel de bine fără Amalia, pe cât îmi era și cu Amalia. Dar nu-i putea spune asta Tarei, care, cu fiecare oră ce trecea de la dispariția copilei, era parcă din ce în ce mai surescitată. Nu înțelegeam exact de ce, și nici nu prea îmi păsa, dar ca să-mi dau seama că nu-mi pasă într-adevăr trebuia să-mi iau un moment și să reflectez, chestie pe care preferam să o fac din ce în ce mai rar în ultima vreme. Cel mai probabil era vorba de hormoni, de faptul că Tara îmbătrânea, de ancorarea pe ultima sută de metri într-o activitate nobilă, să facem un bine pe lume, imbecilități din astea.

Fusese o fantasmagorie romantică, chestia asta la care mă gândisem eu. Mi-o imaginasem că s-a întâmplat întocmai, și îmi plăcuse. Acum, sufeream de o mică depresie post revenire la realitate. Corbu nu ucisese pentru mine...

— Hooo, nebuno, zbier către Tara, la un pas de a fi călcată de o mașină care zbura pe zebră, pe verde.

— Muistu' dracu'!!!, urlă Tara după Jeep, dar firește că Jeepul nici nu aude, dar nici dacă ar auzi nu i-ar păsa.

Îmi imaginez că trebuie să fie simplu să fii mașină. Ești un sclav, dar cel puțin ai existența asigurată. Ești mai bine îngrijit ca un copil de un an... Ai mâncare, ți se face plinul când e cazul să fii folosit. Când te strici, te duce tac-tu la reparat.

Baie primești des, practic nu trebuie să-ți faci griji aproape din nimic. Poți chiar comite și crime. Nicio justiție din lume nu pedepsește mașina pentru că a călcat un om. Cât de marfa.

— Trecem anu' ăsta, pana mea?, mă întreabă Tara, și ridicând ochii, îl observ și pe Corbu, chiar în dreptul nostru, pe trotuarul de vizavi.

Trecem, cu o mână o țin de cot pe Tara, care înfulecă restul de croissant. Fata asta are o atracție pentru accidente. De câteva ori a fost lovită de mașini, niciodată foarte grav, ce-i drept. Corbu este cu o gagică. Ajungem, dăm mâna, îmi dau seama că el nu știe numele fetei, altfel ne-ar fi prezentat-o. Atâta pagubă, îmi zic, și propun s-o luăm la pas spre liceu. Se dovedește că fata agățată de Corbu e cu un an mai mare decât Amalia, a 12-a, și o cunoaște.

— Nu cred că e cineva în toată școala care să n-o cunoască pe Amalia. E singura de felul ei, înțelegi tu..., îmi spune proaspăta achiziție, al cărei nume încă nu l-am depistat.

Mda, mereu uit amănuntul ăsta. E drept că Amalia nu e tocmai o apariție banală. Acest „altfel" a fost atât un noroc pentru ea, cât și o pacoste. În clasa a 9-a au ales-o Miss Boboc, dar, din pricina protestelor care s-au iscat apoi, în special în rândul părinților, care nu vedeau cu ochi buni să fie oferit drept exemplu copiilor lor cineva chiar atât de diferă, titlul i-a fost retras. Amalia a suferit mult atunci, după cum am putut citi în jurnalul ei, pe care mi l-a împrumutat într-o noapte crezând, naiv, că asta mă va face să o iubesc

nebunește. A fost un eșec, fiindcă tot ce știam despre ea mi-a confirmat și jurnalul. Iar tot ce știam despre ea nu fusese niciodată îndeajuns ca să mă îndrăgostesc. Ca să o consoleze totuși, diriginta i-a oferit neoficial titlul de Miss Popularitate, în timp ce Miss Boboc a devenit o blondă cu ochi albaștri și cu pielea ca laptele. Amalia a fost distrusă.

Intrăm fără probleme în curte, achiziția fără nume a lui Corbu spune ceva portarului, care înclină capul spre noi și zâmbește. Cât de marfă ar fi fost, mă pregătesc să-i spun Tarei, dacă am fi avut insigne din alea de gabori, dar Tara are capul întors, studiază fețele din curtea școlii. Ar arăta mișto în uniformă de polițist, iar pe dedesubt cu costumul ei kinky pe care-l îmbracă în fiecare seară. Tara era sexy, dar conformismul ei de care nu putea scăpa în ciuda mediului mișto în mijlocul căruia nimerise și reminiscențele astea de fetiță de la țară îmi tăiau de fiecare dată cheful.

Studiază în continuare ca proasta fețele copiilor. Ca și cum ți-ai putea da seama după fața unui puști dacă a răpit-o și măcelărit-o pe Amalia. Ce tâmpenie. Fețele nu spun nimic, și în general fizicul e complet ignorabil și nefolositor. De când mă plictisește și sexul, am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să fim cu toții niște capete detașate de corp și legate în pungi transparente. Să ne vorbim unii altora prin pungi, să ne salutăm prin pungi. Să ne redobândim expresivitatea. Ar fi bestial fără corp, căci am fi nevoiți să înlocuim toate gesturile astea deranjante pe care le facem cu mâinile cu unele pe care să le facem cu ochii, cu sprâncenele, cu nasul, cu gura. Abia atunci oamenii ar putea redeveni interesanți. O să-i sugerez lui Corbu să picteze asta.

Urcăm treptele către primul etaj și mă gândesc din nou la cât de mult îl invidiez pe Corbu. Cred că, dacă aș fi pictor, nu m-aș mai plictisi ca acum. Cred că aș putea spune tot ce am

de spus, pictând. Nu i-am mărturisit până acum, dar am un feeling că el este un artist mai împlinit decât mine. Mai bun ca mine. Eu am îmbătrânit și am terminat cu multe lucruri, în ce-l privește pe scriitorul Ulf, e ca și cum el ar sta în fiecare dimineață cu un pistol încărcat pe birou, așteptând momentul când i se va face milă de propria-i persoană pentru a pune punct. Cu omul Ulf, lucrurile stau un pic altfel. E posibil s-o mai ard o vreme pe aici. Uite, măcar pană aflu cine a răpit-o pe Amalia.

— Phaiii... uite-o pe Morcoviță!, zice Corbu, arătându-ne-o, într-un colț, pe Gaby.

— Vorbesc eu cu ea, ok? Nu te băga!, face Tara.

Corbu i-o ia înainte și o abordează pe tipă:

— Salut Morcoviță. Parcă ne știm așa-i?

Proastă idee, fiindcă Morcoviță Gaby se face roșie-vânătă la față. Oare ce naiba i-o fi făcut Corbu în Cală? Mă pufnește râsul.

— Să știi că numele meu e Gaby, nu Morcoviță și n-am timp de discuții cu golanii, mă duc la oră.

— Scuză-l pe măgarul ăsta, eu sunt Tara, mă mai ții minte? Voiam să discutăm puțin despre Amalia... De vreo trei zile nu mai dăm de ea.

— Te știu, fată. Da' de Amalia nu știu nimic! Încercați la ea acasă, poate știe boul ăla de ta-su, zice Morcoviță, după care o ia la fugă.

E ceva încurcat în povestea asta. Gaby e prietena ei cea mai bună din liceu. N-ar fi trebuit să se eschiveze, ar fi trebuit să vrea să discutăm. Mai ales că ne știe bine. A băut cu noi o zi și o noapte, a borât de trei ori în Cală. S-a lins cu Tara, abia acum îmi revin niște amintiri de atunci. Tara a câștigat-o la cărți.

— Hei, hei, nu aveți voie să fumați aici!, îi spune o gagică bunuță, blond-roșcată, lui Corbu, în timp ce se apropie de noi. În curte se fumează, vă rog frumos! Și pe cine căutați?

Tara îi explică pe scurt că venim din partea familiei elevei Amalia Urechiuț, care a dispărut de trei zile. Aflăm că bunuța e profa ei de chimie.

— Dar nu s-a mai întâmplat să lipsească de acasă?! Din ce știu eu, Urechiuț e un elev problemă...

Ba da, încep să-i spun, probabil s-a mai întâmplat, numai că de data asta noi știm sigur că a ucis-o cineva. A răpit-o, probabil a torturat-o o zi jumate, a supus-o la diferite perversiuni erotice, care mai de care mai inventive, unele nepracticate nici chiar de Tara, amica noastră aici de față, care lucrează într-un bordel specializat în sex alternativ, după care, în zorii celei de-a doua zile după răpire, a spânzurat-o, i-a tăiat gâtul și a dat foc cadavrului. Știu asta sigur, pentru că stă să ningă de ceva vreme, dar încă n-a nins niciun fulg și, până n-o să aflam cine e vinovat de moartea Amaliei, nici n-o s-o facă. Trebuie să știm, și după asta o să ningă, imediat va începe să ningă, va ninge cu fulgi mari și toți ne vom putea întoarce acasă, acasă sau în Cală, ne vom putea continua viețile ca și până acum, eu voi începe să scriu ca înainte...

Bunuța mă privește nedumerită. Îmi vine să zic atât: bleahmarș.

Corbu râde, iar ex-bunuța pleacă.

Mergem de-a lungul holului, cu speranța că vom descoperi totuși ceva, măcar un mic indiciu.

— După asta ai chef să dăm o raită prin Iapă?, mă întreabă Corbu. Tara merge în fața noastră, nu ne mai bagă în seamă.

— Bine, mergem, zic eu.

Ea se întoarce brusc, cu o privire de panteră amputată.

— Auzi! Nu mergem nicăieri la distracție până nu facem treaba pe care am venit s-o facem! Puteți să vă comportați măcar o zi ca niște oameni maturi? E chiar atât de greu??!

— Sigur păsăric gata. Uite ce maturi suntem! Parcă am și niște cătușe la mine, zice Corbu.

Tara scoate foc pe nări. Ce trist, mă gândesc. Arată ca o mamiferă al cărei pui a dispărut, poate l-a mâncat o specie superioară ca forță. Ce trist că nu poate accepta realitatea, puii se mai pierd, mai și mor. Trist e și că nu poate accepta nici ideea că Amalia nu-i copilul ei.

Până să zic ceva, Corbu o prinde pe Tara de încheietura mâinii cu care se repezise spre el.

— Să mor io de mă las pălmuit de o ștoarfă. Cârpă ieftină pentru șters bocancii de noroi. Asta mai lipsea hm, îi zice pictorul, în timp ce mie îmi zâmbește.

Da, un artist mai bun ca mine. Eu am pierdut toate lucrurile astea. Nu mai știu unde, nu mai știu când... dar, de vreme ce le-am avut la un moment dat și acum nu le mai am, se vede treaba că le-am pierdut. Ladies and gents, I give you now the great Raven. A much much better artist.

— Dacă te doare în pix, de ce ai mai venit cu noi, atunci?, îl chestionează. Stai în curu' meu acasă! De ce faci mișto? Pe bune că de multe ori mă întreb dacă altceva în afară de mișto și toate copilăriile ridicole mai știți să faceți!

— Oh. Vocea rațiunii hm. Rațiunea o ia cam des în fundulețț.

Tara îi aruncă iar o privire din aia, megaucigătoare. Pe urmă se întoarce spre mine. Mă simt pe cale să fiu luat în colimator.

— Ți-l calmezi tu?, mă întreabă.

— Dar sunt cât se poate de calm păsăric. Nu tocmai asta ziceai – că-s prea calm și sictirit? Că nu-mi pasă îndeajuns de mult de Veverița aia căcăcioasă pe care a mătrășit-o vreun pervers? O fi futut-o ta-su vitreg mai tare ca până acum și s-a gândit că e vremea s-o și omoare. S-o fi plictisit s-o fută. Ceea ce-i de înțeles. I-o fi prins mă-sa împreună pe culmile amorului și a omorât-o într-o criză de gelozie conjugală. Cui pula mea crezi că-i pasă?! Crezi că lui – și mă arată pe mine cu degetul – crezi că-i pasă? Îi pasă o pulă îți zic eu!

Dacă ar avea acum de ales între a salva viața căcăcioasă a Veveriței penale și a scrie o frază – atât: o singură frază! dar genială – la cartea aia a lui ce crezi că ar alege? Crezi că ar alege să-ți salveze ție Veverița penală nu? Înseamnă că ești la fel de rablagită și pe dinăuntru pe cât arăți pe afară. Ni se rupe nouă de Veverița mă-tii...

Firește că aș alege fraza. Deși nu frazele îmi lipsesc. De fiecare dată când deschid fișierul cu cartea, pot scrie și o sută de fraze geniale. Nu frazele îmi lipsesc, nu inspirația. Interesul. Voința. Trezirea. Cât aș vrea să mă trezesc acum, să mă întorc în timp...

Tara plânge. Pula mea, nu știu ce să fac. Îl urmez totuși pe Corbu, ne așezăm la o fereastră, ne aprindem o țigară interzisă și ne uităm la puștani cum o pun de-un fotbal în curtea liceului. Am chef să-i povestesc plimbarea de zilele trecute. Dar nu-i momentul. După ce trece criza asta, aș vrea să facem un fel de legământ. No more pussies. Așa zisese și el. Indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent ce specie interesantă, prin absurd, de gagici am întâlni. No more fucking pussies. Femeile nu pot face altceva decât să te blocheze într-un anumit moment. Sunt cu totul opuse ideii de evoluție, de schimbare. Urăsc mersul. Te țin legat de mâini și de picioare într-un anumit moment care le convine lor, care le avantajează, nepăsându-le câtuși de puțin că tot ceea ce-ți poți dori tu mai mult și mai mult e să mergi mai departe.

Îmi face un semn discret cu cotul.

— Hai în Iapă. Las-o aici...

Tara plânge în continuare. Stă rezemată de zid, arată exact ca puștoaicele care trec nepăsătoare, dar exuberante prin dreptul ei, ieșind sau intrând la ore. Dracu' știe dacă mai plânge pentru Amalia sau plânge așa, în general. Sunt incredibil de proaste cu transferurile astea asupra altcuiva. Chiar crede că o poate salva pe Amalia, că-i poate schimba viața cumva. Și că, dacă o va

salva pe Amalia, ar fi ca și cum ar salva-o pe Tara. Câtă stupiditate. Viața fiecăruia îi aparține. Nimeni nu poate interveni în viața noastră, decât dacă acceptăm să-i devenim sclavi. Cel care ne salvează, într-un fel sau altul, nu vrea decât să ne înrobească.

Plecam.

Dar îmi spun că o să o sun, după ce se va mai liniști, peste vreo patru ore. Poate chiar să o scot la un cappuccino. Numai că, peste patru ore, stau pe jos în casa arsă, cu Corbu, și îi povestesc cum am găsit școala mea generală, în urmă cu două zile, cum am plâns și eu acolo, pe miniterenul unde făceam alergări la proba de sport, așa cum plânge azi Tara într-un liceu care nu-i al ei, și cum i-am reîntâlnit acolo pe Moș Bărbuță și pe Baba Cloanța aia recentă.

Și, firește, uit s-o mai sun.

*

Nu plecasem de acasă special ca să-mi vizitez fosta școală. Plecasem ca să caut un sortiment de vin roșu care îi place lui Corbu; îmi zisese pe Facebook că terminase continuarea la Pârjoale de duminică. Cum Pârjoalele mi se păruseră bestiale, voiam neapărat să-l văd și pe ăsta, continuarea, și să sărbătorim.

Cu câteva săptămâni înainte – până să înceapă toată povestea cu dispariția – îi reproșasem că, deși arta lui este foarte actuală, ea nu este despre noi. Mi se părea prea generală, poate prea abstractă, nu știu. Făceam o greșeală, mi-am dat seama de asta, dar am insistat în ea, ca un idiot. Întotdeauna, când discutam cu Corbu despre creațiile lui, comparam pictura cu scrisul, și asta era o prostie, dar nu mă puteam abține. Dar după ce am văzut Pârjoalele, încă o dată am fost

silit să recunosc că prietenul meu mi-o luase cu mult înainte.

Până să ajung însă la magazinul cu vinul pentru Corbu, am întrezărit, printre două blocuri – mult schimbate, reabilitate termic, unul încă în lucru, în realitate urâțite incredibil de mult, fără tot farmecul ăla gri al anilor 80 și începutului de ani 90, în care pentru noi se întâmplaseră toate lucrurile care aveau să conteze vreodată – o străduță ce ducea la fosta mea școală generală. Nu era străduța pe care mergeam eu pe atunci, venind de acasă, ci se afla în partea opusă ei. Practic, pe străduța asta nu mersesem decât de vreo două ori. Pe ea, într-o iarnă, o bătusem pe Nic cu zăpadă, „o spălasem", cum se zicea. Se supărase, fiindcă zăpada îi intrase pe sub gulerul gecii mov, îi ajunsese pe spate. Răcise, și după ziua aia stătuse acasă o săptămână. Mai mersesem pe ea, pe strada asta, o dată în vizită la un coleg ai cărui părinți nu erau acasă, plecaseră tot weekendul la țară. Fusese un weekend nebun. Nu mai țin exact minte ce făcusem, știu că băusem tot alcoolul pe care ai lui îl aveau prin casă, un butoiaș cu vin și câteva beri. La parterul blocului era o sifonărie, și ne-am dus de câteva ori să încărcăm sifoanele, ceea ce era cu adevărat ieșit din comun, fiindcă oamenii normali le încărcau o dată la două-trei zile.

Acum, pe străduță își făcuseră cartier un pâlc de maidanezi care au început să mă latre. Vreo patru erau mai agitați, mai fioroși, în timp ce doi dintre ei mă priveau cu ochii limpezi și frumoși. Unul semăna puțin cu Corbu, când pictorul e în toane bune. Aia mai agitați s-au pornit pe lătrat, așa că, dacă încă nu eram pe deplin hotărât să merg spre curtea școlii, acum chiar nu mai aveam de ales. Drumul înapoi, printre blocuri, era ceva mai lung și trecea chiar prin dreptul lor. Am pornit pe lângă mașinile parcate, de-a lungul gardului de sârmă care înconjura curtea școlii, cu câinii lătrând după mine. Treptat, din patru lătrători au rămas

doar doi. Curtea era practic împărțită în două: maidanul și terenul de sport. Pe vremuri, sporturile sau jocurile care aveau nevoie de spațiu ca lumea de desfășurare se petreceau pe maidan, acolo unde îi puteam coopta și pe taie-frunză-la-câinii din zonă, care o ardeau pe acolo toată ziua, fără să-i întrebe nimeni nimic. Erau o socializare utilă. Acum, asta cred că e de domeniul trecutului, de când cu portar and shit, care îți cere să-i prezinți legitimația...

Maidanul era părăsit la ora aia. La extremele lui, rămăseseră niște porți de fotbal, încropite, și vreo două mingi rupte, încurcate prin plasa și ea sfâșiată. Am putut să intru fără probleme pe maidan, și apoi pe terenul de sport, ăla betonat, stropit de curând de femeia de serviciu. Acolo nu era nici urmă de portar, erau controlați doar cei care veneau prin intrarea din față. M-am așezat pe gard, într-un colț de unde puteai privi pe geam în sala care fusese atelierul de lucru manual, acum habar n-am cu ce fusese înlocuită, arăta ca un fel de vestiar. După numai o țigară fumată, s-a sunat de pauză, iar copii au început să năvălească în curte. Lui Corbu i-ar fi plăcut tare aici. Ar fi avut o priveliște pe cinste... O grămadă de gagicuțe, pe care n-ai fi pariat nici mort că nu sunt nici măcar de liceu. Păreau mai degrabă de facultate. Una a venit în dreptul meu cu o pereche de țâțe uriașe, gen Daniela Crudu, cu o fustiță superscurtă, cu paiete, trasă peste colanți subțiri, deși afară era destul de frig. Genul nu se schimbase prea mult. Și pe vremuri, deși deghizate sub uniforma bleumarin cu picățele albe, cu șorțulețul uni se regăseau tot viitoarele maneliste, viitoarele curve, sau viitoare mame și gospodine de la 17 ani. De fapt, e ciudat, dar femeia, indiferent de mediul din care provine, tot cam pe acolo ajunge. Și copilele din familie bună vor ajunge tot fie curve, fie gospodine, vorba Tarei.

Erau pe atunci două feluri de rochițe la uniformă. Unele din material lucios, puțin elastic, care se agăța și se vedeau mereu fire scoase, scămoșate, pe care posesoarele le răsuceau între degete până deveneau un mic nod. Erau apoi cele din material mat, mai scump, care nu se scămoșa. În general, astea care purtau rochițe din material mat erau mai fițoase și mai neinteresate de sex. Nic purtase o perioadă material lucios, după care trecuse la mat. Taică-su obținuse nu știu ce promovare la fabrică. Și mai erau gulerele... Cele mai comune erau gulerele albe, simple, fără niciun fel de înfloritură. Dar mai erau și cele lucrate de bunici, din macrame, cu dantelărie, apretate și tare enervante. Astea mereu trebuiau să fie albe. Nu mai știu ce guleraș purta Nic, dar știu că purta, fiindcă am încercat într-o zi, în parc, în timp ce chiuleam, să i-l desfac ca să pot ajunge la sâni, și m-am chinuit o vreme. Nu eram încă în clasa a cincea, după asta uniforma se schimba cu sarafanul bleumarin mai închis, aia gen Liceenii. Într-a cincea, lucrurile s-au răcit între mine și Nic, ei începând să-i placă un alt băiat, sau, mă rog, să ne placă pe amândoi în același timp. Mă distra acum gândul că i-aș fi putut propune să facem sex în trei. Habar n-aveam dacă genul ăsta de chestii erau cât de cât intuite pe atunci, dar cred că ar fi fost la fel de oripilant, la prima vedere, cum e acum pentru cineva cu prejudecăți o porție de scatofilie. Lucrurile au redevenit intense între mine și ea printr-a șaptea, cu aproape un an înainte să ne-o tragem. Aparent, avusesem mult mai mult noroc decât celălalt, care între timp se cuplase cu Mădălina, o blondină enervantă, căreia îi ieșeau oasele prin uniformă. Nic era mișto, nu era deloc slabă, avea sâni încă de prin a patra, avea pielea albă și foarte catifelată și ochii negri.

Dar ce-mi plăcuse în mod decisiv la ea fusese scrisul. Scria drept, fără înclinări nici la dreapta, nici la stânga, lucru destul de rar întâlnit, cel puțin

la mine în clasă. Poate că asta îmi sugerase încăpățânare, încredere în sine, nu știu exact ce, dar cu siguranță niște trăsături de caracter care mi-au stârnit nu doar admirația, ci și o constantă erecție. Apoi, mai îngroșa buclele literelor. Scrisul ei nu era deloc fad, ci colorat, suculent, foarte feminin. Literele aveau forme, erau bombate, răsucite, se ondulau asemeni unor șolduri în timpul unui dans oriental. Și șoldurile lui Nic se mai ondulau uneori, la petreceri, bairame, cum le ziceam. Îi plăcea să danseze pe muzică țigănească, poate o consecință a faptului că prietena ei cea mai bună, tot de la noi din clasă, era țigancă. Anabelle. Era o țigancă foarte frumușică, după care majoritatea se dădeau în vânt, dar care pe mine nu mă atrăgea cine știe ce. Deși, într-o zi, îmi lăsase un bilețel pe care îmi scrisese că mă iubește și-mi ceruse prietenia. Îl ascunsese într-un caiet de geografie, din care îmi dăduse să copiez tema. Știa că sunt pe felie cu Nic și totuși făcuse asta, pentru că era femeie, mă rog, în devenire, iar femeile fac adesea lucrul ăsta. Spre deosebire de mulți bărbați, ele n-au niciodată remușcări când o fac, li se pare ceva firesc. E doar datoria lor să caute un mascul ideal pentru procreere, nu? E o datorie nobilă, de ce și-ar cere scuze? Nu-i răspunsesem la bilețel, ba chiar i-l arătasem lui Nic și făcusem săptămâni în șir mișto de țigăncușă. Le povestisem tuturor întâmplarea. Anabelle a stat mult timp singură în pauze, a plecat spre casă singură, tristă, cu ghiozdanul mai greu, a luat note din ce în ce mai mici și n-a mai avut cu cine să chiulească. În perioada aia m-am mutat cu Nic în bancă.

Nu aveam voie să ne alegem cu cine vrem să stăm, pentru că a te muta după prietenii însemna mai multa neatenție și mai multă gălăgie la ore. Dar Nic era șefa de grupă, avea șnur din ăla roșu, care îi stătea foarte bine, așa că a avut dreptul să aleagă și m-a ales pe mine, spunând că vrea să mă ajute să fiu mai atent la ore, fiindcă am potențial,

dar nu-l valorific cum ar trebui, chestie care a lăsat-o mască pe dirigă, ba chiar a propus-o pe Nic pentru înlocuirea șnurului roșu cu cel galben, pentru exemplara implicare colectivă și altruism. Profitam de așa-zisul altruism ca să-i pun mâna pe piciorul ambalat în dresuri de diferite culori, sau gol, vara, să îi strâng carnea între degete prin cutele rochiei, să o ating pe părul negru cu firul gros și multe altele...

Lângă mine, un grup de fete s-au apucat să joace handbal, probabil vine ora de sport. Nu îmi plăcuseră sporturile de echipă, de fapt toate erau așa, ba chiar le cam urâsem. De fiecare dată când aveam sport, preferam să o iau alene pe maidan și să chiulesc. Când aveam prea multă energie, spărgeam un geam, mâzgăleam un zid sau o mașină, aruncam cu pietre, rareori stăteam degeaba.

Acu' joacă handbal și urlă din toți rărunchii, nu am reușit niciodată să-mi explic de ce femeile trebuie să țipe atât de tare. Țipă când sunt fericite, când sunt speriate, țipă când le gâdili, țipă la filme, țipă în telefon, la copii... Mi se pare o risipă de energie, dar nu mai caut explicații. Cred că e printre ultimele mele probleme. Mai ales că am hotărât, pe cât posibil, o perioadă să stau cât mai departe de gagici. Nu-mi folosesc momentan. Sex pot avea de la Tara, pe cineva alături pot avea de la Amalia, o sclavă care să-mi servească masa pot avea dacă merg în vizită la mama, sfaturi legate de personaje feminine pot obține de la D., dacă mă țicnesc și simt nevoia de tandrețe o am pe Maria Magdalena, deci practic tabloul necesităților mele este complet. Nu mai am nevoie să alerg după căprițe noi. Doar dacă, cine știe, mi se pune cumva pata.

Deși se presupune că toamna ar trebui să te apuce nostalgia după anii de școală, mie mi se întâmpla chestia asta mereu primăvara. De fapt, nu chiar primăvara, ci la sfârșit de februarie, atunci

când apar primele tarabe cu mărțișoare, ghioceii și zambilele. Îmbinările astea între anotimpuri m-au atras dintotdeauna mai mult decât anotimpurile în sine. No man's time, o trecere, o schimbare pe care o vezi în hainele oamenilor, pe fețele lor, o pregătire pentru ceva ce urmează să se întâmple. Anotimpul care vine e ca o noapte alături de cineva cu care nu ți-ai mai tras-o până atunci. Au mai fost prime dăți cu cineva, așa cum au mai fost primăveri, veri și toamne, dar nu poți fi sigur dacă de data asta nu va fi totul diferit.

Nic lua întotdeauna mărțișoare învățătoarei, și mai apoi dirigăi și profelor. Lua uneori și colegelor cu care se înțelegea bine, și chiar, de câteva ori, m-a rugat să o ajut să le alegem împreună, dintr-o pungă, pe cele mai frumoase. Țin minte că unul era chiar urât, era o floare jumulită, roz, cu petale făcute din material din care se fac ciorapii, și Nic a spus – pe ăsta îl dau la mișto, și cred că așa l-a și dat, profei de engleză, cu numai câțiva ani mai mare ca noi, foarte urată, invidioasă că Nic era atât de curtată, nu numai în clasa noastră.

Corbu îmi spunea că i se face greață de fiecare dată când își amintește de flori și mărțișoare, învățătoare și profe înțepate, stupide. Perspectiva lui e ce-a corectă, și totuși pe mine mă apucă așa un tremurat mișto, ca și cum aș vrea să mă întorc într-una din zilele alea, să mai fiu ca atunci, să fiu enervat, excitat, frustrat, nerăbdător, înfometat, însetat, adormit, plictisit, certat, pedepsit bătut, iertat, mângâiat, sărutat, ajutat, gonit, ignorat, primit, înțeles, iubit, admirat. Până la urmă, lucrurile nu sunt nimic în sine. Orice acțiune, în lipsa interpretării care i se dă, e un eveniment mort și uitat. Tot ce contează sunt amintirile lucrurilor din imaginația noastră, felul în care le deformăm și ne raportăm la ele, umbra lor devenind mai importantă decât corpul propriu-zis, pentru că ea devine unică atunci când îi punem

mult din ființa noastră. Astea sunt nostalgiile, asta e și arta.

Cum stăteam așa și priveam gașca de gaițe sportive, îl descopăr undeva în spate, lipit de zid, cu un zâmbet maliții os lărgindu-i-se pe fața nerasă, pe Moș Bărbuță. Nu avea cum să fie un aurolac asemănător cu el, pentru că alături avea nelipsitu-i pelican. Primul meu gând a fost că pelicanul se va îneca de la atâta praf, stârnit de copitele gaițelor. Pe urmă m-a apucat groaza, o groază imensă, ca aia din Strigătul lui Munch, îmi venea să-mi duc palmele la față, să încerc să o acopăr și la adăpostul lor să scot nu un zbieret, ci un răget, un răget de zeu al junglei, un răget care să spargă geamurile școlii, să îndoaie gratiile de la ferestre, să dărâme zidurile, și apoi să prefacă în praf toată clădirea. De ce venise Bărbuță nechemat? De ce continua să se materializeze? Bărbuță începuse prin a fi doar în mintea mea, ce căuta acum în lume, cine-l obiectivizase, eu nu eram dispus să-l împart pe Bărbuță, nu pentru că îl iubeam și aveam instinct de posesiune, ci pentru că, odată dezvăluit, ar fi însemnat ca oamenii să mă vadă așa cum sunt, să-mi știe secretele, să-mi înțeleagă mecanismul după care funcționez. I-am făcut un semn scurt cu mâna, gen „dispari“, dar el a continuat să stea acolo și să rânjească, fără altă expresie pe chip decât rânjetul ăsta. Îmi făcea în ciudă, era clar. Mi-am aprins altă țigară, încercând să-mi revin, să-mi spun că moșul nu e de fapt în niciun caz acolo, e doar mintea, mintea care l-a scos din vreun colț și l-a proiectat acolo. Eu făceam de fapt mișto de el, eu îl adusesem în acest decor atât de nepotrivit pentru el, așa cum pui un măgar plin de noroi într-un salon retro, de fițe, pentru a-l face să se simtă nepoftit și nedorit. Dovada era că nici gaițele nu-l luau în seamă, ba chiar au dat de câteva ori din greșeală cu mingea în direcția lui, i-a aterizat în umăr și a ricoșat, iar ele nici nu s-au gândit să-i ceară scuze, cum ar fi făcut în mod normal dacă un

moș ar fi poposit pe terenul lor de handbal și ar fi fost lovit. Prin urmare, evident, Bărbuță nu exista, cel puțin nu acolo. În timp ce eu fumam îngândurat, încercând să rezolv problema spinoasă și filosofică a existenței lui Bărbuță, la care cu siguranță m-ar fi ajutat tare mult amicul Berkeley, care spunea că un lucru există doar atât timp cât îl privim, prin urmare, uite, dacă nu mă uit la Bărbuță, el nu mai există, dar, cu ochii închiși, eu cum pula mea știu dacă Bărbuță mai e acolo, asta e problema – firește, n-aș putea întreba o gaiță, căci asta ar însenina să-l flatez exagerat de mult pe Bărbuță, să presupun că el ar putea exista și în alt loc în afară de mintea mea, cum s-ar zice, ar însemna să-i dau satisfacția de a mă crede pe cale de a înnebuni, iar pofta asta chiar nu aveam de ce să i-o satisfac, mai ales că nu mă simțeam deloc ca și cum aș fi pe cale să înnebunesc, la un moment dat în timp ce se petreceau toate astea Bărbuță s-a aplecat și a mângâiat pelicanul, iar pelicanul a scos un sunet surd, deschizând larg pliscul, ca un câine fericit că stăpânul îl scarpină între urechi. Așadar, și pelicanul era împotriva mea, asta e, păcat. Am hotărât că lucrul cel mai bun pe care-l pot face e să-mi schimb poziția, dacă am să stau cu spatele la Bărbuță va fi ca și când el nu e acolo și nici n-a fost. Am plecat în partea opusă, era un culoar care se întindea sub geamul laboratorului de chimie, și acolo se mai dădeau probe uneori, la sărit la groapă, căci era un loc bun de pus groapa.

Nic era scoasă din pepeni în zilele în care trebuia să se epileze. Avea pielea foarte, foarte albă, subțire și sensibila, iar părul care îi creștea pe corp era ușor vizibil, așa că nu l-ar fi lăsat acolo sub nicio formă. Mergea cu mă-sa la coafor, unde îi jupuiau blana de pe picioare cu ceară. După ce avea loc această operațiune, pielea i se irita, o ustura, iar, dacă era vară, mai ales, se înroșea oribil la soare și făcea bășici. În perioadele astea nu-mi dădea voie s-o ating, nici măcar pe mână sau braț,

și-o smucea cu ură. Acum îmi este foarte ușor să înțeleg mintea ei simplă de atunci – avea impresia că suferă pentru specia masculină, că e obligată să arate într-un anumit fel ca să fie plăcută și băgată în seamă. Dacă ar fi fost măcar un pic mai deșteaptă, și-ar fi dat seama că e alegerea ei, e prețul pe care-l plătește pentru că vrea să fie admirată. „Ești curvă, măcar recunoaște-o“, ar fi zis, pe bună dreptate, Tara. Femeile sunt așa proaste că nici măcar nu-și dau seama că o grămadă din lucrurile pe care le fac crezând că sunt pentru bărbați, de fapt le fac pentru alte femei, pentru a le stârni invidia sau a nu le atrage criticile usturătoare.

Mă mai apuca nostalgia după anii de școală și în alt moment: în apropiere de 15 iunie, atunci când se pregătesc serbările pentru premii, iar profele așteaptă în stații cu brațele dărâmate de flori care de care mai ostentative, mai mari, mai colorate, în special gladiole. E cald, dar nu e zăpușeală, teii nu s-au scuturat, serile sunt frumoase și îți amintești tot felul de experiențe semierotice de când erai mic sau nu chiar așa mic.

Am continuat să mă uit la gaițe, părându-mi rău că nu e și amicul Corb aici. Mă omora așa într-un fel curiozitatea dacă Bărbuță mai e acolo, dar nici de-al naibii nu voiam să bag un cap după colț și să mă conving dacă a rămas. Fusese mișto până să apară boșorogul. Amintirile astea tâmpite... Sunt multe imagini, din trecutul foarte îndepărtat, care nu-ți pot veni în minte de la sine, trebuie să le provoci, și adesea e nevoie să mergi într-un loc care îți aduce aminte de ele. Când am intrat în curtea asta, m-am simțit ca într-un film cu fantome. Pe lângă puștanii ăștia reali, de azi, paietații ăștia, plini de telefoane mobile, fițe și adidași cu talpa ultrasubțire, pe deasupra lor, pluteau umbrele noastre. Și nu numai ale noastre, ci ale multor alte turme de ratați care au ars-o pe aici o vreme. Erau cârduri-cârduri de fantome,

pluteam pe deasupra capetelor realilor și, ciudat lucru, nu ne învrăjbeam între noi. În funcție de vechimea noastră, de îndepărtarea de realitate, aveam un contur mai clar sau, dimpotrivă, mai aburit. Dădeam acolo, în aer, unii peste alții, treceam unii prin alții, ne încălecam și cu toate astea fiecare își putea vedea liber de drum. Și chiar eram fantome, pentru că, din punctul de vedere al realilor, eram terminați. Și din punctul meu de vedere eram terminați, eu eram terminat, locul ăsta nu era nici pe departe singurul în care bântui ca o fantomă, în loc să trec prin el ca un om, ca o ființă cu abilitatea de a lăsa semne acolo, de a lua lucrurile în mâini, de a schimba ceva. Pluteam, pluteam, și, la un moment dat, din greșeală cred, am dat cu capul pe după zid și am avut un prim-plan așa frontal cu Bărbuță, doar că de data asta nu mai era singur. Își găsise o parteneră, lângă el era nimeni alta decât Baba Cloanța care se dăduse jos cu câteva zile în urmă de pe bloc și mă urmărise prin oraș. Baba în galoși, cotoroanța cu neg.

M-au văzut amândoi deodată și au pornit spre mine. A fost prea mult, nu mai puteam sta netulburat și mă încrede în irealitatea lor. Mai ales că, așa cum tocmai stabilisem, nici eu nu eram real. Reali erau doar copiii ăștia, iar până și realitatea lor era atât de fragilă. Era de ajuns să iasă de pe terenul de sport, să intre în clădirea școlii, să meargă în vestiar și să-și schimbe bluza de trening, să își arunce pe umăr ghiozdanul și să plece spre casă, în fața blocului să mângâie sau să dea cu piciorul într-un maidanez, apoi să intre în casă, să constate că părinții încă n-au venit, să-și facă singuri un sandviș și poate să se uite la ceva porn, sau să se bage la un video game, nu contează, și apoi se va face seară și pentru ei și vor vedea că nu mai sunt atât de reali cum erau la prânz, în curtea școlii. Devenim umbre cât ai bate din palme. Nimeni nu conspiră, nu suntem împinși de o altă ființă care ne urăște către asta, ci noi

suntem responsabili. Sau, mă rog, nici măcar noi. Numai așa putem exista, numai așa mai primim încă o zi, și apoi încă una. Spre seară or să se simtă dintr-o dată groaznic de obosiți, ca și cum cineva le-a atârnat o greutate uriașă de picioare. Vor spune că e un început de febră musculară, vor da vina pe fotbalul înjghebat la orele prânzului sau poate pe o răceală. Or să-și facă un Coldrex cu apă plată și or să spere că până a doua zi va trece. A doua zi însă nu numai că nu va trece, dar se va agrava. Vor simți, dintr-o dată, că nu mai are sens să se spele pe dinți, să-și aleagă o bluză șucara, să-și șteargă adidașii de praf, să-și schimbe melodia la telefon cu ultima manea sau cu ultimul hit disco. Așa începe. Îți pierzi interesul pentru lucrurile mărunte. Nu va mai avea sens să-și bage cele câteva manuale în ghiozdan, din moment ce oricum nu le place la ore, sau oricum nu vor lua notă de trecere. Își vor da seama că e prea obositor să copiezi tema, prea obositor să vrăjești gâsculița preferată, prea fără rost chiar dacă va accepta într-un final după multe insistențe să te lase să îi pipăi țâțele, prea obositor să-ți minți părinții, de ce să-ți pese de ei, de ce să-i cruți, de ce să nu afle adevărul despre tine dacă oricum nu le pasă, prea obosiți pentru a mai trage de prieteniile care nu merg de la sine, prea obosiți ca să mai chiulească și să meargă în parc și să agațe păsărici cu clasicul „ce faci, păpușă, cum de ești singurică", păpușa o să li se pară dintr-o dată urâtă și bătrână și artificială și apoi se vor gândi că e din cauza febrei poate și că mai bine ar fi să doarmă puțin. Pe urmă nu se vor mai trezi, într-un fel, niciodată. Nu vor mai fi reali niciodată, vor îngroșa rândurile noastre, ale umbrelor, ei vor fi lotul nou, cu un contur cu mult mai bine definit decât al nostru, care facem parte din tagma umbrelor de atât de multă vreme, dar, chiar și așa, va fi o diferență mare între conturul lor și cel al realilor. Acei reali care au, în ziua aia, momentul lor de glorie, pe care nu știu să-l

savureze așa cum ar trebui, fiindcă nu au de unde să știe ce îi așteaptă. Nici eu n-am știut, nimeni n-a știut, atunci când ar fi trebuit să știe, atunci când am mai fi putut schimba ceva. Dacă ar urma să mori peste două zile, ai vrea să știi? Dacă da, crezi că ai putea să schimbi ceva care chiar să conteze? Eu, da, poate aș schimba, aș înnebuni, ca de obicei, și înnebunind aș schimba, nu aș mai sta atât să o frec, să mă complac, să mă plâng. Sau nu. E prea scurt timpul ăla. În două zile n-ai vreme pentru nimic.

Am ieșit pe urmă pe maidan, acolo se încinsese un fotbal, într-o parte, și o bătaie între câțiva mai mari și un copilandru, probabil aveau de gând să îl jefuiască, să-i ia telefonul, banii, sandvișul, dracu' mai știe ce. Nu puteam să intervin, pentru că dintr-o dată am început să-i urăsc pe toți cu o atât de mare intensitate, deopotrivă pe bullies cât și pe copilul care plângea și urma să fie jefuit, ba nu, îl uram mai mult pe el, îl uram fiindcă era mai tânăr ca mine, mult mai tânăr, îl uram pentru că încă nu aflase, îl uram că mai avea atât de mult de simțit de acum încolo. Va mai trece mult până va fi în clipa în care sunt eu acum, în situația mea deplorabilă, și poate că nu va fi niciodată. Majoritatea nu înțeleg nimic, și asta îi scutește de depresii, niciodată nu vor ști ce ar fi putut să aibă. Că există un moment când ar fi putut fi tot, orice. Mi-ar fi plăcut să merg acolo, lângă gașca de bullies, și să-i ard și eu câțiva bocanci în bot, să plătească, să sufere pentru noi toți, pentru toate fantomele din lume. Nu e deloc fair să ai clipa și s-o poți pierde cu atâta detașare. Am plecat, pentru că îl uram din ce în ce mai mult. Am întors capul să văd cum se desfășură bătaia, copilul era la pământ și se ținea cu mâinile de burtă, nu știu dacă era și sânge prin praful ăla, dar puțin îmi păsa, o să-i treacă, asta e ziua lui și o să fie o amintire bestială, peste puțin timp și-o va aminti cu nostalgie, o va transforma într-un moment

frumos, așa cum facem toți pentru a ne păstra perioada aia luminoasă, nu vrem s-o știm pângărită, vrem să-i menținem amintirea plăcută ca să ne putem retrage în ea, să fie adăpostul pentru zilele negre, obosite, când începem să devenim fantome. Cât puteam să-l urăsc... Nu era însă acolo, în urma mea, doar copilul bătut, erau și Bărbuță cu Cloanța, cred că începuseră un fel de flirt, mi-a fost teamă să mai întorc încă o dată capul, simțeam că probabil am să-i văd deja de mână, sau, cine știe, oricum prinși într-un gest tandru și ieftin. Pelicanul țopăia în urma moșului, părea împăcat cu noua feblețe a stăpânului sau, cel puțin, nu lăsa impresia că ar avea ceva de protestat.

Câinii erau acolo, ăia patru au început din nou să mă latre, ceilalți doi să mă privească cu ochi umezi de bou, și mi-am adus iar aminte ca aici îi dădusem lui Nic un mărțișor, era un trifoi cu patru foi sau o potcoavă sau un coșar, dădeam mai multor gagici mărțișoare, voiam să am rezerve în caz că se întâmplă ceva, Nic nu era mereu disponibilă și te apuca uneori așa o tristețe, trebuia neapărat să ții o ființă de mână, sau să îi bagi degetele pe sub fustă sau pur și simplu să-i povestești cum ți-o freci în camera ta, Nic se dădea în vânt după povești din astea, deși nu voia să o recunoască. Au mers după mine, lătrându-mă, ca să vezi, încă unii care se simțeau reali, simțeau că ăsta era momentul lor, că au un rost, că apără ceva, un bloc străin, o mașină necunoscută, nu conta că poate din blocul ăla iese în fiecare zi un țigan care aruncă cu piatra după ei, se simțeau acolo, în tablou, elemente esențiale și cred că aveau dreptate, da, cu siguranță aveau dreptate. Eu pierdusem însă trenul, se făcuse deja aproape seară, fiindcă era iarnă, iar iernile îți aduc aminte de chestiile astea, de cât de repede și aiurea trece timpul, iernile îți dai seama că oricum n-ai avut nicio șansă, de la început n-ai avut nicio șansă,

pentru că până și momentul ăla în care ai fost real, așa cum erau gaițele, așa cum era copilul bătut, nici măcar momentul ăla nu a fost pe de-a-ntregul al tău, nu l-ai putut înțelege la vremea lui, deci nu ți-a aparținut. Iernile, în special seara, sunt incredibil de atroce.

Atunci mi-am amintit că, de fapt, plecasem să-i cumpăr vin lui Corbu și să trec pe la el, să sărbătorim, așa că m-am grăbit spre magazinul ăla cu vin roșu și să-mi cumpăr și țigări fiindcă le fumasem pe toate, căcat.

9.

DIN CE-MI POVESTEA Ulf îmi dădeam seama că situația lui e naspa, Să fiu sincer hm am crezut la început că o să-i treacă repede. Mai fusese el în blocaje. Avusese perioade în care nu scrisese un rând ca lumea. Se îmbătase ca porcu'. Se drogase. Umbla cu toate parașutele și dăduse dracului literatura. Adică sincer acu' cine l-ar fi putut învinovăți? Multe lucruri sunt mai interesante decât scrisul.

Diferența era că pe atunci nu se gândea așa mult la asta. Pe atunci îl durea în pulă dacă o să mai scrie vreodată hm. Da' acum era altfel. Acum se gândea nonstop la chestia asta și suferea. Se vedea că suferea. Chestia aia care i se întâmplase în curtea școlii cu câinii care zburau ca fantomele sau dracu' știe cine mai zbura pelicanii – nu știu că n-am reținut bine – era o durere care te ucide. O simțisem și eu cândva. Știam despre ce e vorba. De asta nici n-am reținut exact cine zbura pentru că m-am concentrat pe durere. Să mor de nu am simțit-o și eu atunci când mi-a povestit în Iapă o parte din căcatul ăsta.

Ulf era acum așa: un șuvoi de apă care nu curge cu prea mare presiune și în calea căruia se pune un ditamai bolovan. Șuvoiul adică Ulf nu poate să ocolească bolovanul pentru că pietroiul acoperă toată albia pe unde el ar putea trece. Așa că toată apa aia rămâne pe loc. O ia chiar puțin înapoi spre izvor. Se răspândește aiurea. Tot ce puteam eu era să mișc bolovanul. Nu să-l mut. Pentru că Ulf nu era un handicapat. Era de ajuns doar să-l mișc puțin și atunci toată apa o să-și găsească ea hm drum pe lângă el. Și asta aveam să fac.

Se gândise să-mi ia vin roșu de care-mi place mie...

L-am întrebat ieri în Iapă o chestie care mie mi s-a părut hm importantă adică eram mândru că îmi venise în minte întrebarea asta. Spunem că fiecare perioadă în care creăm ceva e ca o poză pe care o pui în albumul foto și pe care te uiți peste o vreme ca să-ți aduci aminte cum ai fost. De ce atunci n-ar fi perioada asta albă fără nimic scris ceva care să-l caracterizeze pe Ulf de acum? Adică de ce n-o lasă așa cum e? Și s-a văzut că întrebarea mea fusese una bună fiindcă Ulf nu mi-a răspuns imediat. A fumat două țigări. S-a uitat la copacii de la marginea pădurii care începea chiar din spatele Iepei și a zis că da am dreptate. Doar că nu mai e timp. Și că trebuie să se grăbească altfel perioada asta nu va fi o pagină sau doua goale intre alte fotografii ci multele pagini goale de la coada albumului. După ce ai terminat toate pozele pe care le aveai.

*

Locurile pe care le visam eu atunci când nu eram complet treaz erau diferite de alea pe care le visa Ulf. Eu nu-mi imaginam hale părăsite. Murdare. Arse. Cu geamuri sparte. Cu grafitti-uri pe pereți și șobolani pe jos. Îmi imaginam mai degrabă decoruri exotice. Multă lumină. Gagici cu costume de baie multicolore. Ca un tapet. Ca o zugrăveală proaspăt terminată – o casă cu pereții colorați te binedispune. Îți dă o senzație de optimism fericire chiar dacă poate fi doar o impresie falsă.

Îmi imaginam și eu apă. Multă apă. Dar de obicei era legată de o plajă. O plajă cu mulți oameni. Copii. Un loc de unde să-ți găsești un milion de subiecte pentru desene. Un borcan cu o sumedenie de insecte pe care să le torturezi în cele mai inventive moduri. Să le tai câte două picioare și pe urmă să râzi.

Îmi mai imaginam case. Case mari. Vile. Hoteluri. Toate albe și mulți raci uriași târându-se printre ele. Raci cu clești enormi amenințători. Mi-au plăcut racii dintotdeauna și nu are legătură cu zodia. Așa cum fascinația lui Ulf pentru pești pe care refuza chiar și să-i mănânce nu avea neapărat de-a face cu zodia în care se născuse el. Racii îmi aminteau de copilăria mea. De nesiguranța mea de atunci. De timiditate și incapacitatea de a comunica sau naiba mai știe ce o fi fost, Până aproape de vârsta la care am mers la școală nu am vorbit. Dintre oamenii care au trăit vreodată pe lume dacă mi s-ar da posibilitatea să ucid pe cineva fără să fiu apoi pedepse dacă aș ucide gratis primii pe care i-aș alege ar fi părinții mei. Nimeni nu m-a rănit atât de mult cum au făcut-o ai mei. Nimeni nu și-a lăsat amprenta oribilă în ființa mea la fel ca ei. Ca o palmă ciuntită cu doar patru degete pe care cineva ți-o imprimă ca pedeapsă pe corp. Asta au fost ei pentru mine o palmă ciuntită pe care n-o pot uita niciodată pe de-a-ntregul. Nu mă gândesc la ei niciodată și cu toate astea nu-i pot uita.

Îmi imaginam copaci. Mult verde frunze curate strălucitoare cer albastru uneori ploaie. Dar nu ploaie din aia apăsătoare ci o ploaie răcoritoare. Scurtă. De care te bucuri că va veni atunci când auzi primele tunete. De care nu trebuie să te adăpostești.

Era multă lumină în locurile astea care îmi veneau în minte parcă de nicăieri. Stăteau doar o clipă. Apoi se evaporau pentru ca data viitoare să regăsesc altele dar asemănătoare. Cu câteva detalii schimbate. Casele de pildă nu erau niciodată identice. Dar dacă aș fi pictat-o pe una din ele întocmai celelalte s-ar fi regăsit în ea.

Nu le pictam niciodată. Nici Ulf nu scria despre apele alea negre în care se scufunda la propriu despre pescari și plase de pește despre

moșu' ăla cu pelicanul. I se părea că despre lucrurile astea nu se scrie.

Eu aveam deliruri de zi. Ulf avea de noapte.

*

Așa cum am plimbat-o în Cișmigiu atunci pe Maria Magdalena mi-am zis că aș putea-o plimba și pe Irenne. Cum madam Gâlmeț avea de lucru pe la bucătărie i-am propus să ieșim să dăm o tură prin parc după care să ne întoarcem și să continuăm lecția.

Irenne a părut extaziată de propunere. A fugit la bucătărie și i-a spus mătușă-sii. S-au auzit câteva schimburi de replici după care Irenne a venit la mine și mi-a spus s-o aștept doar câteva momente până își schimbă bluza se piaptănă și își pune paltonul. Purta la lecții o bluză specială pe care o putea păta de acuarelă. O bluză de casă. A venit pieptănată și cu noua bluză. Una roz. Dar un roz simpatic care nu-ți futea ochii. Își prinsese o panglică tot roz în păr. Era o parte din farmecul Irennei nepotrivirea asta cu trendul. Irenne era retro. Nu știu dacă stilul ăsta era alegerea ei dar cu siguranță era mai excitant totul așa. Mă simțeam uneori ca-n Huliganii. Cu atât mai mult cu cât îi dădeam meditații.

Dacă Irenne ar fi fost o fată obișnuită de 12-13 ani poate că nu m-ar fi atras. Multe din cele de 12-13 ani de azi sunt mature și neinteresante. Irenne era încă o copilă. Asta era tot farmecul.

Am coborât cu ea de braț. Azi pășea foarte ușor. Îmbrăcămintea ei se asorta perfect gesturilor. Ulf ar fi zis că e oribilă ridicolă exagerat de prețioasă dar mie îmi plăcea. Era ceva ce nu găsești pe toate drumurile.

Data trecută madam Gâlmeț ne adusese niște recipiente în care era dulceață de trandafiri. Să servim. Spun recipiente fiindcă nu știu cum pula

mea să le zic. Nu erau cești. Nu erau farfurii. Nu cupe. Nu pahare. Erau ca niște prostii din alea de argint în care se țin bijuteriile. Irenne a făcut așa: s-a dus la baie. S-a spălat pe mâini. S-a șters. A venit la masă. Și-a scuturat cumva mâinile cu un gest ciudat deși erau perfect uscate. A tras recipientul ciudat spre ea. A luat un șervețel. L-a scuturat. L-a împăturit în două apoi în patru. L-a desfăcut fiindcă nu era împăturit chiar drept. Pe urmă a așezat recipientul ciudat pe șervetul împăturit a doua oară. A tras paharul cu apă mai aproape. A luat linguriță care avea la coadă o mulțime de înfloriturі. A scuturat-o și a așezat-o lângă recipientul ciudat cu dulceață de trandafiri. Acu' mă așteptam deja să spună rugăciunea. N-a spus. A atins vag cu linguriță suprafața dulcței pe urmă a apropiat-o de buze.

Cam la fel a făcut și acum în parc dând să se așeze pe o bancă. Era puțin udă de la ploaie. A scos un șervețel și a vrut să șteargă banca la care eu am zis „lasă-mă pe mine". M-a privit foarte drăgăstos moment în care mi-a părut rău că nu am fost pe față să-i împăturesc eu șervețelul la lecția trecută. Acum aș fi avut deja puncte. Dar eram oricum pe cale să le câștig. Ne-am așezat amândoi pe bancă și i-am luat mâna într-a mea și a roșit și ăsta era un semn excelent. Am sporovăit tot felul de tâmpenii. A râs mult. Am imitat-o pe madam Gâlmeț și i-a plăcut la nebunie. Trebuie să spun că plăcerile mele pe care un idiot lipsit de imaginație le-ar fi considerat neobișnuite erau și cumva solicitante. Când vrăjești o ripă de vârsta cuprinsă în normă 20-35 de ani ai de luptat doar cu prostia și conformismul ei. Astea sunt cam singurele provocări. Când însă trebuie să cucerești o femelă aflată la extremitatea timeline-ului cum fac eu ai mai multe obstacole. În primul rând cu copilele și cu bătrânii trebuie să vorbești rar. Începusem să mă obișnuiesc cât de cât. Partea bună era că toata experiența pe care o căpătai vorbind cu o fetiță o

puteai aplica și la babă. În afara faptului că e musai să vorbești rar nu trebuie să le spui lucruri greu de priceput. Îi plictisești. Odată ce i-ai plictisit i-ai pierdut. Trebuie să intuiești cumva ce gen de glume prind la ele. Copilele adoră bancurile simple în care te legi de diferite defecte umane în special fizice în timp ce bătrânele adoră bancurile demodate de pe vremea lor. Le place enorm să le spui un banc pe care l-au mai auzit dar nu-l mai țin minte. Rememorarea care se petrece în mintea lor ațipită e echivalentă cu o glumă genială.

Așadar imitând-o pe madam Gâlmeț m-am axat în special pe legănatul ei. În timp ce vine cu tava cu dulceață. Pe stropii de salivă pe care-i aruncă spre interlocutor când vorbește și pe sânii ei exagerat de mari, Irenne a mușcat.

Nu înțeleg care-i faza asta imbecilă cu interdicțiile. Societatea îmi interzice aia și ailaltă. Îmi interzice sexul cu o femelă sub 18 ani. Care-i rațiunea? Dacă vrei cu adevărat să faci un lucru oricum îl faci. Societatea și oamenii mediocri țin întotdeauna cu proștii. Nu trebuie să faci sex cu fete de 12 ani și cu femei de 80. Nu trebuie să faci sex cu 400 de femele pe an. Asta i-ar face pe nefuțuți să se simtă frustrați și complexați, l-ar împinge la sinucidere. Nu trebuie să fii un bun orator. Să ai carismă. Asta i-ar răni pe proștii care nu sunt în stare să lege două vorbe. Nu trebuie să umbli gol pe stradă. Nu trebuie să te îmbeți și să urli sub ferestrele oamenilor, i-ar supăra pe corporatiștii cu pula minusculă care se relaxează la Un show păcătos. Nu trebuie să scrii corect gramatical și cu stil. E semn de aroganță. Nu e frumos să creezi ceva original în artă. E dovadă de perversitate și narcisism.

După vreo 20 de minute am invitat-o să mergem sus la cetate. Irenne mergea cu pași mici. Pe sub fustă purta un fel de jupon care îi ținea picioarele apropiate și nu-i dădea voie să facă pași mari. Probabil ideea lui madam Gâlmeț de a o

obliga să se comporte ca o domnișoară. La naiba cu educația fizică și viața sănătoasă. Să fii discretă și manierată e mult mai important pentru o viitoare soție. Mai bine cu pălărie mănuși și varice decât cu picioare perfecte dar încălțate în tenișii. Cred că madam Gâlmeț nu văzuse în viața ei ceva mai dezgustător decât tenișii. „Ba da, bocancii army", ar fi spus Ulf. Am urcat la cetate și fiindcă trebuia să mă apropii cumva am lăsat-o pe ea să se așeze pe băncuța foarte îngustă iar eu m-am proptit deasupra capului ei cu o mână sprijinită de grilajul verde. Respira puțin precipitat. Eram pe drumul bun. A început să-mi spună că și-ar dori foarte mult să devină pictoriță când va fi mare. Vorbea așa corect manierat ca la școală când o scoate profa în fața clasei și m-am aplecat doar puțin și i-am apucat între degete o șuviță de păr. Moale și blondă. Am început să o rotesc pe degetul arătător încet în timp ce Irenne își fixa cu privirea botul pantofilor. Speram ca până la întoarcerea ei acasă să fi reușit să o sărut. Un sărut maxim și total ca să am ce-i povesti în seara aia lui Ulf în Iapă. Orice ar fi fost mai bun decât iar discuțiile interminabile despre artă.

10.

ÎN TIMP CE O AȘTEPTAM pe Tara bând o bere într-un bar din Centrul Vechi ca să ne întâlnim și să continuăm investigațiile – trebuie să spun, mi se părea din ce în ce mai inutile și mai patetice, era clar că nu vom afla nimic concludent; apoi, chiar dacă am fi aflat, asta n-ar fi schimbat nimic, Amalia ar fi rămas dispărută și cel mai probabil moartă și, ultima chestie, nu-mi puteam scoate din minte că Tara nu vrea decât să petreacă un timp împreună cu mine, iar dispariția fetei e doar un pretext, iar asta mă scârbea îngrozitor, atât ideea că Tara vrea să fie singură cu mine, cât și gândul că ea se preface că-i pasă cum a dispărut Amalia – mi-am amintit cum am fost cu ea, cu Amalia, la o petrecere vara trecută și cum am fugit de acolo și cum mi-a dat trifoiul cu patru foi.

Petrecerea se ținea într-o casă dărăpănată de pe Calea Călărașilor. Fideluț, amicul lui Corbu, avea acolo în casă o cameră închiriată, în mijlocul a vreo șase familii de țigani. Sau, cine știe, poate că era de fapt o singură familie, împrăștiată pe vreo șapte generații. Cert e că la petrecerile lui Fideluț era distractiv, se amestecau artiștii cu țiganii și ieșea ceva chiar true, o devălmășie în care toată lumea era preocupată de băutură, muzică și sex. Tarei îi plăcea Fideluț, și o găseam uneori la petrecerile din casa dărăpănată chiar și atunci când n-o aduceam eu... E drept, nici grota nu era departe de aici, astfel încât putea motiva oricând că era „în trecere în drum spre job“. De la un timp foloseam parcă tot mai des expresia „sunt în trecere“, cel puțin eu. Urechiuților le motivam mereu că nu pot rămâne la masă fiindcă sunt în trecere, pe la maică-mea mai ajungeam doar în căutare de cărți rămase la ea sau bani și eram mereu în trecere, cu Tara ieșeam tot mai rar atunci când întâlnirea

noastră se presupunea că e doar de plăcere și mereu mă grăbeam, fiind, firește, în trecere. Doar cu Corbu nu prea eram în trecere. Nici n-aveam cum să fiu, pentru că el îmi știa programul, obiceiurile, nebuniile.

Mi-era cumva lene să merg la cheful lui Fideluț, în seara aia de vară. Mă lovise deja criza, deși era mai pe la început și habar n-aveam cât de adânc se va scufunda totul... dar, în orice caz, nu mă simțeam tocmai exuberant. Ca să mai condimentez puțin lucrurile, am luat-o și pe Amalia cu mine. Nici nu prea aveam unde să o las. Fugită de la Urechiuți, după o ceartă monstru cu Babuinu – de când se îndrăgostise de mine, Amalia se certa din nefericire tot mai des cu ai ei, iar asta echivala cu o grămadă de probleme în plus pentru mine, eu trebuia să o primesc la mine acasă, să o țin un timp, să-i ascult rahaturile, depresiile – Amalia poposise la mine și se strofoca să-mi arate tot felul de acrobații noi învățate în grotă care, sincer să fiu, mă lăsau complet imun. Ce-i drept, era o evoluție spectaculoasă. În urmă cu numai vreo trei luni, s-ar fi zbârlit toată numai la auzul cuvântului felație, chiar și în varianta mai des folosită de noi, cea de muie, darmite să o mai și pună în practică. Acum, nu numai că i se părea ceva ultrabanal, dar apărea la ușa mea cu rucsăcelul burdușit atârnându-i în spate, care conținea cam aceleași accesorii pe care le avea și geanta Tarei atunci când pleca la lucru – cătușe, geluri, creme, inele, bile, prezervative ciudate, jucărele care se prindeau de diferite părți ale corpului și chițăiau, vibratoare. Din păcate, pe mine nu mă mai interesa să mă fut.

Asta era exact una din serile alea, așa că, neavând încredere să o las în apartament singură, am luat-o cu mine la Fideluț. Dar acolo era o plictiseală groaznică. De fapt, era genul de chef care mi-ar fi plăcut enorm pe vremuri. Puteai bea ori cât – și prin oricât, înțeleg chiar oricât – holul

care lega două așa-zise apartamente se transformase într-un adevărat depozit de băutură, lăzile de bere ocupau un perete întreg, și pe lângă astea erau și butoiașe cu diferite sortimente de vin, plus tăriile. Luaseră chiar și cola, pentru femei. Probabil, unu' dintre țigani făcuse o șmeneală, ceva super, și făcea cinste. Fideluț, care teoretic dădea cheful ăsta, era întotdeauna lefter. Fauna era în așa fel încât după vreo trei ore de băut în ritm alert te-ai fi simțit integrat și chiar pasionat, indiferent cât de sofisticat și exigent ai fi fost. Găseai acolo orice subiect de discuție. Cred că ți-ai fi putut, la nevoie, alege un țigănuș din ăsta să-i povestești mitul peșterii lui Platon – te-ar fi ascultat cu atenție și chiar ți-ar fi oferit feedback. Dacă nu, oricum îți rămâneau mașinile, pizdele, fotbalul, politica, prețurile pe litoral, școala, copiii, sănătatea, supermarketurile, emisiunile tv, cele mai tari filme din toate timpurile, manelele și multe alte teme super-captivante de dezbătut.

Dar acum era acum, din păcate nu mai era pe vremuri, iar eu nu mai suportam în jurul meu oameni și, colac peste pupăză, îmi pierdusem interesul pentru sex. Chiar și pentru cel cu minore frumoase, creole, înlănțuite cu cătușe roz de pat, cu ciorapi negri lipiți cu bandă adezivă de coapse pline și foarte depărtate... Tot ce puteam distinge în curtea lui Fideluț era o masă multicoloră, gălăgioasă, ridicolă, care se agită mai mult decât ar fi cazul. Îmi lăsau impresia unui păsăret închis într-un coteț uriaș, care se învârte dintr-un colț în altul în așteptarea unei inundații, a unui incendiu sau a unui cutremur. Acolo unde altă dată aș fi văzut un potențial imens, tipologii extreme și felurite, o seară promițătoare și stări noi pentru viitoare cărți, așa cum aș fi văzut și vreo 5 țigăncuțe atrăgătoare, acum găseam că nu sunt decât familii imbecilizate, cu prea mulți puradei, cu un miros mult prea pronunțat de varză murată și coji de pepene.

Am băut ce-am băut, am vorbit vreo 10 minute la telefon cu Corbu, Amalia a băut și ea multă votcă cu cola, am mai glumit puțin cu Fideluț, după care am plecat, împreună cu ea, să bem bere la Carmen. La Carmen, așa se chema bomba, în apropiere de Sfântu Gheorghe. Începeam să mă îmbăt, furasem ceva băutură și de la chef, pe care o ascunsese domnișorica Veveriță în rucsacul tot mai des porno, și cred că am vrut s-o duc la Carmen și ca s-o oftic.

Când am intrat, unu' dintre moșii care stăteau acolo de dimineața până a doua zi dimineața tocmai umpluse o masă de borâtură. Mâncase pizza cu pepene roșu, sau cel puțin asta sugera materialul împrăștiat pe masa de lemn. Pentru că doar acolo mai erau locuri, ne-am așezat lângă el. Amalia își dregea vocea la intervale regulate, scurte, ca și cum ar fi avut ceva în gât. Probabil senzația de înec din cauză că te trece parcă și pe tine voma. Moșu' terminase de decorat masa și acum le aranja oamenilor din bodegă și dușumeaua, în stomacul lui rămăsese mai mult pepene decât pizza.

— Ies până afară, mi-a spus Amalia, și a ieșit în fugă de la Carmen, cu mâna la gură.

Am zâmbit îngândurat. Când s-a întors, mesteca o lamă mentolată. A vrut să mă sărute, dar am parat cu halba de bere, pe care am ridicat-o și am apropiat-o de buze. S-a resemnat și a luat și ea o gură din halba pe care i-o comandasem. Pentru că nu vorbeam și nici nu dădeam semne că voi începe s-o fac prea curând, și-a început asaltul fizic, punându-mi un picior în poală, înlănțuindu-mă treptat cu el și mutându-și fundul foarte aproape de coapsa mea. N-am zis nimic, am continuat să beau bere. Tot treptat, și-a mutat fundul la mine în brațe și cu o mână m-a cuprins de mijloc. După aia, mi-a compus pe loc o odă naiv-animalică, din care se înțelegea că e inuman să umblu pe străzi arătând așa cum arătam eu,

pentru că se poate îndrăgosti omenirea de mine iremediabil. Piciorul ei era greu și deranjant, i l-am dat jos, dar l-a urcat la loc, de data asta umplându-mă și de borâtură pe haină. Prânzul vag digerat al moșului se întinsese pe toată dușumeaua bodegii, fiind amplu și lichid.

— Păi omenirea e deja îndrăgostită de mine, nu te-ai prins?, am întrebat-o eu, zâmbind.

Amalia s-a făcut dintr-o dată serioasă și a zis că ba da, dar e trist, ar fi vrut să fie doar ea îndrăgostită de mine.

— Să nu mai scrii cărți!, mi-a spus, pe un ton poruncitor, care contrasta aproape sexy cu moaca ei de pisicuță bronzată de 17 ani.

— N-o să mai scriu, doar ți-am zis.

A părut satisfăcută de răspuns, obrajii i s-au colorat. A scos un oftat și m-a rugat să-i cumpăr o cola, fiindcă berea îi face deranjament la stomac.

Moșu' s-a ridicat, a părut că vrea să se îndrepte spre ușa bodegii, dar s-a răzgândit și, cu o mișcare simpatică de rotire a bazinului s-a întors și a mai livrat o porție uriașă de ciorbă cu borș și pepene roșu, o parte din ea direct pe picioarele Amaliei, care își apăsa cu disperare palma pe buze, în timp ce eu îi comandam cola aia nenorocită, care mai era și caldă, fiindcă, spunea patroana, la prânz s-a terminat votca așa că n-am mai băgat nici cola la rece.

— La ce te gândești?, mă întreabă Tara, recent ivită la masa mea. E îmbrăcată altfel, altfel decât în grotă și altfel decât în ultimele noastre ieșiri prin oraș. Poartă o rochie albastră, din lână, cu multe accesorii la gât – medalioane, mărgelușe, melci, și un pardesiu gri, subțire, strâns în talie cu un cordon cu ciucurași. E machiată mai degrabă discret și e undeva la limita dintre frumoasă și interesantă. Dar pentru oricine altcineva în afară de mine.

Pe urmă, când Amaliei i s-a mai liniștit stomacul, a scos din rucsăcelul porno o agendă. În

ea avea presat un trifoi cu patru foi.

— Ca să-ți poarte noroc, mi-a zis.

L-am luat. Cred că îl mai am în buzunarul din spate de la blugi, doar că nu-mi mai aduc aminte ce pereche purtam.

— La Amalia, îi spun Tarei și îmi imaginez că răspunsul ăsta mă face din nou dezirabil, atractiv, sexy în ochii ei, din nou uman, vulnerabil.

Doar că nu sunt așa, e doar o mască. Poate că azi vreau să-i fac pe toți să se îndrăgostească din nou de mine. E atât de simplu, trebuie doar să-ți pui fața aia care te arată mai bun. Până la urmă, tot trebuie să-ți pui o față pentru a ieși din bodegă, pentru a merge pe străzi, pentru a te întoarce în Cală... așadar, de ce n-ar fi asta?

11.

MĂ ÎNTRISTEAZĂ CE I S-A ÎNTÂMPLAT Amaliei. Sunt dezamăgită că numai mie pare să-mi pese. Urechiuții îi vând mobila și-i închiriază camera, Mitică nu mai trece pe aici, prin grotă, Ulf se gândește numai la cartea lui pe care a reluat-o și am înțeles că a și trimis deja fragmente editurii, iar Corbu... Uneori, văd la el un fel de remușcare care mă face să mă gândesc că poliția o fi fost atrasă pe o pistă falsă și că de fapt nu moșneagul paznic e vinovat. Dar, în definitiv, ce mai contează... Nu Corbu m-a dezamăgit de fapt, căci de la el nu avusesem niciodată pretenții că ar avea suflet. Ulf m-a dezamăgit. Arta, cărțile, toate astea sunt niște prostii atunci când vine vorba despre viața cuiva. Dispariția Amaliei ar fi trebuit să-l doară mai mult decât lipsa de inspirație pentru carte. Viața unui om e tot ce contează mai mult. Poate că sună demodat, dar eu cred că arta e doar un mijloc, ceva care să ne facă mai buni și să ne înalțe sufletele.

Aș vrea tare să nu-i fi cunoscut niciodată pe Ulf și Corbu. Și să nu-i fi iubit. Amalia să nu-i fi cunoscut nici ea vreodată, să fie încă inocentă și mai ales vie.

Cel mai mult mă doare că din Amalia nu prea a rămas nimic. Doar o cheie și câteva rânduri scrise înghesuit pe două pagini, pe care le-am găsit în dulăpiorul ei de la liceu și pe care încă nu le-am arătat nimănui. Asta scria:

„Am făcut-o prima dată la 8 ani jumate. Nu aveam cine știe ce păr pe picioare, dar plimbatul lamei pe pielea umedă mi-a dat o senzație de liniște, de împăcare, de confort. A trecut apoi un timp până s-o fac din nou. Am făcut-o după vreo 4 luni și am simțit aproximativ aceleași lucruri ca și prima dală.

Pe urmă am făcut-o din ce în ce mai des.

Rasul pe picioare a devenit refugiul meu. Așa cum alții se închid în camera lor ca să asculte muzică și să se simtă înțeleși de cineva pe lume, mai puțin singuri, la fel fac eu atunci când mă rad pe picioare. Mă rad când iau note mici pe nedrept. Când sunt certată pe nedrept. Când, i-am încredere în felul în care arăt. Când primesc vești bune. Când cunosc un tip nou și mă îndrăgostesc.

Totuși, de fiecare dată când începeam să mă epilez pe picioare, era un chin. Știam că așa se va întâmpla. După nici 15 minute, apărea de undeva Babuinu, legănându-se, intra peste mine cu doza de bere proaspăt desfăcută în mână și mă înjura de mamă, reproșându-mi că iar va plăti prea mult la întreținere, consum apa degeaba.

Ca să-i fac în ciudă, nu mă grăbeam deloc.

— Lua-ți-aș-o pe mă-ta în pulă și sugruma-o-aș cu coaiele!, zbiară la mine.

Îl privesc impasibilă.

— Dar chiar o iei în pulă în fiecare seara, nu?

— Nu așa, făăă. Nu asta vream să zîc... Așa... Cum ar veni...

Se leagănă și se proptește de tocul ușii. Pe frunte are broboane de transpirație. Se uită la sânii mei, iar o să se masturbeze probabil până vine mama. Pe urmă o s-o frece pe ea. Poate că și cățeaua ar trebui să-mi fie recunoscătoare, îi reîmprospătez viața sexuală.

M-am întâlnit mai devreme cu Corbu să-mi dea Portretul lui Dorian Gray. Îmi spusese că personajul principal seamănă cu Ulf. Trebuia să-l citesc! M-am așezat pe terasă, în șezlongul verde închis, și am început să citesc. Părea destul de interesantă, deși stilul mă adormea puțin. Îmi plăcea personajul într-adevăr, mi se părea și mie că seamănă cu Ulf. După vreo douăzeci de minute, m-am dus în baie să mă rad pe picioare.

Vaca a descoperii zilele trecute că am niște iritații. I-am spus că e de la ras, că am exagerat

puțin, dar că or să treacă numaidecât. Vaca nu și nu, ca de obicei.

— Hai la doctor, face.

Futu-ți morții mă-tii, îmi vine să-i urlu, te plictisești, nu ți-o mai trage ăla, n-ai altă preocupare decât iritațiile mele?

— Nu se poate, mergem la doctor, zice ea ca dobitoaca, așteaptă doar câteva minute să mă machiez.

Se machiază vreo trei sferturi de oră. Sunt nervoasă, așa că intru în baie, dau drumu' la apă și încep să mă rad din nou. Mă ustură ca dracu'. Ieri e posibil să fi exagerat. M-am ras în fiecare oră. Mai puțin în alea în care am dormit.

Termină vaca cu machiajul, hai să mergem face, te duc la urgență.

— Urgența mă-tii, îi zic.

— Lasă, nu mai băga mutre... vrei să-ți taie picioarele? Să ajungi o oloagă?

Râd zgomotos și îmi aprind o țigară. Urcăm în lift. Abia acum observă țigara, tușește și dă să mi-o smulgă și să mi-o stingă. Îi ard una peste mână. Mă îmbrâncește în oglinda spartă din cabină. Liftul se clatină, dintr-o dată mă sperii groaznic că se va bloca între etaje, că voi rămâne aici câteva ore cu idioata. Că în timpul ăsta îmi va crește păr pe picioare. La dracu'. Nu puteam să mă gândesc să fi luat la mine o lamă?

Mă cheamă Amalia. Ador pepsi-ul twist, cappuccino-ul, piercing-urile, să mă rad pe picioare și filmele horror.

Cred că avem cu toții fixații din astea. Ele nu-s dăunătoare, pur și simplu sunt o parte din noi, ne reprezintă. Așa mi s-a întâmplat și mie cu obsesia de a găsi experiențe sexuale noi. Cred că m-a reprezentat la un anumit moment. Dacă mă gândesc acum, mi-a adus și belele, fiindcă i-am cunoscut pe cei doi artiști nebuni.

Cred că Amalia a suferit destul de mult pentru că era diferită. În altă țară, cei din jur ar fi

acceptat-o mai ușor, mai firesc... În definitiv, oricât de altfel ar fi fost, era frumoasă, îți plăcea să o privești, ba chiar uneori puteai să te bucuri că nu seamănă cu alte fete de vârsta ei. Nu și în România. Ulf are dreptate. Labagii ăștia nu pot accepta nimic bun. Nici diversitatea, nici originalitatea, nici arta.

Și alt lucru care mă roade este că pe Amalia n-a iubit-o suficient de multă lume. Toți trăim cu speranța că, într-o zi, vom găsi pe cineva care să ne iubească așa cum meritățm. Dar Amalia nu mai are speranța asta, fiindcă nu mai e în viață.

Mă apuc să-mi refac machiajul, în juma' de oră plec spre grotă.

*

E doar 4 după-amiază și sunt în grotă. Niciodată nu ajung așa devreme la lucru. Acum n-am venit însă la lucru, am venit pentru că la 5 și un pic mă întâlnesc cu Ulf, iar trusa mea de machiaj ar fi trebuit să fie aici. Mda, ar fi trebuit! Rahat, și sunt în întârziere...

Când se întâmplă faze din astea regret că nu sunt mai nesuferită, că nu-mi închid într-un sertar lucrurile mele, în loc să le las la comun cu ale celorlalte fete. Acum, poftim, ia trusa de unde nu-i... Și am nevoie de un rimel așa cum am nevoie de o gumă de mestecat!

Mă fâțâi prin toată grota, e destul de pustie la ora asta. Sunt aici doar ucenicele cele mai noi, care sunt obligate să-și petreacă aproape toată ziua pe aici, cu tot felul de treburi logistice. De pildă, ele trebuie să facă ordine, curat, să curețe aparatele. Am adus-o de două zile și pe Gaby. E fantastică, are un apetit extraordinar pentru a învăța tot felul de trucuri, e și foarte ascultătoare. Nu va deveni Stăpână prea curând, dar oricum e prea tânără. Deși Amalia ar fi putut ajunge în numai vreo doi

ani, dacă o ținea tot așa de bine cum începuse și, mai ales, dacă ar mai fi în viață.

O puștoaică dulcică foc îmi împrumută trusa ei. Majoritatea mă privesc ca pe o Stăpână wanna be, una care mai are de făcut puțini pași. Trusa asta nu e chiar ce îmi doream, dar rimel are. Mă așez la oglindă. Mă sperii puțin de fața mea, cearcăne uriașe, ochii roșii, pori dilatați... Să văd ce pot repara.

De când nu mai e Amalia, iau tot mai multe pastile și mi-e greață aproape nonstop. Uneori, mă apucă și o furie pe care n-o pot controla. Îmi vine să-i distrug pe toți și să încep, firește, cu mine. Am senzația asta oribilă că o folosim pe Amalia chiar și după moartea ei. Eu, eu ce fac? Profit de prilejul ăsta ca să încerc să formez cu Ulf dacă nu un cuplu, cel puțin o echipă. O echipă de căutat morți. De tras la răspundere vinovați. Ca să ce? Știu bine că n-are rost, e doar un pretext ca să petrec ceva timp cu el. Toți știm că e Corbu vinovat, chiar dacă nu el a strâns degetele în jurul gâtului ei fragil, chiar dacă nu el i-a spart capul lovind-o de zidurile vechi și mâzgălite din Cală... Chiar dacă nu cu el a făcut Amalia sex pentru ultima dată.

În urmă cu zece ani, buzele mele aveau altă formă. E oribil să ți se modifice trăsăturile. Chipul meu și corpul meu au fost singurele chestii pe care m-am bazat vreodată. Ele m-au ajutat să rămân în viață, să trec peste crizele de depresie... Aș muri dacă le-aș pierde sau dacă cineva mi le-ar înlocui peste noapte.

Ulf întrebase cândva – dacă ți-ai pierde complet fața într-un incendiu, și ai avea posibilitatea să capeți una nouă, te-ai bucura sau te-ai întrista? Eu i-am spus, fără rezerve, că m-aș sinucide. La fel aș răspunde și astăzi. Tara fără fața Tarei nu mai e Tara. El a spus că, din contră, s-ar bucura, ar fi un experiment mișto, pentru că i-ar da ocazia să vadă ce anume s-ar schimba în viața lui dacă ar avea un alt chip, ce anume din ceea ce

trăiește se datorează felului în care a arătat până atunci. Ce oroare, mi-am zis, și am început să-l iubesc și să-l admir și mai mult după asta.

Cam asta e tot ce poate repara machiajul. Caut o sticluță cu parfum, găsesc chiar pe masa Ștefanei. Torn fără prea multă moderație. Miros a Ștefana. Ies din grotă și mă gândesc că am uitat să caut prin sertare și niște prezervative, nu se știe niciodată.

12.

TARA M-A SUNAT DISPERATĂ, a doua zi după ce fusesem la liceul Amaliei, să-mi spună că făcuse rost de o cheie, îmi trecuse prin cap că e vorba de o cheie metaforică, adică o soluție pentru dispariția gagicii, dar Tara vorbea despre o cheie adevărată. O cheie pe care, după multe beri și cocktailuri băute împreună prin bodegile din centru, pentru care cam golise cardul Ștefanei, i-o dăduse Gaby, Morcoviță, zicându-i că o va ajuta să afle mai multe despre Amalia.

Acum voia să ne vedem și să dăm de rost cheii. Cred că se poate spune că aș fi făcut orice altceva în afară de umblat cu cheia de nebun prin coclauri. Nu mai aveam chef să merg nicăieri cu Tara. După povestea cu Bărbuță și Cloanța și școala pe care i-o istorisisem lui Corbu în Cală – apropo, ne făcusem muci și îmi amintesc că am plecat spre casă, pe la vreo 8 dimineața, ținându-ne de mână, nu știu, poate chiar nu ne țineam ca lumea pe picioare sau poate doar Corbu încerca să mă consoleze cumva, să mă liniștească, mai mult ca sigur părusem foarte distrus – eram într-o stare de oboseală și de sictir care nu m-ar fi lăsat să mă mișc nici dacă ar fi luat foc apartamentul în jurul meu. Mi-aș fi zis că, oricum, sunt fantomă, asta pe de o parte, apoi că oricum or să vină crizații ăia doi recent cuplați să mă strângă de gât, Bărbuță cu Cloanța. I-am zis pas Tarei, și mi-a închis telefonul. Corbu îmi vorbise puțin despre ea noaptea trecută, îmi zicea să fac tot posibilul să o evit zilele astea fiindcă i-a intrat în tărtăcuță că ar putea avea ceva cu mine, de genul o relație. Femeile sunt vulnerabile când dispare o seamănă de-a lor pe care au cunoscut-o, și se agață de prima figură masculină care le iese în cale, mai ales de ăia pe care au avut un crush cândva, a fost

argumentul lui Corbu, așa că, neavând de ce să-l contrazic, mă cam hotărâsem să-i dau cu flit.

Și, la drept vorbind, nu putea să mă doară mai puțin de Amalia acum. Viața mea era mai respirabilă fără ea. Fără telefoane absurde, fără „vreau să rămân la tine azi, te roooooog, m-am certat cu mama, dacă-i mai văd pe ai mei mă sinucid“. Și fără Tara ar fi fost, clar, mai bine, mai simplu. No more fuckin' pussies, zisese Corbu. Pe lângă că era un artist mai bun decât mine, amicul meu era și mai înțelept.

M-am trezit cu preaminunata Tara, cu părul ei desfăcut, din nou îmbrăcată așa, decent, de zi, la ușa mea.

— Păi ce faci, nu te-ai îmbrăcat?

Ca să vezi, mă gândesc, câtă dreptate a avut Corbu... Deja se poartă cu mine de parcă m-ar poseda, de parcă am fi căsătoriți de juma' de an.

— Pula mea, așa stau prin casă.

— Știu, frate, cum stai, da' îmbrăcat de stradă, zic, pana mea... Păi mergem, hai odată!

— Nu merg, zic eu și mă trântesc la loc pe canapea.

Înainte să-i deschid ușa, încercam să desfac o portocală, mi-era foame. Eram din nou în faza aia de greață pentru tot ce văd în jur. Mi-era greață să mănânc, greață să ies din casă, să intru într-un supermarket și să pun mâna pe un coș din ăla roșu, să bag ceva haleală acolo, mi-era groaznic de greață să stau la coadă și să văd fața sictirită și nefutută a vreunei urmăritoare avide de telenovele, casieră în tura aia, mi-era greață să-mi gătesc, mi-era greață să desfac un ambalaj de mâncare. Totul era, așa, provizoriu, în existența mea, la ce căcat să mai și mănânc?

— Hai să-ți fac o omletă, ceva, zice Tara.

— Nu, NU! Am zis că nu vreau!, urlu la ea și o apuc de mână, văzând că merge spre bucătărie.

Nimic n-ar fi putut să-mi accentueze greața mai mult decât imaginea asta: Tara la mine în

bucătărie, bătând niște ouă în timp ce se încinge uleiul în tigaie. Cred că aș fi borât instant. Nu te vreau, asta mi-ar mai lipsi, o pizdă stabilă, o curvă reconvertită care să-mi strige din dormitor în timp ce scriu: „Ce faci, iubi, cum merge? Mai ai?“

— Atunci hai să mergem și luăm ceva de mâncare pe drum. Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog...

În ciuda aparențelor, nu cedez din cauza presiunilor astea feminine. Cedez, sau mai bine spus, accept să merg, pentru că mă gândesc că n-aș fi cu nimic mai câștigat dacă aș refuza și ar rămâne acasă. Poate că e bine să mă implic cât de cât în filmul ăsta polițist, nu știu poate e și o comedie noir de fapt, ba poate chiar un thriller. Dacă descoperim cândva cadavrul mutilat al Amaliei – n-are cum să nu fie mutilat! dacă ar fi fost în stare bună, criminalul l-ar fi lăsat undeva unde să poată fi găsit, nu s-ar fi rușinat de el – poate vom avea și ceva horror. Poate că toată povestea asta îmi va spune ceva în final. Așa că plec, cu Tara.

Gaby își aducea aminte mai mult decât credeam noi din noaptea aia în Cală. Știa că fusese disputată la cărți de Corbu și Tara, știa ca Amalia își pierduse cunoștința de vreo două ori, știa că plecase cu Tara în pădure și lipsise destul de mult, știa că apăruse din nou paznicul ăla și băuse și el ceva cu noi. Cică ea îi spusese Tarei că se îndrăgostise de Corbu, dar o deranja că e atât de măgar și misogin și n-ar fi vrut să aibă cu el mai mult decât o aventura, chestie care pe Tara a enervat-o la culme. „Nu ar trebui să vrei să ai deloc de-a face cu el, nici măcar pentru o aventură. Ai și tu mai mult respect pentru persoana ta!“, îi spusese ea.

În fine, și din tot remembering-ul ăsta se alesese cu o cheie. Mi-a arătat-o și mie. Arăta ca o cheie normală, cheie ca toate cheile.

Am întrebat-o de unde are de gând să pornească. Adică de unde crede că e cheia, ce

descuie?

Tara încă nu știa, dar a propus să bem o cafea la Mec, chestie pe care întâi o refuz, fiindcă n-am poftă de cafea, pe urmă o accept, fiindcă mi-e lene să continui să refuz. Devine deja o chestie clasică. Mă gândesc cu teamă că Tara mi-ar putea propune sex în buda Mec-ului, cu vibratoarele ei din geanta-sac pe care o cară mereu cu ea. Refuză, acceptă. Acceptă, fiindcă e extenuant să refuzi, să încerci să înțelegi mintea celuilalt, să te prinzi ce argumente merg la el, să-l convingi, să-l manipulezi. Groaznic.

Bem cafeaua, ieșim din Mec, Tara e din nou cât pe ce să fie călcată de o mașină. Nu știu cum face, dar mereu e aproape să fie călcată numai de mașini foarte mari. Are o atracție pentru ele. De data asta, e o dubă. Șoferul scoate capul și o bagă în mă-sa.

— Parașuta dracu, altă dată să căști ochii la drum!

Ciudat, mă gândesc, ce-a dat-o la plesneală cu parașuta și a nimerit-o. Adevăru-i că Tara, îmbrăcată în hainele ei de zi, nu arată deloc a curvă. Ai zice că e fie elevă printr-a 11-a, a 12-a, fie boboacă la facultate, o tipă frumușică și modestă, cu gusturi cuminți în ce privește sexul.

Tara îl înjură și ea, după care se duce spre el și începe să-i urle la geamul coborât. Vad că bagă la înaintare povestea vieții ei. Îi spune că prietena ei cea mai bună, singura tipă cu care s-a înțeles vreodată, o copilă, a fost răpită și ucisă. Ucisă fiindcă niște dezaxați pe care ea îi cunoaște cred că în asta constă arta. Că îți poți bate joc de oameni și de viețile lor. Urlă la el că e un bou și nu înțelege nimic. Excelent, mă gândesc. Trebuia să pun mai multă forță în a refuza cafeaua asta imbecilă, uite acum, sunt nevoit să asist și la teatru-telenovelă. Mă așez pe o bordură și îl sun pe Corbu. Cred că e cu o femeie, se aud niște urlete în fundal. Îi spun

că vreau să o omor pe Tara. Mă felicită, zice bravo, în sfârșit mi-au venit mințile la cap.

— Ne vedem diseară?, mă întreabă.

— Nu știu, da, cred, zic eu.

Închid, întrebându-mă de ce o țipa tipa aia cu care era Corbu și, în general, de ce dracu' urlă toate exemplarele feminine atunci când nu e cazul.

Tara se întoarce nervoasă.

— Căcănarul, un jeg uman, crede că știe el pe mă-sa-n cur! Un tembel, mă face parașută numai pentru că nu e în stare să conducă un rahat de mașină.

De fapt, Tara ar fi putut fi acel gen de femeie insipidă care crede că ar putea schimba lumea și ar putea-o face mai bună. Dacă n-ar fi fost o curvă sado-masochistă, poate că ar fi fost vreo Angelina care merge să ajute copiii arabilor și africanilor, să-i salveze de la boli și moarte. Cea mai inteligentă replică a ei ever a fost aia cu „Toate femeile sunt curve", iar cea mai imbecilă a fost „Arta în sine nu înseamnă nimic. Ea are scop numai dacă încerci, prin ea, să-i faci pe oameni să devină mai buni."

Sper s-o găsească pe Amalia, sper chiar să mai fie în viață, oricât de improbabil ar fi lucrul ăsta, și astfel să simtă că și-a împlinit rostul pentru care a venit pe lume. Merită să i se întâmple lucruri bune, face niște chestii extraordinare cu buzele, mâinile și jucăriile alea pe care le poartă în geantă peste tot.

Ea crede că respectiva cheie ar putea fi de la dulăpiorul Amaliei, de la liceu.

— Hai să mai mergem încă o dată, zice, și iarăși accept ca un prost, cu toate că îmi imaginez că, de data asta, fără Corbu, va fi foarte sec și boring.

În fața școlii o sună pe Gaby, care apare în vreo 3 minute. Au devenit prietene, Tara îi vorbește aproape cum îi vorbea Amaliei, iar Gaby e moartă după ea.

Povestea s-a complicat pe urmă. Se tot petreceau lucruri dar eu eram cu mintea complet aiurea, mă gândeam la Corbu, mă gândeam la Maria Magdalena, la Cală, dacă o să mai scriu vreodată ca până acum, ca în zilele bune, dacă o să mai îmi placă să trăiesc așa cum îmi plăcuse cândva... Se pare că, în dulăpiorul de la școală, au găsit un clește, un bici, ceva bani și încă o cheie. Tara a recunoscut cea de-a doua cheie ca fiind de la lăzile Ștefanei, pe care le ținea în salonul din grotă. Majoritatea conțineau jucării sexuale. De ce ar avea Amalia o cheie de la o ladă din grotă și ce-o fi cu banii ăștia, am întrebat-o pe Tara, absent în continuare. Ce-i drept, banii nu erau deloc puțin, și, de când începuse rahatul ăsta și mă vedeam mai rar cu Corbu cam duceam lipsă, începusem să mănânc pe apucate, să fumez mai mult de la Tara și tare mă bătea gândul să o șterg vreo săptămână din București, dacă aș fi pus mâna pe banii aici de față ai răposatei, cu care Tara nu părea să fie hotărâtă ce să facă. Dar era doar o impresie, de fapt era hotărâtă, se gândea să-i dea lui madam Urechiuț. Proastă afacere, mi-am zis și i-am spus și ei, cu voce tare. Mama Amaliei merita cel mai puțin din lume să primească ceva rămas de la fiică-sa. Dacă Amalia ar mai fi trăit, n-ar fi dorit să-i dea mă-sii banii ăștia, poate doar dacă ar fi otrăvit bancnotele înainte. Dar Tara, din nu se știe ce motive, era deja hotărâtă că asta e ce trebuie făcut.

Pe urmă a început să-mi explice Tara că povestea era și mai încâlcită. Îmi ascunsese unele lucruri. Amalia venea zilnic cu ea la grotă, luase și ea dintre clienții Tarei. Se înțelegea bine cu Ștefana, care credea că puștoaica are un viitor. Mi-a mai zis că Amalia îl întâlnise acolo pe Babuin, și că aflase că e un client fidel al Tarei, chestie care o supărase. Știam ceva din lucrurile astea, adică știam că Tara e un model pentru Amalia, știam că o învață să facă sex și altele. Nu era o surpriză mai nimic din ce-mi spunea.

Așadar, am plecat spre grotă. Ne-am oprit să bem o altă cafea și Tara să se machieze pentru că, mi-a spus, nu o poate întâlni pe stăpână așa, ca prinsă pe gârlă. Era un fel de ierarhie bisericească între fufele astea. Și Amalia se superaranja în ultimul timp când trebuia să se vadă cu Tara. Până s-a aranjat de tot.

De când a dispărut, nu mai pot face niciun fel de glume cinice cu Tara, iar umorul meu e cam numai cinic. Nici nu prea pot spune tot ce-mi trece prin cap, cum o făceam până curând. Așa că mă mulțumesc să merg drept, cu căștile în urechi, să dau din cap la întrebările ei, să am grijă să n-o calce vreo mașină la fiecare 5 minute, chestie care e groaznic de obositoare. După ce s-a machiat pentru stăpână, n-am observat niciun fel de schimbare la moaca ei. Dar, oricum, nu era treaba mea, femeile se machiază întotdeauna pentru alte femei. Tot pentru alte femei merg la fitness. Pentru alte femei își cumpără haine scumpe, și poșete oribile, dar trendy, și pantofi în care nu pot face nici trei pași fără să se prăvale pe caldarâm. E ca și cum toate ar fi, în subconștient, lesbiene ce tind să acționeze astfel încât să provoace admirația necondiționată a altor femei sau ca și cum toate lesbienele de fapt nu se îndrăgostesc de alte femei, ci se cuplează cu ele doar ca să-și arate, din vanitate, corpul și posesiunile în pas cu moda.

După ce am terminat pachetul de țigări al Tarei și am mai băut vreo trei cafele, atât de mult încât începuse să-mi bată inima, ca la ora aia a amiezii când l-am văzut pe Bărbuță în curtea școlii, m-a apucat și o durere de cap, amestecată cu plictisul ăsta și dezgustul. Aveam un chef nebun s-o înjur pe Tara, s-o părăsesc în mijlocul drumului, să-i spun că nu mai vreau să aud de Amalia cât oi trăi și că n-aș da niciun spermatozoid înghețat pe soarta ei. Voiam să-i spun că merg acasă să dorm, să beau după ce mă trezesc, să mă uit la un anal teen porn și să fac o labă intensă. Voiam să-i mai

zic că doar m-am jucat cu ea în anii ăștia, că niciodată n-a însemnat nimic pentru mine, că n-a fost importantă nici cât negru sub unghie, nici cât e o copită de la picioarele din spate ale Mariei Magdalena, că îmi bag pula în blogul ei din care n-o să mă îmbogățesc cu adevărat niciodată, oricât trafic ar avea, pentru că nimeni nu vrea să pună reclamă pe un blog de știoarfă, fie ea și de lux, că de fiecare dată când ne-am tras-o eu am făcut-o doar din politețe și a trebuit să mă gândesc la cărțile mele ca să-mi dau drumu', că o consider o țărancă banală, cuminte, care va sfârși cu un bărbat de vârsta a treia și cu patru copii înfiați, că o să se îngrașe și o să chelească, iar implanturile mamare îi vor da cancer într-un viitor nu tocmai îndepărtat, să-i spun și toate bancurile pe care le făcea Corbu pe seama ei, cum a pictat-o o dată cu cocoașă și ne-am crăcănat de râs în atelierul lui, cum a văzut și Amalia tabloul și a spus că nu seamănă cu Tara și că amândoi suntem niște porci misogini, cum și Ștefana își bătea joc de ea pe ascuns și comenta că are o păsărică timidă și fără viitor și multe altele mai aveam chef să-i spun. Dar îmi era o lene groaznică, atât de lene și de somn încât m-aș fi întins acolo, în mijlocul drumului, în fața ușii cafenelei unde Tara s-a machiat pentru o pizdă care își bătea joc de ea cu fiecare ocazie, m-aș fi întins și aș fi adormit și aș fi crezut în vis că sunt copil, sau că, cel puțin, sunt tânăr, sunt un scriitor plin de talent și vervă, iubesc oamenii și mai am o viață întreagă înaintea mea, în care o voi mai putea lua de la capăt total de câte ori voi avea chef s-o fac. Aș fi dormit și aș fi plutit pe ape negre, iar cotul ar fi fost o liniște imensă, totală, completă. M-aș fi trezit și lumea ar fi fost dispărută, scufundată pe vecie în beznă, toți oamenii morți, mâncați de viruși sălbatici, din loc în loc doar ai mai fi văzut rămășițe din ce-au fost ei, o bucățică de intestin sau o falangă de deget, sau o măduvă de os pe care l-au rontăit ăia buni, și doar eu și Corbu

rămași, pentru că doar noi am meritat să rămânem, noi și cu arta noastră și cu tot ceea ce aveam să facem de acum înainte, da, și se poate și fără oameni, nu ai nevoie de nimeni ca să creezi, oamenii nu fac decât să-ți pună obstacole stupide în cale.

A pierdut lumea ceva fiindcă Amalia a fost aici, a făcut parte din ea și acum nu mai e? Nu chiar, sau nu, deloc, doar că eu mă simt și mai puțin naiv decât înainte, și mai puțin capabil de a simți chestii față de oameni, și mai puțin în stare de a mă recompune așa cum am fost pe vremea când eram un om între alți oameni, nu doar un zeu plictisit și nefericit.

PARTEA A TREIA:

CALA

„Murise un om, și asta putea fi pe de o parte trist, dar putea și să nu fie nimic. “
(Ulf)

1.

— NU AȘA, FI-ȚI-AR CAPU al dracu' de dobitoc, nu așa, că o zgârii! Pe lung, idiotule, întoarce-o! Aaaah... Boul naibii, ai zgâriat-o!

Mitică Babuinu își trage fesul mai bine pe scăfârlie, se scarpină într-o ureche, pe urmă duce mâna la fund, probabil i s-a transmis mâncărimea pe șira spinării și a ajuns la noadă.

— Ho, fomeie! Ce pula mea, dacă o zgârii, ce-are? Nu doar ziseși că o dai în stradă, la țâgani? Ce te mai fute pe tine grija dacă e zgâriată sau nu?

— Da, sigur, să dau mobilă în stradă zgâriată, jarpalită, vai mama ei, să ne știe după aia tot cartierul drept niște sărăntoci! Ia uite, ai zgâriat acu' și tocu' ușii! Nimic nu poți face ca lumea, vai de capul meu...

— Ho, muiere. Ia stăi aci, că mă întorc acuma.

Mitică Babuinu lasă jos cele două picioare ale biroului și intră în casă, probabil să-și mai desfacă o doză de bere. E momentul potrivit să-i dau și eu bună ziua lui Madam Urechiuț și s-o întreb: 1. ce face cu biroul Amaliei și 2. dacă vrea să-i dau o mână de ajutor să facă în continuare ce face cu biroul Amaliei.

— Aiii, salutare, salutare, drăguță. Ca să vezi, ne-ai prins în toiul unei discuții aprinse, de la o vreme se mai întâmplă. Nu știu ce să-i fac, bea o dușcă și nu te mai înțelegi cu el, de nimic nu mai e în stare după aia. Vai de capul meu, câte trag de la un timp, îmi zice.

— Dar ce faceți cu biroul, unde îl duceți?, întreb.

— Ei, m-am gândit și eu să mai eliberez camera fetei, înțelegi... Acum, dacă ne-a lovit nenorocirea, ne obișnuim și noi cum putem cu ea. Am hotărât să închiriem camera, am și găsit o

studentă, fată cuminte, modestă. I-a plăcut mult camera, dar vrea mobilă nouă, și-o cumpără ea, și-o transportă, tot. Mitică a negociat, a scos camera la 150 de euro. Ce să facem, ne mai ajungem și noi cu banii așa. Mâncarea tot mâncare e, scumpă a naibii, nimeni nu te întreabă la magazin dacă ți-a murit copilul, să-ți dea pe datorie...

E prima dată când o aud pe Urechiuț referindu-se la Amalia ca la „copilul". De obicei, era fie „fata“, fie „zănatica“, fie „nebuna“, fie „aia mică“.

Și da, dacă nu v-ați prins încă, a murit. Au găsit niște rămășițe care păreau ale ei, s-a făcut raport și tot ce trebuie, au făcut și slujbă, deși popa a ezitat când Urechiuța i-a arătat o fotografie a Amaliei, în care purta un tricou negru cu poza lui Avril Lavigne. Avea mult eyeliner și un ruj maro-iar popa s-a gândit că poate copila s-a sinucis. I-a povestit Urechiuței că a mai avut în parohie o tânără emo, care și-a pus capăt zilelor după ce a rămas însărcinată. Dar Urechiuții i-au explicat că a fost ucisă cu bestialitate de un descreierat, iar popa a fost de acord să facă slujba, fără sicriu, fără nimic.

Mă ofer să o ajut, dacă tot e hotărâtă. Apuc și eu picioarele biroului pe care le ținuse mai înainte Mitică Babuinu, tocmai când el se întoarce, cu o doză de bere în mână, cu forțe proaspete, pregătit să răpună infamul birou de tristă amintire.

— Ho, ho, avem oaspeți! Păi stăi așa, atuncea, să mai aduc o bericioaică din frigider!

— Nu-i nevoie, sunt doar în trecere, îi spun, deși suspectez că n-o să fie impresionat de argumentul meu îngăimat cu jumate de gură.

Am ajuns să-l cunosc. Mitică Babuinu o fi multe chestii – pedofil, pervers, cocalar, bețiv, neplăcut mirositor – dar ce-i al lui e-al lui, e altruist la băutură. Sau poate vrea ca Urechiuța să piardă numărul berilor din frigider.

Așa cum am bănuit, aduce și o bere pentru mine. O desfac și dau noroc, iau o gură, măcar bine că e rece. Parcă n-aș fi început ziua așa, dar cine știe, poate o să fie bine mai târziu. Mai iau o gură și începem să disputăm cele două picioare ale biroului.

— Stăi bă, ce dracu', e biroul fiică-mii. Ce dracu', doar n-am 90 de ani să nu mai pot duce o mobila la țâgani în fața blocului, zice el și îmi ia din mână picioarele mesei.

— Ce țigani, ce țigani?! Să știi, dragă, aici la noi, deși nu pare neapărat, e un cartier select! Lu' ăsta, săracu', i-a plecat mintea cu sorcova! Nu știu unde vede țigani, picior de țigan nu-i aici!, sare Urechiuț, înțepată.

— Bă, muiere, da' te aberezi nu glumă! Cum nu-i țâgani?? Nu știi când venise fii-ta cu doi înhăitați după ea, și dupe aia au tot venit să sune la noi la ușă și să întrebe – unde-i domnișoara Amalia, unde-i domnișoara?

— Băi, tâmpitule, ăia nu erau țigani, erau sirieni! Sunt copiii patronului șaormeriei de unde te îndopi tu noaptea, idiotule! D-aia ai făcut atâtea șunci pe burtă, vai de capul tău, bagi întruna de la sirieni. Doamne, iartă-mă, dar prost mai e uneori, îmi zice mie, parcă scuzându-și limbajul agresiv adresat concubinului.

— ...Ete fleoșc, zice Babuinu, de parcă sirienii ce-o fi, nu tot țâgani?

Lasă jos picioarele mesei, pentru un moment, să se scarpi-ne iarăși la noadă.

— Ești un incult. Nu știi pic de geografie! Și nici istorie, așa!, decretează Urechiuța, întorcându-i spatele.

— Păi n-oi ști, că nu mă uit toată ziua la telenovele...

— Cine, eu mă uit??! Da' nu mă uit, dragă, de unde ai scos-o, hihi. La câtă treabă am, când să mai am vreme de telenovele?

Urechiuța își dă o buclă după ureche, după care își schimbă expresia feței, împreună cu tonul:

— Și ia vezi cum vorbești, dragă, de față cu străinii!

— Mânca-mi-ar pula să mi-o mănânce străinii, zbiară Mitică Babuinu cât îl țin plămânii.

De la etajul de deasupra, 5, se aude o ușă deschisă.

— Iiiiiii! Fir-ai tu să fii de nebun, nu mai urla atât, fi-ți-ar nația de râs, te aude Antonеasca! Taci naibii din gură, îi spune Urechiuța, șoptind.

— Mânca-mi-ar pula Antonеasca cu tot neamul ei de țâgaaaani!!!, urlă și mai tare Babuinu, de zici că o să-și scuipe acuș-acuș plămânii.

În ciuda situației ușor morbide, mă pufnește și pe mine râsul. Duc doza de bere la gură, să nu se observe. Dar Urechiuții sunt oricum prea prinși în dispută ca să mă mai bage în seamă. Culmea e că între timp am apucat și eu ex-masa Amaliei de un picior, așa că, fără să vreau, mă aflu cu capul chiar deasupra disputei dintre concubini.

— Ia taci, dragă, din gură, i-auzi, ha, ha, cică e țigancă. Cum, draga, să fie țigancă, Antonеasca e prietena mea cea mai bună, vine femeia în vizită la noi, ne aduce cafea, coniac, cum îți permiți dumneata s-o faci țigancă?

— Țâgancă borâtă, uăăăăă! Antonеasca aia grasă de la 5 e țâgancă borâtă care vine la mine-n casă și se chiombează la telenovele cu muierea mea! Uăăăă!!!, zbiară în continuare, în timp ce Urechiuța face încercări disperate de a-i astupa gura cu mâna. Linge-m-ar de coaie Anto... stăi muiere, ia mâna dupe mine, ...tonеasca! Țâgancăăăă!

Cât pe ce să mă înec cu berea. Ce simpatic e Babuinu, vorba lui Corbu. Amalia n-a știut să-și aprecieze tatăl adoptiv. S-ar fi distrat de minune cu el, dacă n-ar fi fost așa de înțepată.

Cu toate lucrurile, de ceva vreme, încep să-i dau dreptate lui Corbu. Refac, pe căi proprii, fără

nicio intenție, toate raționamentele pe care el le-a făcut înaintea mea. Ajung la aceleași concluzii. E un pic frustrant. Am trăit prea mult timp cu ideea că sunt cel mai inteligent și original om din lume, acum mă simt puțin văduvit, ca și cum ar trebui să tai din carnețel observația sau descoperirea la care țineam cel mai mult. Pe de altă parte, e ok, mă simt mai puțin singur. Într-un fel, dacă poți să treci de orgoliu, e minunat să descoperi pe cineva la fel de mișto ca tine. Dintr-o data, nesiguranța aia că s-ar putea ca nimeni să nu te înțeleagă vreodată, să nu te cunoască cu adevărat, în întregime, așa cum ești tu pe bune, dispare. Se estompează.

Și totuși, mi-ar fi plăcut tare ca el s-o fi ucis pe Amalia pentru mine.

Mi-ar fi plăcut s-o fi ucis Corbu și din alt motiv, poate mai altruist. Cel puțin, altruist în ce o privește pe Amalia. Mult timp noi, cei care l-am cunoscut pe Corbu îndeaproape, aveam senzația asta, greu de descris, că mai nimic din ce face el nu-i definitiv. Poate de vină era și faptul că, demult, în copilăria lui, Corbu fusese prieten cu un iluzionist. Învățase de la el câteva trucuri simpatice. Alea cu monezi erau deja clasice și simplute, dar putea jongla cu chestii mai complicate. La un moment dat, a prins un guguștiuc rănit, l-a ridicat în aer și pe urmă, în mai puțin de o secundă, ne-a arătat mâniile goale. Guguștiucul nu zburase, asta mai mult ca sigur, pentru că l-am fi observat. Pur și simplu devenise invizibil.

— Ia uite la el, asta nici nu-i casa ta, porcule!!! E casa mea, moștenită de la mămica mea, Dumnezeu s-o odihnească! Mârlanule!, mă întrerupe Urechiuța, roșie la față de efortul de a-i închide gura concubinului.

— Mârlan, mârlan oi fi eu, da' măcar nu aduc țâgănci borâte la mine-n casă!

Pe urmă, guguștiucul apăruse chiar din mâna lu' Corbu, îl luase de undeva de jos, de lângă

rucsac. Mai făcuse chestii din astea de multe ori, ne făcea dispărută într-o clipă berea, iar după câteva minute o găseam fiecare în rucsacul nostru, Amaliei îi luase pe nesimțite un colier de la gât și ea se supărase tare, mai ales că o amenințase că nu i-l mai dă înapoi decât în schimbul unei felații pasionale. Așa că, dacă ar fi ucis-o el, poate că ar fi bătut acum din palme și Amalia ar fi apărut surâzătoare dintre boscheții din Cală, purtând o rochie nouă, albă sau roșie, cum îi plăcea ei, cu părul proaspăt spălat și dat cu spumă care îi definea șuvițele creț, amestec bine lucrat de roșcat și negru. Ar fi ieșit de acolo, s-ar fi scuturat de frunze urcate sau de zăpadă și ar fi strigat, agitându-și brațele în aer – „Surprise”! Corbu putea să reia orice, ca un scamator, să se întoarcă într-un anumit moment în timp și să schimbe starea unui obiect și chiar a unei persoane. Chiar și moartea pentru el nu era decât o bătaie de joc, ceva care putea fi lejer fentat. Era ca și cum vrea să ne testeze, făcea un lucru mai degrabă ca să vadă dacă îl aprobăm și, dacă păream nemulțumiți, ne zâmbea și ne zicea: „stați că am glumit“, după care aducea lucrurile la cum fuseseră înainte.

Babuinu a mai adus o bere și o bea cu înghițituri mici. Un picior al ex-mesei Amaliei stă acum în aer, așteaptă să fie apucat fie de mine, fie de Mitică Urechiuț Babuinu. Pe el nu-l chema Urechiuț, era doar concubinul Urechiuței, dar așa îi zicea lumea. În locul Amaliei, mi-ar fi plăcut să am pe cineva în familie ca el. Dar Amalia punea mult prea mult preț pe ideea de familie. „Ce-i aia“, zicea ea, „să se dea la mine, dacă e iubitul mamei mele? Să mă lase în pace pe mine!“ Ce tâmpenie. Orice bărbat se poate da la orice femeie. Chiar și dacă îi e rudă de sânge. Ce dacă i-o trage maică-sii... de unde până unde asta exclude că n-ar putea fi atras și de fată? Corbu, de exemplu îi plac atât puștoaice, dar și babete. Ce-i rău în asta? Absolut nimic. Ba e chiar flatant pentru specia feminină că

există indivizi, cum e Corbu, care o găsesc atractivă și dincolo de limitele considerate normale la care începe și se sfârșește feminitatea. Adesea, fetițele de 11-12 ani sunt foarte geloase pe cele de 16-17 ani că sunt curtate, că prezintă interes pentru mascul. Ei bine, Corbu le face dreptate, le găsește și pe ele atractive. Cu babele, și mai și. Care bătrânică de 66 de ani nu e în adâncul sufletului flatată că un tip supersexy de 27 de ani are un interes sexual față de părțile ei intime demult scoase din uz? Corbu e un Zorro al sexului, îi favorizează și pe cei năpăstuiți. Totul se reduce la o idee foarte simplă: femeia trebuie să accepte într-un final că e un obiect sexual, să lase fițele și pretențiile că ar fi altceva, și astfel cu toții am fi fericiți.

Dar, sincer să fiu, povestea cu crima gagicii iar mă interesează din ce în ce mai puțin. Cu toate astea, o curiozitate stranie mă atrage aici, la familia ei, la Urechiuți, în apartamentul ăsta unde a trăit ea timp de aproape 17 ani. E un fel de dorință de a dezlega misterul. Sunt implicați doi dintre prietenii mei, Corbu și Tara, plus un străin, acel paznic bătrân, care seamănă puțin cu Moș Bărbuță, pe care l-am adus eu pentru prima dată în Cală. Potrivit poliției, el e principalul suspect, ba chiar nu principalul suspect, ci aproape sigur făptașul, cum l-au numit. Corbu și Tara au fost chestionați mai mult în calitate de persoane care ar putea ajuta investigația, nu de potențiali suspecți. Au ieșit la iveala multe lucruri, unele au ajuns și prin presă. Că Tara era plătită de tatăl adoptiv al Amaliei, Urechiuț, zis Babuinu, pentru sex, că tot ea îi înlesnea partide de sex lesbian fetei, atrăgând-o în vizuina Ștefanei, care a fost arestată preventiv pentru proxenetism, că grota nu era un bar cu specific sado-maso, ci și un bordel, cu același specific, că Amalia urma să rămână repetentă anul ăsta din cauza absențelor, că făcuse tot felul de perversiuni sexuale cu clienții descrise amănunțit

în ziare, în urma unor declarații – majoritatea exagerate – ale unui tip care lucra la grotă și care fusese foarte îndrăgostit, o vreme, de Tara, iar acum găsise momentul perfect pentru a se răzbuna, că Amalia, Tara și Ștefana reprezentau un „trio feminin fatal și pervers" care ademenea bărbații și îi batjocorea, lăsându-i, pe deasupra, și fără bani.

Fuseseră descoperite niște fotografii foarte sugestive și explicite. Într-una din ele, Tara, îmbrăcată doar cu curelușe de piele și țepi de metal acoperindu-i sfârcurile, urina pe fața unui bărbat în vârstă, care avea un căluș în gură și se zbătea să scape de jetul fierbinte ce țâșnea din interiorul femeii. Într-alta, care era chiar un pic sexy, Amalia purta un costumaș roz, din puf, care îi acoperea doar buricul, pubisul și sânii fiind la vedere, și urechi de iepuraș, tot roz, și avea părul strâns în două codițe. Călărea o mașinărie simpatică, care îi atingea cu precizie clitorisul și în același timp o penetra atât vaginal cât și anal. Părea să-i placă, după expresia feței. În alta, care i-a plăcut în mod special lui Corbu, Ștefana purta o pereche de ciorapi negri, rupți în locuri esențiale desfășurării activității, și biciuia două ucenice îmbrăcate în servitoare, care aveau toată partea dorsală bine expusă în fotografie. În alta, care era continuarea ăsteia, Ștefana își satisfăcea ucenicele pe rând, cu un vibrator negru, un pic cam mare.

Tot scandalul ăsta din presă reprezentase aur curat pentru traficul de pe blogul Tarei și pentru ofertele de publicitate, în special ale saloanelor de masaj erotic, astfel că, după cum arătau lucrurile, urma să am în curând un job normal, cu salariu fix, căci Tara revenise cumva pe linia de plutire și nici nu se gândea să renunțe la el și, de fapt, nici la jobul ei de noapte. Avea să-și găsească fie o altă Domina, fie să preia cumva grota, să o mute în altă parte și să-și ia noi ucenice. Deja avea propuneri pentru mutatul grotei. Nu doar că afacerea nu avea să fie restrânsă, ci, dimpotrivă, i s-a oferit un

spațiu cu 16 camere și doua niveluri, cu o sală de bal unde să se desfășoare show-uri porno, orgii felurite, care să fie transmise live pe diferite site-uri străine, totul aproape legal și extraordinar de profitabil. Tara mă invitase și pe mine să mă alătur afacerii. Îi promisesem că, dacă vreodată îmi va reveni interesul pentru sex, am să-i fac vizite regulate acolo și am să o ajut cu ce pot.

În timp ce rememoram evenimentele astea recente și ușor bulversante, înaintasem, împreună cu Urechiuții și biroul, până la jumătatea cadrului ușii. Mai era puțin și ex-masa Amaliei ar fi părăsit de tot apartamentul, dar problema era că Mitică, mai mult beat decât lucid, ne cam încurca, băgându-se mereu în locul liber dintre ușă și masă, încercând să ne ajute.

— Da' nu te mai bâțâi atât, omule, stai locului!, țipă Urechiuța la el dintr-o dată, observând eforturile mele de a-l ocoli cumva pe bărbatul beat și a scoate în final masa în hol.

Babuinu tresări, semn că și el era cu mintea un pic dusă. O chestie ciudată, bărbații pot face două lucruri în același timp, femeile nu prea. Pe ele n-o să prea le vezi rememorând amintiri din liceu în timp ce așteaptă să dea cafeaua în foc sau în timp ce traversează strada. Pentru a se pierde în reverii, își pregătesc cu grijă momentele: o canapea confortabilă, șosetuțe groase de lână, o melodie născătoare de nostalgii. Nu poți visa așa, oriunde, confortul primează. Visează tot așa cum fac sex, majoritatea: numai dacă e safe.

Intervenția Urechiuței n-a avut efect asupra Babuinului. Ne încurcă în continuare, bolborosește lucruri greu de înțeles și se bagă în spațiul care ar trebui să fie liber ca să împingem masa. Enervată la culme, mai ales că la 5 se aud tot mai multe uși trântite, deh, nu în fiecare zi se întâmplă să scoți o masă pe ușă, cu atât mai puțin masa unei adolescente moarte, Urechiuța îl îmbrâncește cu putere pe concubin, care se dezechilibrează și dă

câțiva pași înapoi, sprijinindu-se de un cuier care se clatină rău, poate oricând să se prăvale cu bărbatul beat cu tot, și eu reușesc să scot, în sfârșit, biroul Amaliei în hol. Îl lăsăm jos să ne tragem puțin sufletul. Dar nici nu apuc...

— Văleu, ia uite dobitocul ce-a făcut, cum a boțit-o aici, vai de capul meu... Ia stai acișa un pic, să aduc niște Pronto s-o lustruiesc...

— Mânca-te-ar foamea, da' proastă mai ești, vociferează Mitică, scoțând capul pe ușă, după ce și-a recăpătat echilibrul.

A supraviețuit și cuierul, și-a recâștigat și el echilibrul.

— Pă' lustruiește-o tu, lustruiește-o bine, să se pișe țâganii pe ea, dupe care s-o azvârle-n foc! Muiere proastă, mă miram eu cu cine semăna fata...

— Ascultă, tu să nu vorbești așa de morți, că Dumnezeu aude și te pedepsește! Cere-ți iertare!, ordonă Urechiuța pe un ton care-mi amintește de un CD porno cu Tara, care ajunsese la mine din greșeală, în care ea îi forța pe diferiți indivizi să-și ceară iertare în genunchi, amenințându-i cu biciuirea, ceea ce le provoca erecție instant.

Urechiuța e cumva mai sexy, fiindcă e altfel. Nu ți-ai imagina-o ușor în costumul de curelușe și țepi al fetelor din grotă... Deși, dacă l-a îmbrăcat și Amalia, poate nu l-ar refuza nici maică-sa.

Mitică nu vrea să-și ceară scuze. A intrat în bucătărie, mi-a mai adus și mie o doză, deși n-am terminat-o pe prima, și-a mai adus și lui una. Apucăm din nou masa. Acum ținem toți câte un picior de masă în mână, stăm pe hol și ne gândim ce facem mai departe. Un picior e suspendat în aer, cred că e ăla mai scurt, pe care Amalia îl fixa cu o bucată de hârtie dedesubt.

— Hai să o băgăm în lift, zic!, opinează femeia.

— Care pula mea lift, nu încape, intuiește Babuinu.

— Să încercăm, propun și eu.

Nu mai stau pe gânduri, chem deja liftul. Odată cu liftul, de la etajul de sus apare și o cucoană grasă, tuciurie, ceva mai în vârstă ca Urechiuța. E îmbrăcată în capot vișiniu, de casă.

— Pansica, ce bine îmi pare că te văd! Ce faci, dragă? Team trezit cu gălăgia?, i se adresează Urechiuța.

— Hă, hă, asta e cioroaica, martaloaca de care ț-am zis mai devreme, aia de vine la mine-n casă să se uite la telenovele cu muierea, îmi zice Mitică Babuinu, chipurile în șoaptă, dar cu siguranță vorbele ajung și la urechile Antoneascăi.

Dacă nu o fi cumva surdă.

— Da' ci faceți aici, aolio, vă mutați?, întreabă ea.

— Nu, decât biroul ăsta îl scoatem afară, că e cam vechi, o lămurește Vasilica.

Antonească nu se oferă să ne dea o mână de ajutor. Se așază pe ultima treaptă a scării și-și aprinde o țigară.

— Da dă fată mai știți ceva?, întreabă ea atât de vag, impersonal, încât nu ne dăm seama căruia dintre noi trei ne este adresată întrebarea.

— Nu, dragă, nu, nu ne-au mai zis nimic, cică au o pista, dar încă n-au aflat ceva sigur, zice Urechiuța repede, ca nu cumva Mitică Babuinu să i-o ia repede înainte și să spună că Amalia a murit.

Cred că nici ea nu știe de ce vrea să păstreze misterul. Obișnuința de a nu-i lăsa pe alții să afle adevărul despre tine. Masca pe care vrem s-o avem mereu pe fața, înainte de-a ieși în lume. Săracii Urechiuț, ce viață plină de teamă, de griji, de conspirații... De Mitică Babuinu îmi e mai milă decât de muiere. Nu știu de ce, el pare mai mult victimă.

— Da' ia hăi să nu mai ne lungim atâta, că acum începe etapa la ProTV. Hăi cu masa asta în morții mă-sii, s-o dăm odată la țâgani și să ne vedem de treburi!, zice el, clătinându-se din nou.

Mă gândesc uneori că e mai afectat de dispariția Amaliei mai mult decât e mă-sa fetei, deși el nici măcar nu-i e rudă, și deși s-au înțeles groaznic, el și puștoaica, din clipa în care s-au cunoscut. Explicabil, de altfel. Când ai atâtea griji de a te preface în lume, când trebuie să urzești mii de conspirații pentru ca alții să nu știe adevărul gol goluț despre tine, îți umpli timpul și nu ai timp să te gândești la lucruri importante, nici măcar la moarte. Urechiuța încă nu și-a dat seama ca lumea că i-a murit copilul. Adică, știe că a murit, în sensul că a făcut ceva rău, pe care trebuie să-l ascundă de ochii lumii, că vecinii nu trebuie să afle vreodată că s-au descoperit casete porno cu fata, că practic fusese atrasă într-o organizație de lesbiene sataniste, că un tip mai vârstă, pictor, a profitat de ea și multe altele. Chestiile astea îi ocupă acum mintea și timpul. Dar nu își dă seama că a murit în sensul că niciodată n-o să mai vină acasă, că n-o s-o mai vadă cât o mai avea de trăi, și n-or să mai aibă nicio ceartă împreună, nu va mai trebui să meargă la ședințe la liceu și să afle despre absențele ei, nu-i va mai cumpăra tampoane ultraslim niciodată. Că n-o să devină, în viața asta, bunică.

— AICI NU SUNT ȚIGANI!!! ÎN CARTIERUL NOSTRU NU SUNT ȚIGANI, zbiară dintr-o dată, ca scoasă din minți. De câte ori să-ți mai spun, bețiv idiot, că aici nu-s țigani???, urlă ea în continuare, după care dă fuga în casă.

Mitică Babuinu rămâne un pic descumpănit. Se șterge de transpirație. Nu se așteptase s-o înfurie atât de rău pe consoartă.

— Adevăru-i că mai e și țigani din loc în loc, spune Antoneasca, cu un aer gânditor, după care mai trage din țigară. Mai e și țigani, da' nu chiar așa mulți ca prin alte părți. Pân' Rahova, pân' Ferentari, acolo e puzderie...

— Asta zisei și io. Nu chiar așa mulți, da' tot sunt ceva..., completează și Mitică. Pă mine, să fiu

sincer, nu mă deranjează. Dacă nu intră în casa mea, să facă trăznăi cu muierea, cu copilul, poa' să fie țâgani pe toate drumurile. Ce-i treaba mea? Nu-i. Da' să nu vie la mine și să facă trăznăi, că atunci ne supărăm.

— Da' ci, bre, ai avut mata supărări cu țiganii?, întreabă Antoneasca, stingând țigara.

— Eh, deocamdată nu, da' zic și io așa. Preventiv...

S-a întors din casă și Urechiuța, cu ochii roșii și cu un șervețel în mână. Cred că începe încet să-și dea seama că a murit fii-sa.

— Îi ziceam la bărbată-tu că mai e și țigani, nu poți să zici că nu e deloc, da' nu e așa mulți, se bagă iar în seamă Antoneasca.

Din buzunarul capotului scoate ceva ce arată e felie de salam, foarte uscată. O miroase, după care mușcă din ea.

Eu mi-am terminat berea, aș vrea să ajut cumva cu masa, să ajungem la un deznodământ și după aia să mă car. Pe la 9 mă văd cu Corbu. Habar n-am de ce am venit aici.

— Ba nu-s deloc țigani la noi în cartier!!! Să nu mai spui așa ceva! E o minciună.

— Ho, fomeie, da' ți-a sărit țandăra, nu glumă. Și dacă e țâgani, ce? Tot oameni și ei. Dă-i în pula mea, hai să ducem odată masa asta, că începe etapa, ești surdă?

Săritor, deschid ușa la lift. Căcat, e cam strâmt, n-o să încăpem toți, plus masa.

— Mai bine mă lăsați să merg doar eu până jos cu masa, și mă așteptați aici. Sau veniți dumneavoastră, dom' Mitică, pe scări, și ne vedem jos. Dar eu m-aș descurca și singur, nu-i problemă.

— E, asta-i! E masa noastră, domnule. Cum o să te lăsăm pe dumneata să te cari cu ea la spinare, se poate? Ce suntem noi, țâgani?

— Aici, la noi în cartier, nu exi...

— Hoooooo, muiere, bine!!!!!! Nici picior de țâgan nu e aici, dacă-l prind, îi mănânc curu' lui

ăla negru, ești mulțumită așa?! Ai de nația și de familia mea, și de morții...

— Te rog să nu înjuri! Eu nu tolerez astfel de limbaj de față cu vecinii!

Ca să mișc puțin lucrurile, apuc cu seriozitate masa de două picioare și o introduc pe jumătate în lift. Mitică Babuinu dă să se urce și el pe lângă ea.

— Mitică, tu ești bolând, să mor eu! Nu l-ai auzit pe băiat că tu o să mergi pe scări și o să aștepți masa jos? Merge el cu mobila în lift!

— Ba merg și eu! Mergem toți, lasă-mă-n pace, ia mâinile dupe mine!

— Mă descurc să o las în fața blocului, nu-i o problemă, puteți sta aici..., zic eu.

— Taci dom'le din gură, vrei să o fure țâganii când cobori din lift? Ăștia-s numai cu ochii dupe furat, un minut dacă te uiți în altă parte, hait! Ți-a șutit-o!

— Înțelege odată că nu avem pic de ți...

— Ho, muiere!, face iar Mitică Babuinu, exasperat.

Urechiuța se enervează, mă dă la o parte și se urcă cu mare greutate în lift, pe lângă masă. Mitică se bagă și el, eu sunt afară, cei doi încearcă să închidă ușa la lift, dar ușa refuză să asculte. Urechiuța îl pocnește pe Mitică cu palma în cap.

— Da' dă-te domnule jos odată!

— Nu te las singură, înțelege!!! Vrei să te acosteze țâganii când deschizi ușa la lift și să-ți fure mobila?! Nu mai da!

Cât pe ce să izbucnesc, mă gândesc să-i reamintesc că nu-i pagubă dacă o șutesc țiganii, că asta parcă și era destinația ei inițială, când Antoneasca, ridicându-se în sfârșit de pe scări și aprinzându-și o nouă țigară, zice:

— Da, mamă, da' de ce nu lăsați voi masa să meie singură cu liftul? O aburcați aci, închideți ușa pe dinafară, și după aia mergeați careva din voi la parter, să cheme liftul, și vine masa de-a gata, fără

tămbălău. E?, concluzionează bătrâna, cu un aer triumfător.

— Mda... mulțumim de sfat, da' nici nu l-am cerut și nici nu-i bun. Păi dacă iese unu' de sus și cheamă liftul la 10?? Adio masă, cum ar veni?

— Ești prost!, concluzionează Urechiuța la protestul lui Mitică. Pansica are dreptate. Punem masa acolo și-i dăm drumu'. Se duce băiatu' și o ia de jos, ne așteaptă, venim și noi după aia și o ducem în spatele blocului, nu în față, că ne vede administratora și ne face observație.

Mitică Babuinu dă să mai zică ceva, se vede că nu-i deloc încântat de soluția gândită de dame. Se gândește ce se gândește, se scarpină la noadă și fuge în casă. Revine din casă, cu o doză de bere și cu un ciocan, în timp ce masa este aproape de a fi proiectată singură în întunericul din mațele blocului.

— Ce faci, dragă, Doamne ferește, cu ciocanul? Vezi să nu accidentezi pe careva!, strigă Urechiuța la el.

— Ei, ăsta e așa, preventiv! În caz că e nevoie, completează el.

Dau să zic și eu că soluția Pansicăi nu-i chiar optimă, întrucât liftul nu pornește fără ușile din interior bine închise, iar masa nu se poate ocupa ea singură cum trebuie de aspectul ăsta, când observă și Urechiuța, secondată de Antonească, care a venit și ea lângă ușa liftului, problema.

— Stai că nu-i bine. Cum închidem ușile pe interior?

Toți trei stau și cugetă. Dau să-mi ofer din nou serviciile de a duce masa până jos, când.

— Stați că știu, sare Urechiuț. Intră băiatu' înăuntru, trage ușile dupe el, apoi sare repede afară și masa o ia în jos!

Antonească și Urechiuța cugetă, li se pare o idee bună de luat în seamă.

— Nu se poate, zic eu, dacă mă dau jos din lift, se deschid iar ușile interioare și nu mai

pornește masa...

— Pă dă-te fără să le deschizi, nu merge? Aoleu, așa e, nu prea merge, nu-i bine.

Mitică se scarpină din nou la noadă. Mă întreb dacă vreodată o fi simțit-o pe Amalia altfel decât pe un obiect sexual. Chiar dacă n-a făcut-o, l-aș înțelege perfect. Dar ceva îmi spune că a făcut-o. Că îi pare rău ca a murit. Că poate ar fi vrut și s-o protejeze, la fel de mult cum a vrut s-o fută.

De undeva de sus se aud bătăi în ușa liftului.

— Da' stăi, mă, mamă, că merge ușile închise și din afară. Ce, n-are mâner?, se bagă iar Antoneasca.

Examinăm problema. Ușile, într-adevăr, „n-are mâner". Urechiuții trebuie să caute altă variantă.

Da' ce atât pula-n cur, domnule? Ia să mergem noi pe scări cu ea!!! Că doar nu ne-am născut gata la oraș, în perne și puf, ei comedie! Mai facem și noi niște mișcare, mi-au înțepenit oasele. Taman bine, terminam cu ea până începe etapa.

Urechiuța ignoră ultima lui replică. Încearcă fără succes să lase masa în lift și în același timp să închidă ușa pe interior. Masa continuă să fie încăpățânată și să refuze să călătorească singură. Urechiuța oftează cu oftatul unui om aflat la capătul puterilor.

— Păi și acu' ce facem?, mă întreabă pe mine, descumpănită. Vai de mine, exclamă schimbându-se la față, dar ai transpirat, măi copile, hai în casă să te schimbi cu un tricou uscat.

Alcoolul din noaptea trecută. În condiții de semistres, îmi iese a doua zi prin piele. Nu vreau să accept invitația mamei răposatei Amalii, nici nu vreau să mai fiu acolo, aș întinde-o spre casă sau spre cel mai apropiat bar, într-un moment al lor de neatenție. E cald afară, cred că vine primăvara mai devreme, sau așa ceva. În curând or să deschidă

terasele. O să fac o pauză de Tara, am să mă văd o lună întreagă doar cu Corbu, o să fie fun, o să fie beton, de fapt, o să ignor vârsta mea de acum și criza asta împuțită, o să-mi imaginez că scriu în fiecare noapte 30-40 de pagini, că am 22 de ani și o viață întreagă înainte, pe care mi-o pot împărți și distruge și reface și trăi așa cum îmi trece mie prin cap. O să mă prefac că sunt abia la început. Că n-am asistat la morți, războaie, și certuri, și depresii, și sinucidere, și pierderi definitive ale speranței.

— Tare bun ar mai fi acuma un coniăcel, zice Mitică, dus pe gânduri.

— Care blochezi, mă, liftu'? Dă drumu' la lift, fraiere!, se aude o voce de sus.

Refuz invitația de a-mi schimba tricoul. Între timp, Antoneasca vine cu altă idee, și mai năstrușnică:

— Mă copii, mă, ia ascultați acilea: dom Mitică, matale te sui în lift cum te suiseși și mai devreme, pe lângă masă. Vasi, tu te urci mă fată colea sus, pe masă, și apeși butonul. Și băietu' ăsta, domnu' coboară jos la parter și vă așteaptă ca să vă ajute.

— Hă, hă, da' matale nu vezi câtamai curu are Vasilica, unde o să se țină pe masă, vrei să cadă liftul cu noi, hă, hă?

— Hai, dom Mitică, nu exagera, ăsta ține până la 10 persoane, vreo 800 de kile. Apoi, masa îi ușoară, nu face cât un om. Mata să zicem că faci cât doi, Vasi face cât un om jumate... iese bine la socoteală.

— Nu cred. Ăsta abia ție patru persoane... Nu mai știi, vecină, când căzu în noaptea aia cu copiii ăia de la 10, de se urcaseră vreo 7 în lift, dădea bairam acolo?

— Ba n-a căzut atunci, eu știu că am fost de față. Am auzit gălăgie, m-am trezit, am tras ceva pe mine și am ieșit. Săracii, decât rămăsese între etaje, nu căzuse jos cu liftu'. Dup-aia i-a scos ăștia de la firma de elevatoare.

— Tăceți dracului din gură!!!!!!!, urlă dintr-o dată, surprinzându-ne pe toți, Vasilica. Tăceți, terminați cu prostiile! Nu mai vreeeaaau! Toți mă judecă, toți spun că nu par afectată. Și tu, copilule, la fel gândești despre mine... că n-am fost o mamă buna și că acum nu par suficient de afectată de moartea ei. Dar nu-i așa, voi nu știți nimic! Aveți idee cât de greu a fost să cresc o fată NEAGRA??!!! Un copil negru?! Aveți idee??! Fata asta mi-a distrus viața! Din clipa în care am văzut-o, la spital, la maternitate, n-am mai fost om! Câtă rușine am îndurat!!! Cum încercam să-i albesc pielea cu apă oxigenată când era mică!! Cum turnam fainã pe ea înainte s-o scot în lume! Cum mi-a venit să intru în pământ de rușine când am dus-o prima dată la grădiniță!

— Taci, hai, calmează-te, îi zice Mitică, parcă înmuiat dintr-o dată. Te rog io, hai că nu ajută la nimic. Mă duc să-ț' aduc niște apă...

— Nu vreau!!!! Nu-mi trebuie apă! Vreau să nu mai fiu judecată!!! Vreau să nu mă mai arate nimeni cu degetul!!! Eu am făcut tot ce-am putut mai bine! Nimeni, în locul meu, nu s-ar fi descurcat mai bine, nimeni!! Voi nu știți nimic, absolut nimic! Pe tăică-su, negrul, nu l-am mai văzut după ce l-am anunțat că sunt gravidă! Un ban n-am văzut de la el... L-a durut în cur, așa-s bărbații! Eu, eu cu puterile mele, cu banii mei am crescut-o! Și ce nerecunoscătoare a fost! Cel mai ingrat copil...

— Hai, Vasi, ce e asta, serios, zice bine dom Mitică, acu' asta e, a dispărut, o găsește ei. A dat și la televizor cu o fată așa ca Amalia, o găsise ei după vreo...

— N-o mai găsește nici dracu' cu mumă-sa cu tot!!!!!! N-auziți că-i moartă?? Tu nu erai acolo cu mine când ne-au zis?, zbiară Vasilica către Babuinu și vecină, după care se desprinde de lângă masa ce încă mai blochează cu picioarele din spate ușa liftului și fuge în casă.

Mitică se scarpină din nou la noadă. Antoneasca își aprinde o țigară, îi oferă și lui una, Mitică refuză. Revoltatul de sus a renunțat la lift, probabil a intrat înapoi în casă. Bătrâna începe să urce încet scările. Își dă seama, probabil, că nu prea mai are cu ce să ajute. Se oprește totuși după ce urcă vreo 5 trepte:

— Mitică, auzi? Am făcut la prânz niște plăcintă cu brânză dulce. De aia de-i place lu' Vasi. Vin mai încolo și vă aduc câteva bucăți?

Mitică face un gest greu de descifrat în direcția ei, ceva a încuviințare, dar și a lehamite, ca și cum n-ar fi prea convins că plăcinta cu brânză dulce a Antoneascăi va face vreo schimbare în viața lor de cuplu.

Ce familie simpatică, îmi spun, și nu sunt deloc ironic. Ce probleme minore, ce viață liniștită. Aproape mă apucă invidia. Viața lor așa a fost mereu. Fără furtuni, fără crize, fără depresii adevărate, fără nebunie. Doar fapte, fapte. Fapte, mâncare, somn, sex, întâlniri, bani, job, concediu, fapte. Cât de relaxant trebui să fie să trăiești așa. Cât de mult ai putea trăi așa... Cât de puțin ai consuma din ceea ce ești.

— Mulatră, murmură Mitică în barbă, în timp ce-și termină scărpinatul. Știi, nu? N-a fost negresă Amalia, a fost mulatră. Mă-sa-i proastă, nu știe nici ce copil a făcut, completează și mă privește cumva trist.

— Știu, îi răspund eu, dar în momentul ăsta nu-mi vine câtuși de puțin în minte chipul Amaliei.

*

Oamenii, atunci când ne privesc din afară, pe mine și pe Corbu, ar putea spune că avem de toate. Suntem niște persoane sută la sută împlinite. Suntem tineri, frumoși, celebri, adorați, avem familie, case, prieteni facem numai ceea ce ne

place, câștigăm bani și trei sferturi din populația lumii ăsteia probabil ar da aproape orice să poată bea o bere cu noi, dacă ar afla de existența noastră.

Avem ceea ce n-au alți oameni. Avem tot ce poate avea o persoană sofisticată. De ce nu suntem atunci recunoscători, se întreabă acești oameni care ne privesc din afară. De ce în arta noastră nu se regăsesc subiecte frumoase, calme, optimiste, pline de speranță? De ce nu suntem umaniști? De ce nu ne implicăm în cauze umanitare, în salvarea copiilor, în ajutorarea bătrânilor cu pensii mici, în oprirea violenței conjugale, în campania de susținere a învățământului românesc și a spitalelor, în cea de școlarizare a copiilor de la sate?

În arta noastră nu se regăsesc subiecte frumoase tocmai pentru că suntem tineri, frumoși, celebri, adorați, avem familie, case, prieteni, facem numai ceea ce ne place, câștigăm bani și trei sferturi din populația lumii ăsteia probabil ar da aproape orice să poată bea o bere cu noi, dacă ar afla de existența noastră. Oamenii care sunt recunoscători pentru ceva creează artă cu subiecte frumoase. Ei sunt optimiști și plini de speranță, de teamă că, dacă nu vor fi recunoscători, indiferent față de cine – de Zeul picturii și al scrisului, de Dumnezeul din Biblie, de familia care îi lasă să se dedice visului lor, de regimul politic care le permite să își vadă de treaba lor – vor pierde lucrurile pe care le au. Oamenii temători creează chestii optimiste, lucioase, pline de speranță. Noi însă am fost dintotdeauna perfecți.

Noi nu avem de ce să fim recunoscători.

Nu noi am cerut să fim tineri, frumoși, celebri, adorați, să avem familie, case, prieteni, să facem numai ceea ce ne place, să câștigăm bani și trei sferturi din populația lumii ăsteia probabil să dea aproape orice să poată bea o bere cu noi, dacă ar afla de existența noastră.

Noi n-am cerut să avem de toate și nici să fim perfecți.

Ne doare în pulă dacă mâine n-o să mai fim perfecți sau dacă n-o să mai fim deloc, for what matters.

2.

UN TIMP AM ÎNCERCAT să înțeleg de ce oamenii cuminți banali și neîmpliniți îi urăsc pe cei ca mine și Ulf. Un timp vorba lui mi-a păsat cât de cât. Pe urmă mi-am dat seama că ura asta vine din frica lor hm. Frica în fața unor fenomene pe care nu le înțeleg. Când mi-am dat seama că sunt un fenomen temut deopotrivă și invidiat atunci a încetat să-mi pese. De atunci am început să le râd în nas. Să fac lucruri pe care să le înțeleagă și mai puțin hm.

Așa îmi mai spunea mama într-o vreme – de ce pictezi lucrurile alea diformitățile astea de ce trăiești în mizeria asta psihică?

Nu-i răspundeam. Nu-i răspundeam fiindcă și ei îi era teamă ca și celorlalți. Uneori râdeam de ea.

Într-o zi m-a văzut pe stradă în apropierea blocului unde tocmai mă mutasem cu o femeie mai în vârstă ca ea cu vreo 15 ani. Ne mângâiam și ne sărutam. În clipa aia mama s-a temut de mine. Nu știu dacă m-a și urât. Cu siguranță s-a urât pe ea. Un timp nu m-a mai căutat.

Curios dar eu am fost dintotdeauna fericit atunci când îmi pictam „mizeriile”. Am fost aproape încontinuu fericit până foarte curând până când Ulf n-a mai putut scrie ca înainte.

Mă bazam foarte mult pe el ca să merg înainte. El era din specia mea. Eram aproape identici dacă ne comparam cu restul oamenilor. Eram ca doi frați siamezi. Hm mă învățasem cu tabietul ăsta. El să scrie. Eu să pictez. Dacă el n-ar mai fi scris nici eu n-aș mai fi avut de ce să pictez sau oricum n-aș mai fi avut pentru cine. N-aș mai fi avut ce sau oricum așa simțeam.

Dar Ulf are dreptate în principiu. Noi am avut mereu totul. Suntem așa pentru că simțim și pentru că înțelegem. Și nu avem de ce să-i mulțumim cuiva anume pentru ceea ce suntem. Pentru că nimeni nu ne-a influențat și nimeni nu ne-a ajutat să devenim perfecți.

Mă rog poate doar avem de ce să ne mulțumim unul altuia.

Așa gândeam pe când am înființat Nemuritorii.

3.

„N-AM FOST NICIODATĂ chiar ca Ulf și Corbu, nu în halul ăla de pervertită. Asta nu înseamnă, nici pe departe, că am fost o sfântă. Dar am avut mereu în ce să cred.

Nu știu ce înseamnă să fii nihilist cu adevărat, și nici nu vreau să știu. Mă înspăimântă ideea de a nu crede în nimic. Mi se pare mult prea aproape de nebunie.

Părerea mea sinceră este că, atunci când toate tabu-urile sunt sfâșiate, când orice legi morale sunt desfăcute, trebuie să-ți impui tu unele proprii. Creează-ți tabu-uri. Impune-ți limite. Construiește-ți icoane, găsește un obiect pe care să-l venerezi, doar al tău. Altfel, ești pierdut, ești cu un pas mai aproape de nebunie și de moarte.

O viață complet lipsită de reguli e o viață nefericită. Nu mi-aș dori așa ceva. Renunți la comoditate pentru a fi liber, dar libertatea asta totală te va arunca într-un hău al depresiei și te va face foarte nefericit.

Nici măcar nu spun că am ajuns vreodată atât de aproape de marginea prăpastiei pe care Ulf și Corbu stăteau și dansau în fiecare zi, ținându-se de gât, ca doi copii demenți. Cu toate astea, pot să intuiesc. Mi-a ajuns cât de aproape am fost. Cred că fiecare ființă omenească are o limită până la care poate suporta haosul, anarhia și lipsa moralității. A mea era relativ ok, în sensul că eram, probabil, mai open-minded decât 95 la sută dintre oameni, dar mai puțin liberă decât cei aleși.

Ei doi, totuși, se simțeau bine acolo, lângă nebunie și moarte sau, oricum, nu voiau să-și impună propriile legi. Anarhia morală, cum îi spusese Ulf odată, pe când fumam niște jointuri în Cală, era perfectă pentru ei. Chestia e că n-am

putut să-i înțeleg niciodată cu adevărat. Nici atunci când i-am iubit, nu i-am înțeles pe deplin.

Dar îi admiram, o, da, îi admiram enorm, nu pot descrie cât îi admiram, imaginează-ți un om aruncat din avion, fără parașută. Se apropie cu superviteză de pământ și totuși mintea lui, în loc să fie paralizată de frică, cântă. Vocea nu i se articulează, gâtul lui nu scoate niciun sunet, dar mintea lui cântă. Ceva vesel. Ceva la mișto, ca și cum în mai puțin de 10 minute ar ateriza, și-ar scutura tricoul de praf și ar merge apoi la o seară de karaoke. Nu cântă nici măcar o melodie care să-l reprezinte, ceva cu care ar vrea să-i fie asociată viața ce i se va curma în câteva secunde, nu un cântec de rămas bun. Cântă ceva a-le-a-to-riu. Mda. Așa au fost Ulf și Corbu, în toți anii ăștia în care am fost apropiați.

Eu n-am putut niciodată să fiu relaxată și să mai fiu eu în momentele de cădere liberă, și știu că asta a fost de fapt toată tragedia mea, tot defectul meu, tot păcatul și imperfecțiunea mea. Știu că frica asta de a mă arunca în gol, detașată total de ce am fost și ce sunt în acel moment, a fost singura chestie care mi-a nenorocit cu adevărat viața. Știu că fără ea. Ulf poate m-ar fi iubit. Dacă nu m-ar fi iubit Ulf, poate că măcar m-ar fi iubit Corbu, atât cât ar fi putut el să iubească o femeie. Dar nu toți putem fi atât de curajoși, nu toți ne putem iubi atât de mult pe noi înșine încât să fim dispuși în orice moment al vieții să ne distrugem.

Am avut momente în care n-am mai vrut să trăiesc, în care n-am mai vrut să mă trezesc a doua zi. Dacă s-ar fi oferit cineva să mă ajute să mă sinucid, în acele momente, aș fi refuzat. Mai grav, m-aș fi speriat. De ce? De ce n-am avut niciodată detașarea asta? Oare e adevărat ce spune Ulf, că până n-o ai, nu poți trăi cu adevărat?

Se zice că omul vrea să moară în acel moment al vieții sale în care se simte împlinit,

aproape de perfecțiune. Conform teoriei ăsteia, Ulf și Corbu ar fi putut muri în orice clipă a vieții lor.

Mi-e rușine că nu am fost așa cum m-ar fi vrut el. Și acum, și mai rușine îmi este că gândesc asta. Că aș fi fost dispusă, pentru o iubire și așa nesigură, să îmi doresc să fi fost o persoană mai rea, mai cumplită, mai fără legi. Pentru că dorința asta a mea de acum, de a fi fost așa cum m-ar fi vrut Ulf, înseamnă să sparg icoana obiectului acela doar al meu la care mă închin atunci când îmi e frică, înseamnă să trec dincolo de propriile mele limite. Și mi-e frică, și în același timp am emoții și mi-e foarte rău, ca și cum tocmai cineva m-ar fi aruncat în gol, de la mii de metri fără parașută, și fără nicio melodie în cap pe care s-o fredonez până în momentul impactului."

Blogul Tarei a început să se scrie singur de la o vreme, de când nu mai este așa mult despre ea, ci mai degrabă despre mine.

I-am trimis doc-ul pe mail. Sper să-i placă. Ies să beau o bere. Corbu mi-a lăsat puțini bani ultima dată când ne-am văzut, și ăștia pe care-i am nu-mi ajung și pentru bere, doar pentru țigări. Dar am să merg la noua bodegă de la Foișor, unde Misi îmi dă bere gratis. Misi e o fostă supusă de-a Ștefanei, s-a reprofilat, acum e chelneriță, dar mi-a zis că mai merge la petreceri sado-maso în fiecare weekend, mi-a lăsat chiar și o adresă.

Vinerea trecută m-a chestionat un polițist. Se vedea că nu crede că eu am omorât-o pe Amalia. Punea întrebări doar ca să-și facă datoria, așa că nu m-am temut câtuși de puțin să-i spun tot adevărul. Firește, am lăsat deoparte declarațiile lui Corbu, promisiunile lui, doar nu eram tâmpit. Când a dat să plece, l-am întrebat pe gabor dacă vor descoperi, fără urmă de echivoc, cine o omorâse. A zis că da, sigur. Eu am spus că aștept. I-am urat succes.

O iau pe scări și mă oprește Calcan, vecinul meu de jos. Mă întreabă dacă știu când intrăm și noi în reabilitare termică. Nu știu, îi zic, nu prea am stat pe acasă în ultima vreme... Zice că ar trebui să ne bage și pe noi, uite-i pe ăia de vizavi cum i-a băgat, sigur au pilă la primărie. Acu' e vremea, crede Calcan, s-a mai încălzit, dacă nu ne bagă primăvara, când să ne bage, la toamnă? Zic, da, știu, aveți dreptate, sper și eu să ne bage. Mă întreabă de ce arăt așa palid. Scriu, îi zic, ooo, face el, admirativ.

— Păi acuma și pentru dumneavoastră ar fi bine, să scrieți mai la căldurică, să nu mai aveți atâta praf în casă, e bine pentru toți să ne bage, ce să mai încolo-încoace. De aia tre' să fim uniți, să facem presiuni la administrație să ne bage.

— Așa e, zic și eu, dând să scap spre ieșire și apoi spre țigări și după aia spre berea gratis de la Misi. O să insist și eu să ne bage.

— Excelent, strigă el după mine, excelent, sigur trebuit să avem și o voce cu autoritate, dumneavoastră, fiind scriitor... Apropo de asta, ce părere aveți despre revoluție, ați fost și dumneavoastră prin centru?

Fantastic, îmi zic, au luat-o razna toți. Ieri seara mă sună mama.

— Ești la revoluție, mamă?, mă întreabă.

— Nu, zic, într-o bodegă.

Aiurea, eram în Cală, dar n-ar fi înțeles.

— Bine, mamă, bine, eram curioasă, că dau ăștia la televizor imagini de la revoluție și mi s-a părut că te văd pe acolo...

— Nu, poate era unu' care semăna cu mine.

— Da, mamă, precis, zice ea. Dar te duci?

— Unde?

— La revoluție!

— A, nu cred, zic eu, dar cine știe, poate dacă am drum pe acolo.

— Bine, mamă, dacă e, să-mi povestești și mie cum a fost. Auzi, mamă, să nu te încalți cu

adidași sau cu ceva sport, că te iau jandarmii, mamă, îi ridică pe toți ăștia mai sport așa, cică sunt ultrași.

— Bine, mamă, nu mă încalț, o liniștesc.

De unde pula adidași, mă gândesc, n-am mai avut așa ceva din liceu. Nici atunci nu-i prea purtam decât la vreun fotbal, dar nu mă omoram după așa ceva, după sport. Pierdere de vreme. Efort de pomană. Mai bine te droghezi sau te îmbeți, măcar gândești în timpul ăsta.

Îi zic lui Calcan că n-am nicio părere despre revoluție. E dezamăgit. Cum, se citește pe fața lui, dumneavoastră, un scriitor, un intelectual, nu puteți avea o părere elaborată despre revoluție? Păi n-am, îi răspund la rândul meu în gând. Ce căcat mă fute pe mine revoluția? M-am separat de mult de lucrurile astea. Puțin mă doare dacă e președinte Băsescu sau alt oligofren. Toți vor fi la fel de retarzi, pentru că în România n-au mai rămas decât retarzi, cu atât mai mult cu cât președintele trebuie selectat dintre idioții care s-ar preta să se înscrie în partide sau în general să intre în politică. Nu aș duce lupte cu masele, e inutil. Nici măcar dacă mi s-ar spune că, odată ce aș fi ales președinte, mi se va da voie să eutanasiez proștii și să las liberi maidanezii pe străzi, și fără să-i castrez, tot n-aș accepta. Lupta mea se dă cu fiecare specimen în parte. Să manipulezi masele mi se pare grețos. Mă doare la noadă, vorba lui Mitică, de revoluție și de Băsescu.

Scap într-un final de Calcan, intru la magazinul de lângă bloc să-mi iau niște Lucky. Vânzătoarele vorbesc despre revoluție.

— Ai văzut, fată, discursul lui Băsescu? Mie mi-a plăcut cum a vorbit, da' zice iubi că e decât minciuni în discursul ăla. Iubi știe, a fost la științe politice, îi spune colegei care descarcă marfa, în timp ce-mi întinde restul și pachetul de Lucky.

Ce trist tre' să fie să fii vânzătoare, să învârți toată ziua niște cutii, să faci inventarul și să dai

proștilor o grămadă de mâncare pe care o vor băga în gură și o vor scoate a doua zi sau peste două zile sau chiar trei, în funcție de metabolism, pe cur. Să le atingi banii lor grețoși, pe care au pus mâna după ce au făcut laba de dimineață. Să ai pe mană vreo 80 de specimene diferite de spermatozoizi, până seara când ieși din tură.

Mă urc în autobuz. Mă așez lângă o blondă bleahmarș. Traficul e naspa, autobuzul se oprește din zece în zece pași. Acum aș fi fost aproape de Foișor dacă mergeam pe jos. Uitasem de ce merg, pe urmă mi-am amintit de Misi. Dar, căcat, parcă mi-a trecut cheful de bere. De ce naiba mai merg la Misi, doar n-o să beau ceai? Whatever, îmi zic, poate îmi vine cheful după ce ajung în bar.

Blonda bleahmarș vorbește la telefon. Despre revoluție. E speriată, zice că dacă se înmulțesc manifestațiile, ea are niște programări la un salon prin centru și n-o să mai ajungă.

— Nici provizii nu mi-am făcut, fatooo! Cine știe ce se întâmplă, poate n-o să mai putem ieși din casă!, îi spune persoanei de dincolo, tot o gagica bleahmarș, probabil.

Mă pufnește râsul. Măcar Tara și Amalia sunt altfel, sunt mai nebune. Tot proaste, dar măcar nebune. Mă rog... „erau", nu „sunt“. Adică „sunt“ doar pe jumătate, cealaltă jumătate doar „erau“. Așa ceva. Jumătate vie, jumătate moartă, așa ar fi corectă exprimarea. La naiba, cui îi pasă.

Cred că imperativul categoric kantian ar trebui redefinit. Delimitat mai bine omul de restul animalelor bipede care doar par oameni, care pozează în oameni, dar în fapt sunt păduchiuți. Să respecți umanitatea din celălalt, da, sunt de acord... problema e că 99 la sută dintre bacteriile care în mod normal pozează în oamenii nu au, printre trăsături, această umanitate. Lor nu are de ce să li se aplice imperativului kantian. Nu putem vorbi despre umanitate doar pentru că niște ființe se înmulțesc, printr-o coincidență regretabilă sau o

glumă proastă, în același mod în care ne înmulțim noi, pentru că articulează sunete, aceleași sunete pe care le articulăm și noi sau doar pentru că mănâncă în aceleași restaurante unde mâncăm noi, beau în aceleași taverne ca noi și merg la film, așa cum o facem noi uneori, la mall. Astfel de ființe sunt doar obiecte pentru noi, așa cum sunt o furculiță, o tastatură sau o păpușă gonflabilă. Eu aș înființa chiar o poliție a umanității. Te-am prins că nu ești om pe bune, ci doar poser? Pac la pârnaie. Sau direct injecție și nani de-a pururi, până te-o trezi god-ul păduchiuților. Nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea când e vorba de oameni. Dar păduchii pot fi stârpiți. Ba e de-a dreptul recomandabil. Să nu mai fie tot felul de confuzii, din cauza asemănărilor fizice vagi între noi și restul.

E incredibil, după aventura de la Urechiuți, am plecat cu masa după mine. Da, incredibil. Lucrurile au luat o întorsătură urâtă, iar eu am simțit că pe bune chiar nu mai pot sta acolo niciun minut. Cum nu puteam pleca așa pur și simplu, adică aș fi putut, dar mi-era milă tare de Mitică, să-l las singur cu biroul pe hol, m-am făcut că-mi amintesc așa, dintr-o dată, că aș avea nevoie de o masă la mine în cameră, pe care să scriu. Mitică a fost incredibil de fericit. A tot insistat să o iau gratis, dar n-am vrut. I-am dat pe ea 7 lei, cât aveam la mine. I-a băgat repede în buzunar, și probabil că nu i-a spus Vasilicăi de ei. I-o fi zis că i-au furat-o țiganii până la urmă.

Am plecat cu masa, pe care am coborât-o cu liftul, după lupte imense de convingere cu Mitică, care tot insista să se urce și el și să mă ajute s-o car până la un taxi ceva.

Am ieșit din bloc cu ea în brațe, după câțiva pași o țigancă m-a oprit și s-a oferit să mi-o ducă până acasă în schimbul a 2 milioane de lei vechi. Am refuzat. Am mers câteva blocuri și am lăsat-o pe un fel de maidan pe care erau aruncate niște

zdrențe de aurolac. Am plecat și pe drum mi-au venit în cap vreo 11 începuturi de capitole pentru romanul cu fotograful.

Blonda bleahmarș a dat tonul discuțiilor despre revoluție. Tot autobuzul vorbește despre revoluție, despre Băsescu și prețuri, despre Smurd și, la dracu', traficul e mai lent ca oricând. O să crape orașul ăsta, o să se ducă dracului și țara, or să supraviețuiască doar vreo câteva sute de hoinari ai străzii, locuitori ai cartoanelor prin beciuri și scări de bloc, care ar supraviețui și dacă ar fi otrăviți. Cum naiba n-ar supraviețui o zdreanță care e călcată în picioare de bărbatu-său beat, seară de seară, care fată 3 copii într-un interval de doi ani, care iese iarna la cerșit în sandale? Cum să nu îndure aia foamea și frigul când astea pentru ea sunt exact ce a trăit și până acum? Ei sunt asigurați, îi doare în dos. Căcat. Iar din ăia 15 copii ai lor, vreo 2 tot or să reziste vremurilor, oricât de dure ar fi. Problema e la noi, oamenii, aici e mai complicat.

— Ar trebui să ne tirăm și noi din țară hm, zisese Corbu acu' vreo câteva nopți.

Mda, e ciudat, oricine s-ar fi așteptat de la noi s-o ștergem și totuși încă mai suntem aici. Pula.

Ieri pe vremea asta m-a sunat Corbu. De multe ori am avut senzația că îmi citește gândurile chiar și când e foarte departe. Mă întreabă de masă, masa Amaliei, ce-am făcut cu ea după ce am luat-o de la Urechiuți.

— Am abandonat-o pe un maidan, zic eu.

— Naspa hm.

— Păi ce pula mea să fac cu ea?, întreb.

Îmi explică el că și-ar dori mult să o găsim și să o ducem în Cală, să o ținem acolo în amintirea Amaliei.

— O să mai mergem în Iapă nu?, mă întreabă iar întrebarea asta naivă mă înduioșează rău de tot.

— Ești nebun, zic, cum să nu mai mergem în Cală?

— Ce mișto hm.

Are vocea ciudată.

— Mergem chiar și diseară dacă vrei, îi spun.

Se bucură. Nu zice nimic, dar simt eu.

— Hai să ne vedem mai devreme. Pe la 9. Mergem unde ai lăsat tu masa. Poate o găsim. Caut eu o furgonetă. Un căcat din ăsta hm. O transportăm în Iapă.

— Nu sunt sigur că mai e acolo, or fi luat-o țiganii, la Urechiuți în cartier e plin ochi de țigani. Deși, mai știi, poate mai e acolo, era rablagită vai steaua ei.

— Încercăm, zice el. Poftă bună la bere pân-atunci.

Vreau ceva exotic cu care să închei discuția.

— Ne vedem atunci la 8 jumate, vii tu la mine și mă strigi de jos, ok? Și mergem după masă, poate o găsim. Auzi, bre, și vezi că ți-am făcut un CD cu niște trupe marfa, ți-l aduc diseară. Auzi, te iubesc. Hai, ceau, zic și închid.

Nu-mi fac probleme că o să înțeleagă greșit. Corbu e marfa, Corbu nu se pierde în rahaturi, Corbu nu e o pizdă care să insiste să vorbească despre sentimente atunci când tu ai chef de orice altceva în afară de asta.

Acum sunt în autobuz, mă gândesc la el și zâmbesc. Blonda bleahmarș crede că zâmbesc fiindcă mă gândesc la gagică-mea și mă privește galeș. Ce penală.

Chestia asta cu neplecatul din România e un fix imbecil, recunosc. Ar fi trebuit s-o tăiem cu toții și să-i lăsăm pe cretinii care se simt bine aici să-și spargă capetele, să se invidieze și să se înjunghie pentru un ou fiert, al vecinului e întotdeauna mai mare, mai rotund, pentru câte o țigancă sexoasă cu 10 puradei și 3 burți etajate, pentru un cauciuc nou la roata de la roaba de cărat cimentul, pentru preșul franjurat de la ușă cu Welcome pe el. Dar ne-am încăpățânat să nu ne lăsăm izgoniți de niște cretini. Până la urmă, de ce

să plecăm noi și să nu plece ei, doar pentru că noi suntem câteva zeci, iar ei sunt milioane? Nu văd logica. Cine are nervii mai tari rezistă până la capăt, și n-am niciun dubiu în privința rezistenței nervilor mei. În plus... sigur o să-i vină unuia deștept ideea de-a face o emisiune la TV în care să-i îndemne pe păduchiuți să sară de pe cele mai înalte clădiri din București. Șanse sunt în viitor să ne mai despopulăm puțin.

În afară de asta, mă gândesc că în alte părți nu-i la fel de fun. Ca să găsești un nebun protestând în stația de tramvai că a fost răpit și exploatat sexual de extratereștri ar trebui să-l cauți. Nu ca aici, unde sunt pe toate drumurile. Și babe nebune care te ceartă în autobuz că stai pe scaun, și gospodine care bârfesc la coadă dacă te văd îmbrăcat ca-n Devil's Rejects, și pițipoance, și martaloci, și manele, și maidanezi și atâtea alte lucruri colorate ridicol și oribil care te inspiră când scrii. Poate în altă țară aș avea tripuri banale și m-aș plictisi și mă îngrozește ideea, deja am senzația că mă depersonalizez mai mult decât ar trebui.

Am ajuns la Misi, mă dau jos. Îmi aprind o Lucky. O fumez uitându-mă la zăpadă. Parcă începe să se topească. Prima ninsoare a venit exact în seara în care Amalia a fost omorâtă, potrivit descoperirii pe care a făcut-o poliția, care a stabilit data decesului după urmele găsite pe cadavru. Știam că după ce o să se rezolve asta, după ce aveau să-i descopere cadavrul, o să și ningă. Așteaptă așa să ningă, era inevitabil. Acum, deja s-a dus feelingul ăsta, în aer plutește ca o adiere de primăvară, parcă te aștepți în curând să vezi prostiile alea de tarabe cu mărțișoare, păsărici îmbrăcate în fustițe, 8 martie, copii cu flori pentru doamnele învățătoare, uite, ce chestie funny, nu mi-am tras-o niciodată cu o învățătoare, iar acum e prea târziu pentru asta, acum nu m-ar mai interesa s-o fut nici măcar pe Scarlett J., ce căcat zic eu, nici pe Tara.

Nu știu cum o să trec și peste primăvara asta, mă gândesc, s-au schimbat multe față de anul trecut. Anul trecut pe vremea asta, sfârșit de februarie, de abia îmi conștientizam criza, încă mai aveam speranțe că voi termina cartea, și îmi făceam planuri de publicare, aveam oferte de la edituri, apoi lansare, apoi turneu și pe urmă venea vara, plecam undeva singur, nu știu unde, începeam să scriu altă carte. Dar criza mi-a încurcat planurile și m-a băgat în letargie. Un an. Cine știe, poate că n-a fost chiar cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Poate că cel mai rău ar fi fost să fiu Amalia, și un nebun să mă porționeze ca pe un pui congelat, să mă tortureze și să mă omoare ca să-i arate prietenului său cel mai bun că îl iubește. Mă rog, asta ar fi fost situația romantică în care ar fi omorât-o Corbu, nu bătrânelul ăla, paznicul nebun. Ce trist că n-a omorât-o Corbu. Mi-am dorit mereu o ***soap*** operă din asta extravagantă. Paparazzi and all the shit. Am avut într-un timp și așa ceva, dar poate că vreau din nou. Pula mea, am fumat prea mult.

Intru în barul lui Misi, și Misi e într-adevăr acolo, la tejghea, și mai sunt și alte gagici, toate poartă țoale colorate, fuste, unele au trecut deja la pantofi, mărțișoarele sunt pe vine adică, Misi îmi face semn cu capul și abia atunci o observ și pe Ștefana, se ridică felinic și mă pupă pe obraz, foarte aproape de buze, și realizez că e ca și cum m-aș fi întors în timp exact cu un an, fix cu un an, că am chef să mă îmbăt și n-am nevoie de nimeni și sunt foarte fericit.

4.

ULF A VENIT CU CASETA aia recuperata de la poliție. Era cu Amalia făcând sex. Ne-am așezat pe canapea și am început să ne uităm la ea. După vreo 20 de minute cam boring a devenit ceva mai interesantă hm. Amalia a început să testeze mașina aia dublă care îi plăcea și Tarei. Era destul de haios cum făcea. Scotea multe sunete un pic sexy. Discuția dintre mine și Ulf a lâncezit și ne-am apucat să ne uităm amândoi la casetă. Făcusem popcorn și sandvișuri. Aveam bere. Era mișto să stau așa lângă el pe canapea și să ne uităm la un film porno cu o amică de-a noastră acum moartă. Era foarte aproape de mine. Când se întindea spre măsuța mă atingea cu coapsa și genunchiul hm și mi-am amintit de parașuta aia mică pe care am futut-o împreună demult de tot parcă fusese în altă viață. Îi promisesem că o pictez și venise la mine în atelier. N-am mai pictat-o. Nu era deloc bună de model. Genul de pizdă care te poate băga într-o depresie căci te face să-ți pui întrebarea dacă nu cumva nu ești chiar un artist de geniu așa cum te crezi din moment ce nu poți scoate ceva remarcabil dintr-un model banal. Mda știi dacă modelul e cât de cât interesant nu prea mai e meritul tău. Dar din miniparașută chiar nu aveam ce scoate. Era – vorba lui Ulf – bleahmarș. Am futut-o împreună la un moment dat. După asta am putut vorbi mult mai detașat despre orice. Ca pe vremea când petreceam mult timp împreună în baie. El făcea baie și eu stăteam pe budă și-i citeam din autorii lui preferați. Uneori trăgeam pe nas în budă mai târziu mult după episodul cu poșta o cunoscusem pe Tara și ea ne împrumutase niște 4paws de-al ei hm. Asta se lua și ca pastilă dar se și pisa și se trăgea pe nas. Trăgeam pe nas în budă.

Acolo se auzea muzica mai marfa. Mai tare. Cu ecou. Pe urmă ne trânteam pe jos. Un timp nu vorbeam nimic. Călătoream împreună. El vedea alte lucruri. Era în filmul ăla cu moșu' nebun zdrențuit și pelicanu' și câinele. Eu eram pe coclaurii mei dar mă amăgeam pe atunci că el e partenerul meu de drum și la dracu' păi chiar era. Deși drumurile păreau diferite.

Whatever hm. Mă cam excitasem uitându-mă la caseta cu Amalia. Ulf era lângă mine. Iar fata de pe casetă era moartă. Aveam scuze.

Mda. Cine a răpit-o a dus-o în Iapă. Unde altundeva să o ducă? Acolo a închis-o în beci. Ulf nu știa că există beci. O scară pe jumătate dărâmată de piatră lipită de peretele pe care era pictată Iapa. Scara asta ducea într-un beci. Era beznă acolo chiar și ziua în plin soare. Avea în schimb o ușă și exista la ea și o cheie. Cheia o avea chiar paznicul. Moșu' pe care Ulf l-a adus de mai multe ori la întâlnirea Nemuritorilor. Dacă Ulf n-ar fi băgat moșu' în seamă dacă el nu ne-ar fi spus că fusese paznic aici dacă nu ne-ar fi povestii toate grozăveniile alea confirmând ideea Tarei că acolo fusese pe vremuri un abator doar că nu de animale – chiar oameni erau ființele care-și dădeau ultima suflare agățați în cârlige – poate că nu mi-ar fi venit ideea de a o duce acolo pe Amalia.

E ciudat în pula mea. Dacă acum ar trebui să înregistrez o confesiune a mea sau dacă aș fi în fața vreunui gabor care m-ar obliga să recunosc ce am făcut aș povesti lucrurile astea cu aceeași lipsă de stres. De mustrări de conștiință. N-am făcut nimic rău. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice ființă mișto în locul meu. Să ucizi un om pentru a salva un altul de un miliard de ori mai valoros mai important... cine spune că n-ai voie să faci asta? Dacă o spune cineva atunci e cel mai mare imbecil care a existat vreodată.

Păi căcat mă și distra chestia asta. Vine gaborul ăla și-mi spune „sunteți exonerat, paznicul a făcut-o“ și mă gândesc că suntem într-un film din ăla prost – ce naiba de gabor are un limbaj așa fițos? După aia aflu că l-au prins pe moș din cauza mănușii. Au găsit la el o mănușă a Amaliei plină de sânge. Pula mea zic. Păi și eu am o mănușă plină de sânge a Amaliei la mine în atelier. Cealaltă mănușă. Pe care n-o are moșu'. Asta ce înseamnă? Că niciodată n-o să știu care din noi doi a omorât-o?

Și mai e o variantă. Asta e și mai complicată. Poate unu' din noi a răpit-o iar celălalt a omorât-o.

Soarele intra pe geamul dinspre bucătărie. Părul blond închis al lui Ulf strălucea puțin în bătaia lui. Din loc în loc avea fire albe și asta îi dădea un aer așa cum să zic puțin regesc, îmi zâmbea foarte relaxat întinzând din când în când mâna spre bolul cu popcorn. Hm și da părea fericit. Cum nu-l mai văzusem de aproape doi ani. Și în timp ce Amalia defuncta avea pe casetă probabil ultimul orgasm dublu din viața ei sau chiar ultimul orgasm de orice fel mi-am dat seama că aș ucide iar. Nu doar o parașută fără importanță și fără viitor dar chiar întreaga omenire dacă ar trebui. Dacă numai așa Ulf ar fi din nou fericit.

5.

ȘTEFANA ÎMI VORBEȘTE DESPRE ceva, probabil despre Tara, mai nou cică ar fi dispărut și Tara, iar Misi la bar e toată un zâmbet. E oarecum frumoasă, și simt că s-a schimbat ceva la mine, că până mai ieri nici nu m-aș fi uitat la gagici, darmite să le evaluez. Se simte că s-a schimbat, mi-am dat seama încă de la Urechiuți, după ce am luat masa. A, da, masa... masa e acum în Cală. Am fost cu Corbu la maidanul pe care o aruncasem și masa era încă acolo, se umpluse de murdărie, de pișat de câine, dar era tot acolo, îi lipsea doar o bucată de lemn din lateral. Corbu a urcat-o în camioneta pe care o conducea un tip, dracu' știe cine era, un tip simpatic care a ascultat Judas Priest tot drumul cu volumul foarte tare și, cu toate că era frig ca dracu', am vrut să stau în spate, lângă masă. Am dus-o în Cală. Am sunat-o pe Tara, să-i propun să facem un căcat de altar în amintirea Amalia, cu poze, cu flori, acolo pe măsuță, știam că Tara s-ar fi bucurat de propunerea asta, dar n-a răspuns la telefon. Cum zice Ștefana, dispăruse. A rămas masa așa, simplă, goală. Corbu zice că e mult mai frumoasă așa. Înmormântările, la fel ca nunțile, sunt oribile, indecente, mult prea încărcate. Cu siguranță, are dreptate. Corbu e un om cu mult mai inteligent decât mine. A, da. Și mă gândesc să nu-i mai spun Cală, să-i spun Iapă locului unde se strâng seară de seară Nemuritorii. Noi. Poate că am să-i las lui toată moștenirea asta, tot ceea ce am înțeles vreodată. Să-i las lui tot ce înseamnă artă. Eu să mă mulțumesc să fiu doar acest om fericit, foarte fericit, care bea acum o bere într-un bar și conversează cu o femeie nu așa proastă și nu așa normală.

Ștefana îmi spune că a dat șpăgi uriașe la poliție, iar grota va fi redeschisă curând. Se va face acolo un bar, de ochii lumii, dar noi vom face ce am făcut și până acum. Ba chiar se gândește să se extindă.

— Știi pastilele alea pe care le ia Tara? Le-am luat și eu și sunt absolut mortale! Mor-ta-le!

— Știu, zic, toți le-am luat...

— Aș vrea să le bag în comerț. Am și vorbit cu un băiat, se ocupă el de tot. Singura fază e că ne trebuie mai mulți bodyguarzi, dar ne descurcăm noi. Hai cheers!, îmi zice, și e frumoasă, e aceeași gagică stilată pe care mi-a prezentat-o Tara în urmă cu multă, multă vreme.

În urmă cu multe cărți. Cred că de abia publicasem Trei pe atunci.

Cu Ștefana mi-am tras-o la scurt timp după ce-am cunoscut-o. Era mult mai mișto ca Tara. Tara făcea chestii pentru că așa se făceau, pentru că își dorea enorm statutul ăsta de stăpână, dar Ștefana le făcea pentru că o distrau și pentru că asta era ea. Cu ele, mi-am dat seama că atractivitatea, carisma nu sunt ceva ce se deprind cu timpul și cu multe lecții. Le ai sau nu. Tara avea puțină, Amalia avea și mai putină, iar Ștefana avea multă de tot. Și D. avea multă de tot și încă mai are. Îmi pare rău că nu am fost niciodată cu adevărat apropiați. Mai degrabă am folosit-o, a fost umărul pe care să plâng atunci când nu-mi ieșea literatura cum trebuie, cum voiam eu, pentru că doar ea înțelegea. Ar fi trebuit totuși să-i dau ceva în schimb, măcar sex.

Misi e și ea carismatică, e sexy și e pe bune. Ar putea fi noua mea Amalia. Am putea lua lucrurile încă o dată de la capăt. Cine ne-ar putea opri? Poate Corbu o va omorî iarna viitoare pe Misi, într-o zi de decembrie în care va fi tot o ninsoare invizibilă în aer și va puți îngrozitor în oraș, iar eu nu-i voi simți nici ei lipsa. Voi intra într-un alt bar, voi cunoaște o nouă pușcoaică, între

timp gaborii vor afla cine a ciumpăvit-o pe Misi, o să vină apoi imediat ninsoarea, pe urmă primăvara și tot așa.

Să tratezi oamenii ca pe obiecte, să îi folosești, să îți bați joc de ei și în final să-i ucizi. Cine poate argumenta valid că nu pentru asta sunt făcuți? Că noi greșim?

Dacă aș ieși acum afară, în fața barului, aș sta în soare și toată căldura asta care urmează să vină în jumătatea de an care tocmai începe ar intra în mine, în sângele meu, mi-ar inunda toate cotloanele și mi-ar îmblânzi gândurile. M-aș simți puternic acolo afară, în fața barului unde lucrează Misi. În plin soare. Nu aș avea nevoie, alături de mine, decât de Corbu. L-aș striga și el ar veni. Ca un animal de companie, dar și ca un animal de pradă. Ar veni ca să-mi fie alături și să o luăm de la capăt.

Ștefana îmi face cu ochiul, un semn care se vrea discret, dar m-am prins, ok, vrea să ne-o tragem, accept. Plecăm spre budă, dar am un deja vu, în budă e teritoriul Amaliei, a fost și n-o să mai fie. E destul de ciudat când mă gândesc că n-o să-i mai văd niciodată labiile închise la culoare, și pubisul epilat, dar pe care puful creț îi creștea rapid, și fundul rotund, și coapsele de culoarea pielii care a stat un anotimp întreg la mare. O să le țin minte un timp și, în definitiv, asta e mai mult decât am făcut pentru alte femei, dintre care unele încă mai trăiesc. După un timp, o să le uit, chiar și dacă nu mi-aș dori asta. Ține de felul în care funcționam. Amintirile cu Amalia nici nu fac parte din cele pentru care aș ucide ca să le păstrez. Numai pentru cele cu nune aș ucide, doar că la momentul decisiv n-am avut pe cine să ucid, așa că s-au cam dus și ele.

În schimbul budei găsim depozitul, e spațios, lăzile cu bere și sucuri sunt aranjate în lături, o trag pe Ștefana lângă ele și-i desfac nasturii de la blugii roșii, strânși rău pe coapse și fund. Știu cum vrea

s-o facem, o întorc cu spatele și o aplec, îmi sunt vii poveștile Tarei. Ștefana vrea să fie lovită, smucită de păr, pocnită zdravăn peste fund, mușcată, trasă violent de sfârcuri. O pocnesc serios peste fese și, dintre ele, brusc, apare un obiect roz, micuț și rotunjit, unul din acele butt plugs pe care le folosea și Tara și o învățase și pe Amalia să le poarte în rucsacul porno.

— Îl ții mereu înăuntru?, o întreb.

— Da, mai tot timpul, rămân nonstop excitată cât îl am înăuntru.

Se așază în genunchi în fața mea și îmi desface fermoarul. Surprinzător, dar tehnica ei de felație nu prea mă dă pe spate. Tara e ceva mai bunuță, iar Amalia era în plină ascensiune. Păcat. Într-o noapte în Cală, demult, în vremuri mai bune, prin primăvara trecută, cred Amalia i-a supt-o lui Corbu și a spus că e prima dată când face asta. A fost un spectacol mișto, Tara mi-a făcut un handjob rapid după care am schimbat pizdele între noi și a fost în continuare un show tare, dar numai moșu' meu, paznicul, a fost spectator. Era jerpelit și împuțit, așa că nu erau deloc șanse să-l băgăm și pe el în joc. Din partea mea, ar fi fost ok, dar nu depindea doar de mine.

Urmează un anal scurt cu Ștefana, pe urmă mai beau o bere și plec de la Misi. Cred că în seara asta am să scriu, o să scriu până nu mai pot, până termin ce am de spus, ca și cum mâine n-ar mai exista, n-aș mai avea mâini, creier, laptop sau cuvinte.

Mă simt deasupra tuturor, așa cum am fost dintotdeauna. Vreau să ajung acasă cât mai repede și să termin romanul fotografului, care acum mi s-a limpezit complet în minte, îl pot vedea de parcă l-am și citit deja. Și trebuie să vorbesc cu Corbu să-mi facă o copertă beton la el. Știu și ce va fi pe copertă. Un moș, o negresă și un pelican. Viața mea din ultimii ani, acolo.

Dar nu e nicio grabă. Vreau să savurez senzația asta. Să intru înapoi la întuneric, în hruba asta ce-mi amintește de locul plin de orgii al fetelor, să termin berea, să mai beau una, sau poate două, să îi dau întâlnire cândva lui Misi, săptămâna asta, și Ștefanei la fel, de ce nu? Nu e nicio grabă, acum nimic nu ne mai poate învinge.

Cred că mai am ceva de făcut: am să-mi schimb din nou numele.

Mă sună Corbu, imediat după asta:

— Ne vedem la Iapă?

— Da, zic, și pun în răspunsul ăsta toată iubirea pe care am regăsit-o, după ce am aflat că a omorât.

Sentimentul ăla că nu mai ești singur pe lume, că ești înțeles, că nu lupți de nebun.

— Ok, zice și Corbu, iar vocea lui e teribil de emoționată.

Și eu sunt la fel de emoționat, și mă bucur că suntem împreună, și mă gândesc la tot viitorul nostru, la toate trăznăile pe care avem să le mai facem.

Crezi că ai înțeles ceva până acum din ce ți am povestit? Ești un idiot.

Ridic berea, o dau pe gât și ies în soarele ăsta de sfârșit de februarie care se bucură tare, se bucură și numai el știe de fapt pentru ce.

6.

CUM ULF ÎMI ZISESE că n-are chef să treacă pe la Revoluție când m-a sunat Fideluță să mă-ntrebe dacă vreau să dau o raită pe acolo am zis bine bă. Voiam și eu să văd ce și cum. Discuțiile de pe Facebook mă făcuseră curios. Luasem la mișto câteva proaste agramate și feministe care ziceau că trebuie să ieșim toți în stradă. „Să ne dăm vieți-le pentru țară! Nu fi-ți lași, fi-ți eroi", scriseseră. Mă distrasem grozav.

Faza mai aiurea era că Maria Magdalena încă era la mine. Ulf nu răspunsese la telefon. Nu puteam s-o las în apartament. Începea să behăie tristă de-ți rupea sufletul. Așa că pula mea am luat-o și pe ea cu mine. Și-așa nu estimam că o voi freca mult pe la Revoluție. Voiam să mergem în special să facem mișto de pancarte. Văzusem câteva tot pe Facebook și erau mortale de genul ăleia cu „Opriți istoria cobor la prima“. Asta era una deșteaptă și marfa. Da’ mai văzusem unele megasuperretarde. „Vrem copii noștrii să aibe, decât repere intelectuale și morale, nu curve". Și cu o zi înainte mi-o bătusem la greu de o proastă care era superexcitată de Revoluție. La fiecare propoziție făcea câte vreo 10 greșeli de gramatică. Și punea virgulă după fiecare cuvânt. Ca adevărații revoluționari. Revoluția virgulei. Cu orice o luam la mișto nu se prindea. Zicea că-s pro-Băsescu așa că m-am gândit că-mi pierd timpul. Am lăsat-o în pace la un moment dat și m-am pus la un film porno.

În fine. Am luat-o pe Maria Magdalena de zgărdiță și am pornit pe jos. Oricum de la mine erau doi pași. De când începuse Revoluția de vreo șase zile nu dădusem pe acolo că nu avusesem drum. Eu veneam dinspre Kogălniceanu și intram

pe Calea Victoriei ocolind zavera hm. Se mai auzea uneori câte un „uuuăăă“ venind de acolo. Da’ nimic spectaculos per total. Maria Magdalena după față așa nu prea părea să aibă chef de revoluție. Era cam stricată la burtă cred. Se tot oprea pe lângă copaci să adulmece și zgrâpțăia sub pământ. Căuta ceva iarbă gen. Pula mă gândesc de unde iarbă că e iarnă. Las’ că-ți ia tata o salată iceberg. Mânca și salată verde normală da’ iceberg îi plăcea mai mult. De pe la Librăria Eminescu unde m-am oprit o țâră să văd dacă ultimul roman al lui Ulf e în vitrină (nu mai era da’ fusese până săptămâna trecută) am început să văd revoluționari. Mulți erau binedispuși așa. Beau vin fiert și ceai și se dădeau pe gheață. Era cu ei și o gagică bunicică după criterii de oameni proști. Mă tem că era aia de care mi-o bătusem pe Facebook.

Revoluția a mare era chiar în jurul fântânii. Bănuiam lucrul ăsta mai degrabă decât să-l știu fiindcă de la scările de metrou și până la fântână nu prea puteai să treci. Îmbulzeală de ziceai că e admitere la facultate și s-au scos locurile cu taxă din program. Am intrat și io cu Maria Magdalena într-un șuvoi din ăsta de curgea spre fântână. Căpriței nu-i prea plăcea aglomerația și a scos câteva behăituri. O codană de lângă mine s-a băgat în vorbă. M-a întrebat ce rasă de câine este că n-a mai văzut până acum. I-am zis că-i minicapră și codănița s-a supărat. A crezut că o iau la mișto. Ce ghinion zic. Alea de care fac mișto nu se prind și astea de care nu fac mișto cred că fac. Pula ce pretenții să ai de la gagici. Unele sunt prea complexate altele prea înfumurate. Pentru ele nici nu contează de fapt ce le zici tu. Contează doar ce-i în capul lor.

Unu’ de lângă mine se bagă în seamă și el. Îmi cere o țigară. Mă întreabă la ce facultate sunt.

— La niciuna. Sunt pictor, zic.

— Bengos! zice.

Bine că nu m-a întrebat ce pictez. De la o vreme am alergie la întrebarea asta.

Am mai mers până pe la jumătatea distanței între metrou și ușa de la Facultatea de Geografie când Maria Magdalena s-a pornit să smucească tare-tare de lesă. Mai făcea așa când îl vedea pe Ulf la distanță. Îl iubea capra asta pe Ulf ceva de neimaginat. Da' acu chiar n-ar fi avut ce să caute Ulf acolo. Îmi zisese clar că nu-l interesează. El încă mai era prins cu astea cu Amalia cu investigațiile scormonitul în căcat. Se tot ducea pe la Urechiuți. Să mă bați de știu ce dracu' făcea pe acolo. Mi se făcea greață uneori gândindu-mă că poate se simte vinovat de dispariția ei. După greață mă apuca și durerea de cap și era musai să bag niște iarbă. A dracu' Amalia Veverița. Acu' mă băga postmortem la cheltuieli. În mod normal fumam iarbă din ce în ce mai rar. Știa Fideluț pe unu' băiat de gașcă și nici n-o dădea așa scump. Da' de când cu Veverița se schimbaseră lucrurile. La 3-4 zile îi dădeam un sms băiatului de gașcă. Hm.

Așadar Maria Magdalena nu trage că îl vede pe stăpână-su ci probabil din alt motiv.

— Hoooo! zic. Stai.

Nimic. Trage și mai tare. Încerc să-i urmăresc privirea și descopăr o madamă la vreo 30 și ceva de ani. Către ea se smucește Maria Magdalena. Cine știe zic o avea madama asta vreo legătură cu Ulf poate a recunoscut ea vreun miros ceva hm. Merg și eu spre madamă cu capră cu tot. Ajunsă la doi pași de tipă Maria Magdalena se ridică în două și îi apucă geanta cu dinții.

— Aoleu! Mă mușcă animalul dumneavoastră, faceți ceva, săriți, câine turbat!!! zbiară madama.

Deh îmi zic femelele astea de 30 de ani care vin la Revoluție era de așteptat să nu fie întregi la mine. La 20 mai treacă-meargă. Vii și tu acolo să

te combini. Să socializezi. Să ieși după aia într-un club. Da' la 30 cine se uită la tine.

— Nu e câine, zic eu. Și nu-i turbată neam. E o biată căpriță.

— Ce căpriță, domnule?! Ia uitați ce mi-a făcut la geantă, asta e din piele naturală, dumneavoastră știți cât a costat?

Firește o urâțenie sinistră de gentoi. Acu era pe jos și Maria Magdalena scotocea în ea cu copițelele din față. Nu scotocește mult și scoate niște iarbă. Verde de toată frumusețea. Ia uite mă gândesc hm. Nebuna umblă la revoluție cu iarba în geantă. Probabil e cu ăia ecologiștii. Își face și ea campanie.

— Aoleuuu, faceți ceva, vă rog, îmi distruge grâul încolțit!!! zbiară madama.

Vreo 3-4 hipsteri râd. Unu' filmează cu telefonul. Pula mă gândesc o să apar pe Facebook și o să-mi facă Ulf gălăgie că de ce am dus-o pe Maria Magdalena în înghesuială. E plin de viruși.

— Maria uș tati! îi zic eu caprei.

Dar e prea târziu. Maria Magdalena rumegă fericită. Femeia se ține cu mâinile de cap. Probabil e o chestie tragică să-ți mănânce o capră grâul încolțit. Înseamnă că n-o să-ți mai găsești prințul niciodată ceva de genu'. Sau că o capră ți-a mâncat alesul inimii pe care nu l-ai cunoscut încă. Cine știe hm.

— Era de la sfântul Andrei pus la încolțit: zbiară treizecista dar Maria Magdalena nu e deloc impresionată.

A rumegat deja cam jumătate de grâu. Femeia și-a recuperat cu timiditate poșețoiul iar Maria Magdalena a fost foarte pașnică contrar așteptărilor gloatei când muierea a întins mâna să-și reia în stăpânire bunul din piele naturală. Suntem în continuare împinși din spate. S-au mai adăugat revoluționari la gloată și cu toții vor să ajungem la fântână.

— Acolo e epicentrul! zice unu' lângă mine.

— A ce? mă gândesc să-l întreb dar o să se sperie de ignoranța mea.

Femeia lasă grâul cu părere de rău în urma ei. Maria Magdalena îl târăște după ea. E stricată la burtă precis. Veterinarii ăștia imbecili. Sugea-mi-ar pula nici un diagnostic nu pot pune cum trebe'.

În sfârșit sunt cu Maria Magdalena la fântână. La epicentru. Vorba ăluia. Da' nu-i nimic diferit față de restul Revoluției. Niște oameni urcați pe o gheretă cu o pancartă cu „Jos Băsescu!“ și cu un steag. Mai încolo mulți filmează. Se apropie de mine o codăniță cu microfon. Mă întreabă cum de am venit cu acest animal și ce părere am. Îi zic că încă n-am nicio părere. Tre' s-o mai ard o vreme pe aici ca să-mi formez una. Nu se prinde ce-i cu arsul. Îmi spune că au făcut și ieri tinerii un foc în față la facultatea de litere pe Quinet. Se apleacă cu microfonul să o intervieveze și pe Maria Magdalena.

— Și tu ai venit cu tati al tău la Revoluție, da, așa este?, o întreabă pe un ton de om retardat.

Bineînțeles Maria Magdalena nu-i răspunde. E învățată să converseze numai cu oameni deștepți.

— Și îți place aici la Revoluție?, insistă retardata.

Maria Magdalena lasă pentru o clipă firele de grâu încolțit și o privește cu curiozitate. Scoate limba și gustă rapid microfonul. Nemulțumită de descoperire se întoarce să termine grâul. Mai are doar câteva fire. De lângă mine o puștoaică dă să mă agațe. Mă întreabă dacă vin la o bere în Control după ce se termină Revoluția, îmi zice că arăt ca Billie Joe. Mă gândesc să mă duc. Puștoaica nu-mi place neam da' Controlul îmi place. Traversezi gangul și pe partea aialaltă pe Victoriei ieși chiar în dreptul blocului meu. Singura fază mai ciudată ar fi că nu prea văd cum știi când se termină exact Revoluția. Cred că pleci pur și simplu așa când ți se face sete. Maria

Magdalena pare să mă aprobe. Linge niște apă dintr-o băltoacă. Zăpadă topită.

Iar mă gândesc la cum a început toată povestea cu Nemuritorii versus păduchiuții. Eu și Ulf am fost Nemuritorii. Hotărâsem să ne facem un club. Să ne întâlnim în Iapă. Să înființăm o revistă. Un curent artistic. Să se cheme revista Păduchiuții. Fuck să mor de mai știu acu' cât timp... Cred că vreo trei ani. Da' parcă poți să calculezi exact... Curentul s-ar fi chemat Dezpăducherea. Nu înțeleg până la urmă de ce o idee atât de bună de mișto s-a transformat într-un căcat. Adesea dăm vina pe alții pentru lucrurile importante care ni se întâmplă în viață. Noroc că avem șefi. Avem părinți. Avem soții sau soți. Copii frați surori și așa mai departe. Vecini de bloc. Primari. Președinți.

Maria Magdalena a terminat grâul eco încolțit și acu' se plictisește. Cască. Extraordinar de mișto cască o minicapră. O trag înspre mine și încep s-o mângâi. Scoate niște sunete simpatice din gât ca o pisică care toarce. Se apropie o altă tipă cu o cameră video. Tot de la TV.

— Vaiiii, cât de cute este!!! zice despre Maria Magdalena.

Sau despre zgarda ei. Într-acolo se uita. Văd cu întârziere că e chioambă gagica. Are strabism.

— Ce rasă este? Vai, ce cuuuuute!

— E minicapră. A primit-o cadou prietenul meu, zic.

— Super! Îmi dați voie să filmez un material cu ea? E superbă.

— Bine, zic.

Și așa a filmat oricum și aia de dinaintea ei și cine mai știe câți. Pe la Revoluție toți filmează ceva. Unu' cu o eșarfa verde la gât stă cocoțat pe o bancă și filmează ciorile care se rotesc pe deasupra. Păi na mă gândesc s-o sătura omu' să filmeze toată ziua revoluționari. Mai filmezi și animale. Chioamba a început s-o filmeze pe Maria

Magdalena care o privește cu interes. Râgâie. Cred că s-a mai reparat la burtă cu grâul ăla. E bine că am adus-o la Revoluție că iarbă în altă parte canci.

— Puteți să o faceți să dea noroc? Știe?, mă întreabă chioamba.

— Nu chiar, zic. Da' poate ridica un picior.

— Daaaaa... ar fi super!, zice chioamba.

Întind o mână spre Maria Magdalena care ridică și ea lăbuța spre mine. Chioamba e în extaz:

— Ce cuuuuteee! urlă de-i face pe majoritatea să-și întoarcă privirea spre noi.

— Noi plecăm în Control, haideți!, îmi zice gagicuța de mai devreme.

— Hai, zic.

Mai încerc să-l sun pe Ulf. Are telefonul închis. Cine știe pe unde o mai arde și azi. Iar pe la Urechiuți. Ce familie de căcat și Urechiuții. Uneori seara mă gândesc că i-am făcut un mare bine Veveriței. Ar fi fost oribil să crească și să ajungă ca Urechiuța mamă. Oribil pentru univers în special care are destule gospodine proaste. Dar oribil și pentru ea. Pentru Amalia Veverița. Dacă să zicem că în medie Mitică ta-su vitreg i-o trăgea de 3 ori pe săptămână asta înseamnă de 12 ori pe lună. Asta însemna 12 ori 12 pe an. Dacă Veverița ar mai fi trăit 10 ani de acum încolo asta ar fi însemnat 12 ori 12 ori 10 futaiuri cu Babuinu. Ea zicea că detestă chestia asta. Așadar am scutit-o de un ocean de suferință. Și nici n-am făcut-o pentru ea. Am făcut-o pentru Ulf.

A fost ciudat la câteva seri după ce cred că am omorât-o. M-am dus în Iapă vrând să descopăr chestii. Când vrem să descoperim un lucru de fapt vrem să ne îndepărtam sau dimpotrivă să ne confirmăm niște bănuieli. Eu aveam bănuiala că poate am ucis-o strângând-o de gât. Voiam să fiu sigur. După ce murise Veverița ninsese mult. Când am plecat eu din Iapă după chipurile săvârșirea infracțiunii de omor abia începuse să fulguiască. Mă cuprinsese atunci o mare bucurie odată cu

ninsoarea. O stare de împăcare. O beatitudine legată de viitor. Ca și cum toate necazurile mele și ale lui Ulf erau pe sfârșite. Acum în zăpadă erau o grămadă de pași dar cu siguranță nu mai erau ai mei căci ai mei se acoperiseră de mii de straturi de zăpadă pufoasă. Am înaintat cu greu hm până la Iapa propriu-zisă la căsuță și de jos am auzit niște văicăreli.

„Hait“ mi-am zis „n-a murii Veverița nenorocită!”

Am coborât înfrigurat scările. Cât pe ce să mă împiedic. Înfrigurat și deziluzionat fiindcă eram convins că dacă a supraviețuit nici n-am s-o mai omor și a doua oară. Când cred că o mătrășisem din prima avusesem o stare specială. Adunasem nu neapărat curaj ăsta aveam și acum dar adunasem ceva de genul motivație hm. Acu’ dacă aș fi găsit-o vie cred că i-aș fi luat un sandviș și-o bere.

Da’ nu era ea.

Încă înainte să dau grilajul la o parte l-am văzut. Era moșu’. Portarul lui Ulf pe care-l adusese pe aici în ultimele luni. Stătea în genunchi. Chițăia. Urla și se izbea cu mâinile în cap. Din subsol firește dispăruse cadavrul Veveriței. Îl luase poliția pentru cercetări cum îmi spusese Ulf. Probabil acum era disecat și bucăți din el aruncate pe rând la gunoi. Tot acolo unde sunt aruncate și picioare și abdomene de broască în laboratoare după ce sunt măcelărite în numele descoperirilor științifice.

Moșu’ s-a ridicat și a venit spre mine hm. M-a apucat în brațe și a început să mă strângă cu putere. Cred că așa se băteau haiducii cu ursu’. Am încercat să mă eliberez de moș dar nu mergea așa că m-am pornit să-i vorbesc. Să spun că nu-i nimic. Rezolvăm noi cumva. Mi-am dat imediat seama că moșu’ era mort de beat și că nu știa pe ce lume se află așa că i-am dat o țigară care avea și puțină iarbă. Pe astea le făceam mai slabe. Erau pentru mentenanță în timpul zilei. Când pictam.

Așa a început după aia să-mi spună povestea Iepei. Cu amănunte sângeroase și nostalgice. Cum a fost el dintotdeauna paznic aici... cum a fost nevoit să omoare niște copii pe vremuri și să-i schingiuiască pe alții. Moșu' vorbea cam așa:

„Era vremuri grele, grele de tot. Io pe atunci eram ciutan, da' ai mei o ducea groaznic, de azi pe mâine. Tata venise din război cu un picior beteag, și-l târa așa dupe el. Îl împușcase nemții, pare-mi-se. Mama muncea la un abator, tăia și ea păsări iar în timpul liber mai vedea de copiii vecinilor. Pe tata îl dăduse afară din servici și nu mai găsise nimic. Ne mai ajuta bunicii, de la țară, ne mai trimetea o găină, o bucată de porc, un ou, da' abia ne ajungeam cu ele. Mama și tata se certa în fiecare seară și tata uneori o mai atingea așa, cu o palmă, două.

Până într-o zi, când tata a fost oprit pe stradă de un individ care-l cunoștea de mult, lucrase cu el în servici. Ăsta i-a propus o treabă, o meserie nouă, bănoasă, i-a promis el. Tot ce avea de făcut era, două zile pe săptămână, să păzească niște copii de bogătani. Tata, la început, crezând că e vorba de munca de dădacă, i-a propus individului să o bage în servici mai degrabă pe muierea lui. Nu, e muncă de bărbat, îți trebuie forță și voință, i-a spus ăla. Tata, strâmtorat, vai de capu' lui, a acceptat.

Așa a ajuns în locul ăsta. E drept, acu' n-aș băga mana în foc că era chiar locul ăsta pe care stem noi acu'. Pe atunci, aici era plin de construcții asemănătoare cu asta. Vezi aci alături, unde e muzeele? O fi fost acolo. Da' e foarte posibil să fie și chiar locul ăsta. Cine mai știe... Doar tata poate ar ști, Dumnezeu să-l odihnească..."

Moșu' își face cruce și-mi mai cere o țigară. I-o dau. Fără iarbă că nu mai am. Continuă:

„S-o fi gândit acu' bietu’ tata că afacerea e necurată, nu s-o fi gândit, vorba aia, cine mai știe după atâția ani... Îți dai seama cât a trecut? Asta să fi fost prin anii 30 și ceva... eu aveam 9 ani când am venit prima dată cu el aici.

Tata avea un șef. Unu’ care se trăgea din neam de boieri cu bani, cam străini de loc, greci sau turci, mânca-i-ar focu’, nu știu exact ce neam era. Șefu ăsta era mare, gras și hapsân al dracu’. Îl suduia pe tata, ba chiar îl mai și îmbrâncea. Odată, cu mine de față, l-a îmbrâncit și taica a căzut cu capu’ de o scară și i-a șuroit sângele ore în șir. Asta îi dădea lu’ taica să aibă grije de câte 15-20 de copii, pe care îi ținea închiși într-o pivniță. Era copii de bogătani, asta ar fi putut spune oricine îi vedea. Copii bine îmbrăcați, curați, instruiți. Mulți vorbea chiar și franceza. Bietul tata a întrebat la început ce-i cu copiii ăștia, de unde provine ei, dar hapsânul i-a tăiat repede vorba. I-a dat instrucțiunile și l-a lăsat cu copiii. Bietul tata... S-a și atașat repede de unii. Îi plăcea copiii. Seara, pe vremea când mergea la serviciu, înainte să rămână olog, venea acasă obosit rupt, da’ tot se juca așa puțină vreme cu noi, ne întreba ce-am făcut la școală, daca am mâncat, daca am supărat pe mama...

Hapsânul gras îi tot aducea copii noi în fiecare săptămână. Unii din ăia care stătuse acolo venea niște mașini mari și îi lua. Nu se știe unde îi ducea, da’ înapoi nu se mai întorcea niciodată.

După vreo lună, lui tata i-a adus și un coleg. Un țigan, un om borât, de teapa hapsânului. Asta se purta tare urât cu copiii. Îi brusca, îi ținea nemâncați, fura mâncarea care era adusă de hapsân pentru copii și o ducea la nevastă-sa acasă. Tata l-a pârât la hapsân, da hapsânul i-a râs în nas lui taica.

De la colegu’ lui, tata a mai aflat totuși câte ceva despre copiii ținuți în beci. Cică era copii de bogătan importanți, pierduți sau furați de țigani, pe care hapsânu’, conu’ Nae, așa îi zicea, îi aduna de

pe drumuri, îi salva, cum ar veni. Noi îi țineam aici până când părinții se arăta dispuși să vină să-i ia. Ciudat, îmi zisese tata când îmi povestise tărășenia, io nu văzusem măcar un părinte să vină în beci și să-și ia copilul...

Colegu' îi mai spusese că părinții, fericiți că Nae le-a găsit copiii teferi, îi plătea bani buni. Din ăștia primeam și noi o parte. Tata întrebase de ce pleacă mașinile cu copii la grămadă și nu vine părinții pe rând, dar ăla fie nu știuse ce să-i răspundă, fie îi fusese frică de conu' Nae.

Copiii se înmulțea, așa că tata a fost nevoit să mă aducă și pe mine să-l ajut cu supravegherea și hrănirea. Mai rău era cu nevoile. Exista câteva oale de noapte, pe care copiii stătea cu rândul, și cineva trebuia să le ducă în pădure și să verse căcatul și pisatul. Io făceam asta. Da' era mai bine decât să stau acolo. În permanență plângea cineva. E drept, mai spre sfârșit ajunsese la vreo 80 de copii... Toți claie peste grămadă. Unii se îmbolnăvea de frig, tușea, alții vomita din cauza mâncării stricate. Tot ce era bun de mâncare ducea acasă colegu' tatii și cu conu' Nae.

Tata și-a dat seama că e de rău. Era minciună. Nu avea cum să dea copiii ăștia la părinții lor, în halul în care era după două-trei săptămâni de stat în beci, și să mai și primească bani drept recunoștință după aia de la tata și mama lor.

Dandanaia a luat și mai mult amploare în ziua în care, și io fiind acolo, a venit o trupă întreagă de țigani. Era înarmați cu tot felul de obiecte, sape, o furcă, vreo doi avea cuțite din alea mari de jupuit animale. Conu' Nae nu era, așa că s-a pus să-l aștepte. A dat iama în mâncarea copiilor și a dat gata aproape jumătate din ea în mai puțin de o oră, până a venit și Nae. După aia, i-a cerut lui Nae 12 copii promiși. Tata zicea că în clipa aia i-a înghețat picioarele. Și-a dat seama ce făcuse, că ajutase la o fărădelege, dar nu mai avea cum să dea timpul înapoi. Nae i-a adus țiganilor, fără remușcări nici

cât negru sub unghie (vorba vine, că Nae avea mereu unghiile pline de negreală, deși se trăgea din boieri, da, cum zicea tata, boierii uneori e mai împuțiți ca oamenii simpli), copiii ceruți. 12 dintre cei mai frumoși și cuminți. Unu' dintre țigani, care părea să fie căpetenia lor, s-a plâns că de ce îi dă în starea asta, că ei ce să facă cu copii cu mâini și picioare întregi. Nae le-a zis că deocamdată nu a adus băieții și aparatele necesare ca să prelucreze copiii. Eram și io acolo și am auzit cu urechile mele. Să prelucreze, chiar așa a zis. Bine, a zis țiganu', da' data viitoare să ni-i dai gata de lucru, să nu ne mai muncim noi cu ei.

Tata a fost tare zguduit, n-a mâncat și n-a dormit trei zile. Se tot gândea cum să facă să salveze măcar câțiva micuți.

I-a povestit și maică-mii tărășenia. Ea însă nici n-a vrut să audă când el i-a zis că ar vrea să facă pierduți copiii. A făcut scandal. A zis că dacă își pierde slujba, fără banii ăia murim de foame. I-a dat de ales între copiii străini, sortiți pieirii în șatra de țigani, și proprii lor copii. Bietul tata s-a dus la slujbă spăsit și fără să crâcnească.

După aia, să vezi ce s-a împuțit treaba. Nae știa că acum tata cât și colegul lui era la curent cu toată povestea, deci lucrurile a început să fie făcute mai pe față. A pornit să-l cheme pe tata mai des, aproape în fiecare zi. L-a pus să monteze niște cârlige uriașe în tavan, așa cum văzusem că avea mama la ea la servici, la abator. A adus și tot felul de cuțite, satâre, instrumente de metal așa cum nu mai vezi azi nici măcar în filme. Tata era din ce în ce mai deprimat, mai fără tragere de inimă, venea în silă la slujbă și se temea de tot ce e mai rău."

Își pierduse suflul. L-am întrebat dacă mai vrea o țigară. A zis că nu. Da' că i-ar prinde bine ceva de băut. N-aveam. Așa că a continuat:

„Într-o dimineață, conu' Nae a venit cu vreo 9 găligani. A verificat cârligele, după care a luat un copil, o fetiță de vreo 6 anișori, și a agățat-o de rochiță acolo sus, într-un cârlig din ăla uriaș. Ea țipa, se zbătea, așa că un găligan a pocnit-o cu dosul pălmii peste față. Tata a sărit în apărarea ei, dar a fost îmbrâncit deoparte. A trebuit să asiste, ca și mine, neputincios. N-o să uit niciodată scena aia. E ca într-un film, știi? Uneori mai uit că e reală. Mai ales că într-o vreme se dădea la televizor numai filme cu crime, bătăi... Îmi place să-mi spun că poate asta nu s-a petrecut în realitate, ci am văzut-o acolo, la televizor. Dar când sunt beat îmi aduc aminte și mai clar, și atunci sunt convins că s-a petrecut în realitate. Nici nu pot să mă las de băutură. Cât am încercat... Degeaba.

Găliganul care pocnise fetița a dezbrăcat-o complet. Pe urmă, un altul a venit și i-a făcut o fotografie. Cu aparate d-alea, știi, altfel decât e astea de azi... A fotografiat-o în tot felul de poziții caraghioase, ridicole, de parcă voia s-o înjosească și mai mult... Nu-mi puteam imagina care e rostul acestor fotografii. Nu avea cum să arate așa ceva părinților fetei. Nu cred, cel puțin... Ar fi fost o cruzime de neimaginat. Un alt găligan a dat-o jos din cârlig, a apucat-o puternic de picioare și a întors-o cu capul în jos. A fotografiat-o și așa. «Au la dispoziție șapte zile, așa să le spui. Șapte, după care n-o să mai vadă copilul niciodată», i-a dat ordin conu' Nae unuia dintre găligani. A și plecat imediat după asta. Fetița a fost azvârlită într-un colț, după care i-a fost aruncate și hainele înspre ea dar, biata, cred că nici nu știa să se îmbrace singură, sau poate era doar foarte speriată. Tata s-a apropiat de ea cu gândul de a-i ajuta la îmbrăcat, dar un găligan i-a pus pumnul în piept și i-a spus să treacă la locul lui. Abia după vreo 4-5 ore a plecat, nenorociții...

În altă zi, a venit iar țiganii, cât eram acolo io și taica. A luat din mulțime o mândrețe de băiețel. «Pe aista, pe aista», a strigat bulibașa lor, care venise cu o grămadă de cuțite înfipte la brâu. Ba chiar avea unu' și la pălărie. Am crezut mai întâi că era o pană, dar de fapt era un cuțit... Găliganii a luat copilul, i-a sumes mânecile, dezvelindu-i două mânuțe firave, aproape vinete, căci era toamnă și se făcuse frig, iar aici, după cum vezi și mata, încălzirea nu e și nu era nici pe vremea aia. Nu aici, a zis conu' Nae, că bagi spaima în toți și nu ne mai înțelegem după aia. Un găligan insista că ba da, aici, că se ocupă el, dar Nae l-a fulgerat cu o privire din aia de-a lui și vlăjganul a tăcut mâlc. Țiganii a dus copilul, care urla ca din gură de șarpe, în pădure. Acolo s-a auzit și mai multe urlete. Țipetele micuțului la un moment dat a încetat și am văzut cum țiganii l-a adus pe brațe la căruța lor. Era plin de sânge, dar prea mult n-am văzut. Nu știu cât de tare era mutilat. L-a urcat în căruță și a dat bice cailor care au pornit spre oraș.

După asta, în fiecare săptămână venea țiganii și lua câte unu'. Uneori, chiar și doi. Într-o zi, în absența lui conu' Nae, găliganii puși pe blestemății nu s-a mai abținut și i-a tăiat unui copil un deget chiar în beciul unde stăteam cu toții. S-a făcut o vălmășeală de nedescris. Tata a fost cât pe ce să leșine, iar io l-am scos afară mai mult pe brațe, la aer curat. Copilașii a început să se îmbulzească spre ieșire, să urle, să se lovească unii pe alții. Mulți a fost răniți atunci. Și nimeni nu i-a îngrijit după asta, nimeni nu i-a pansat măcar, zgârieturile li s-a infectat, a făcut puroi, unuia i s-a învinețit mâna. Mai bine, a zis conu' Nae, îl operăm și-l dăm gata prelucrat, după care a râs ținându-se cu mâinile de burtă.

Cam atâta îmi amintesc... Tata a reușit să ia o parte din banii pe care-i avea de luat de la ei, după care a fugit. L-a găsit ei după o vreme și l-a bătut măr, dar a scăpat cu atât.

Am citit mulți ani după asta într-un ziar despre conu' Nae, fusese prins de poliție. Cică maltratase și vânduse sute de copii. Ajunsese în așa hal încât dădea bucăți din trupșoarele copiilor unor măcelării, care făcea apoi carne tocată. S-a scris mult prin jurnale... Câteva familii și-a recuperat copiii. Ce fericiți trebe' să fi fost... Și copiii ăia, de multe ori mă gândesc... oare un sufletel care a scăpat din așa ceva mai poate fi un om întreg? Mai poate duce o viață de om normală? Sau poate viața lor devine după asta un lung șir de nelegiuiri? Ca să se răzbune pentru ce-a pătimit...

Vezi mata, nici nu contează așa mult dacă exact ăsta-i locu' de atunci sau dacă el a fost de fapt unu' la o aruncătură de băț de aici. Când se petrece astfel de fapte, parcă suntem cu toții părtași. Așa simt o durere aici, după atâta amar de vreme... Așa simte și locul ăsta. Îmi vorbește despre lucrurile astea și io ascult, pentru că îmi e ușor să-mi amintesc. Dacă n-ar mai fi locul ăsta într-o bună zi, sau dacă n-ar mai fi băutura, poate că aș avea o viață mai liniștită, da parcă tot mai rău e să-ți pierzi amintirile... Ele e tot ce-ai fost vreodată. Tot ce rămâne."

Moșu' îmi aduce aminte vag de Hanu Ancuței. N-am mai întâlnit de mult așa un povestitor bun. Și dezacordurile alea ale lui... Ce mult i-ar plăcea lui Ulf. Ce mult ar scrie despre moș... Moșu' e adevărat. Simți ce îți povestește. Parcă am lipsit un timp de aici. Am fost în trecut. Am și văzut țiganii ăia care boțesc copiii ca să-i ducă la cerșit.

Ce diferență între paznicu' din Iapă și umbrelos mă gândesc. Umbrelosu e urban. E snob și artificial. Paznicu' e pe bune și vine dintr-un timp atât de frumos. Mi-ar fi plăcut mult să trăiesc în altă perioadă. Deși asta interbelică e mai mult mâncarea de pește a lui Ulf. Eu mi-aș dori ceva mai înzorzonat cred. La a doua privire merge însă

și asta. Să zburăm înapoi în timp eu și Ulf. Să umblăm ziua pe căldură și praf prin fostul Centru Vechi. Unul cu adevărat mișto. Nu ca azi. Să purtăm pălării și pantofi. Și baston hm. Să agățăm o țigăncușă și s-o poștim într-o curte plină de praf. Lângă o căruță stricată. Oare se făcea asta și pe atunci? Cred. Să mergem în saloane să citim poezii. Să scriem naspa ca pe vremea aia. Să încercăm fără succes să fim conformiști și snobi. Să bem o bere din halbă din aia veche sănătoasă. Nu căcaturile de acu' lunguiețe la 0,4 cu tot felul de înscrisuri străineze pe ele. Să stăm să fumăm o pipă la bulevard și să dăm note cuconetului. Să ne versăm privirea într-atât încât să reușim să detectăm forma fundului pe sub tâmpeniile alea cu bureți sub rochie și forma țâțelor prin corset. De fapt pe vremea paznicului se depășise moda asta. Apăruseră hainele moderne. Păcat. Alea vechi erau mai funny. Mie îmi plăceau pantofii de prin anii de care povestise moșu'. Într-un timp eram fascinat de încălțăminte. Și când futeam aveam grijă să-mi fixez în apropierea ochilor o pereche de pantofi sau cizme. Mă ajutau să termin cum trebuie. Acu' îmi trecuse cu pantofii. Cred și eu la ce porcării se poartă astăzi. N-o să mi se scoale când văd pantofi galbeni de biciclist sau Ugg-uri...

Cobor din reverie. Maria Magdalena behăie tristă.

— Ce-are fata? o întreb.

Mă uit că am rămas singur. Probabil puștoaica aia cu Control-ul a luat-o înainte. Mare pagubă... Mai bine așa. Dacă vreau mă duc. Dacă nu, nu. Doar că acu' sunt aici d-ampulea cu Maria Magdalena nici la Revoluție nici în bodegă undeva la mijloc. Mi-e cam dor de Ulf. Nu înțeleg cum naiba s-a stricat chestia aia mișto pe care am avut-o împreună. Eu unul nu m-am schimbat câtuși de puțin. Asta o fi problema. Vorba pizdelor trebuie să te schimbi și tu ca să evoluezi în paralel cu persoana iubită. Să te schimbi în aceeași direcție

ca să fii compatibil. Muie mă gândesc. Ce viață mișto trebuie să fi avut moșu' paznicul. Țiganii copiii sărăcia astea-s amănunte. Nu asta rămâne. Rămâne chestia aia pe care poți s-o pictezi. Chestia aia care te face hm să alegi exact culoarea potrivită pentru un obiect. Și culoarea aia te doare. Te face să tremuri. Habar n-am cum să-i spun. Chestia aia pe care o simte Ulf când se apucă să scrie și trece așa dintr-o zi în alta fără să-și dea seama. Aia care te face să-ți fie rău din senin. Cred că aia e arta. Tot ce înseamnă ea.

Aia eu acum n-o mai găsesc în nimic. Cred că la urma urmei nimeni din jurul nostru n-o mai găsește. De asta suntem cu toții nefericiți. Urâcioși și frustrați. De asta ne atacăm unii pe alții. De asta suntem invidioși. De asta avem impresia că omul de lângă noi e mai fericit și ne jignește fericirea asta a lui. Pare să ia ceva din a noastră. De asta adormim noapte de noapte de parcă n-am fi nimic cu adevărat și n-am avea nimic pe bune.

Ulf a pierdut-o primul. După el am pierdut-o cu toții.

Nu mai am țigări și nici foc. Am bani în schimb. De la un timp parcă tot ce am sunt banii. N-am mâncare da' am bani. Nu mai am pensule da am bani. N-am băutură da am bani. N-am pizde și nici nu vreau da' aș putea avea căcălău. Aș putea să mă sufoc în atâtea pizde pentru că am bani. N-am televizor nu mai am de mai mult de 10 ani da' oricând aș putea să-mi iau unu' din ăla la care bălesc cocalarii cu ecran plat uriaș să vezi bine ridurile de pe silicon că doar am bani. Stau într-un apartament cam de căcat și aș putea să mă mut fiindcă am bani. Ba chiar am și case. Fiindcă am bani. Într-una din ele stă gratis Ulf. Pentru că eu care într-un fel trăiesc pentru el și odată cu el am bani. Dacă aș ieși cu o găleată de bani aici la Revoluție și le-aș da foc aș avea sclavi. Oamenii s-ar repezi să stingă focul și să ia banii. Aș fi puternic. Le-aș simți extazul ăla de păduchi și

poate pe urmă aș avea o mie de idei pentru tablouri. Revoluționarii se bat pe bani. Revoluționarii atacă găleata cu parai. Revoluționarii sunt fericiți. Ar uita de lozinci de pancarte de steaguri.

Bou ăla care a zis că banii aduc fericirea. O aduc dar numai oamenilor proști. Muritorilor simpli. Nouă nu ne-o aduc pentru că nu ne fac fericiți lucrurile care se cumpără cu bani. Astea ne sunt indiferente. Nu poți lupta cu nebunia doar pentru că ești bogat. Banii sunt zero.

Mă decid să fac o escală în Control cu Maria Magdalena cu tot. Să iau un foc de la puștoaică.

Găsesc cu greu ușa care duce în club. În gang e beznă să-ți fuți degetele-n ochi. O recunosc într-un final după niște afișe cu o lansare de carte. Mitologii amânate. De Adrian Suciu. Marfă zic da păcat că a fost deja lansarea. E mai vechi afișul. Dacă știam din timp aș fi mers. De Suciu am auzit de la Ulf. Când să cobor scările văd că Maria Magdalena nu prea se descurcă. Îi fug picioarele aiurea parcă ar fi beată. O iau mai încet dar degeaba. Nu poate și gata. N-am ce face. Iau capra în brațe și cobor cu ea. Mă linge pe obraz și pe ochi. Sunt sărat că nu m-am mai spălat de vreo două zile. În capul scărilor o las jos. Behăie nemulțumită.

— Hai nu fi curvă, îi zic.

Mă uit după puștoaică dar abia acum realizez că n-am reținut câtuși de puțin cum arată. Altă soluție nu e. Mă plimb cu Maria Magdalena prin club prin toate separeurile doar doar m-o repera gagica. Ceea ce se și întâmplă. Mă vede. Mă cheamă la masa ei. Pe masă bere căcălău. Iau și eu una. Păcat de ea. Stătea să se trezească. Capra întinde pofticioasă botul spre sticlă. Îi acopăr botu' cu palma și termin repede berea, îmi e sete. Ulf tot nu răspunde. Schimb două vorbe cu gagica și gașca ei. Supersuperboring. Iar mă fac pe secundă ce trece mai fericit. Mă gândesc cât de minunat

este că nu m-am născut prost. Că n-am devenit pe parcurs. M-aș fi plictisit tare rău dacă aș fi fost prost. Sau poate că nu. Se zice că proștii nici măcar nu-și dau seama că sunt proști. Asta e și mai patetic. Ca și cum aș fi șchiop da' aș visa să ajung campion la maraton alături de oameni nebetegi.

Mai schimb vreo două vorbe cu gagica. Încep încă o bere. Mă plictisesc de moarte. Ca să mai treacă timpul o întreb cum o cheamă și în ce zonă stă. Ea îmi dă numărul ei de telefon fără să i-l fi cerut. Îl scrie pe o bucată de etichetă de bere. Nu mă deranjează. Îl bag în buzunar. Nu-l notez pe mobil de frică să nu mă pună să-i dau bip și să-mi rețină numărul.

Dacă mă gândesc însă mai bine hm tot în anii 80 ar fi fost cel mai marfă să trăiești. Mă rog eu teoretic am trăit și în perioada aia. M-am născut spre sfârșitul deceniului. Dar mă refeream să trăiești ca om matur pe atunci. Era așa o nostalgie. De obicei anumite perioade ni se par nostalgice după ce se sfârșesc prin prisma timpului care a fost și nu se mai întoarce. Dar anii ăștia erau nostalgici și pentru oamenii care-i trăiau. Trăiești și știi că tot ce trăiești se apropie de sfârșit sau de o schimbare majoră. Cam așa vedeam perioada aia. În plus mie îmi plac gagicile cu părul scurt. În culori variate galben mov verde. Era marfă pe atunci. Și aveau multe ținte pe geci și asta iar îmi plăcea.

Maria Magdalena începe să se rotească și să miroasă ca și cum s-ar pregăti de caca. Mă ridic. Le spun și lor că tre' să ies. O iau pe fată de lesă și mă îndrept cu ea spre scări. Gagica îmi strigă din urmă că o să mă sune să mai ieșim. Bine zic și eu întorcând capul doar pe un sfert. Pe scări Maria Magdalena nu mai are răbdare și se cacă. O pocnesc ușor cu lesa în cap. După asta îmi pare rău. E vina mea că am purtat-o atât ca fraierul pe la Revoluție. Ce pula mea să fac eu la Revoluție. Vorba lui Ulf hm. Revoluția nu-i de noi. E pentru proști. Proștii care cred că așa se poate schimba

ceva. Că sistemul e de vină. Care nu-și dau seama că singura problemă e la ei. Că pe ei trebuie să se schimbe înainte de toate. Sau dacă nu-s în stare să se schimbe măcar să se sinucidă. Să nu ne mai fută nouă lumea zi de zi. Asta nu înseamnă că nu-i și sistemul de vină. Dar el e de vină tot în măsura în care e plin ochi de proști. Tot ei l-au futut și pe ăsta. Ăla care a dat păduchilor drept de vot e primu' vinovat.

Într-o zi proștii or să ne sufoce. Sau or să pună la cale o cruciadă în urma căreia să ne captureze și să ne ucidă. Proștii se simt din ce în ce mai amenințați de oamenii deștepți. Ar vrea să-i vadă plecați. Dispăruți. Pe toți. Prezența deștepților e un semn că se poate și altfel. Că mai există și altceva. Pentru ei asta e o jignire enormă. Toți trebuie să rămânem proști. Așa e bine. Asta e filosofia gloatei imbecile. Păduchiuți. Bine le zice Ulf.

Ajung repede acasă. Dar n-am chef de camera mea. Urc cele 5 etaje și intru cu Maria Magdalena în atelier. Tabloul cu Ulf în centru e tot acolo. L-au abandonat mușchii între timp.

E bine aici. E cald și miroase a vopsea. A acuarele. A ulei. Am și băutura. Maria Magdalena se pișă chiar pe prag. Nu mă supăr pe ea. O să șterg mai târziu. Și așa am un tablou pe care voiam să-l distrug. O să-l folosesc la șters pisatul.

7.

ÎNAINTE SĂ AFLAM TERIBILUL adevăr despre ce s-a întâmplat cu Amalia, eu și Ulf am căutat-o, bineînțeles, și în Cală.

Prinsesem o zi cu ninsoare. Fulgi din ăia feerici, inocenți, care oricui îi amintesc de Crăciunul din copilărie. Îmi venea și mie să țip de bucurie, să fac un om de zăpadă, sau să merg în piață după brazi... Asta dacă Amalia ar mai fi fost cu noi.

Tot drumul însă până în Cală am fost cumva ferici că, știind că merg acolo cu el. Mă simțeam și vinovată și încă mai speram să o găsim pe fată. I-aș fi cerut scuze, după ce am fi găsit-o, și i-aș fi promis că niciodată n-o să mă mai bag intre ei doi.

Cala arăta ca după un război. Clădirea arsă era plină de mâzgălituri, care mai de care mai colorate și mai obscene. Zăpada încă nu se așternuse, și încotro vedeai cu ochii era numai noroi. Moale și lipicios. Îmi lăsa senzația de cimitir, de groapă de curând săpată.

Am intrat înăuntru, în Cala propriu-zisă, și ne-am aprins amândoi o țigară. Firește, Amalia nu era aici. Unde naiba să fi fost? Era frig, umezeală și mizerie. Dacă Amalia mai era vie, cu siguranță se afla într-un apartament decent, într-o cămară încălzită, chiar dacă a unui criminal.

M-am uitat la Ulf întrebător, și cred că și el gândea aceleași lucruri. Venirea noastră aici era mai mult un remembering... Ca și cum, în sinea noastră, o decretasem deja moartă. Ca și cum am fi știut că n-o s-o mai vedem niciodată.

*

Da, pentru Ulf aș fi făcut orice. Dacă el ar fi omorât-o pe Amalia, indiferent care ar fi fost motivul, aș fi mințit pentru el. Aș fi spus că a fost cu mine în vremea crimei. Aș fi dat vina pe oricine altcineva – pe Mitică, pe mama Amaliei, pe Ștefana, pe Mânzu, pe Gaby, pe Corbu, pe paznicul Calei. Dacă altfel nu s-ar fi putut, aș fi mărturisit strâmb că am ucis-o eu, într-o criză de gelozie. Mi-aș fi plantat singură dovezi acuzatoare. Aș fi spus că eram sub influența drogurilor.

N-aș fi suportat ca Ulf să stea nici măcar o zi la pârnaie. Deși mai stătuse, dar asta chiar nu avea nicio importanța. Pe atunci, nu mă cunoștea pe mine. Acum, dacă pot face ceva pentru el, orice, aș face cu toată inima. Chiar dacă nu suntem împreună și n-o să fim niciodată.

Săptămâna trecută, când încă mai investigam împreună dispariția Amaliei, Ulf m-a strigat Cătălina. Traversam și m-a emoționat chestia asta atât de tare, încât era să fiu din nou lovită de o mașină. Ca în ziua aia în care mă ținusem după Corbu. Habar n-aveam că Ulf îmi știe prenumele real. Cătălina... Sunase atât de, nu știu, incredibil, de inocent. Era ca și cum strigase pe altcineva.

Deși Corbu e atât de important în viața lui Ulf, pentru el n-aș mișca un deget. Dacă m-ar întreba poliția ce cred, aș spune adevărul, că lui îi trecuse prin minte s-o ucidă de multe ori. Că are mănușa ei, plină de sânge, și nu știe cum a ajuns la el. Deși, într-un timp, cred, sau sunt aproape sigură, l-am iubit cumva și pe el.

Ce-i și mai nasol e că probabil n-o să știm niciodată dacă a omorât-o Corbu sau moșu', paznicul. Amândoi au câte o mănușă a victimei și amândoi par să-și fi pierdut, atât de convenabil, memoria. Dar și așa nu mai contează.

Poate că, în secret, nu îl vreau pe Ulf, ci vreau creația lui, vreau să scrie în continuare, vreau să scoată multe cărți și să scrie, cândva, chiar și puțin, un rol neînsemnat, o întâmplare comică, orice, și

despre mine. Poate că tot ce vreau e să fiu muză. Știu că Ulf m-ar reda în paginile cărții lui așa cum am fost eu în realitate, fără să-mi altereze imaginea cu considerațiile și sentimentele lui despre mine. Mă va prezenta așa cum am fost eu pe lume, cu bune și rele, realist, Și poate că asta e unica mea șansă de a deveni ca ei, Nemuritoare. O să rămân ca personaj, frumoasă și dorită într-o carte, și să înving timpul.

Nu asta fac scriitorii pentru noi?

8.

ÎMI IMAGINEZ UNEORI CUM ar fi să mor de boală. Încerc să-mi imaginez. Mi-e foarte ușor să vizualizez orice fel de moarte violentă – ardere, înec, împușcare, înjunghiere, explozie, strangulare, sufocare. Dar cu moartea din boală am ceva probleme, nu pot duce vizualizarea asta la bun sfârșit. Am fost foarte bolnav, de multe ori și cu toate astea știam de fiecare dată cumva că sunt doar foarte bolnav, nu însă și pe moarte. Cred că este o anumită limită între bolnav grav și om pe moarte. Nu-mi imaginez ce faci atunci când mori din cauza unei boli. Să zicem că ești acasă... ți se face rău. Te așezi în pat. Ți-e rău în continuare, din ce în ce mai rău. Apoi ce urmează? Cum știi că de data asta se va întâmpla ceva ce nu s-a mai întâmplat până acum? Ceea ce simți e violent, încerci să i te împotrivești?

Și totuși, îmi place să privesc cadavre. Corpurile moarte adesea se umflă, se învinețesc, uneori chiar pocnesc. Îmi amintesc de unele mâncăruri uitate pe foc.

Discutam acu' mai multă vreme cu Corbu despre chestiile astea, și el îmi spusese că i-ar plăcea cel mai mult să moara înecat, iar, la polul opus, cel mai nasol i s-ar părea să fie împușcat. Nu voia o moarte sângeroasă. Înecul i se părea cumva clean, rapid și decent. Mie mi s-a părut oribil. Nu aveam cum să optez pentru o moarte sau alta, așadar am zis că de fapt mi-ar plăcea să nu mor niciodată. Cine știe, poate eu am dat de fapt tonul chestiei ăsteia cu Nemuritorii. Întâlnirile Nemuritorilor.

— Nici în somn nu ți-ar plăcea să mori?, mă întrebase Corbu.

— Nu, nici, i-am răspuns. Nu mi se pare bun nici ăsta.

Dacă cu câteva clipe înainte de moarte simți și te trezești? Cred că orice ființă, chiar și un sinucigaș, trage în ultimul moment să fugă din fața morții. Ai invitat-o în casă, ai cinstit-o cu o bere, dar acum nu știi cum s-o dai mai repede pe ușă afară și s-o convingi să nu se întoarcă prea curând. Poate că și moartea în somn e la fel de violentă. Oamenii sunt imbecili, se iau întotdeauna după aparențe. „Ia uite la el, ce expresie de împăcare are pe chip!“ zic babele tâmpite despre câte un mort. Dacă nu e împăcare, ci mai degrabă oboseală, înfrângere, după ce au luptat și au pierdut? Împăcarea nu-i același lucru cu resemnarea. În al doilea caz, pleci cu coada între picioare.

Îmi place violența asupra oamenilor, atât în artă cât și în viața de zi cu zi. Proștii empatizează mult la suferința altora, nu pentru că le-ar funcționa vreun instinct ca lumea, ci doar pentru că se gândesc că ar putea fi în locul persoanei care suferă, se proiectează în rolul victimei. E ceva ce eu n-am putut face niciodată. Nu aveam cum să mă substitui victimei.

În urmă cu vreo 6 ani, o mașină a călcat un om pe trecerea de pietoni. Eram foarte aproape și am văzut accidentul. Victima a fost ridicată, cu intenția de a fi urcată în mașină și dusă la spital, dar a murit chiar în timp ce era mutată. În jurul accidentului se crease o harmalaie ca la supermarket în preajma Crăciunului. Femeile urlau, un copil vomita, bărbații vociferau și voiau să-l bată pe șoferul agresor. Toți se identificau cu victima, chiar dacă nu-l cunoscuseră, chiar dacă habar n-aveau de unde își cumpără pantofi, buletinul de știri al cărui post TV îl urmărește în fiecare seară, în ce oraș s-a născut, dacă folosește un șampon antimătreață, dacă are copii, restanță la întreținere, de când n-a mai făcut sex. Eu n-aș fi putut să mă identific. Față de marea parte a rasei

umane, m-am simții dintotdeauna o altă specie. În fața mea murise un om, un exemplar dintr-o specie din care eu fac parte doar formal, cu numele. N-aș putea să sufăr pentru cineva pe care nu l-am cunoscut și nu l-am înțeles. Iar cei care sufereau lângă sângele împrăștiat pe trecerea de pietoni erau cu mult mai răi și mai imorali decât mine. Sufereau din egoism, din orgoliul păduchelui. Sufereau pentru că aveau impresia că și lor li s-a făcut o nedreptate, că șoferul asasin ar fi putut fi un pericol pentru ei toți. „Să mă calce pe trecerea de pietoni???" vocifera foarte atacată o gospodină, agitându-și sacoșele cu pui cruzi luați de la supermarket. Asta era important pentru ei, un pericol care s-ar fi putut generaliza, nu că o ființă a murit. Eu simțeam mai puțin, dar în același timp mai mult. Percepeam ceva ce ei n-ar fi înțeles niciodată: unicitatea și ireversibilitatea celui a cărui viață fusese curmată.

Cu altă ocazie, am văzut un schior mort la poalele pârtiei. Căzuse de sus și-și rupsese gâtul. Un piron de fier ruginit care ieșea din pământ îi perforase maxilarul. Supraviețuise vreo 4 minute după căzătură, în timp ce oamenii de la Primul Ajutor declaraseră că nu-l mai pot salva. Eu nu mă dădeam cu schiurile și nici cu sania, beam doar o bere în fața restaurantului de la cabană. Venisem cu o pizdă care urcase să se dea cu schiurile, fiindcă skiul era la modă și întărea mușchii fesieri.

Nici cu schiorul nu m-am putut identifica. Murise un om, și asta putea fi pe de o parte trist, dar putea și să nu fie nimic. Dacă omul reprezenta ceva, dacă trecuse prin viață până acum lăsând ceva urme, era poate un lucru trist că murea. Dacă era asemeni celor câteva sute de pe pistă și din stațiunea asta, atunci moartea lui nu prea însemna nimic. Corbu ar fi zis că ba da, înseamnă un lucru bun. Eu n-am crezut însă niciodată că poți elimina prostia din lume ucigând câte un exemplar. Mi se pare inutil. Mereu se vor naște proști. Animalele

imbecile fac pui imbecili și îi cresc având grijă să rămână imbecili. Așa că nici nu mă bucura moartea schiorului.

Ăia din jur făceau însă la fel ca în cazul omului călcat de mașină. Începuseră să urle că de ce nu sunt condiții de securitate pe pistă, și cum de a nimerit în acel piron. „Puteam fi noi acum morți“ – asta vedeai în toate mințile transparente, descifrabile și groaznic de simple și plictisitoare. Da, puteați fi, mi-am zis, după care am intrat să-mi mai iau o bere.

*

Am plecat cu Ștefana din barul lui Misi. E soare și cald. Câteva tarabe vând mărțișoare. Mi-a luat mult să-mi dau seama ce sunt căcaturile alea cu șnur roșu cu alb pe care le vând, deși tocmai mă gândisem la ele în barul lui Misi. Aveam senzația că le-am mai văzut undeva, că se presupune că semnifică ceva, dar nu-mi prea mai puteam aminti exact ce.

Și aveam așa un feeling straniu, ca și cum 1 martie a fost deja de foarte multă vreme. Ca și cum iarna asta tâmpită cu moartea Amaliei ar fi venit după primăvară.

Ștefana ține morțiș să-mi arate cum a rearanjat grota.

— Să vezi cât de beton au zugrăvit băieții, acum e mai mult portocaliu cu roșu! It’s hot like hell!

Sincer, mă doare în cur, locul nu mi-a plăcut niciodată extraordinar de mult. Dar am chef să mă plimb. Mergem pe jos de la Foișor până-n Centrul Vechi, unde e grota. Ne oprim să cumpărăm diferite chestii, apă plată, cola, portocale, pateuri cu brânză, țigări, o amandină. Parcă mergem deja de la un capăt la altul al orașului, îmi simt picioarele grele și ochii împăienjeniți.

Gagicile, între 1 și 8 martie, devin foarte colorate în fiecare an. Umblă dintr-un loc în altul, cu buchete de zambile, ghiocei și frezii în mană, parcă dorind să arate tuturor că au primit flori, deci cineva le dorește și le admiră. Între 1 și 8 martie poartă, inevitabil, tocuri și fustă. Când privești orașul de la distanță, zilele astea de la începutul lui martie, ai senzația că te-ai uita la o curte prăfuită prin care aleargă surescitate mai multe soiuri de găini și alte păsăreturi domestice.

Ajungem într-un final, și la intrare e Tara. Tresar și nu-mi vine să cred. O fixez o vreme cu privirea. Da, e incredibil... Tara seamănă cu Amalia. Pare cu zece ani mai tânără și e mai neagra. Aproape ai zice că e mulatră, așa cum fusese puștoaica. Nu mai e blond-roșcată, acum are părul roșcat închis și creț. Pielea e probabil îmbibată de fond de ten creol, pentru bronzate. Dacă ar vedea-o foștii clienți ai Amaliei, probabil ar accepta-o fără probleme în rolul dispărutei.

Îi întind mâna și îmi aruncă o privire de o tristețe care reușește să-mi intre puțin în suflet. De când m-am reparat, sunt mai sensibil la tot ceea ce văd în jurul meu, mai ales la sentimentele oamenilor pe care i-am cunoscut cândva.

O iau de braț și coborâm împreună. Mânzu se ține după noi. Simt că Tara vrea să mă întrebe ceva, dar nu îndrăznește.

Despre Corbu, desigur. De fapt, nu.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit... Nu e ca și cum vreau să-ți fac vreun reproș. Voiam să te întreb dacă, în cazul în care Corbu ar fi omorât-o pe Amalia, l-ai fi iertat... Asta e prima chestie. A doua e: crezi că într-o zi am putea împreună să facem lumea mai buna?

Zâmbesc. E incredibil de proastă. N-a înțeles nimic. Ani întregi, luni, și atâtea întâlniri în Cală și e în continuare o gâscă seacă, blank goose. Auzi, să facem lumea mai bună.

Mânzu așteaptă să mă îndepărtez și îi sare Tarei în brațe. Pare incredibil de îndrăgostit și devotat, ca un animal pe care-l ții pe lângă casă.

Întrebarea Tarei m-a făcut fericit. Sunt din nou deasupra tuturor, și apa a pornit la vale printre pietre și eu mă scurg, mă mișc, nu mai sunt doar un blocaj, nu mai sunt impotență, sterilitate, sunt viu, mă transform în fiecare clipa, sunt extraordinar și pot deveni oricine mi-aș dori să fiu.

Cred că am găsit deja un loc unde să mut Cala.

Mâine am să mă trezesc și, din toate lucrurile pe care le-aș putea alege, îl voi alege pe cel care-mi va plăcea în momentul ăla cel mai mult. Nu contează care va fi el, pentru că nu există lucruri cu adevărat importante. Nu trebuie niciodată să-ți pui problema că poate nu alegi lucrul care trebuie, fiindcă asta te va face, într-un târziu, să nu mai alegi nimic. Vreau să cunosc oameni noi și să râd de ei. Să scriu despre ei.

De mâine îmi curăț pușca și ies la vânătoare.

Epilog

— AI LUAT TOT?

— Luat.

— Și alea?

— Da. Și.

— Unde facem focu'?

— Pula mea. Nu știu. Unde-i mai la-ndemână hm.

Corbu s-a tuns cu o seară în urmă și acum părul îi stă ca dracu', parcă încearcă să-și regăsească un rost pierdut pe capul lui. În curând va fi năclăit cu tot felul de vopseluri groase, verde, albastru, mov, tot ce apare și pe foaia unde se nasc și se sting obsesiile lui, care vor fi cumpărate de oamenii ce nu sunt în stare să trăiască prin propriile lor forțe, să se descurce cu ceea ce au primit de-a lungul timpului și au nevoie de noi ca să-i împingem de la spate, să-i facem să simtă ceva. Uneori, artistul nu-i altceva decât un film porno.

— Hai s-o turnăm aici, zice Corbu.

Turnăm și așteptăm.

— Îți aduci aminte?, îl întreb.

— Da, zice, dar habar n-am la ce se gândește cu adevărat.

— Bă auzi hm dacă îmi aprind o țigară iau foc?, mă întreabă și pe urmă râde.

— Încearcă, zic.

O aprinde și nu ia foc. Nimic nu ia foc. Poate tot ce-am cărat până aici, trei drumuri cu taxiul, e stricat și nefolositor.

— Știi că Veverița avea un penar roz? Vai cât am putut să-mi bat joc de penarul ăla. Era hidos. Și ei chiar îi plăcea. Tu crezi că dacă am fi fost de vârsta ei ne-ar fi plăcut gagica?

Habar n-am, îmi zic, și chiar nu mai vreau să mă gândesc la trecut.

Liniile de tren pe care n-a mai mers nimic de o vreme au ruginit, s-au acoperit de căcăreze de pasăre și alte murdării. Dar nu asta e partea ciudată. Ce e mai straniu: atunci când le privești, din orice punct te-ai afla, ai senzația ca venind spre tine ele se îngustează, dar se îngustează total nefiresc, ca și cum și-ar dori să te prindă în capcană.

— Știi, poate asta a fost tot, îi spun lui Corbu, și aș vrea în momentul ăsta ca el să-mi întindă țigara lui, să trag și eu un fum.

— Da poate, zice și el, și aruncă restul nefumat din țigară înspre șinele ruginite de tren.

NOAPTEA ÎN CARE AM DEVENIT ULF

„Aș vrea ca întreaga rasă umană să aibă un singur gât, și mâinile mele să fie în jurul lui!“
(Carl Panzrani)

ÎN ZIUA ÎN CARE AM RĂPIT-O pe Amalia Veverița cu intenția de a o omorî m-am trezit cu multă energie. Foarte binedispus. Mi-am ras începutul de barbă. Mă deranja de vreo trei zile dar nu găsisem lama așa că de fiecare dată o lăsam baltă. Bine prima dată m-am ras al dracu' de prost. Îmi rămăseseră o droaie de fire. M-am mai dat cu spumă o data. M-am mai ras din nou. Era mai bine.

După aia mi-am făcut breakfast. Două ochiuri. Ceai verde cu lămâie. Unt cu pâine prăjită și ceva șuncă care mai era în frigider. Cam stricată hm da' a mers.

După aia mi-am pus muzică vreo oră jumate în care am meditat la ce aveam de făcut. Nu eram hotărât să o omor sau cine știe ce drăcovenie. Important era să apuc să o răpesc să o duc în Iapă și pe urmă vedeam eu cum decurg lucrurile.

Mă simțeam aproape Ulf și asta mă umplea de un tip ciudat de euforie.

A fost ușor să o răpesc. Tara susținea hm de ceva vreme că Veverița e îndrăgostită lulea de mine ceea ce mie mi se părea o aberație pentru că Veverița era de fapt îndrăgostită de Ulf. Dar mi-am zis la cât de proaste sunt în general femelele poate că în definitiv e îndrăgostită și de mine. M-am dus la ea la liceu. I-am luat un coș cu ghiocei. Nu-i mai dădusem flori niciodată. Nici Ulf. Poate nimeni. Baba cu coșulețu' de ghiocei mi-a făcut ochi dulci.

Poate doar mi s-a părut. Mi i-a dat cu reducere. 4 lei bucata. Coșu' era de fapt 5.

Veverița s-a bucurat foarte mult când m-a văzut venind. S-ar fi bucurat la fel de mult și dacă nu aș fi avut coșulețul cu ghiocei. Ceea ce m-a întristat. Aș fi putut face altceva cu banii pe care i-am dat pe coșuleț. De pildă puteam să-i las babei banii și să nu iau coșulețul.

Am invitat-o pe Veveriță în Iapă deși era ziuă. A acceptat. Țineam să o răpesc ca să-i aduc ceva acțiune puțin horror lui Ulf. Să mișc lucrurile. I-am spus că vreau să vorbesc ceva cu ea și îmi trebe' intimitate. A părut încântată. Probabil credea că o să i-o trag. Am plecat de la liceul ei cu tramvaiul.

Din nenorocire l-am greșit. Am văzut prost numărul fiindcă era ceață și abureală așa nașpa care te făcea hm să vii ochii mai mult închiși. Asta m-a cam prost dispus. Nu-mi plăcea să greșesc tramvaiul atunci când plec de acasă să fac o treabă serioasă. Dar în tramvai era bine. Era cald și ne-am pus lângă o urâtă. Bleahmarș cum i-ar fi zis Ulf. Urâta vorbea la mobil cu iubi al ei și m-am gândit cât de nașpa tre' să fie să fii iubi al ei. Ce naiba o mulțime de femei erau mai acceptabile decât asta. Am vorbit câte ceva cu Veverița care mă întreba cum o mai duce Maria Magdalena și i-am povestit câte am pătimit cu ea când am scos-o în oraș să o plimb.

— Ar trebui să mai aibă și Ulf grijă de ea, că Tara lui i-a luat-o, nu ție, a zis ea și m-am gândit pff ca să vezi e deșteaptă.

— Mda, zic.

Așa era hm. Maria Magdalena nu era capra mea. Dar o iubeam ca și când ar fi fost.

După aia ne-am dat jos să luăm tramvaiul bun. Da era să-l greșim și a doua oară. Noroc cu o mamaie sexy care ne-a ghidat și l-am nimerit pe ăla care trebuia.

Evident că nu mergea fix până la Iapă. Ulf a trebuit să găsească locul ăsta la dracu' în praznic.

Am mers noi ce am mers după vreo două stații s-au urcat trei aurolaci și au început să cânte steaua sus răsare ca o taină mare steaua strălucește și lumii vestește. Erau tare enervanți fiindcă din cauza lor nu mă mai auzeam cu Veverița. Nu înțeleg de ce nu poți cânta colinde pe un ton normal. De ce tre' să zbieri. Cine e zgârcit oricum nu-ți dă bani. Chiar dacă zbieri. După ce-au terminat steaua au început să adune bani de la oameni și niște mamifere femele i-au umplut de bănet.

— Sărumâna, Dumnezeu să vă binecuvinteze, sărbători fericite! ziceau aurolacii madamelor largi la pungă și nu numai.

Ba chiar și Veverița a dus mana spre ghiozdan ca sa-și caute portmoneul. M-am uitat urât rău la ea și a lăsat-o baltă. Am coborât la capătul liniei și am mers o bucată pe jos până la autobuz.

Veverița nu mai purta tocuri de data asta dar tot mergea destul de încet și se împiedica des. În tot timpul ăsta făceam un top în minte al unor motive importante pe care cineva le-ar invoca în sprijinul ideii că nu e moral s-o omori. Toate numai fițe. Ce persoană întreagă la minte ar putea susține sută la sută sincer că orice om care s-a născut merită să rămână în viață până la capăt? Cred că asta o spun doar cei care n-au cunoscut oameni cu adevărat proști și scârboși mediocri. Sau ăia care n-au imaginație. Nu-mi venea nimic în minte în sprijinul ideii că Amalia Veverița trebuie să trăiască. Tot ceea ce gândeam în momentul ăla mi-o arăta hm ca pe un obiect. Un obiect căruia acum urma să-i fie testată utilitatea.

De când hotărâsem să o omor o respectam mai mult ca înainte. Era pentru prima dată când o priveam pe Amalia ca pe o ființă însemnată. Cu un rol în univers. Până acum fusese doar un decor enervant de prost gust. Deranjant. Mereu era pus de cineva în calea ta atunci când n-ai nevoie de el.

Dar acum când mă pregăteam s-o omor n-o mai vedeam ca un decor ci ca pe o ființa.

În stație la autobuz am stat până ne-a venit rău. Mai erau lângă noi și o gașcă de controlori care așteptau să se urce. Veverița chiar era de părere să nu-l luăm pe primul. Să lăsăm dobitocii de controlori să se urce. Nici nu-mi trecea prin cap să mă iau după ea.

— Nu mai e cu amendă. S-a scos amenda. Acu doar te dau jos dacă te prind, i-am zis.

— Păi bine și dacă oricum știm că ne prind, de ce pula mea să ne mai urcăm, că tot ne dau jos și tre' să-l așteptăm pe următorul... Nu mai bine îl așteptăm direct?

— Nu. Mai bine ne urcăm. Las' că facem cumva să nu ne dea jos.

— Cum vrei, zice.

Vine în sfârșit și distrusu'. Ne urcăm. E plin ca dracu'. Un babalâc o pipăie pe Amalia. Ea se supără și-mi arată mâinile ăluia la ea pe fund. Eu ridic din umeri. S-o pipăie. N-are decât. Aglomerația îi împiedică pe controlori să ajungă la noi. S-au bulucit la mijloc și au luat de acolo niște fraieri. Coboară după numai o stație. Amalia e supărată în continuare că e pipăită. Zic eu în gând păi ce căcat să-i faci altceva Veveriței într-un autobuz?

Mai sunt doar trei stații. Începe să mă întrebe despre ce vreau să discut cu ea și dacă are legătură cu Ulf.

— Are, zic.

Coborâm și o luăm spre Iapă. La pod Veverița o ia înainte. Am ocazia să-i admir fesele proaspăte care nu-i dau vârsta pe care o are. Îl înțeleg pe gagiul care a pipăit-o în autobuz. Tataia care a prins și el o bucată la înghesuială. Poate într-o altă viață eu și cu ea am fi putut avea un viitor împreună hm. Dacă nu s-ar fi băgat între noi. Între mine și Ulf. Dacă n-ar fi căutat-o cu lumânarea.

Ajungem la Iapă. Îi spun că vreau să mergem jos. Trebuie să-i arăt ceva. A mai coborât o singură dată. Mi-ar plăcea să-i spun povestea portarului. Ar speria-o. Mi-ar plăcea ca ultima poveste pe care o aude în viața asta să fie una inteligentă. Cu învățăminte. Dar poate Veverița oricum nu înțelege nimic.

Schimbăm cuvinte fără semnificație. Mi-e cald și simt că mă plictisesc. Mă deranjează enorm că lumea mea s-a complicat atât. Mi se pare ultrapopulată. Are prea mulți figuranți. Prea multe decoruri. Oare de ce nu avem tăria să păstrăm în viața noastră doar lucrurile pe care le folosim cu adevărat? De care avem nevoie? Mereu ne umplem de nimicuri. Obiecte fără valoare. Oameni în plus. Oare așa crede și el? Azi mă simt foarte mult Ulf. Am citit că se întâmplă. Că se cheamă transfer de personalitate. Dacă stai prea mult lângă un om. Am stat.

Mă dau la Veveriță. O sărut. Nu văd altă cale mai simplă. Mi-am propus să fac sex cu ea înainte. Habar n-am de ce dar simt că așa trebuie să fie. Pe urmă lucrurile vor merge de la sine.

— Lovește-mă! îmi zice Veverița.

A învățat numai prostii de la Tara. Săraca mă gândesc. Nu-mi dau seama dacă am zis-o pentru Veveriță sau pentru Tara. Două fetițe de la țară se cred zeițele sexului. În căutare de chestii noi. Își agață țepi pe sfârcuri și strap-on-uri în talie. Găsesc proști care vor să fie biciuiți. Pentru că au fost bătuți cu cureaua când erau mici. De atunci a început să-i excite să fie umiliți de cineva mai puternic. Chiar dacă puterea asta e uneori doar aparentă. Și Tara cu Veverița cred că la asta se rezumă tot. Că așa ai devenit altfel.

O lovesc. Ce pot să fac?

— Iar, zice. Mai tare!

O pocnesc ca lumea. Îi ard una și peste față. Buza începe să-i sângereze. E încântată.

— Pocnește-mă peste fund tare și repetat! zice.

Îmi amintesc de faza aia din Choke cu pizda care voia să fie violată. O pocnesc și peste fund. Îi sfâșii cămășuța albă. Îi smulg sutienul. Poartă ciorapi cu bandă adezivă. Mă gândesc să o leg cu ei la gură. Dar nu merge. Probabil lipiciul ăla de pe ei e mai mult de formă. Dar ar merge să-i îndes ciorapii în gură. Cred că i-ar plăcea. Aud bocanci afară. Ce ciudat. Și parcă o căruță. Niște roți care scârțâie. O fi tataie portarul. O fi venit să mai discutăm.

Încep să i-o trag Veveriței. Nu-mi face nicio plăcere. E ca atunci când faci ceva doar ca să termini mai repede să poți apoi să faci ceva care într-adevăr îți place. Muie Veveriței mă gândesc. La dracu' nu ar trebui s-o fac fără prezervativ. A învățat totuși niște mișcări noi mai mult ca sigur de la Tara că le avea și ea. Dacă-mi amintesc bine. Sau poate Ulf le-a învățat pe amândouă cum să se fută.

Da. E cineva afară. Se aud bocancii tot mai distinct. Se scutură. Bocăne cu ei de scările de ciment care duc la Iapă. Moșu' cred că e...

Veverița termină. Urlă ca proasta. E foarte caraghioasă. Eu mai am dar nu mai vreau să continui. Se trântește pe jos cu fața în sus și îmi zâmbește ca o cățea care e sigură că de data asta a rămas gravidă. O apuc cu mâinile de gât. O mângâi foarte puțin. O privesc în ochi. După care încep să strâng și strâng și strâng strâng strâng strâng strâng strâng. Veverița e încântată apoi nedumerită dar nu se zbate deloc nu înțeleg de ce naiba nu se zbate cred că e dusă cu capul bre te omor îmi vine să-i zic dar poate că și-a dat deja seama sau poate crede că asta e vreo nouă chestie perversă din grotă și am emoții nu știu de ce dracului am emoții credeam că voi fi tare și indiferent dar nu chiar am emoții rahat și parcă cad

într-o chestie nașpa ca o apă rece și se întunecă totul.

Apoi nu mai știu ce s-a întâmplat.

Când m-am trezit nu era hm nici picior de paznic nici de Veveriță. Am luat-o la sănătoasa.

M-am întors în atelier. Am pictat rapid Moartea Veveriței. Ps: *„amicului meu Ulf over the edge of flying time”.* După aia am adormit.

JURNALUL AMALIEI

12 august

Jurnalul meu a început în ziua aia lungă de vară în care mi-am cumpărat o rochie roșie.

Atunci, îmbrăcată cu rochia aia, roșie, lungă și mulată, mi-am dat seama că îmi place puțin de mine. Sau, cel puțin, că nu mai uram atât de multe chestii la mine: nici pielea prea întunecată, nici genunchii prea ascuțiți, nici părul prea creț, nici dinții prea albi și prea drepți, nici lobii bombați ai urechilor, nici fruntea prea înaltă, nici sprâncenele prea groase, îmbrăcată cu rochia roșie, eram un pic altceva. Erau și bucăți din Amalia care nu mai arătau la fel de familiar pe cât mi le reaminteam. Asta a fost de fapt, de aici a început totul: în oglinda mare din grotă, păream aproape o străină, care furase doar puțin, foarte puțin, din fosta Amalia.

În rochia aia lungă și mulată, păream genul de om care merită să țină un jurnal. O femeie căreia i se întâmplă lucruri și care are ceva de lăsat în urmă. Un om pe care l-ai asculta povestind, fără să te plictisești prea tare.

În rochia roșie, puteam fi o femeie pe care s-o iubească Ulf.

Sau, dacă nu Ulf, măcar Corbu.

21 septembrie

Terminasem de epilat un picior. Partea inferioară a unui picior, mai exact. Stângul, cred. Încă le mai încurc, stânga cu dreapta, iar Ulf râde mereu cu nesimțire de mine. Lăsasem lama pe marginea chiuvetei. Era împuțită rău chiuveta, dezgustătoare, cu urme roșietice – cea mai mare

parte din ele lăsate de dârele de borâtură cu care o împodobea Babuinu aproape în fiecare dimineață. Într-un fel, preferam să borască în pat, ca să nu fiu nevoită să înghit damful ăsta acru când mă spălam pe dinți, înainte să plec la școală. Cu greața în gât, îmi astupam nările cu două degete și continuam așa să îmi perii dinții. Mă înecam după vreo jumate de minut și renunțam. Noroc că se inventaseră pastilele Orbit.

Nici în pat, atunci când bora, nu era chiar fericirea de pe lume, fiindcă imbecila de maică-mea mă punea de cele mai multe ori pe mine să curăț. Nu știu cum se făcea, dar aproape de fiecare dată când vomita Babuinu litri întregi de alcool, maică-mea avea unghiile de abia date cu ojă... Ca un făcut, ca o conspirație a ojei care să încăpățâna să fie mereu pe unghiile ei când nu trebuia, ca să nu zic mai rău.

La dracu', și tura asta de dimineață la liceu chiar sugea.

Acum se scurgea de pe lama de ras o zeamă gri. Celule moarte din mine, fire de păr retezate, jeg. Mult jeg. Suntem groaznic de murdari, chiar și atunci după ce tocmai am făcut baie. Omului îi ia doar câteva clipe ca să se umple de căcat pe tot corpul. Omul e cel mai denaturat animal, spunea Ulf. Fața de un câine, de un cimpanzeu sau de un șobolan, omul e la același nivel de inteligență și sensibilitate pe cât e un pensionar suferind de Alzheimer pe lângă Kierkegaard. Kierkegaard fiind, evident, șobolanul, sau cimpanzeul, sau câinele, pe când pensionarul incapabil echivala cu omul prăpădit, păduchiuțul bun de nimic. Tot el îmi povestise cum urmărise cândva, pe drumul către mare, reacțiile unei nevăstuici speriate de mașini, aflată în mijlocul șoselei, comparate cu ale unei parașute care coborâse să verifice ceva la o roata. „N-ai idee cât de deșteapta și de ingenioasă era nevăstuica", îmi zisese Ulf. „Adesea, animalele au nevoie să fie comparate cu oamenii, pentru a ne

da seama cât de inteligente și fascinante sunt”. Îi dădeam dreptate, de multe ori. Tot el îmi sugerase porecla Babuinu, pe care i-o atribuisem definitiv, irevocabil, tatălui meu vitreg. De la un timp îi dădeam dreptate în absolut orice lui Ulf. Și nu doar pentru că eram îndrăgostită de el. Gaby spunea că sunt under a spell, că am pățit ceea ce aș fi pățit dacă aș fi întâlnit un vampir care să-mi constrângă voința și să mă oblige să-i fac pe plac. Poate că avea dreptate, dar chiar nu mă interesa. Decât să am idei ale mele, dar proaste... sau decât să fiu la fel de imbecilă ca majoritatea speciei umane, care adoptă ideile ce-i sunt îndesate pe gât de televizor, de ziare... Mai bine să le împrumut de la Ulf, cel puțin sursa era de încredere. Când mă enervam și îmi terminam argumentele în discuțiile cu Gaby, încercam să-l pun pe Ulf într-o lumină cât mai mișto, pentru a-mi acorda mie circumstanțe atenuante pentru că îi urmez orbește teoriile. Da, dar Ulf e scriitor, Ulf a stat la nebuni, nu-l poți tu înțelege.

Apropo de asta, îmi amintesc din nou, în timp ce lâncezesc în apa aproape rece, că Ulf mă sunase deja de două ori și îmi spusese să mă grăbesc, „avem treabă", îmi zisese, cu aerul cuiva care îmi face o imensă favoare, pe care nici nu s-ar fi pus problema că aș fi avut cum să i-o întorc cândva. De fapt, era tipic pentru el. Îți dădea senzația că niciodată, în niciun univers, el nu ar fi avut cum să aștepte ceva de la tine, cum să își dorească să primească ceva din partea ta. Nimeni nu avea ceva îndeajuns de interesant, de ispititor, astfel încât Ulf să-l râvnească.

Mda, și URAM să mă trezesc la șase jumate. Profii ăștia idioți și sistemul imbecil, cu toții cred că dacă ești în clasele mari trebuie să profiți la maximum de fiecare oră a zilei. Să te pregătești pentru Bac, pentru fuckultate. Rahat. Pe la ora 2 – 3 ești terminat, plictisit, nu mai ai chef să te apuci de nimic, ai sta la o terasă în Cișmigiu cu o bere în

față câteva ore. Făcându-ți planuri, vise, cura va fi peste 2 ani, peste 3, peste 5... Niciodată mai mult de atât. E și normal, cine ar vrea să se gândească cum o să arate pe la 23 de ani, cu fleicile lăsate, cu primele fire de păr alb, cu interdicții la mâncare, cu ore obligatoriu de alergat, de mers la sală... yuck. Cel mai mult îmi place să mă gândesc la mâine. Doar atât. Nu peste un an, nu peste trei, ci mâine. Pentru că astăzi de obicei nu a fost cea mai mișto zi ever, îmi imaginez că mâine poate va fi. Că el va veni și mă va lua chiar din fața liceului și vom merge în mansarda lui. Vom bea vin, bere, vin și bere, și îmi va da voie să-i citesc ultimele pagini, scrise în noaptea de dinainte, deși n-o face niciodată. Că mă voi regăsi în ele. Că vor fi numai și numai despre mine.

Și apropo de fuckultate... Uneori realizez că lucrurile de genul ăsta oricum nu-s făcute pentru mine. Cine dracu' m-ar vedea pe mine, Amalia Urechiuț, studentă? Nu-s dintr-o familie „bună", ai mei nu prea știu carte, deși au fițe. Vorba vine, ai mei. Mama, doar. Tată e ca și cum n-aș avea. Nu știu mai nimic despre el. Nici mama nu știe. Iar Babuinu... pe jegul ăla n-o să-l consider niciodată ca făcând parte din familia mea.

Și, pe de altă parte, poate că nici nu mi-aș dori să fie altfel. Poate că în primul rând EU nu vreau să merg la fuckultate, să o iau de la capăt, să înfrunt toate prejudecățile. Să fiu obligată să inventez iar o mie și una de povești, să încerc să explic de ce sunt neagră (unii vor zice „negresă", alții „mulatră", alții „cioară", alții, mai finuți, doar „străineză" – dar toate aceste denumiri vor avea ceva în comun: mă vor face să mă simt ca dracu' și să-mi doresc să intru cât mai repede în pământ, să devin invizibilă) și mai ales să am grijă să nu spun două povești diferite aceleiași persoane.

Căcat, ia uite, m-am ras ca un cur. Clătesc lama și mă apuc din nou de treabă. Bine că, în morții mă-sii, am udat și caietul, l-am făcut varză...

Dar baia este, totuși, locul în care pot scrie cel mai bine în caietul ăsta. Trebuie să arăt perfect. Cine știe ce se va întâmpla azi. De când l-am cunoscut pe Ulf, zilele mele au explodat pur și simplu, nimic nu mai este previzibil. Înainte știam la ce să mă aștept. Acum, orice clipă mă poate lua prin surprindere, dar cred că îmi place asta.

Știu atât de bine cracii ăștia. Au 17 ani și un pic. Atât am și eu. Dar au crescut altfel de cum am crescut eu. Au avut un fel de istorie a lor, independentă și chiar paralelă cu a mea. Fuseseră perioade în care îi ignorasem complet. Altele în care le acordasem poate chiar prea multă atenție. Îmi spusese Corbu un banc care să-mi arate chipurile că picioarele unei femei nu sunt atât de importante pentru bărbați pe cât crede ea. Nu mai țin minte bancul, dar finalul era: noi oricum dăm deoparte picioarele. Indeed... Asta nu mă oprise însă să le acord la fel de multă importanță. Genuflexiuni, creme de prevenire a varicelor, vergeturilor și celulitei – thank God, încă nu aveam parte de niciunele și speram să mă lovească un cancer cu mult înainte de-a ajunge să arăt ca mama – gel exfoliant o dată pe săptămână, lapte de corp dimineața și seara, cremă înainte de a te epila și gel post-epilat, autobronzant, uneori, mai mult pentru uniformizare, deși Gaby râdea de faza asta. Și totuși ceva le lipsea.

Când eram singură acasă, făceam de obicei baie cu ușa întredeschisă. Uneori, Babuinu intra tiptil, oprindu-se în dreptul ușii și privindu-mă minute în șir, până când îi observam nasul roșu și ochii mici hlizindu-se la mine. Uneori, când nu mai putea răbda, și-o scotea și începea să și-o frece gândindu-se că, și dacă am să-l văd, până atunci are ceva șanse să și termine. În urmă cu câteva luni, îi aruncasem în cap paharul de pe chiuvetă, cu tot cu tuburile de pastă de dinți, periuțele și lama de ras. Îi explodase în față, în același timp cu înjurăturile mele, și un ciob i se cuibărise adânc în

pielea dintre pleoapă și sprânceană, chiar sub os. Nu rămăsese chior, însă, spre regretul meu și al lui Ulf. Și dacă ar fi rămas, ar fi continuat oricum să mă privească prin deschizătura ușii, cu singurul său ochi funcțional, cu balele prelingându-i-se pe la colțurile lăsate ale gurii, frecându-și-o cu disperare, pe fugă.

Acum însă Babuinu era plecat la mama dracu'. Poate că nici nu avea să se mai întoarcă. În ultimele zile avusese numai certuri monstruoase cu maică-mea, legate de banii de chirie.

Era ironic, însă. Pe când aveam în față perspectiva unei vieți normale, pe când eram preocupată de lucrurile care bântuie mintea oricărei fete-ce-încă-nu-vrea-să-fie-numită-femeie-pentru-că-asta-sună-naşpa-uncool de 17 ani, mi-aș fi dorii poate mai mult ca orice să nu-l mai văd plimbându-se aproape gol prin casa noastră, să fiu scutită de rânjetele lui atunci când maică-mea urla la mine pentru că am ajuns prea târziu acasă sau pentru o notă proastă, să nu mai aud râgâiturile lui când se uita la fotbal, bea bere și și-o freca prin pantalonii de trening ce puțeau vag a pișat. Acum, dispariția Babuinului venea prea târziu. Aveam alte gânduri în cap. Nu mă mai oripila scârboșenia de maimuță. Era o prezență aproape reconfortantă, familiară.

Atunci când pierdem un lucru, îl pierdem pentru totdeauna.

28 septembrie

Tara nu înțelegea de ce mă simțeam complexată că sunt mulatră. „Ar trebui", zicea Tara, „să fii mândră că ești diferită. Eu aș da orice să fiu negresă", spusese ea.

Dar Tara era Tara. Ea căutase mereu să atragă în jurul ei lucruri ieșite din comun, ciudățenii, de parcă teama ei cea mai mare ar fi fost banalitatea. Coșmarul Tarei părea a fi să trăiască o viață care să

nu se deosebească prin nimic de cea a oamenilor din jur. Tara s-ar fi bucurat să aibă șase degete la o mână, sau un picior mai scurt decât celălalt. Chestii, ciudățenii ireperabile, care pe mine m-ar fi făcut să mă sinucid. Cred că de asta, pentru excesul de ciudățenii, îl voia atât de mult pe Ulf, ținea cu dinții de o prietenie care se cam ducea pe apa sâmbetei, cel puțin dacă era să privesc cu ochii lui Ulf... De foarte multe ori, când eram împreună și suna Tara, Ulf îmi făcea semne să-i spun că el nu-i acolo, că e ocupat, că n-are chef. Habar n-am dacă într-o vreme fusese mai apropiat de Tara și se plictisise de ea între timp. Nu-i exclus ca ei doi să nu fi fost niciodată cu adevărat prieteni, iar relația asta să se fi desfășurat doar în imaginația Tarei.

Căci Tara chiar avea imaginație, și o admiram mult pentru asta. Era firesc ca ea să fi fost mândră în cazul în care s-ar fi născut mulatră, fiindcă ea avea imaginație, spre deosebire de mine. Ar fi găsit multe moduri în care să se consoleze, chiar și când ar fi fost ironizată de cei din jur fiindcă era diferită.

Pe de altă parte, și fără să fiu deloc geloasă, pot să spun cu toată sinceritatea că Tara n-ar fi putut niciodată să fie iubita lui Ulf. Tara era foarte deșteaptă, și avea idei multe, și personalitate, iar asta l-ar fi obosit tare pe Ulf. Cred că el căuta într-o femeie tocmai tăcerea și banalitatea. Voia mai degrabă o statuie căreia să-i vorbească, pe care s-o mângâie din când în când, atunci când simțea un exces de tandrețe.

Tara nu putea sub niciun chip să fie statuia lui Ulf.

29 septembrie

Gaby îmi spunea, nu demult: „Amalia, fată, să știi că dacă am trăi în altă țară, nimeni nu s-ar mai lua de tine că ești mulatră. Decât românii-s așa înapoiați". Cred că avea dreptate. Probabil că, în

alte părți, oamenii erau normali, adică erau capabili să-și vadă de viețile lor, fără să se uite peste gard, în curtea vecinilor. Poate că nu m-ar fi privit cu ură atunci când mă urcam în autobuz, poate că nu s-ar fi băgat în fața mea la cozi în supermarket, pe principiul „eh, o fată neagră nu-i chiar om...“. Poate că nici profii nu m-ar fi persecutat; poate că n-ar fi pornit de la premisa că, dacă sunt maro închis, automat nu sunt bună la chimie... (Mda, nu sunt bună la chimie, dat n-aș fi fost nici dacă eram albă, fiindcă e o materie de căcat.)

„Bine, fată”, îi răspundeam lui Gaby, de obicei în timpul orelor, „și ce căcat aș putea să fac, dacă aici s-a gândit cretina de mama să mă fete? Cu ce mă încălzește să știu că în alte țări oamenii nu-s chiar așa proști?". Asta era de obicei momentul în care, eu ridicând tonul, profa care era la catedră ridica și ea un deget spre mine: „Urechiuț, treci la lecție!". Sau: „Urechiuț, în picioare!". Sau: „Urechiuț, scoate imediat o foaie de hârtie!". După ce proasta se calma, cum-necum, reluam convorbirea cu Gaby.

„Păi, fată, acum nu te ajută cu nimic, dar mai încolo, zic. Când o să ia Ulf premiu din ăla de care iau scriitorii... și o să plece prin alte țări, și o să te ia și pe tine cu el. Pricepi, fată?”

Pricepeam, dar parcă totuși ceva mă împiedica să îmi imaginez că eu și Ulf vom rămâne un cuplu până la adânci bătrâneți, sau măcar până când avea să ia el premiul ăla mare, care să-i permită să se plimbe prin toate țările posibile și imposibile, cu mine târâș după el. Dacă o întrebai pe Gaby, idealul ei ar fi fost să rămânem pentru totdeauna combinate cu ăștia doi: eu cu Ulf, ea cu Corbu.

Eram în buda liceului, înghițeam un 4paws, luat de la Tara, cu ce mai rămăsese pe fundul unei sticle de Pepsi, când Gaby mi-a spus pentru prima dată că i s-a pus pata pe pictor. Măcar de-am fi fost

în aceeași budă, dar eram fiecare într-a ei, fiindcă ea zisese că e posibil să aibă nevoie Number 2, în timp ce-și fuma joint-ul. Gaby nu prea se împăca cu 4paws-urile, zicea că sunt tari și că îți fac greață. Se obișnuise cu joint-urile, dar era ok și așa, fiecare cu ce avea în rucsac. Am fost cumva uimită să aud că îl place pe Corbu, așa că nici n-am reacționat prompt când Gaby m-a întrebat un minut mai târziu, de dincolo de perete: „Fată, la tine e hârtie igienică?!". Nu era nici la mine, dar i-am dat un șervețel.

Ghinionul meu – sau ghinionul prieteniei noastre – a fost că scena asta din budă mi s-a șters instant din minte. Probabil din cauza 4paws-ului. Așa cum zicea și Tara, drogul ăsta șterge amintirile. La fiecare, în alt fel – Tarei i le șterge pe cele îndepărtate, mie mi le șterge la nimereală, uneori pe alea vechi, alteori pe astea noi. Mi s-a șters și, câteva zile mai târziu, Gaby a reacționat foarte nasol când a descoperit mâzgălelile mele pe caietul de fizică.

Dar, revenind la ce ziceam, poate că dacă m-aș fi născut în altă parte decât în România n-ar fi fost așa o tragedie să fiu neagră. Poate nu mi-aș fi urât culoarea pielii, fiindcă o urau cei din jur. Poate că aș fi învățat să-mi placă să fiu mulatră.

Era atât de ciudat gândul că, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, cea mai mare frustrare din viața mea ar fi putut să nu existe.

Oare, dacă aș fi fost albă ca majoritatea oamenilor din țara asta, aș fi fost altfel? Aș fi fost altcineva?

30 septembrie

Mă plictiseam așa cum nu cred că mă mai plictisisem în viața mea, și mi-am adus aminte de fazele alea în care faci tot soiul de jocuri de cuvinte, pe hârtie, ca să vezi cât de iubește unu' sau altu'. Întâi le-am făcut cu numele lui Ulf, și

îmi ieșise că mă iubește 40%, Am încercat și cu vechia lui poreclă, Gunz, dar a fost și mai nasol: mi-a ieșit 25%. Cum terminasem toate combinațiile pe care le puteam face cu numele lui Ulf, am trecut, fără să mă gândesc prea mult, la Corbu. Am băgat numele lui Corbu și rezultatul a fost uimitor: joculețul zicea că pictorul mă iubește 80%. M-a lovit un râs puternic și i-am arătat lui Gaby: „Ia uite, fată, mă iubește Corbu 80%.“ Gaby m-a privit cu ochii mari, s-a uitat și pe foaie, unde procentul ăla se lăbărța cu mândrie, imposibil de negat, după care a izbucnit în plâns și a ieșit din clasă.

I-am cerut voie băbăciunii de fizică să ies și eu, fiindcă, i-am zis, colega mea de bancă nu se simte bine și vreau să verific dacă e ok. Gaby plângea în baie, în fața oglinzii.

„Ce-ai, fată?“, am întrebat-o și i-am pus o mână pe umăr. Și-a smucit umărul și m-a privit cu răutate.

„Mai și întrebi? Ești o vacă ipocrită, aia am.”

„Dar ce-am făcut?“, am întrebat-o sincer, fiindcă nu-mi aminteam să fi făcut ceva aiurea înainte ca ea să iasă val-vârtej de la ore.

„De ce pula mea nu mi-ai zis că-ți place de Corbu? De ce m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de el ca o vacă?“

Abia în momentul ăla mi-a venit în minte faza din budă, când Gaby îmi zisese ceva despre Corbu.

„Fată, nu fi proastă, io n-am zis că-mi place de Corbu. Eu rahaturi din alea cu nume fac și pentru tipii care nu-mi plac... Le fac la mișto, așa, să treacă timpul, de fun. Am făcut și pentru Florin, na. Vezi că ești retardă?”

Florin era un tocilar care stătea în prima bancă. Avea coșuri și era virgin. Lua note mari și ne dădea mereu să copiem tema.

Gaby s-a luminat dintr-o dată și nu doar că nu i-au mai țâșnit lacrimi, ba chiar a început să și râdă, printre sughițuri.

„Cu Florin, fată?!“

Și-a șters machiajul întins pe obraji și a zis:

„Fată, mă bucur mult... credeam că n-o să mai putem fi prietene. Dacă ți-ar fi plăcut de Corbu, zic.“

„Nu fi cretină, mie îmi place Ulf”, i-am mai zis, și după asta am ieșit din budă, ținându-ne de mână, și ne am dus să bem o cafea în pub-ul de lângă școală. Fusese o zi prea stresantă ca să mai rămânem la ore. Aveam să bem două cafele, o bere, poate, și pe urmă s-o sun pe Tara, să văd dacă am program seara la grota.

Mi-am dat seama că am mințit-o pe Gaby nu chiar imediat, ci la vreo săptămână după faza asta. De fapt, am mințit-o parțial, fiindcă era adevărat jumătate din ce-i spusesem – chiar îmi plăcea în special Ulf. Dar asta nu venea deloc în contradicție cu posibilitatea de a mă îndrăgosti și de pictor.

1 octombrie

Eram în grotă, făceam o pauză. Mă distrasem grozav cu ultimul client, și nici nu fusese nevoie să fac sex cu el. Tara îl ținuse de un picior, fiindcă una din chingi cedase, și eu îl biciuisem pe fund. Era un bărbat în vârstă, pe la 40 de ani, poate chiar mai mult. Îmi amintea de Babuinu. Privirea pofticioasă, burta mare, mâinile păroase, ochii obraznici. Așa că nu a fost nevoie ca Tara să mă îndemne din timp în timp: „Mai tare, Amalia, mai tare!“, cum o făcuse în primele zile pe care le petrecusem în grotă. Acum am dat cu sete și, când am simțit mirosul de sânge, m-am simțit cumva deasupra lumii, ca atunci când luam 4paws.

Am terminat clientul și am ieșit pe balconaș, să fumez o țigară. Balconul era plasat foarte ciudat: ieșeai din grotă, intrai pe palierul blocului și mai urcai o scară, apoi intrai pe o ușiță mică și ieșeai la lumina. Locuitorii blocului se speriau când vedeau pe cineva ieșind din grotă și urcând

pe balcon, la o țigară. Ca și cum noi, fetele și băieții din grotă, eram o altfel de specie, una sălbatică, care nu avea voie să se amestece cu a lor.

Acolo, fumându-mi țigara, l-am văzut pe Corbu. Venea spre noi. Era singur. Nu-l mai văzusem niciodată venind în grotă, așa că m-am gândit că a venit pentru sex. Nu vedeam pentru ce altceva ar fi venit. Am coborât repede și l-am întâmpinat la intrare.

„Bună Veverițo ce faci“, a zis el.

L-am întrebat cu ce ocazie pe acolo. M-am enervat că mi-a tremurat puțin vocea, fiindcă tocmai îmi amintisem de chestia aia cu numele încrucișate, unde îmi ieșise că pictorul mă iubea 80 la sută. Sigur, asta nu fiindcă m-ar fi putut iubi Corbu de-adevăratelea, ci fiindcă rahaturile alea de jocuri erau o mizerie în care nu puteai avea încredere.

„Am venit s-o ard pe aici un pic și să vă duc după aia-n Iapă“, a zis Corbu, și atunci cred că am simțit pentru prima dată că nu e ceva în regulă. Corbu o ura pe Tara, era gelos că ea petrecea mult timp cu Ulf. Pe mine mă ura mai puțin și, dacă mă ura mai puțin, poate că nu era chiar așa de imposibil să mă placă, măcar acolo, 10 la sută, nu 80... Poate chiar venise să stea cu mine, la naiba, mi-am zis, în timp ce l-am dus și pe el pe balcon, să mai fumăm o țigară. În timp ce urcam pe scara îngustă, care se încolăcea ca un șarpe, o babă a deschis ușa apartamentului, ca să ducă gunoiul, dar ne-a văzut și a intrat la loc, bodogănind. Parcă era mama.

I-am dat o țigară (thank God, aveam țigări normale, nu slim, pe care le luasem de la Tara; Corbu făcea mișto de țigările slim, și acum n-aș fi vrut să facă mișto de mine, căci s-ar fi risipit atmosfera romantică) și a zis chiar „`Țam!“, ceea ce era mare lucru, venind din partea lui. În jurul balconului se lăsase o ceața deasa, odată cu întunericul. Începea să se întunece mai devreme,

venea toamna. Din depărtare, se vedea venind Ștefana, stăpâna absolută, cum îi mai spunea Tara. Mergea cu pași mici, pe tocurile alea de 20 de centimetri, subțiri, pe care eu nu știu daca aș fi reușit să merg. Poate doar trează, complet trează. „Zici că-i o găină hm“, a spus Corbu, și eu am râs. Așa era, Ștefana avea ceva de găină. Mă enerva Ștefana. Dacă ar fi fost după mine, stăpâna ar fi trebuit să fie Tara, ea era mult mai bună și chiar impunea respect. Era și mult mai frumoasă decât Ștefana. La intrarea în grotă era buluc, de parcă pe toți bărbații din București îi apucase așa, tam-nisam, cheful să fie biciuiți. Am început să râdem împreună de toți strâmbii care stăteau la coadă, la intrare, așteptându-l pe Mânzu să-i conducă spre camerele de suferință. În timp ce mă gândeam că, foarte ciudat, sunt aproape fericită, iar pictorul lângă mine părea o prezență caldă, ușor misterioasă, un tip sexy mirosind a țigări și scorțișoară, pe care aș fi vrut să-l iau de mână și să mergem doar noi doi în Cală, chiar atunci, Corbu a propus să-i scuipăm pe proști în cap ca să vedem dacă se prind și se uită în sus.

3 octombrie

Dar poate fusese doar o prostie din partea mea, poate doar ceva ce-mi imaginasem greșit. Îi povestisem și Tarei, iar femeia a strâmbat din nas, în timp ce-și rula ciorapii negri, mormăind ceva de genul „Corbu nu merită niciun fel de pizdă, cu atât mai puțin pe tine.“ Poate că nu, dar eu, când mă îndrăgosteam, nu prea mă mai gândeam dacă persoana aia mă merită sau nu. Voiam doar să stau cu ea și să o cunosc, atât.

Mi-am dat însă ușor seama că nu aveam cum să fiu îndrăgostită de Corbu. Eu, Amalia, îl iubeam la nebunie pe Ulf, îl visam, muream de dorul lui când eram acasă, cu mizeriile alea de Urechiuți, mama și Babuinu, sau la școală, unde totul mă

plictisea și mă irita, mai puțin Gaby. Îl iubeam pe Ulf ca în ziua în care îl cunoscusem și pentru el așteptam să vină seara și să merg în Cală.

Cala nu-mi plăcea. În unele nopți o uram. Mă înfricoșa. Era întunecoasă, mureai de frig acolo și mai ales era al naibii de îndepărtată. Trebuia să străbatem tot orașul, și pe urmă să mai mergem și o grămadă pe jos, când n-aveam bani de taxi sau chef de vrăjit pe cineva cu mașina. Dacă ar fi fost alegerea mea, mi-ar fi plăcut să ne alegem o bodegă în Centrul Vechi, unde să ne întâlnim seară de seară, așa cum făcea toată lumea. Nu erai la mama dracului și aveai și tot ce-ți trebuia la îndemână. Cândva, pe la începutul verii, nu știu cum naiba se întâmplase, dar rămăsesem pe la vreo 3 dimineața fără nimic. Băutura se terminase, joint-urile le fumasem, 4paws-ul Tarei se terminase și el. Ulf avea draci, se plimba de colo până colo, iar Corbu, mai rău, a propus la un moment dat să ne bem propriul sânge. Văzuse el nu știu ce rahat de horror, în care niște tineri se tăiau și adunau sânge într-un pocal, după care îl beau, fiindcă rămăseseră și ei, ca noi acum, fără droguri și alcool. Eram aproape sigură că Ulf o să ia de bună ideea lui Corbu și îmi făceam planuri cât de departe voi putea fugi cu tocurile alea, până să mă prindă Corbu și să mă golească de vreo doi litri de sânge, care să meargă în pocalul bunăstării comune. Noroc cu Tara... a propus să ieșim la autostop și să mergem într-un club. N-are niciun efect sângele uman, îi convinsese ea pe băieți, a băut mai demult și zici că e lapte.

Dar pentru Ulf aș fi mers și pe Lună. Și, fie vorba între noi, între Lună și Cala, a doua era măcar un pic mai aproape...

Mi-l prezentase Tara. Nu fusese ceva gen: noi într-un bar, la masă, cu ceva alcool în pahare, vine un tip și zice „Salut, eu sunt X-ulache“ și întinde mâna. Fusese ceva premeditat, amânat și îndelung așteptat. De ceva săptămâni, toată lumea vorbea

despre Ulf. Oriunde. La mine, la liceu, o grămadă de gagici vorbeau despre el și despre cărțile lui. Tara, pe care n-o cunoscusem decât de puțin timp, vorbea nonstop de el, în special când era drogată. Până și mama vorbea despre el, după ce-l văzuse înjurând la televizor. Fusese mare balamuc din cauza înjurăturilor în direct pe post: scriseseră și ziarele mondene despre Ulf, iar realizatorii emisiunii (sau chiar postul ăla) fuseseră amendați. Maică-mii îi plăcuse tupeul de-a înjura la TV dar, față de cei din jur – Babuinu sau vecini, se arătase scandalizată: „Ca să vezi, domnule, ce-au ajuns intelectualii de azi, nu mai au rușine deloc!“. În secret, cred că avea unele fantezii cu Ulf. Așa că toți vorbeau de Ulf. Muream să-l cunosc, trebuia să-l cunosc. Era ceva incredibil că Tara îi era apropiată, ca și cum destinul meu avusese grijă să mi-o scoată în cale pe tipa asta, care îl cunoștea pe scriitor.

Ce-i drept, Tara nu era chiar atât de nerăbdătoare să ne facă cunoștință. Poate că presimțea ea ceva. Se gândea că o să mă dau la el, sau știa că lui s-ar putea să-i placă de mine. Până la urmă, la cât am tocat-o la cap, a zis că bine. Și bine a fost.

L-am cunoscut pe Ulf.

Mi-ar plăcea să aibă și Tara un jurnal și în el să fi scris cum a fost prima ei întâlnire cu Ulf. Dacă a fost la fel de emoționată cum eram eu. Dacă și ei i se duseseră ochiuri la ciorapi. Dacă s-a bâlbâit când a trebuit să-i spună cum o cheamă. Dacă s-a înroșit în obraji și a clipit prea des, până când i s-a întins rimelul. Dacă i-a bătut inima de parcă ar fi băut 20 de cafele și ar fi urcat 18 etaje. Dacă știa ceva despre el, înainte să-l cunoască...

N-am idee dacă Tara are jurnal, așa cum n-am idee nici dacă este îndrăgostită de Ulf. Oricum, toate astea n-au prea mai contat, după ce l-am întâlnit. Mă îndrăgostisem chiar și fără să-l văd, doar așteptându-l, imaginându-mi tot felul de

lucruri ciudate despre el. Unele aveau să se confirme, altele nu, dar ce mai conta...

Așa că, i-am spus în gând lui Gaby, nu fi retardă, fată, că eu nu am cum să fiu îndrăgostită de Corbu. Eu îl iubesc pe Ulf încă de dinainte să-l întâlnesc.

9 octombrie

În dimineața asta fusese o vreme super ca lumea, așa că ieșisem cu Gaby în Cișmigiu, să bem un Pepsi și să stăm atârnate pe pod, să fumăm un pachet de țigări, înainte de ore. Tara ieșise și ea, de dimineață, cu Maria Magdalena, la o plimbare, și ne-am intersectat pe la Kogălniceanu. Gaby s-a uitat urât la ea, fiindcă, spunea, „panarama sigur vine de la Corbu, ce caută ea prin partea asta a orașului, fată“. „Nu“, i-am zis eu, „e pe aproape și grota, poate vine din grotă." Deși, între noi fie vorba, și eu cam bănuiam că vine de la Corbu. Dacă nu de altceva, măcar poate ca să facă schimb de baby sitting la Maria Magdalena. „Du-te, fată, de aici, ești bolândă, cum pana mea să vină de la grotă cu CAPRA după ea?“, a zis Gaby și, ce-i drept, cam avea logică. Ar fi fost ciudat să meargă cu capra la bordel, s-o lege de mașina aia de făcut sex în timp ce ea se ocupa de un client. S-ar fi pervertit dracului de tot capra. Mă rog, nici așa nu era ea prea cuminte... Mereu ronțăia ce nu trebuie. Îmi lua geanta, mi-o răsturna cu copitele din față și îmi mânca tot ce găsea interesant pe acolo. Cel mai naspa era în perioadele de dietă, când îmi rădea merele dintr-o suflare. Atât îmi trebuia, să am mere la mine, că Maria Magdalena le dădea gata. Era și scumpă cumva, când se uita la tine așa, lung, cu ochii ăia mari de vacă. Oricum, pe panarama asta mică o iubeau cu toții, de fapt, o iubeam, de la Corbu până la maică-mea.

Căzuse și pe mine păcatul într-o zi. Îmi dăduse Ulf să-i țin capra, cât timp avea să se vadă

cu unu' la o întâlnire de afaceri. Cred că editorul lui, pana mea. Plecasem amândoi cu capra și, pe la Rosetti, Ulf și-a amintit că trebuie să se vadă cu ăla. Eu aș fi frecat menta vreo două ore cu capra, dar trebuia să dau pe acasă, să-mi iau geanta ca să merg, imediat după ce terminam cu Ulf, la școală. Aveam teză. Așa că, vrând-nevrând, am luat-o pe Maria Magdalena și ne-am urcat în troleibuz, să merg acasă.

Belele peste belele, bineînțeles. Nici juma' de stație n-am mers, că drăcoasa aia mică s-a urcat cu copitele pe-o muiere care stătea pe scaun. Dracu' mă pusese, mă și urcasem pe la prima ușă. Babeta stătea pe locul ăla din față, primul pe stânga. A urlat la mine, că de ce plimb animalul fără botniță. Mi-am cerut scuze, ea nimic, tot îi dădea zor că generația de azi nu mai are respect. Până la urmă, mi-am ieșit din pepeni și-am înjurat-o. De unde pula mea să fi avut eu botniță de capre, ce, astea se găsesc așa, pe toate drumurile? A coborât baba, m-am așezat cu Maria Magdalena pe scaun. Atunci s-a găsit și ea să mă pupe. Când o apuca pofta să te pupe, nu mai aveai scăpare. Mi s-a urcat cu copitele pe haină, în cap, mi-a dat cu limba pe toată fața. Lângă, niște cocalari râdeau de leșinau și ne făceau poze cu telefonul. Mda, probabil că nu se urcă în 66 toată ziua negrese cu capre în lesă.

Am ajuns în sfârșit pe la mine, când să mă urc în lift, hop și doamna Antonescu, prietena maică-mii.

„Da' ci animal îi ăsta, fata mia", a întrebat femeia.

„Nu știu nici eu, e a unui prieten'", am zis, ca să nu mai lungesc discuția. Dacă i-aș fi zis că-i minicapră, m-ar fi contrazis că, vezi doamne, nu arată la fel ca alea pe care le știe ea. Așa că mai bine așa. Animal incert. Dar, când să se urce în lift, doamna Antonescu că hâr, că mâr, că ea nu împarte cabina cu specimenul ăsta canin nefiresc. Mna, n-am idee de ce toți proștii o confundau pe Maria

Magdalena cu o cățea – chiar nu arăta a câine. Am urcat singură până la etajul meu. Singură, adică doar eu și capra.

Am intrat și m-am bucurat că nu era nimeni acasă. Până să mă duc după geantă, în camera mea, am dat drumul apei să curgă în cadă, ca să-mi mai trag un epilat pe picioare, înainte să plec. În timp ce mă fâțâiam pe acolo, căutând noul aparat de ras, am scăpat-o din ochi, pare-se, pe Maria Magdalena. Eram cu un picior pe jumătate vârât în cadă, când am auzit vocea maică-mii:

„Doamne apără și păzește, ptiu, piei Satană, ce-i drăcovenia asta?!!! Răzvaneeeeee! Ajutor, Răzvane, moooor!!! E un pui de măgar la noi în bucătărie!!!! Leșin, îmi vine rău, Răzvaneeeeeeee!”

Mda, era vocea idioatei de mama, dar n-am idee cine mama naibii putea fi Răzvan și, cu atât mai rău, prin ce minune bucătăria din apartamentul meu ar fi putut să-i aparțină și acestui Răzvan. De unde până unde era „bucătăria lor“. În puiul de măgar din urletele maică-mii am recunoscut-o, bineînțeles, pe Maria Magdalena. Cu regret am abandonat apa și promisiunea lamei de ras pe picioarele mele și am băgat un cap în bucătărie.

La „Oh, vai!!! Cât m-ai speriat, Ama, ce mama dracu’ faci acasă, la ora asta, n-ai școală?!!“-ul maică-mii era cât pe ce să răspund și eu cu un „Ce paștele mă-sii faci, femeie, de ce dracu’ ești dezbrăcată, de ce urli în pragul isteriei și cine pula mea e Răzvan?“. Fiindcă mama, da, culmea ororilor nebănuite, era goală, înfășurată neglijent într-un cearșaf. Cu picioarele goale, cu părul desfăcut.

Nu că nu ar fi fost o oroare suficientă, dar, cum stăteam eu cu ochii mari uitându-mă la maică-mea, mai mult goală decât îmbrăcată, și uitând complet de Maria Magdalena, care ronțăia fericită o mușcată de pe calorifer, cu ghiveci cu tot, din hol a intrat un bărbat care la început mi s-a părut

necunoscut. Era în chiloți, foarte păros, iar în mâna ținea o rachetă de tenis, pe care am recunoscut-o a fi din dulapul cu vechituri al maică-mii.

„Unde-i măgarul, lua-l-ar dracii de măgar, să-i arăt eu lui!“, a urlat bărbatul, acel Răzvan, probabil, în care câteva secunde mai târziu l-am identificat pe soțul doamnei Antonescu. Soțul mai tânăr cu vreo 15 ani, despre care se bârfea destul de mult pe scara blocului. M-am prins imediat cam ce trebuie să fi căutat el în apartamentul nostru și de ce mama stătea înfășurată în cearșaful ăla, cu nimic pe dedesubt. Era normal, în fond, Babuinu nu era chiar bărbat, sau, oricum, nu era mascul uman. Și, în plus, mie nu-mi stătea în fire să judec aventurile sexuale ale oamenilor, nici măcar pe cele ale părinților mei.

Cu greu am scăpat-o pe Maria Magdalena de furia maică-mii și a vecinului nostru Răzvan.

Mama voia să-i dea cu otravă de șobolani, supărată că i-a adus microb, în bucătărie-și că i-a distrus mușcata, în timp ce Răzvan voia să-i dea cu racheta în cap și să cheme pe urmă hingherii, să reclame o intrare prin efracție a animalului în apartamentul vecinei, asta... amantei, mă rog, vecinei. Cu chiu, cu vai, fiindcă nesimțita mai avea câteva frunze la mușcată și ținea morțiș să le rumege și pe alea, am tras-o de lesă și am reușit să ajung cu ea până în hol. Tocmai când deschideam ușa, fără să-mi mai amintesc că nu apucasem să-mi iau nenorocita aia de geantă pentru care bătusem atâta drum și că mă duceam acum câine surd la vânătoare, adică la teză, Maria Magdalena s-a întors cu o mișcare bruscă și i-a vomitat maică-mii niște iarbă semidigerată, pe degetele de la picioare.

M-am tirat cât mai repede, de frică să nu cheme idioții ăștia poliția și să ajungă cine știe pe unde capra lui Ulf...

Mda. Așa că am liniștit-o pe Gaby cum am putut mai bine, spunându-i că Tara probabil venea de la grotă cu capra, în dimineața asta, deși nici eu

nu-mi credeam propria minciună. Dar n-aveam niciun chef de geloziile isterice ale lui Gaby. Mi se părea greșit că e îndrăgostită de Corbu. O înțelegeam, dar tot mi se părea greșit. Mă rog, poate și pentru că nu fusesem niciodată în situația ei. Nu trecusem prin șocul ăsta, să fiu amorezată de cineva și el nici măcar să nu mă bage în seama, să mă considere mai puțin importantă decât un fir de iarbă pe care-l calcă în picioare, fără să-l vadă propriu-zis. În general, dacă mă îndrăgosteam de cineva, persoana aia cumva ajungea să aibă o reacție vizavi de mine. Nici nu stăteam așa, ca vaca-n tramvai, așteptând să-mi pice din cer. Făceam în așa fel încât să ajung în preajma persoanei respective, făceam ceva, orice, nu stăteam cu pizda-n sus să aștept destinul.

Mi-am aprins o țigară, i-am aprins și lui Gaby una, și am întrebat-o de ce-l iubește pe Corbu. A zis că-l iubește fiindcă e nesimțit și misogin și chestia asta, cumva, era foarte cool. Cam înțelegeam ce vrea să spună. Într-un fel, și eu îl iubeam pe Ulf aproape din aceleași motive.

17 octombrie

Când eram mică, mama, departe de a mă ajuta să trec cu bine peste faptul că eram diferită de ceilalți copii, mai degrabă îmi accentua criza. Avea un hobby din a scoate mereu în evidență că eu sunt vinovată pentru culoarea pielii mele, și ea nu va putea face niciodată nimic pentru a-mi schimba destinul. „Nu eu te-am vrut așa, să fie clar. Mie mi-ar fi fost mai ușor dacă te-ar fi schimbat la maternitate cu un plod normal'", spunea uneori, când era exasperată dintr-un motiv sau altul. Simțeam că îi este rușine cu mine, iar asta mă făcea și mai timidă, mai retrasă, mai închisă în mine. Primul fond de ten alb-porțelan mi l-a luat când am intrat la grădiniță. Credea că e atât de simplu! De fapt, spoiala albă arăta ca dracu' pe

mine, făcându-mă să par o figurantă ieftină dintr-un bar la o petrecere de Halloween. Dar ea insista, și mă certa în fiecare dimineață în care uitam să mă dau cu două straturi de fond de ten, între care băgăm și pudră, tot alb-porțelan.

Tata părea să fie și el un capitol neplăcut al vieții maică-mii. Vorbea despre el cu dinții strânși, cu mușchii obrajilor încordați, ba uneori fie schimba vorba, fie începea să arunce cu cratițe și farfurii prin bucătărie. Pe la 8 ani, mi se făcuse deja scârbă s-o mai întreb ceva despre trecutul apropiat al familiei mele.

Ulf, însă... Ulf a fost cred prima persoană care nu a părut dezgustat că sunt mulatră, ba chiar s-a arătat atras de această particularitate. Și nu neapărat ca și cum aș fi fost o maimuță expusă la circ. Pe lângă că părea să-l excite că sunt diferită, în același timp se purta și normal, ca și cum în restul timpului, când nu făceam sex, eram pentru el o ființă ca oricare alta. Nu eram ieșită din comun, ciudată, caraghioasă. Mă privea ca pe un om.

Dar și dacă m-ar fi privit așa cum mă priveau ceilalți, cu curiozitate și dezaprobare, l-aș fi iubit la fel.

Unul din lucrurile care mă deranjau când mergeam în Cală erau discuțiile dintre Ulf și Corbu despre artă. Nu zic că n-or fi fost interesante ele în sine, dar mă deranja că nu înțelegeam nimic. Mai rău, ne excludeau total, atât pe mine, cât și pe Tara. Nu aveam ce să spun, cu ce să intervin, fiindcă era un domeniu străin, ca și cum ar fi vorbit despre cursul valutar. Nici Tarei nu-i plăceau genul ăsta de discuții. Tara îl detesta pe Corbu și avea impresia că pictorul iniția acest fel de dezbateri numai ca să-l aibă pe Ulf în întregime pentru el. Probabil așa și era; Tara era groaznic de deșteaptă. De fiecare dată când mă gândeam la ea, simțeam cum mi se ridică puful de pe mâini. Cred că era minunat și în același timp oribil să fii Tara, să fii atât de deșteaptă, să înțelegi atât de multe

lucruri. Mereu am avut senzația că oamenii foarte deștepți sunt teribil de singuri. Sunt izolați în înțelegerea lor, în timp ce ființele din jur nu-i pot urma, rămân cu mult în urmă. Eu mă simțeam bine așa, rămasă în urmă, acolo unde erau cei mai mulți oameni. Nu mi-ar fi plăcut în niciun caz să fiu foarte deșteaptă, să fiu Tara, Corbu sau, Doamne ferește, Ulf. Asta mi-ar mai fi lipsit: după ce că eram mulatră, să mai fiu și genială...

Dar Tara era – deșteaptă, vreau să zic, nu mulatra (așa că, într-un fel, nefiind mulatră, își permitea să fie genială) – și nici nu părea s-o deranjeze prea tare. Poate nu-ș dădea seama cât era de deșteaptă. Spunea lucruri atât de mișto, pe care, spre deosebire de alea spuse de Corbu sau Ulf, le puteam cât de cât înțelege. De exemplu, spusese ea într-o zi că artiștii ne redau pe noi, femeile, exact așa cum suntem în realitate. M-am gândit mult la asta. Cred că așa era. Și, chiar dacă n-ar fi fost așa, oricum era ceva frumos spus, ceva care suna bine. Ceva ce mergea să-ți pui pe Facebook, ca status.

Într-una din zile, la română, m-am gândit că mi-ar plăcea foarte mult să mă picteze Corbu goală. Stăteam așa, plictisită, toanta de profă ne explica ceva total neinteresant, ne amenința cu teza, și mi-am imaginat cât de mișto ar fi să stau într-o după-amiază, goală, pe covorul lui Corbu din atelier, printre pensule vechi și vopsea uscată, și el să mă picteze. Ideea că privirea lui avea să-mi analizeze fiecare petic de piele, fiecare cută, fiecare rotunjime, avea ceva incredibil de atractiv. O să-l conving să mă picteze goală, mi-am zis în gând, deși nu aveam nicio idee cum să-i spun asta în așa fel încât să nu pară patetic.

Mă strigă cretina de mama, trebuie să ies acum...

18 octombrie

În ziua aia nenorocită, când beţivul bătrân din bodega La Carmen a borât pe picioarele mele şi în poala mea, l-am urât cu adevărat, pentru câteva minute, pe Ulf.

L-am urât fix în clipa în care mi-am dat seama că voma bătrânului mirosea la fel ca cea a Babuinului. O fi fost explicabil, nu ştiu, aşa mirosea voma tuturor beţivilor din lume, dar asta nu m-a împiedicat să-l urăsc pe Ulf.

Atunci am înţeles exact ce vor să spună oamenii care îşi definesc propria relaţie ca pe una de iubire-ură. Îl iubeam enorm pe Ulf, îl iubeam la fel de mult ca oricând, de când l-am întâlnit şi până în clipa asta, dar în acelaşi timp mi-ar fi plăcut să găsesc o cale prin care să-l fac să sufere. Îl uram pentru că mă făcuse să-l iubesc, pentru că mă blocase în filmul ăsta, al iubirii mele pentru el, când aş fi putut acum să fiu oriunde altundeva. Să fiu, inclusiv, într-o relaţie din care să primesc mult mai mult. Să fiu cu cineva care să mă merite. Şi, pentru că nu aveam cum să ies din proprie voinţă din relaţia cu Ulf, simţeam că ar trebui să-l rănesc cumva.

Dar nu l-am rănit nici atunci, fiindcă, în definitiv, îl iubeam foarte mult. I-am dat doar trifoiul cu patru foi pe care-l culesesem pentru el, din Cişmigiu, şi-l păstrasem o vreme, aşteptând momentul în care gestul de a i-l oferi ar fi însemnat cât mai mult cu putinţă. Sper să fi păstrat trifoiul ăla. Nu l-am întrebat niciodată.

A, da. Şi tot atunci, La Carmen, i-am spus că îi interzic să mai scrie vreodată, iar el a spus că n-o să mai scrie. Era o copilărie, cumva, să-i cer asta, dar în unele momente devenea pur şi simplu insuportabil gândul că eu trebuie să-l împart pe Ulf cu toţi cititorii lui. Că toţi oamenii ăştia pot intra în mintea iubitului meu şi-l pot cunoaşte la fel de bine şi de intim pe cât îl cunosc eu. Aveam coşmaruri noaptea, simţeam că Ulf nu mai e doar al meu, e al tuturor celor care îi ating cărţile pe

rafturile librăriilor, care îi sorb cuvintele la lansări, care scriu pe bloguri despre cărțile lui. Mi se părea că are o conexiune mult prea puternică, adâncă și directă cu oamenii ăștia, pe care nici măcar nu-i cunoșteam.

Evident, Ulf făcea mișto de mine. Ca întotdeauna. Scrisul însemna mult pentru el, așa că nu avea cum, în mod serios, să-mi fi promis cu atâta ușurință că renunță la el. De multe ori, Ulf spunea orice, numai ca să-l las în pace, în damblaua lui. Mi-ar fi promis și luna de pe cer. Și nu s-ar fi gândit nici măcar o secundă, o amărâta de secundă, că poate ar fi cazul să mi-o și aducă, dacă tot mi-a promis-o...

Dar, chiar și așa, n-am mai insistat. N-avea rost. Și nici nu mi-a părut rău, după asta, că i-am dat lui trifoiul meu cu patru foi. Nu mi-a părut rău niciodată.

19 octombrie

Am făcut-o prima dată la 8 ani jumate. Nu aveam cine știe ce păr pe picioare, dar plimbatul lamei pe pielea umedă mi-a dat o senzație de liniște, de împăcare, de confort. A trecut apoi un timp pană s-o fac din nou. Am făcut-o după vreo 4 luni și am simțit aproximativ aceleași lucruri ca și prima dată. Pe urmă am făcut-o din ce în ce mai des.

Rasul pe picioare a devenit refugiul meu. Așa cum alții se închid în camera lor ca să asculte muzică și să se simtă înțeleși de cineva pe lume, mai puțin singuri, la fel fac eu atunci când mă rad pe picioare. Mă rad când iau note mici pe nedrept. Când sunt certată pe nedrept. Când n-am încredere în felul în care arăt. Când primesc vești bune. Când cunosc un tip nou și mă îndrăgostesc. Totuși, de fiecare dată când începeam să mă epilez pe picioare, era un chin. Știam că așa se va întâmpla.

După nici 15 minute, apărea de undeva Babuinu, legănându-se, intra peste mine cu doza de bere proaspăt desfăcută în mână și mă înjura de mamă, reproșându-mi că iar va plăti prea mult la întreținere, consum apa degeaba.

Ca să-i fac în ciudă, nu mă grăbeam deloc.

„Lua-ți-aș-o pe mă-ta în pulă și sugruma-o-aș cu coaiele!”, zbiară la mine.

Îl privesc impasibilă.

„Dar chiar o iei în pulă în fiecare seară, nu?“

„Nu așa, făăăă. Nu asta vream să zîc... Așa... Cum ar veni...“

Se leagănă și se proptește de tocul ușii. Pe frunte are broboane de transpirație. Se uită la sânii mei, iar o să se masturbeze probabil până vine mama. Pe urmă o s-o frece pe ea. Poate că și cățeaua ar trebui să-mi fie recunoscătoare, îi reîmprospătez viața sexuală.

M-am întâlnit mai devreme cu Corbu să-mi dea Portretul lui Dorian Gray. Îmi spusese că personajul principal seamănă cu Ulf. Trebuia să-l citesc! M-am așezat pe terasă, în șezlongul verde închis, și am început să citesc. Părea destul de interesantă, deși stilul mă adormea puțin. Îmi plăcea personajul într-adevăr, mi se părea și mie că seamănă cu Ulf. După vreo douăzeci de minute, m-am dus în baie să mă rad pe picioare.

Vaca a descoperit zilele trecute că am niște iritații. I-am spus că e de la ras, că am exagerat puțin, dar că or să treacă numaidecât. Vaca nu și nu, ca de obicei.

„Hai la doctor ”, face.

Futu-ți morții mă-tii, îmi vine să-i urlu, te plictisești, nu ți-o mai trage ăla, n-ai altă preocupare decât iritațiile mele?

„Nu se poate, mergem la doctor", zice ea ca dobitoaca, „așteaptă doar câteva minute să mă machiez.“

Se machiază vreo trei sferturi de oră. Sunt nervoasă, așa că intru în baie, dau drumu’ la apă și

încep să mă rad din nou. Mă ustură ca dracu'. Ieri e posibil să fi exagerat. M-am ras în fiecare oră. Mai puțin în alea în care am dormit. Termină vaca cu machiajul, „hai să mergem" face, „te duc la urgență".

„Urgența mă-tii", îi zic.

„Lasă, nu mai băga mutre... vrei sa-ți taie picioarele? Să ajungi o oloagă?"

Râd zgomotos și îmi aprind o țigară. Urcăm în lift. Abia acum observă țigara, tușește și dă să mi-o smulgă și să mi-o stingă. Îi ard una peste mână. Mă îmbrâncește în oglinda spartă din cabină. Liftul se clatină, dintr-o dată mă sperii groaznic că se va bloca între etaje, că voi rămâne aici câteva ore cu idioata. Că în timpul ăsta îmi va crește păr pe picioare. La dracu'. Nu puteam să mă gândesc să fi luat la mine o lamă?

Mă cheamă Amalia. Ador pepsi-ul twist, cappuccino-ul, piercing-urile, să mă rad pe picioare și filmele horror.

30 octombrie

Corbu stătea azi de dimineață în curtea liceului și fuma. Nu-l mai văzusem de ceva vreme bună; îl mai întâlnisem o singură dată, în Cală, desigur, după ziua aia în care venise la grotă și fumasem împreună pe balcon, iar el se gândise să scuipe în capetele nefericiților ăia care așteptau să intre și să fie biciuiți.

Eram la ora de mate, așa că am cerut voie la baie. Am ieșit în curte, iar Corbu m-a salutat cu gestul ăla al lui, sexy, într-un fel, în care ducea degetul arătător la tâmplă. Corbu, atunci când voia, era sexy și mișto. De pildă, acum, când purta o beretă în dungi, maro închis cu bej, blugi negri tăiați în genunchi și niște cizme un pic ciudate, decolorate. Și un tricou cu Bob Marley. Mi se părea al naibii de aiurea să poarte un tricou cu Bob

Marley și eram singură că-l poartă la mișto. Iar asta îl făcea și mai sexy.

Mi-a dat o țigară și ne-am urcat pe postamentul de beton din fața sălii de sport.

Îl invidiam uneori pe Ulf, printre multe alte motive, și pentru că este iubit atât de tare de Corbu. Felul în care iubea Corbu nu ar fi putut să fie dedicat decât lui Ulf. Aș fi pariat pe orice, pe absolut orice, inclusiv pe o partidă de sex sălbatic cu Babuinu, în cazul în care aș fi pierdut pariul – fiindcă ȘTIAM că n-o să-l pierd, nu aveam cum –, că pictorul nu a iubit niciodată o femeie așa cum îl iubea acum pe Ulf. Era ceva puternic și ciudat la bărbații care se îndrăgosteau (platonic sau nu) de alți bărbați, fără să fie gay. Era ceva care era predispus să dureze mult mai mult, decât în cazul unei iubiri între un bărbat și o femeie. Mda, uneori cam voiam să fiu Ulf...

Unde căcat mai pui că pe Ulf nu-l iubeam doar eu și Corbu, îl mai iubea și Tara. De fiecare dată când se droga, Tara ne spunea că-l iubește pe Ulf, dar trează n-ar fi recunoscut asta nici s-o pici cu ceară de aia alba, vanilată, pe care o ura ea. Așa că și noi încercam să o protejam, să nu-i spunem că ne-a mărturisit atât de clar că-l iubește pe Ulf. Era mai bine să rămână amăgită, să creadă că iubirea pentru Ulf e secretul ei.

Culmea că nici Corbu, oricât de cinic ar fi fost el, nu râdea de ea așa mult pe tema asta. Rar de tot îi ironiza iubirea pentru Ulf. În general, atunci când Tara se ridica pe vârfurile picioarelor și începea să danseze, un fel de balet absurd și demodat, făcându-i în același timp declarații de dragoste lui Ulf, Corbu nu râdea. Devenea gânditor, parcă trist, și privea în gol. Poate că se regăsea puțin în iubirea Tarei pentru prietenul lui...

Acum, când fumam lângă pictor și-i inspiram parfumul, un amestec ciudat, ceva dulceag cu rămășițe de vopsea – mai mult ca sigur pictase în dimineața asta, sau poate în noaptea în care

trecuse; nu mai fusesem în Cală de opt zile –, mi-a venit o idee. I-am spus-o direct: „Corbu, ce-ar fi să mergi tu cu mine și să mă ajuți să-mi aleg un costum pentru Halloween? Nu aveam deloc încredere în procente. Dacă la joculețul ăla stupid îmi ieșise că pictorul mă iubește 80 la sută, acum, potrivit unei analize logice, șansele ca el să răspundă: „Nu merg fă du-te-n mă-ta" erau undeva pe la 98 – 99 la sută. Dar, contrar logicii (mereu am spus că de cele mai multe ori este inutilă, nu servește nimănui), Corbu m-a privit lung, după care a început să râdă. „Merg Veverițo dacă promiți c-o să fie fun." Am promis.

Și a fost fun. Normal că a fost fun. N-ar fi avut cum să nu fie fun, cu toate vânzătoarele alea mărindu-și ochii de uimire, fiindcă nu în orice zi de toamnă se întâmpla să intre o mulatră în dugheana lor, în căutarea unui costum de Halloween. Întruna din ele, Corbu găsise o barbă albă și un costum care mie îmi aducea a Moș Crăciun, deși ar fi trebuit să fie – chipurile – un costum de pescar, iar pictorul s-a gândit să se deghizeze în acel Moș Bărbuță pe care și-l imagina Ulf. A întrebat-o pe femeia aia dacă are și pelicani împăiați, dar nu avea. În ce privea costumul meu, era un pic ciudat. Am vrut întâi să mă deghizez în mireasă gotică, dar vânzătoarele tot spuneau că nu se potrivește cu pielea mea. Cine a mai văzut negresă gotică. Eu, eu văzusem, dar nu aveam chef de argumentări cu proștii... Până la urmă, mi-am luat un costum clasic de vrăjitoare. Rochie neagră, lungă, largă, închisă cu nasturi în față. Noroc cu Corbu, care a avut o idee genială: „Poți să o porți cu sandale din alea porn cu platformă transparentă și cu ciorapi atârnați de chiloți. Și n-o închizi în față hm o lași așa", a zis el. Era foarte bună sugestia, doar că nu aveam sandale din alea porno. I-am propus să mergem la un sex shop, pe Moșilor. Acolo, belea, cât pe ce să nu mă lase să intru un prost care păzea ușa, pe motiv că sunt minoră. Am

vrut să-i explic, fraiere, ești prost cu spume, eu oricum sunt dominatoare în devenire, lucrez într-un bordel de lux, cu specific sado-maso, dar, mna, problema era că nu aveam cum dovedi că într-adevăr lucrez în grotă. Și, într-un fel, avea și el dreptatea lui, chiar eram minoră. Corbu s-a sictirit și el, și-a aprins o țigară chiar pe pragul sex shop-ului – deși ăla urla că fumatul e interzis – și a zis: „Auzi Veverițo dă-le-n pula mea de sandale porno ce să mai prăpădești bani degeaba lasă că ți le împrumută pizdă largă pe ale ei.“ Cred că avea dreptate. În definitiv, aș fi putut purta de Halloween sandalele porno ale Tarei, erau doar cu un număr mai mare.

22 noiembrie

În alți ani, la sfârșit de noiembrie era chiar zăpadă. Multă, și puteam face un om de zăpadă, sau pur și simplu să ne fugărim cu bulgări, să ne dăm cu ei în cap. Dar anul ăsta, nu. Și mi-aș fi dorit mult să ningă, să devină aerul mai rarefiat, rece, nu prăfos, ca acum.

Nu aveam niciun chef să mă mai duc la școală. Ulf nu mai dăduse niciun semn de viață de opt zile. Luasem un taxiu, în urmă cu două nopți, și fusesem în Cală, sperând să-l găsesc pe acolo. Nici măcar nu cred că m-aș fi simțit jignită dacă l-aș fi întâlnit în Cală pe Ulf, cu o altă tipă, sau cu oameni pe care nu-i văzusem în viața mea, distrându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum eu n-aș fi existat pe lume. Numai că în Cală era un sigur om – Corbu.

Îmi zisese și el că nu mai știe nimic de Ulf de câteva zile. Nici Tara nu știa. Știam și eu că nici Tara nu mai știe nimic de el, o întrebasem la muncă. Nici de grotă nu prea mai aveam niciun chef. Babuinu își perinda curul păros tot mai des pe acolo, iar asta îmi producea o greață oribilă. Ideea că slobozul Babuinului e împrăștiat peste tot

prin locul ăla... Îmi întorcea pur și simplu stomacul pe dos. „Fată, da' de ce nu-i faci o poză? Și i-o trimiți anonim mă-tii. Ar fi așa de mișto!", spusese Gaby și, într-adevăr, uite, ăsta ar fi fost un motiv bun ca să merg în grotă. O poză cu Babuinu dezbrăcat, hidos, plin de păr pe tot corpul, cu bilele roz în cur Mama ar fi leșinat de furie, Babuinu s-ar fi ofticat, ar fi fost dat afară din casă, n-ar mai fi avut cine să-i facă mâncare și eu aș fi scăpat de el. Sau poate că nu. Mama avea deja un amant, pe vecinul ăla tâmpit, soțul doamnei Antonescu. Poate că ar fi trecut cu vederea aventurile erotice ale Babuinului, chiar și bilele roz pe care i le băga Tara în fund, doar pentru că omul aducea bani în casă și mă ținea pe mine „în frâu". Sau, și mai bine, ar fi trebuit să filmez unul dintre asalturile amoroase la care eu eram supusă aproape în fiecare seară de loserul ei retardat. Cine știe, probabil i-ar fi trecut și asta cu vederea, nu m-aș fi mirat deloc.

Corbu avea o tonă de alcool la el, așa că am băut până spre dimineață în Cală. Ne-am sărutat, la un moment dat. Corbu mi-a spus o poveste ciudată, cu un bătrân nemuritor, dar bătrân, care s-a născut așa și avea să rămână la fel până la sfârșitul timpului. L-am întrebat pe Corbu ce sens are expresia asta, sfârșitul timpului, poate timpul să se sfârșească într-o bună zi? Corbu a zis că e una dintre cele mai stupide și lipsite de sens expresii folosite vreodată de oameni, dar că îi place cum sună, fiindcă era o expresie pe care o folosea des Ulf. Am mai vorbit de Ulf, de școală, de Babuinu, după care m-a întrebat daca aș fi de acord să mă picteze goală.

Normal că am fost, după ce mă gândisem atâta timp la asta. M-am simțit chiar puțin ciudat, de parcă pictorul ar fi știut că mă gândisem mult la posibilitatea asta și că visasem scena în diferite moduri. Dar, oricum, m-am îmbătat și nu mi s-a mai părut stânjenitor că el îmi citea gândurile. Se

luminase și Corbu a zis să vin la atelier, să mă picteze chiar atunci. Mai țin minte doar că fusesem de acord, și începusem să adun gunoaiele, sticlele goale aruncate prin Cală, iar Corbu a zis ceva gen „Dă-le-n pula mea le strânge paznicu'“... și după aia nu-mi mai amintesc decât vag că ațipisem într-un taxi, pe urmă m-am trezit pe la prânz, goală și cu o durere nenorocită de cap. Corbu mă pictase deja.

N-am văzut tabloul ăla încă și ceva îmi spune că n-o să-l văd niciodată. Nu știu dacă Ulf l-o fi văzut.

Mă iluzionasem apoi, mergând spre casă, că poate îi plăcuse atât de mult ceea ce ieșise, atât de personal i se părea, încât își dorise să-l țină ascuns, să-l scoată, să-l șteargă de praf și să-l privească doar atunci când avea să i se facă dor de mine. Știu, era o naivitate. La fel ca ăla 80 de sută cât, chipurile, m-ar fi iubit Corbu.

Acum, dacă ar fi nins, poate că toate lucrurile astea ar fi devenit dintr-o dată mai ușor de suportat. Dispariția lui Ulf din viața mea, plictiseala de la școală, mutrele lui Gaby, nemulțumită că îmi petreceam ceva mai mult timp cu Corbu, că vorbeam de el, ba chiar că m-a și sunat pe mobil la un moment dat. Avansurile scârboase ale Babuinului, nopțile în care intra beat în camera mea, de trebuia să-l amenință fie cu un cuțit, fie să-i dau cu piper în ochi ca să scap de el. Și nu scăpăm decât pentru câteva ore, după care circul o lua de la capăt... Monotonia din grotă, unde totul se repeta, unde clienții erau din ce în ce mai nespălați, mai aroganți și mai zgârciți. Mâncarea fără gust a maică-mii, lipsa banilor de buzunar pe care ar fi trebuit să mi-i ofere, așa cum orice părinte e dator să-și facă fericit copilul, atât cât îi stă în putere... Tatăl meu adevărat, pe care nu aveam să-l cunosc niciodată. Drumul cu troleibuzul, până la școală, și oamenii care se holbau ca idioții la mine, din cauză că aveam

pielea maronie. Profii ciufuți, plictisiți, care și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, nu în clasele cu miros cu cretă udă.

Dacă ar fi nins, poate s-ar fi întors și Ulf. Ar fi dat un semn de viață...

23 noiembrie

Aseară, Tara s-a pus în cap rău de tot și, printre multe aberații mai puțin interesante, a zis și că Ulf și Corbu n-or să fie niciodată în stare să iubească pe cineva. Eram doar noi trei, fetele – eu, Gaby și Tara. Tuturor ni s-a părut atât de adevărat ce a spus Tara – inclusiv ei, Tarei – încât imediat ni s-a fixat în creier afirmația asta. Era fact, pur și simplu. Ca și cum venise cineva și ne luase un val de pe ochi. Cei doi tipi de care eram noi îndrăgostite, Ulf și Corbu, nu puteau iubi sau, oricum, nu puteau iubi femei sau, oricum, nu ne puteau iubi pe noi, pe Gaby și pe Amalia.

Tara nu era deloc impresionată de concluzia la care ajunsese. Adică, din perspectiva ei, lumea mergea în continuare înainte, nu conta că indivizii ăștia doi nu puteau iubi. În fond, ce-i păsa Tarei... ea era acum în limbă după Ștefana. Mie nu-mi plăcea deloc Ștefana. Era a dracu', era bătrână, sictirită și invidioasă pe toate pizdele mai tinere decât ea. Dar, într-un fel, mă simțeam și relaxată în preajma ei. Era clar genul de femeie cu care Ulf n-ar fi făcut niciodată sex, nici dacă ea ar fi rămas singura pizdă din univers.

Cum e viața unui om care nu poate iubi un alt om? Deocamdată, e doar o mare absență, fiindcă Ulf e în continuare dispărut, n-a dat niciun semn de viață. Or, eu nu pot ști cum este o ființă, până când n-o am în preajmă, s-o pot analiza.

Știu însă cum e viața unui om care iubește un alt om. Un om pentru care tu, cel îndrăgostit, nu faci prea multe parale. E o viață care merge înainte în virtutea inerției. Mă trezesc pentru că așa m-am

obișnuit. Mă duc la școală, fiindcă nu am imaginație și nu mă pot gândi la alte locuri în care m-aș putea duce. Și aștept. Aștept să se întoarcă. Aștept să se schimbe. Aștept să vină la mine, într-o bună zi, nu contează din ce anotimp, și să-mi ofere ceva. Orice.

Am fost iarăși în Cală, și seara trecută. Cu Tara. Corbu era acolo. Ne-am simțit atât de ciudat, toți trei acolo, noi, fără Ulf, ca și cum făceam un sacrilegiu, încălcăm un pact. Nu era locul nostru, nu aveam ce căuta în el, fără Ulf. Nimeni nu știa nimic de el. Cel mai liniștit era Corbu, care zicea că poate e semn bun, poate Ulf s-a apucat din nou de scris...

Tara intrase într-o transă de-a ei, cu 4paws-ul, iar eu am plecat să mă plimb în jurul clădirii. Am luat-o spre fostul parc de distracții. Erau multe frunze adunate în grămezi, frunze uscate și murdare care-l așteptau pe paznicul ăla să facă ceva cu ele, să le dea foc, să le facă dispărute. Ce ușor trebuia să fie să fii frunză. Să n-ai opțiuni. Doar să aștepți să vina cineva și să-ți dea foc. Și, atunci când pictorul a venit în spatele meu, fără să-i aud pașii, și m-a luat în brațe, mă gândeam exact la asta: dacă eu aș fi o frunză, iar Ulf ar fi paznicul Calei, oare ce i-ar trece prin cap să facă cu mine?

Atunci când pierdem un lucru, îl pierdem pentru totdeauna.

„Poate că cea mai subtilă și mai captivantă parte a romanului este formată din considerațiile sociale, filosofice și estetice, dovadă a maturității unui scriitor care poate evolua și pe portativ abstract. Surprinzător este filonul trăirist, primordial manifestat prin dezavuarea milei pentru umanitate, un sentiment care «murdărește» și retează voința de putere. Este mult nietzscheanism în aceste pagini, împins până la un cinism salvadordalinian. Intenția predominantă este orișicât una tempestuoasă. De aceea și personajele sunt plasate la extreme, după clasica rețetă romantică. Deși ele ar trebui să fie bizare și gotice, la un *close reading* răsar, surprinzător, fistichii și pitorești." **(Felix Nicolau)**

*

„Pervertirea, al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, calcă iarăși peste clișeele burghez-proletar-ciocoiste din divertismentul de un entuziasm grețos al televiziunilor, zgârie *Glantz*-ul revistelor pentru femei, plonjând dezinhibat într-o lume ascunsă ochilor ipocriților pudibonzi ce se prefac a nu ști că trăiesc într-o România intens stratificată. Concentrându-se, nu fără o doză zdravănă de sadism, asupra existențelor subterane duse de câțiva dintre tinerii zilele noastre, cartea radiografiază nemilos trivialitatea mizeră a unei societăți ce seamănă mai mult cu inversul celei mai bune dintre lumile posibile. Un portret îngroșat la maximum, în liniile caricatural-suprarealiste care îi sunt deja o marcă tinerei romanciere.

Cristina Nemerovschi scrie în acvaforte despre plictiseală, depresie, lene și dezgust, despre alcool, droguri, viață la limită. Nenumărate partide de sex – cu minore, cu majore, cu tinere, cu pensionare, cu urâte și cu frumoase – traversează povestea spusă la mai multe voci. Personajele ei trăiesc, la modul aproape zoologic, o viață pe dos, așa încât pare într-adevăr că «trăsătura esențială a umanității este eșecul».

Cu scriitura ei dură și sensibilă, sarcastică și tandră totodată, servind o anti-estetică personală, Cristina Nemerovschi se dovedește rebela literaturii române de azi.” **(Radu Voinescu)**

*

„Pervertirea te ghidează în tainele perversiunii: ai parte de o gamă largă de experiențe hardcore, însă miza e în altă parte – transferul de personalitate și criza artistului.

Avem de-a face cu un roman care te dă cu capul de toți pereții, îți violează corpul, mintea, limbajul, obișnuințele. Vom avea (cel puțin) două chei de lectură: din perspectiva Nemuritorilor, avem de-a face cu o criză de creație depășită prin crimă (titlul semnificând atunci pervertirea celor câteva personaje care se contaminează) și din perspectiva păduchiuților, cu o criză existențială puternică, însoțită de criza de creație, ce răstoarnă normalul, firescul, cunoscutul, banalul (titlul fiind astfel pervertirea realității/aparențelor/limbajului /moralității). Creația rămâne un epicentru, indiferent de cheia de lectură." **(Adriana Bărbat)**

*

„Cristina Nemerovschi confirmă prin *Pervertirea* că valoarea scriiturii sale nu a fost o sublimare artistică de moment și că este capabilă de a-și susține proza densă și furioasă cu noi scenarii. Abilitatea supremă a autoarei se vede în pasajele de introspecție și, mai ales, în construcția și mecanica relațiilor dintre personaje, acțiunile acestora nefiind întotdeauna. În ton cu sentimentele. Bănuim o afecțiune profundă, oarecum homo-erotică, între Ulf și Corbu, perturbată de intruziunea femeilor, cu care cei doi se implică în aventuri amoroase. Toate aceste curente subterane sunt magistral controlate de pixul (sau tastatura) autoarei.

La fel de subteran curg curentele literare, jocul cu formele și intențiile literare ale Cristinei Nemerovschi. Avem un roman de un realism crunt, actual, prins în evenimentele unei Românii recente (cu paginile despre episoadele din iarna trecută, din Piața Revoluției), avem un thriller întunecat cu accente splatterpunk (în descrierea trecutului Calei), avem un mystery noir (dispariția Amaliei și investigațiile ulterioare), avem un roman pornografic (scenele din Grotă) și un roman fantastic (aparițiile lui Moș Bărbuță fiind, pentru mine, cele mai frumoase din carte). Autoarea construiește un roman amplu, multidimensional, depășind acea furie nihilistă a protagoniștilor romanului de debut, atacând tema artistului în România de astăzi.

Căutarea Amaliei este doar un pretext, poate de aceea rezolvarea crimei rămâne scăldată într-o ambiguitate benefică

romanului, și ne învață că întotdeauna adevăratele căutări sunt mascate în spatele unora mundane, iar cei ce caută prin artă nu găsesc salvarea. Pentru că arta nu salvează, arta pervertește." **(A. R. Deleanu)**

*

„Pervertirea este o simfonie întunecată despre amăgirile singurătății. Natura diabolică devine un fel de-a fi atunci când finalitățile sau normalitatea sunt bruscate neașteptat. Așa cum e chiar destinul. Sau moartea." **(Marius Miheț)**

*

„Mărturisesc că am început să citesc cu emoții manuscrisul celui deal doilea roman al Cristinei Nemerovschi. Îmi plăcuse foarte mult *Sânge satanic*, despre care am vorbit cu entuziasm nereținut la lansarea de la Iași, așa că îmi era teamă ca al doilea roman să nu mă dezamăgească. Mă gândeam că poate autoarea, sedusă de succesul primului roman, va fi fost tentată să-i reia rețeta. Mă mai gândeam că, după un roman atât de reușit, e foarte greu oricărui autor să mențină ștacheta. Din fericire, după primele treizeci de pagini temerile mele s-au făcut praf și pulbere.

Deși explorează tot mediul tinerilor «furioși» de astăzi, povestea e cu totul altfel – avem și o urmă cumva polițistă, ba chiar și o călătorie prin tunelul timpului în urmă cu vreo jumătate de secol, pentru a reveni până la mișcările de protest din ianuarie curent! – și cu totul altfel construită. Deși arta compoziției rămâne una barocă, arborele marii povești și micilor povești ce-i cresc pe ramuri, cumva mai stilizat, ramurile sunt mai puține și fructele mai rare. Ansamblul devine însă mai limpede fără a pierde din complexitatea întâmplărilor.

Până la urmă, deși comparația e aproape imposibil de făcut, s-ar putea ca *Pervertirea* să bată *Sânge satanic.* Dar la limită!" **(Liviu Antonesei)**

*

„Cu *Pervertirea*, autoarea nu pare a se fi cuminți deloc, ba chiar dimpotrivă. Prozatoarea ne aruncă însă într-o situație-limită în care personajele, extreme și ele, ucid pentru a perpetua arta întrebarea cu care rămâi după: am merge până la crimă în numele

artei autentice? Un suflu de o imoralitate adâncă animă artiștii din Pervertirea, care par a-și fi inventat un sistem propriu de valori, în răspăr cu cel agreat de societate. Un artist genial ar trebui judecat după aceleași norme banale după care îi vezi pe ceilalți? Cat se poate ierta creatorului?" **(Alexandru Petria)**

*

„Trei lumi inventează Cristina Nemerovschi, ca pretext pentru una singură. Dar fiecare separată și amară, în ciuda interacțiunii continue, în ciuda complicațiilor, în ciuda relațiilor dintre ei. Singurătatea, ca prilej de autoanaliză, pare o alegere bună, sfâșietoare pentru contextul general presărat cu sacrificii (de sine și nu numai), cu sordid (dar nu gratuit), cu sado-maso (și să nu ne oprim aici), cu punerea artei deasupra individului (până la urmă, așa ar trebui să fie).

Fiecare dintre cei trei vorbește despre el însuși și despre cei din jurul lui, dar prăpastia se cască din ce în ce mai înfricoșătoare în confortul ei ciudat și nimeni nu mai cunoaște pe nimeni până la urmă. Singurătățile ascund demoni, demonii sexului, ai creației, ai obsesiei. Singurătățile nu se vindecă deloc între ele. Există și un loc conspirativ, numit Cala, unde singurătățile acestea se reunesc, boante, ca într-un fel de «my happy place», doar că pe invers.

Pudicii sau falșii pudici ar trebui să fie primii care să pună mâna pe cartea Cristinei Nemerovschi. Pentru că paginile ei vorbesc despre o imoralitate profundă a lumii în care ne desfășurăm existența, dar care, până la urmă, așa greoi, cu droguri, sex și artă bolnavă, înseamnă tot viață." **(Oana Dușmănescu)**

*

„Cristina Nemerovschi (de)construiește un univers al nihilismului, dar propune, în tonul unui nou tip de contract social, prin personajul lui Ulf, o nouă ierarhizare a omenirii: în Păduchiuți și Nemuritori. În fond, cartea Cristinei Nemerovschi este, dacă vreți, un mic tratat – filosofic – despre (conștiință) artă, despre prietenie, despre iubire, despre sex, despre muzică, despre seducție, despre instinctele primare, amenințătoare.

Pervertirea este cartea care vorbește cel mai coerent despre etapele schimbării la față a României ultimelor două decenii, cu atât

mai mult cu cât prin pervertire înțelegem: corupție, seducție, eliberare a fantasiei, dezinhibare, ademenire etc. Cred cu toată convingerea că romanul Cristinei Nemerovschi vorbește la fel de clar și despre ademenirile, seducțiile și măștile literaturii române a ultimelor decenii.

Pervertirea este romanul care alungă, ca pe niște muște bețive, măștile și inhibițiile scriitorului. Este romanul care s-ar putea să placă nu doar misoginilor, bisexualilor, rockerilor, ci și adevăraților artiști rătăciți în căutarea unui canon, a unei chei de succes." **Paul Gorban)**

Table of Contents

Prima Parte:
- Amalia
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.

PARTEA A DOUA:
- MARIA MAGDALENA
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.

PARTEA A TREIA:
- CALA
  - 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.

Epilog

NOAPTEA ÎN CARE AM DEVENIT ULF
JURNALUL AMALIEI

Table of Contents

Prima Parte: 4
Amalia 4
1. 5
2. 23
3. 38
4. 50
5. 87
6. 106
7. 121
8. 132
9. 141
PARTEA A DOUA: 156
MARIA MAGDALENA 156
1. 157
2. 173
3. 187
4. 207
5. 218
6. 225
7. 227
8. 241
9. 266
10. 273
11. 279
12. 285
PARTEA A TREIA: 294
CALA 294
1. 295
2. 316
3. 318

4. 329
5. 332
6. 337
7. 357
8. 360
Epilog 366
NOAPTEA ÎN CARE AM DEVENIT ULF 368
JURNALUL AMALIEI 375